

MAYNE REID

CĂLĂREȚUL FĂRĂ CAP

The horseman without head

CUPRINS:

PROLOG 7

CAPITOLUL I – PRERIA PÂRJOLITĂ 10

CAPITOLUL II – URMA LASSOULUI 18

CAPITOLUL III – FARUL PRERIEI 27

CAPITOLUL IV – NORDUL NEGRU 33

CAPITOLUL V – COLIBA VÂNĂTORULUI DE MUSTANGI 39

CAPITOLUL VI – MUSTANGUL ROTAT 47

CAPITOLUL VII – O NOAPTE ZBUCIUMATĂ 55

CAPITOLUL VIII – MIRIAPODUL 63

CAPITOLUL IX – FORTUL DE LA GRANIȚA 68

CAPITOLUL X – CASA DEL CORVO 75

CAPITOLUL XI – UN OASPETE NEAȘTEPTAT 80

CAPITOLUL XII – ÎMBLÂNZIREA MUSTANGULUI 86

CAPITOLUL XIII – UN PICNIC ÎN PRERIE 95

CAPITOLUL XIV – MANADA 99

CAPITOLUL XV – FUGARA E AJUNSĂ DIN URMĂ 104

CAPITOLUL XVI – ARMĂSARII SĂLBATICI 110

CAPITOLUL XVII – CAPCANA PENTRU MUSTANGI 116

CAPITOLUL XVIII – GELOZIA CALCĂ PE URME 123

CAPITOLUL XIX – WHISKY ȘI APĂ 130

CAPITOLUL XX – O SITUAȚIE PRIMEJDIOASĂ 136

CAPITOLUL XXI – UN DUEL ÎN TAVERNĂ 142

CAPITOLUL XXII – UN DAR MISTERIOS 146

CAPITOLUL XXIII – JURĂMÂNTUL RĂZBUNĂRII 152

CAPITOLUL XXIV – PE AZOTEE 155

CAPITOLUL XXV – UN DAR CARE NU AJUNGE LA DESTINAȚIE 158

CAPITOLUL XXVI – DIN NOU PE AZOTEE 162
CAPITOLUL XXVII – MĂRTURISIREA 165
CAPITOLUL XXVIII – FERICIREA INTERZISĂ 169
CAPITOLUL XXIX – EL COYOT ACASĂ LA EL 173
CAPITOLUL XXX – POȘTA AERIANĂ 176
CAPITOLUL XXXI – O TRECERE IZBUTITĂ PESTE RÂU 178
CAPITOLUL XXXII – UMBRĂ ȘI LUMINA 181
CAPITOLUL XXXIII – UN ADEVĂR CHINUITOR 184
CAPITOLUL XXXIV – INTENȚII „CAVALEREȘTI” 186
CAPITOLUL XXXV – O GAZDĂ NEPRIMITOARE 191
CAPITOLUL XXXVI – TREI OAMENI PE ACELAȘI DRUM 195
CAPITOLUL XXXVII – A DISPĂRUT UN OM 200
CAPITOLUL XXXVIII – CERCETĂRI 204
CAPITOLUL XXXIX – O BALTĂ DE SÂNGE 207
CAPITOLUL XL – UN GLONȚ NEÎNSEMNAT 213
CAPITOLUL XLI – CEI PATRU CĂLĂREȚI 217
CAPITOLUL XLII – SE ADUNĂ CORBII 221
CAPITOLUL XLIII – ÎN COLIBA MUSTANGERULUI 227
CAPITOLUL XLIV – CEI PATRU COMANCI 231
CAPITOLUL XLV – BÂJBÂIELI 239
CAPITOLUL XLVI – TAINICA MĂRTURISIRE 246
CAPITOLUL XLVII – SCRISOAREA INTERCEPTATĂ 253
CAPITOLUL XLVIII – ISIDORA 258
CAPITOLUL XLIX – LASSOUL E DEZLEGAT 267
CAPITOLUL L – LUPTA CU COIOȚII 272
CAPITOLUL LI – DE DOUĂ ORI BEAT 277
CAPITOLUL LII – TREZIREA 281
CAPITOLUL LIII – AJUTORUL SOSEȘTE LA TIMP 286
CAPITOLUL LIV – UN PALANCHIN ÎN PRERIE 292
CAPITOLUL LV – O ZI PLINĂ DE NOUTĂȚI 296
CAPITOLUL LVI – UN GLONȚ TRAS ÎN DIAVOL 303
CAPITOLUL LVII – SEMNALUL 309

CAPITOLUL LVIII – SĂRUTAREA OTRĂVITĂ 314
CAPITOLUL LIX – ÎNTÂLNIREA DIN COLIBĂ 320
CAPITOLUL LX – DENUNȚUL 323
CAPITOLUL LXI – LA PATUL BOLNAVULUI 328
CAPITOLUL LXII – ÎNTR-O AȘTEPTARE ÎNCORDATĂ 333
CAPITOLUL LXIII – JUDECATA 338
CAPITOLUL LXIV – ÎNTÂMPLĂRI NEAȘTEPTATE 343
CAPITOLUL LXV – ALTA ÎNTÂMPLARE NEAȘTEPTATĂ 348
CAPITOLUL LXVI – FUGĂRITĂ DE COMANCII 355
CAPITOLUL LXVII – INDIENII 358
CAPITOLUL LXVIII – O EXPEDIȚIE NEIZBUTITĂ 361
CAPITOLUL LXIX – MISTER ȘI DOLIU 367
CAPITOLUL LXX – O URARE PENTRU ZEB STUMP 372
CAPITOLUL LXXI – MURGUL 377
CAPITOLUL LXXII – ZEB STUMP DIBUISE O UMBRĂ 383
CAPITOLUL LXXIII – OSTROVUL DIN PRERIE 388
CAPITOLUL LXXIV – UN VÂNĂTOR FĂRĂ NOROC 392
CAPITOLUL LXXV – PE URME 394
CAPITOLUL LXXVI – PIERDUT ÎN PRERIE 398
CAPITOLUL LXXVII – O ALTĂ VERIGĂ 402
CAPITOLUL LXXVIII – UN SCHIMB DE CAI 405
CAPITOLUL LXXIX – NEOBOSITUL CĂUTĂTOR DE URME 409
CAPITOLUL LXXX – O POARTĂ BINE PĂZITĂ 411
CAPITOLUL LXXXI – GOANĂ ȘI GROAZĂ 414
CAPITOLUL LXXXII – ÎNSPĂIMÂNTĂTOAREA BOCCEA 419
CAPITOLUL LXXXIII – PĂZITORII LEGII 422
CAPITOLUL LXXXIV – UN NEPOT DUIOS 424
CAPITOLUL LXXXV – UN VĂR BUN LA SUFLET? 430
CAPITOLUL LXXXVI – O JUDECATĂ ÎN TEXAS 436
CAPITOLUL LXXXVII – UN MARTOR MINCINOS 440
CAPITOLUL LXXXVIII – MARTOR FĂRĂ VOIE 443
CAPITOLUL LXXXIX – CUVÂNTUL ACUZATULUI 447

CAPITOLUL XC – NEAȘTEPTATA ÎNTRERUPERE A ȘEDINȚEI 451

CAPITOLUL XCI – O GOANĂ PRIN HĂȚIȘURILE PĂDURII 453

CAPITOLUL XCII – CALE ÎNTOARSĂ CU DE-A SILA 455

CAPITOLUL XCIII – CADAVRUL DECAPITAT 459

CAPITOLUL XCIV – MISTERUL SE DEZVĂLUIE 463

CAPITOLUL XCV – ULTIMUL MARTOR 468

CAPITOLUL XCVI – FUGA 473

CAPITOLUL XCVII – ÎN GOANĂ DUPĂ UCIGAȘ 476

CAPITOLUL XCVIII – TRĂIEȘTE! 478

CAPITOLUL XCIX – DOUĂ ÎMPUȘCĂTURI 482

CAPITOLUL C – BUCURIE 485

PROLOG.

Cerbul dormitează legănat de liniștea nopții ce domnește în savana din Texas; deodată tresare, aude un tropot de cal. Nu-și părăsește însă culcușul verde și nici nu sare în picioare. Doar își saltă ușor capul frumos, arătându-și pentru o clipă coarnele deasupra ierbii înalte. Ascultă cu încordare: nu cumva aleargă mustangul¹ pe pășunea învecinată?

Iarăși se aude tropotul de copite. Numai că de astă dată se deslușește și un sunet nou – o cadență metalică: scrâșnetul oțelului izbit în piatră.

Cerbul e cuprins de neliniște. Sare în lături și o pornește în goană prin prerie. Și abia departe se oprește și cutează să-și întoarne privirile: cine oare i-a tulburat somnul?

Sub raza vie a lunii lucitoare pe cerul sudic, cerbul recunoaște pe cel mai crâncen dușman al său: omul. Omul se apropia călare.

Dă să o rupă iarăși la fugă, dar înfățișarea stranie a călărețului îl țintuiește locului. Cu burta lipită de pământ și cu botul adus îndărăt, cerbul continuă să privească, în ochii lui mari, căprui se oglindește teama și nedumerirea.

Ce-l face oare să privească atât de stăruitor?

Calul? E un cal înșeuat, care poartă frâu... fără nimic deosebit în înfățișare. Să-l fi înspăimântat călărețul? Iată ochiul întâlnește ceva neobișnuit, ceva care înfioară.

Călărețul nu are cap!

Cercetându-l pentru ultima oară cu privirile rătăcite, de parcă s-ar fi străduit să priceapă ce dihanie nemaivăzută i-a stârnit spaima, cerbul o rupe la goană spre inima preriei. Aleargă fără să se mai uite îndărăt. Se scufundă în apa Leonei și, abia după ce ajunge pe celălalt mal, se simte la adăpost de primejdie.

Fără să ia în seamă spaima cerbului, ba parcă fără măcar să-i simtă prezența, călărețul fără cap își urmează netulburat drumul.

Se îndreaptă și el spre râu, dar nu pare să se grăbească de fel, înaintează în pas măsurat, liniștit, aproape solemn. Cufundat în gânduri, sloboade frâul și calul se apleacă și rupe în răstimpuri câte o gură de iarbă. Iar când, speriat de coioți², încremenește locul și-și saltă capul sforăind, călărețul nu-l îndeamnă la drum nici cu vorba, nici cu vreo smucire nerăbdătoare. Stăpânit de gânduri, nu ia aminte la nimic din ce se petrece în jurul său. Dar nu-și trădează taina prin nici un sunet, prin nici o șoaptă.

Poartă aruncat pe umeri un serapé³ ce se desface în bătaia vântului, dezgolindu-i pieptul și cizme înalte, din blană de jaguar. Apărat astfel de umezeală nopții și de ploile tropicale, călărețul își continuă drumul, tăcut ca stelele ce sclipesc deasupra-i, nepăsător ca greierii ce țârlăie în iarbă, ori ca vântul ușor de stepă ce-i flutură veșmântul.

Deodată, ceva pare să-l trezească din gânduri: calul a iuțit pasul. Își scutură coama și nechează vesel. Cu gâtul întins și cu nările fremătând, o pornește la trap și apoi, pe nesimțite, la galop.

Apropierea râului – iată ce l-a zorit!

Abia în mijlocul apei se oprește. Și o dată cu el, se cufundă în valuri, până la genunchi și călărețul.

Calul bea cu lăcomie să-și potolească setea. Într-un târziu se urnește domol spre malul din față și urcă sprinten povârnișul.

Ajuns sus, călărețul fără cap zăbovește, de parcă și-ar aștepta fugarul să se scuture de apă; pe urmă se urnește, iarăși la drum.

De jur împrejur se desfășoară savana cea fără de sfârșit. Și în lumina tainică a lunii, depărtările ei par a se contopi cu bolta albastră.

CAPITOLUL I.

PRERIA PÂRJOLITĂ.

Soarele orbitor al amiezii inunda nesfârșita câmpie a Texasului, ce se deschidea la vreo sută de mile spre miazăzi de vechiul oraș spaniol San-Antonio.

Undeva înainte, sub trâmba razelor aurii, se deslușea ceva neobișnuit pentru preria sălbatică: un șir de furgoane cu coviltirele bombate și de o albeață ce-ți lua ochii. Erau zece cu totul – prea puține pentru o caravană comercială sau de stat; mai degrabă aparțineau vreunui colonist ce-și transporta avutul într-una din noile așezări de pe malul Leonei.

Înșiruite pe o mare distanță, furgoanele se târau înainte prin savana chinuită de arșiță, atât de încet, încât mișcarea lor aproape că nici nu se băga de seamă. Doar câte o antilopă ce fugea speriată sau câte un uliu ce se înălța cu țipăt în aer arătau că furgoanele se mișcă într-adevăr.

La ceasul acela de odihnă al amiezii nu vedeai nici un semn de viață în toată preria – nici pasăre înălțată în zbor, nici fiară avântată în fugă: toată suflarea stătea pitulată la umbră. Singurul omul – pasămite în goană după bogăție – își urma drumul fără oprire, sub ochiul

de foc al soarelui.

Judecând după toate, caravana aparținea, se vede, vreunui emigrant bogat, și nu numai simplu colonist. La fiecare furgon – cea mai bună producție de Pittsburg – trăgeau câte opt catâri voinici. O sumedenie de sclavi negri însoțeau caravana. Femeile cu copiii stăteau cuibărite prin furgoane, în timp ce bărbații pășeau pe de lături ori veneau obosiți în urma convoiului. În frunte era o trăsură trasă de niște catâri zdraveni de Kentucky.

Pe capră acesteia, un sclav negru se perpelea de căldură în livreaua lui.

Totul arăta lămurit că nu-i vorba de vreun biet colonist din statele de nord, pornit la drum să-și caute aiurea un rost, ci de un bogătaș din sud care, neîndoielnic și-a cumpărat o plantație și merge să se statornicească acolo.

Într-adevăr, caravana aparținea plantatorului Woodley Pointdexter. Acesta debarcase împreună cu familia la Indianola, în golful Matagord, și acum străbătea preria, îndreptându-se spre noua-i proprietate.

În fruntea convoiului călărea însuși plantatorul – un bărbat înalt, slab, de vreo cincizeci de ani, cu fața palidă, puțin gălbuie, cu o înfățișare mândră și aspră. Era îmbrăcat simplu, dar cu gust – haină de alpaca croită larg, vestă de atlas negru și niște pantaloni de nanchin. Vesta lăsa să i se vadă cămașa din pânză fină, strânsă la guler cu o panglică neagră. În picioarele sprijinite în scări avea ghete din piele moale. O pălărie de pai cu borul larg îi apăra fața de razele arzătoare ale soarelui sudic.

Alături de el mergeau alți doi călăreți – unul în dreapta, altul în stânga. Primul era un băiețandru – să tot fi avut douăzeci de ani; celălalt, tânăr și el, părea însă cu vreo șapte ani mai mare. Băiețandru era chiar fiul lui Pointdexter. Ți-era drag să te uiți la fața lui deschisă și plină de viață, mai ales în contrast cu aerul sever al tatălui său și cu înfățișarea mohorâtă a celuiilalt călăreț. Tânărul purta o bluză largă dintr-o pânză sinilie de bumbac, niște pantaloni dintr-o pânză asemănătoare și o panama cu borul moale. Îmbrăcămintea aceasta nu numai că se potrivea cu chipul său tineresc, dar corespundea de minune cerințelor climei sudice.

Cel de al treilea călăreț era nepotul plantatorului, ofițer în rezervă din cavalerie. Avea haine de croială cazonă, dintr-un postav albastru-închis și chipiu de stofă.

Puțin mai în urma lor venea un alt însoțitor al convoiului – un om cu trăsături aproape grosolane, îmbrăcat mai simplu decât ceilalți. Judecând după iscusința cu care plesnea din bici, ghiceai lesne că e supraveghetorul sclavilor plantatorului.

În trăsura din fruntea convoiului călătoreau două tinere – una cu pielea de o albeață strălucitoare, cealaltă cu pielea tuciurie. Cea dintâi era fiica lui Pointdexter singura lui fiică, cealaltă slujitoarea acesteia, o sclavă.

Coloniștii veneau de pe malurile lui Mississippi, din statul Louisiana. Dar plantatorul nu făcea parte dintre băștinașii acestui stat sudic: înfățișarea lui mărturisea din prima clipă că nu e un creol. În schimb, în trăsăturile fiului și, mai cu seamă, în trăsăturile fine ale fiicei sale trăia într-o vie oglindire frumosul tip al strămoșilor francezi.

Woodley Pointdexter era unul dintre marii proprietari de plantații de trestie de zahăr din Sud. Dusese o viață de risipă, fiind vestit prin largă-i ospitalitate. În cele din urmă se

ruinase și se văzuse nevoit să-și părăsească plantațiile din Louisiana pentru a se stabili, împreună cu familia, în preria sălbatică din sud-vestul Texasului.

Soarele stătea aproape în crucea cerului. Călătorii înaintau domol, călcându-și umbra sub pas. Călăreții albi, istoviți de zăpușeală, se țineau tăcuți în șa. Ba până și negrii cei deprinși cu arșița conteniseră cu vorba lor monotonă și cântătoare; se adunaseră pâlcuri-pâlcuri în spatele furgoanelor și, osteniți, își târau pașii, fără o vorbă. Doar pocnetul răsunător al bicelor și strigătele surugiilor tulburau liniștea apăsătoare din jur.

Caravana abia se mișca, de parcă ar fi mers pe dibuite. De fapt, nu exista un drum adevărat. Făgașul pe care înaintau se cunoștea doar după urmele de la carele ce trecuseră pe acolo mai înainte, abia întipărite în iarba culcată la pământ.

Plantatorul socoti în gând distanța străbătută și își zise că mai au de făcut vreo douăzeci de mile până la destinație. Nădăjduia că vor sfârși călătoria înainte de căderea nopții și, din pricina asta, își zorea și oamenii, în ciuda arșiței.

Deodată, supraveghetorul făcu semn caravanei să se oprească și porni în goană spre stăpân. Gesturile lui trădau îngrijorarea.

— Ce s-a întâmplat, Sanson? Întrebă plantatorul, după ce călărețul ajunse lângă el.

— Iarba e arsă. A fost foc în prerie.

— Da, o fi fost, dar s-a stins. Nu văd nicăieri fum.

— E adevărat, sir, nu se vede – se grăbi să încuviințeze supraveghetorul. Am vrut doar să spun că preria a ars și că e neagră toată ca tăciunele...

— Și ce-i cu asta? Cred că putem să ne vedem liniștiți de drum, fie că mergem printr-o prerie pârjolită, fie că mergem printr-una verde.

— Ce prostie, John Sanson, să faci atâta zarvă pentru niște fleacuri! Se amestecă în vorbă nepotul lui Pointdexter. De ce sperii oamenii de pomană? Hei, negrilor, la drum! Hai mișcă! Mână înainte, mână înainte!

— Dar cum o să mai găsim drumul, domnule căpitan Callhown? Întrebă supraveghetorul de sclavi.

— Și de ce, mă rog, să găsim drumul? Multe năzbâtii mai îndrugi și tu! Doar nu l-am pierdut, nu-i așa?

— Ba eu mă tem c-am pierdut drumul. Urmele roților nu se mai văd: au ars o dată cu iarba.

— Ce-are a face? Cred că putem străbate porțiunea pârjolită și fără ajutorul urmelor. Iar când ieșim de partea cealaltă a preriei, dăm din nou de ele.

— De, știu eu... – Făcu naiv supraveghetorul, care cunoștea bine marginea apuseană a preriei. Numai dacă a mai rămas ceva și acolo. Eu nu văd nimic din șa: oricât te-ai căzni, nu zărești nimic care să semene a prerie.

— Hei, la drum, negrilor! Mână-nainte: strigă poruncitor Callhown și dădu pinteni calului, fără să-l mai învrednicească pe supraveghetor cu un răspuns.

Caravana se urni din loc, dar când ajunse în marginea pârjolită a preriei se opri iarăși, de

astă dată fără vreo poruncă.

Călăreții se traseră ceva mai deoparte, să se sfătuiască, înaintea lor, cât vedeau cu ochii, se desfășura preria nesfârșită și înnegrită de pârjol. Nici o plantă, nici o mlădiță verde, nici o frunză măcar nu scăpase de foc. Până hăt în zare totul era o priveliște cumplită. Bolta de un albastru viu a cerului sudic părea și ea întunecată aici. Iar soarele, deși nu-l umbrea nici un nor, părea că nu mai vrea să lumineze, parcă se posomorâse și el la vederea pământului pârjolit.

După toate semnele, focul izbucnise în timpul solstițiului de vară, la pârga ierburilor.

Sanson nu mințise spunând că urmele au ars o dată cu iarba și că ei n-au să mai poată găsi drumul.

— Ce-i de făcut? Întrebă plantatorul, cu oarecare descumpănire în glas.

— Vrei să știi ce-avem de făcut, unchiule Woodley? Să ne continuăm drumul, desigur. Râul curge și dincolo de porțiunea pârjolită, fără doar și poate. Dacă nu găsim cumva un văd până la jumătate de milă, urcăm în susul apei sau apucăm, la vale, depinde.

— Ascultă, Casey, așa ne putem rătăci.

— Ei, asta-i! Porțiunea pârjolită nu-i prea întinsă. Și-apoi, nu-i nici o nenorocire dacă ne abatem puțin din drum; mai devreme ori mai târziu, tot ieșim la râu.

— Bine, dragul meu, tu știi mai bine decât mine. Sunt de acord să te urmăm.

— Fii fără grijă, unchiule! Eu am făcut pe călăuza în împrejurări mai grele... Hei, la drum, negrilor! După mine!

Și căpitanul aruncă o privire plină de înfumurare în direcția trăsurii. Un chip fermecător și umbrit de neliniște apăru de după perdeluța portierei. Callhown dădu pînteni calului și porni înainte, cu același aer îngâmfat.

Corului de bice care umplu din nou văzduhul cu pocnetele, i se adăugă acum tropotul celor optzeci de catâri, învălmășite cu scâncetul roților. Furgoanele se puseră iar în mișcare. Catârii goneau de zor. Fața neagră a preriei, cu care nu erau deprinși, îi speria. Copitele lor abia se lăsau în cenușă, că se și ridicau. Puțin câte puțin animalele se liniștiră. În felul acesta caravana mai înainta aproape o milă, apoi se opri din nou.

Priveliștea – dacă am putea să o numim astfel – se schimbă, dar nicidecum în bine. Totul era negru până în zare, ca și mai înainte. La o vreme însă, șesul se schimbă pe nesimțite într-un relief neregulat, cu ridicături muntoase și dealuri scunde însoțite de văi. Nu se putea spune că pe aici lipseau cu desăvârșire copacii, deși ceea ce vedeau călătorii noștri numai cu multă îngăduință merita acest nume. Pe aici creșteau arțari pitici mexicani, unii stingheri, alții grămădiți în mici pâlcuri. Frunzișul lor ajurat pierise ca și când nici n-ar fi existat vreodată, iar tulpinile carbonizate și crengile tăciunite se înălțau ca niște negre schelete în văzduh.

— Ai rătăcit cumva drumul, prietene? Întrebă plantatorul, apropiindu-se în grabă de nepotul său.

— Nu, unchiule, cel puțin până acum. M-am oprit nițel să cercetez locul. Pesemne că drumul trece prin valea de colo. Am mers bine. Putem înainta fără nici o grijă. Iau asupra

mea toată răspunderea.

Porniră din nou. Coborâra povârnișul și o ținură în lungul văii, apoi urcară pe culmea unui delușor. Și iarăși se opriră.

— Te-ai rătăcit, Casey? Repetă plantatorul întrebarea de adineaurei, apropiindu-se de nepotul său.

— Drace, mă tem că da! Nici diavolul n-ar fi în stare să se descurce într-un iad ca asta! Nu, nu! Zise el deodată, văzând trăsura venind și vrând să-și ascundă zăpăceala. Acum mi-e limpede totul. Iată, în partea aceea e râul, n-am nici o îndoială. Înainte!

Și căpitanul dădu pinteni calului, deși nu știa nici el singur încotro ar trebui să se îndrepte. Furgoanele îl urmară îndată.

Negrilor însă nu le scăpă zăpăceala lui Callhown. Ei își dădeau seama că nu merg în linie dreaptă, ci se învârtesc în cerc printre tufișurile tăciunite de pe dealuri și de prin văile pârjolite.

Dar iată că strigătul plin de încredere al călăuzei le trezi nădejdea în suflet. Și, drept răspuns, bicele se ridicară în aer ca la o poruncă, iar pocnetul lor răsunător se amestecă cu exclamațiile bucuroase ale oamenilor.

Curând, caravana ieși din nou la drum umblat – se vedeau lămurit urme proaspete de roți și de copite. Era neîndoios că o altă caravană, asemănătoare cu a lor abia trecuse pe acolo. Ea înaintase desigur în direcția râului Leona; se putea foarte bine să fi fost un convoi de stat, în drum spre fortul Indge. Trebuia deci să meargă pe urmele ei. Fortul se afla chiar în calea lor și de acolo nu mai aveau mult până la destinație.

Se părea că lucrurile stau minunat. Căpitanul, îmbărbătat, porunci oamenilor, cu o vădită mulțumire de sine, să meargă înainte.

Merseră așa vreo milă și mai bine, ținându-se după urmele găsite. Acestea nu călcau în linie dreaptă, ci se tot încolăceau pe după tufișuri arse. Treptat-treptat, siguranța lui Casey Callhown se destramă și o expresie mohorâtă i se așternu pe față. Căpitanul își dădu deodată seama că urmele celor patruzeci și patru de roți după care se țineau ei sunt urmele propriei lor caravane.

CAPITOLUL II.

URMA LASSOULUI.

Nu mai încăpea nici o îndoială: furgoanele lui Woodley Pointdexter mergeau pe urmele lăsate de propriile lor roți.

— Astea-s urmele noastre! Murmură Callhown, cu un blestem.

— Urmele noastre?! Ce vrei să spui, Casey? Nu se poate să mai fi trecut pe aici!

— Am mers oare pe propriile noastre urme? Da, da, chiar așa. Ne-am învârtit pe loc, în cerc. Uite urma unei jumătăți de potcoavă: asta-i de la copita dindărăt a calului meu; uite și urmele negrilor noștri. În plus, recunosc și locul, e dealul pe care l-am coborât la ultimul popas. Afurisit ghinion! Aproape două mile făcute de pomană!

Chipul lui Callhown nu exprima doar descumpănire, ci și o ciudă cumplită, rușine.

Numai și numai din vina lui rămăsese caravana fără o călăuză pricepută. Omul cu care se învoiseră la Indianola să le slujească drept călăuză îi lăsase baltă numai-decât, după o dispută cu trufașul căpitan.

Din trăsura care tocmai se apropia, ochii aceia minunați cătară cu nedumerire și muștrare spre Callhown, iar el se făcu negru la față de supărare.

Pointdexter nu mai întrebă nimic: acum era limpede pentru toți că s-au rătăcit.

Caravana încremeni în loc. Călăreții albi se adunară din nou la sfat și discutau cu aprindere.

Erau într-o situație grea. Plantatorul nu mai spera să ajungă la destinație înainte de căderea nopții, cum crezuse până mai adineauri. Poate că vor fi nevoiți să înnopteze în preria pârjolită și n-au să găsească apă pentru adăpat catârii? Poate că nu vor petrece acolo decât o singură noapte? Cine știe!

Cum oare să găsească drumul?

Soarele începuse să coboare spre asfințit, dar stătea încă destul de sus pe cer. Cu ajutorul busolei puteau afla nordul și sudul, răsăritul și apusul. La ce bun, dacă nu știau încotro să apuce!

Callhown devenise prudent. Nu se mai oferi să o facă pe călăuză. După eșecul suferit, nu se mai încumeta să ia totul de la început.

Timpe de zece minute discutară zadarnic, căci nimeni nu fu în stare să propună un plan chibzuit. Nimeni nu știa cum să scape din preria neagră, care-i aruncase pe toți într-o amarnică deznădejde.

Un stol de ulii negri umbri cerul în zare. Se apropiau văzând cu ochii. Câțiva se lăsară la pământ, iar ceilalți prinseră să se rotească pe deasupra drumeților rătăciți. Ce voia să însemne asta?

Se scurseră alte zece minute tot atât de apăsătoare; deodată, drumeții se simțiră iarăși îmbărbătați. Un călăreț ivit pe neașteptate în zare se apropia în goana mare de caravană.

Negândită bucurie! Cine mai credea să întâlnească un om în asemenea locuri?! Nădejdea se aprinse din nou în ochii tuturor: călărețul din depărtare le apărea ca un salvator.

— Vine spre noi, nu-i așa? Întrebă plantatorul, care aproape nu-și credea ochilor.

— Da, tată, drept spre noi! Și Henry, scoțându-și pălăria, începu să o fluture în aer, făcând semne necunoscutului.

Călărețul zărise fără doar și poate caravana și se apropia cu repeziciune. El trecu în lungul furgoanelor, îndreptându-se spre plantator și însoțitorii săi.

— E un mexican! Șopti Henry, cercetându-i îmbrăcămintea cu privirea.

— Cu atât mai bine! Zise tatăl său tot în șoaptă. Un temei în plus să sperăm că va putea să ne ajute.

— Afară de costum, n-are în el nimic de mexican! Mormăi Callhown. Dar lasă, mă lămuresc eu... Buenos dias, caballero! Este usted mejicano? 4 îl salută căpitanul în spaniolă.

— O, nu! Protestă necunoscutul, zâmbind. Nu sunt mexican. Dacă doriți, putem vorbi și în spaniolă, dar am impresia că m-ați înțelege mai bine în englezește, probabil limba dumneavoastră maternă.

Callhown se gândi că i-a scăpat vreo greșeală în cele spuse adineauri, așa încât se abținu să răspundă.

— Noi suntem americani – rosti Pointdexter, cu mândrie, dar în clipa următoare, temându-se parcă să nu-l jignească pe omul de la care așteptau ajutor, adăugă: Da, sir, suntem toți americani din statele de sud.

— Asta e ușor de ghicit, după înfățișarea caravanei – vorbi necunoscutul, cu un zâmbet imperceptibil, aruncând o privire spre sclavii negri. Se vede că umblați pentru prima oară prin prerie – mai spuse el. V-ați rătăcit?

— Da, sir și nu avem nici o speranță să găsim drumul, dacă nu veți binevoi să ne dați o mână de ajutor.

— Nu are rost să vorbim în cazul de față despre bunăvoință. Călăream prin prerie și v-am observat cu totul întâmplător urmele. Dându-mi seama că v-ați rătăcit, m-am repezit încoace, să vă vin în ajutor.

— Gestul dumneavoastră e plin de mărinimie și noi vă suntem adânc recunoscători. Îngăduiți-mi, vă rog, să facem cunoștință. Mă numesc Pointdexter, Woodley Pointdexter și sunt originar din Louisiana. Am cumpărat o plantație pe malul Leonei, în apropiere de fortul Indge. Sperăm să ajungem acolo înainte să se întunece. Credeți că mai avem timp?

— Timp este berechet. Cu condiția să urmați întocmai indicațiile mele.

Spunând acestea, necunoscutul se desprinse de grup și galopă până pe culmea delușorului, de unde scrută împrejurimile, străduindu-se să-și dea seama încotro trebuia să apuce caravana.

Silueta i se contura semeț pe fondul albastru al cerului. Călărea un splendid murg de rasă, cu care și un șeic arab s-ar fi mândrit. Cu pieptul lat, cu picioarele subțiri ca trestia, cu coapsa puternică și cu o minunată coadă stufoasă, calul însuși stârnea admirația privitorilor. Necunoscutul era un tânăr de vreo douăzeci și cinci de ani, bine făcut, cu trăsături regulate, îmbrăcat în pitorescul port mexican: haină scurtă de catifea, pantaloni cu șnur, cizme din piele de bivol, un brâu roșu-aprins de mătase chinezească, strâns elegant peste mijloc și o pălărie neagră, lucioasă, cu ceaprazuri aurii.

Drumeții întoarseră fără voie capul spre acest tablou vrednic de admirație. Dar mai era o pereche de ochi care cercetau călărețul; ei priveau într-ascuns, de după perdeluța trăsुरii, iar privirea lor trăda un simțământ cu totul deosebit. Pentru prima oară în viață, Louise Pointdexter vedea un om ce părea întruchiparea visurilor ei de fată.

Oare bănuia necunoscutul tulburarea pe care o stârnise în sufletul tinerei creole? Cum să bănuiască! Privirea-i lunecă doar în treacăt peste trăsura acoperită de colb. La fel se întâmplă uneori când privești o scoică nearătoasă și nici nu bănuiești că înăuntrul ei se ascunde o perlă.

— Pe cinstea mea, nu zăresc nici un semn după care să vă călăuziți și să ajungeți singuri la destinație! Vorbi el, întorcându-se lângă stăpânul caravanei. Va trebui să treceți Leona la

cinci mile mai jos de fort; dar cum și eu trec râul tot pe-acolo, vă propun să mergeți după urmele calului meu. Cu bine, domnilor!

Luându-și rămas bun în chipul acesta atât de neașteptat, necunoscutul dădu pinteni calului și se depărtă în goană.

Plantatorul și tovarășii săi rămaseră tare nedumeriți de această purtare ciudată. Dar după numai câteva clipe, necunoscutul se înapoie.

— Mă tem că urmele calului meu vă va ajuta prea puțin. Pe aici au trecut herghelii întregi de mustanți și pământul poartă întipărite urmele a mii de copite. Ce-i drept, calul meu e potcovit, dar domniile-voastre nu sunteți deprinși a deosebi o urmă de alta și vă veți descurca anevoie. Mai cu seamă că în cenușă urmele cailor rămân întipărite aproape la fel.

— Atunci, ce-i de făcut? Întrebă plantatorul, deznădăjduit.

— Îmi pare foarte rău, mister Pointdexter, nu pot rămâne să vă însoțesc. Trebuie să ajung grabnic la fort, am de predat un document important. Dacă se întâmplă cumva să-mi pierdeți urma, mergeți în așa fel, încât să aveți soarele în dreapta și umbra să vă cadă în stânga, formând un unghi de aproximativ cincisprezece grade cu linia drumului. Mergeți drept înainte și, după vreo cinci mile, veți zări vârful unui chiparos. Îndreptați-vă îndată spre el: chiparosul se află chiar pe malul râului, foarte aproape de văd.

Tânărul dădu să pornească, dar își înfrâna fără voie calul. Zărise doi ochi negri și strălucitori privindu-l de după perdeluța trăsurii. Deși stăpâna lor stătea în umbră, ghiceai lesne că ochii aceștia luminează chipul unei copile de o rară frumusețe. Călărețul le surprinse căutătura ce-l cerceta cu o vie curiozitate... aproape cu gingășie. Le răspunse fără voie printr-o privire admirativă, dar, temându-se că purtarea lui ar putea fi luată drept o îndrăzneală, întoarse brusc calul și se adresă din nou plantatorului, care nu mai sfârșea cu mulțumirile.

— Nu merit recunoștința dumneavoastră – rosti el fiindcă sunt nevoit să vă las în voia sorții. Din păcate, nu dispun de timp.

Se uită la ceas, apoi își mărturisi încă o dată părerea de rău că trebuie să-i lase singuri.

— Sunteți foarte generos, sir – spuse Pointdexter. Nădăjduiesc că, urmând indicațiile dumneavoastră, nu vom rătăci drumul. Soarele nu ne va amăgi, desigur.

— Mă tem doar să nu se schimbe vremea. Spre nord se adună norii... Într-o oră ei s-ar putea să întunece soarele. Oricum, asta se va întâmpla mai înainte să ajungeți în locul de unde se zărește chiparosul... Hm, stați puțin – făcu el după o clipă de gândire. Am altă idee: țineți-vă după urma lassoului meu!

Zicând acestea, necunoscutul desprins de la oblânc un colac de frânghie, aruncă un capăt la pământ, iar pe celălalt îl legă de inelul șeii. Apoi își scoase pălăria cu o mișcare plină de eleganță, se înclină în direcția trăsurii și, dând pinteni calului, se avântă în goană în largul preriei.

Lassoul se întinse în urma calului, lăsând o dâră șerpuitoare pe fața pârjolită a țarinei.

— Interesant flăcău! Exclamă plantatorul, privind după călărețul ce se pierdea într-un nor de praf negru. S-ar fi convenit să-l întreb măcar cum îl cheamă.

— Eu aş zice mai curând că e un tânăr înfumurat! Bombăni Callhown, căruia nu-i scăpase privirea necunoscutului în direcția trăsurii. Cât privește numele, mai mult ca sigur că ne-ar fi spus unul născocit. Doar Texasul e plin de filfizoni din ăștia. ‘Mnealor ori sunt condamnați, exilați să-și ispășească pe aici vreo pedeapsă, ori aventurieri. Nu caută decât aventuri și își ascund adevăratul nume.

— Ești nedrept, Casey! Ripostă tânărul Pointdexter. Necunoscutul făcea impresia unui om instruit și cumsecade, aş zice chiar demn de un nume cinstit.

— După cum văd, tu îl socoti un gentleman, nu? S-avem iertare. N-am întâlnit niciodată vreun tip din ăștia gătit în cârpe mexicane, care să nu fie un ticălos. Pun rămășag că și omul nostru face parte din tagma lor.

În acest timp, frumoasa creolă scosese capul pe ferestruia trăsurii și urmărea cu privirea călărețul ce se îndepărta.

Callhown observă totul fără întârziere.

— Ce s-a întâmplat, Lou? Întrebă el, aproape în șoaptă. Mi se pare că ți-ai pierdut răbdarea: ții cumva să-l ajungi din urmă pe obraznicul ăla? Mai ai timp. Pot să-ți împrumut calul meu.

Tânăra fată se rezemă de pernele trăsurii, neplăcut impresionată de aceste cuvinte și de tonul cu care fuseseră rostite. Silindu-se să-și ascundă jignirea, izbucni într-un râs răsunător.

— Mda, mda... Am văzut eu numaidecât că e ceva necurat la mijloc. Parcă te-a vrăjit curierul ăsta strălucitor. Mai știi! Pesemne că te-a atras costumul lui ales. Află însă de la mine că nu-i decât o cioară împodobită cu pene de păun. Și cred că va trebui să-i smulg într-o bună zi masca de pe față, poate chiar și o bucată de piele o dată cu ea.

— Cum nu ți-e rușine, Casey?

— Ție ar trebui să-ți fie rușine, Lou! Să dai atenție unui netrebnic oarecare! Unui măscărici înzorzonat! Sunt convins că nu-i decât un simplu curier al fortului.

— Crezi într-adevăr? O, cât aş vrea să primesc scrisori de dragoste din mâna unui asemenea curier!

— Atunci, grăbește-te să i-o spui singură! Calul meu îți stă la dispoziție.

— Ha-ha-ha! Greu mai pricepi tu unele lucruri! Chiar în glumă de-aș vrea să-l ajung din urmă pe acest poștaş al preriei, tot n-aș izbuti cu gloaba ta leneșă. Până coborî tu din șa, l-am și pierdut din ochi. Degeaba, n-aș putea să-l ajung din urmă, oricât aş dori.

— Vezi să nu te-audă tatăl tău!

— Vezi tu mai bine să nu te-audă! Răspunse fata, vorbind dintr-o dată cu seriozitate. Deși mi-ești văr bun și deși tata crede că ești o întruchipare a perfecțiunii, eu sunt de altă părere. Nu-ți ascund lucrul acesta, cum de altfel nu ți l-am ascuns niciodată.

Callhown se mărgini să se încrunte: era o mărturisire amară pentru el.

— Tu îmi ești văr – continuă creola, pe un ton cu totul deosebit, de tonul glumeț de la început – dar numai atât. Pentru mine ești căpitanul Casey Callhown, nimic mai mult. Așa

că nu încerca, te rog, să te transformi în sfătuitorul meu. Există un singur om căruia socot de datoria mea să-i cer sfatul și să-i ascult muștrările. Te rog deci să mă lași în pace, mister Cas. Nu vreau să dau nimănui socoteală de gândurile și de faptele mele, până nu voi găsi un om demn de aceasta. Iar ție nu ți-e sortit să fii alesul meu.

În clipa următoare, fata se rezemă iarăși de pernele trăsurii, măsurându-l pe căpitan cu o privire plină de indignare și dispreț. Apoi trase perdeaua la fereastră, lăsându-l să înțeleagă că nu dorește să mai continue convorbirea.

Strigătele surugiilor îl dezmeteciră pe căpitan. Se bucură văzând că furgoanele au pornit-o din nou prin preria cea neagră. Poate tot atât de neagră ca și gândurile lui.

CAPITOLUL III.

FARUL PRERIEI.

Acum, călătorii nu-și mai făceau griji în privința drumului. Urma lassoului șerpuia neîntrerupt înainte și se vedea atât de lămurit, încât nici măcar un copil nu s-ar fi putut rătăci. Nu mergea în linie dreaptă, se întortochea prin hățişuri, iar uneori, atunci când lipseau copacii, se abătea puțin într-o parte. Lucrul acesta își avea temeiul lui: prin asemenea locuri erau râpe adânci și alte opreliști, iar urma călăuzitoare a lassoului ocolea, dând astfel furgoanelor puțința să înainteze nestânjenite.

— Câtă grijă ne arată tânărul acela! Remarcă Pointdexter. Îmi pare foarte rău că nu i-am aflat numele. Totuși, dacă are cumva vreo legătură cu fortul, atunci o să-l mai întâlnim, cu siguranță.

— Și eu nădăjduiesc să-l revedem! Zise Henry.

Louise asculta în tăcere, dar împărtășea din toată inima speranța lui Henry.

Gândul că această grea călătorie se apropie de sfârșit și că va putea să-și vadă noile domenii înainte de apusul soarelui, dădu plantatorului o dispoziție minunată. Pointdexter sporovăia prietenește cu supraveghetorul, iar după un timp se opri să spună o glumă lui moș Scipio, care abia își mai târa picioarele bășicate și se apropie de mătușa Chloe, gârbovită de povara purtată în spate, ca să-i dea puțin curaj. În comparație cu alți proprietari de sclavi, despre Woodley Pointdexter nu se putea spune că e un stăpân crud, iar negrii îl iubeau chiar, în felul lor, deși mai mult se temeau de el. Pointdexter nu găsea nici o plăcere în a-și chinui sclavii, dar socotea necesar să fie biciuiți. Cu toate acestea era mândru că pe corpul sclavilor săi nu se văd urmele schingiuirilor.

Nu-i de mirare deci că și ceilalți însoțitori ai caravanei împărtășeau voioșia plantatorului: nădăjduiau cu toții să se poată odihni în scurtă vreme la capătul acestui drum istovitor. Până și negrii sporovăiau vesel între ei, uitând de oboseală.

Singur, căpitanul rămânea la fel de întunecat ca și mai înainte.

Curând însă ceva cu totul neașteptat veni să le stârnească iarăși neliniștea.

Prevederile necunoscutului începură să se adeverească: soarele se ascunse după nori mai înainte ca ei să fi zărit chiparosul.

Asta încă n-ar fi trebuit să-i neliniștească, deoarece urma lassoului se vedea tot atât de deslușit și deocamdată nu erau nevoiți să se orienteze după soare. Totuși, numai faptul că

soarele se ascunsese după nori aduse o grea apăsare asupra drumetilor.

— Ai crede că soarele a și asfințit! Spuse plantatorul, scoțându-și ceasul de aur din buzunar. Și nu-s decât orele trei. Spre norocul nostru, tânărul necunoscut cu lassoul se dovedește o bună călăuză. Fără el, am fi rătăcit până seara târziu prin preria pârjolită și, cine știe, poate că eram nevoiți să și înnoptăm aici.

— Negru ne-ar mai fi fost așternutul! Glumi Henry, vrând să dea o întorsătură veselă discuției. Uf și ce vise îngrozitoare aș fi avut dormind pe pământul ăsta ca tăciunele!

— Da și eu, zău! Întări sora lui, scoțând capul de după perdeaua trăsurii și cercetând împrejurimile cu privirea. Eu, una, l-aș fi visat pe Pluto cu Proserpina⁵ în infern, sunt convinsă.

— Hi-hi-hi! Se hlizi de pe capră trăsurii negrul John, care figura în registrele plantației sub porecla de Pluto al lui Pointdexter. Tânăra miss să mă viseze în mijlocul preriei negre! Ce vis caraghios! Hi-hi-hi!

— N-ar trebui să vă ardă de răs! Bombăni Callhown, apropiindu-se. Poate că până la urmă o să fim într-adevăr nevoiți să înnoptăm aici, în preria neagră. Numai să n-o pățim mai rău.

— Ce vrei să spui, Cas? Întrebă Pointdexter.

— Mă tem, unchiule, că tânărul de adineauri ne-a tras pe sfoară. Lucrurile stau prost, deși n-aș putea s-o afirm cu toată siguranța. Am făcut mai mult de cinci mile și unde-i chiparosul? Am ochiul ager, dar degeaba scrutez depărtarea: nicăieri, nici urmă de chiparos!

— Și ce crezi că a urmărit trăgându-ne pe sfoară?

— Ei, asta-i acum! „Ce scop”! De unde să știi? O fi având destule motive.

— Arată-ne măcar unul – se auzi glasul cristalin din trăsură – și te vom asculta cu atenție.

— Știi, ești gata să asculți cu mare atenție orice are vreo, legătură cu acest individ – răspunse ironic Callhown. Dar dacă mi-aș spune părerea, ai susține că mint.

— Depinde ce spui, mister Cas. E de la sine înțeles că tu, cu experiența ta de militar care-a bătut atâtea drumuri, n-ai să te-apuci să stârnești o panică falsă.

Callhown înțelese batjocura-i usturătoare și poate că ar fi renunțat să continue, dacă n-ar fi fost insistența plantatorului.

— Ascultă, Cas, explică-mi, ce s-a întâmplat? Stăruie el. Cuvintele tale pot să trezească bănuiele grave. Ce-a urmărit necunoscutul, îndrumându-ne greșit?

— Dar bine, unchiule – făcu Callhown și în vocea lui nu se mai simțea siguranța dinainte – eu nu susțin că acesta e adevărul. Exprim doar o presupunere.

— Ce vrei să spui?

— Ei, parcă puține se pot întâmpla! Pe aici, prin prerie, atacul și jefuirea unei caravane nu-i o raritate.

— Îngrozitor! Exclamă Louise cu o spaimă prefăcută.

— Te temi de un atac din partea indienilor? Întrebă Pointdexter.

— Nu neapărat din partea indienilor. Uneori albi se travestesc în indieni, uneori și mexicanii. Ca să treci drept indian, e destul să ai pielea nițel mai oacheșă, să-ți pui o perucă din coadă de cal și să-ți împodobești capul cu o mână de pene. Asta-i toată mascarada! Dacă vom fi jefuiți de vreo bandă de „indieni albi”, nu trebuie să ne învinovățim decât pe noi: vom fi pedepsiți pentru încrederea noastră naivă într-un om cu desăvârșire străin.

— Lasă, Cas, ce rost au învinuirile astea? Vrei să spui că necunoscutul ne-a atras într-o cursă?

— Nu, unchiule, nu spun asta, dar știi că asemenea lucruri se întâmplă. S-ar putea să fie și el capabil de o asemenea ispravă.

— Posibil, dar prea puțin probabil! Se auzi din trăsură un glas plin de o ironie veninoasă.

— Nu, nu se poate! Intervenii tânărul Henry. Bănuielile tale n-au nici un temei, Casey. Asta-i pur și simplu o calomnie. Și ți-o dovedesc, dacă vrei. Privește!

Tânărul își struni calul și arată ceva care se contura deslușit la oarecare depărtare de urma lassoului – un cactus înalt, cu tulpină verde și plină de sevă, scăpat ca prin minune de pârjol.

Henry Pointdexter atrăgea însă luarea-aminte nu atât asupra cactusului, cât a unei mici bucăți de carton înfipță într-unul din ghimpii copăcelului.

— Să vedem ce scrie! Continuă el. Iată: „De aici se vede chiparosul”.

— Unde, unde? Întrebă Pointdexter.

— Pe carton e desenată o mână cu arătătorul întins înainte – zise Henry. Fără îndoială că arată spre chiparos.

Toți priveră în direcția însemnată pe cartea de vizită.

Pe vreme înșorită, chiparosul s-ar fi zărit din prima clipă, dar cerul albastru se făcuse între timp ca cenușa și în lumina asta mohorâtă era cu neputință să-l vezi.

— Nu se vede nicăieri! Rosti Callhown, plin de siguranță. Sunt convins că asta nu-i decât o nouă batjocură născocită de netrebnicul acela.

— Te înșeli, Casey! Intervenii Louise Pointdexter. Ia binoclul și uită-te! Dacă ochiul tău ager nu te-a trădat, vei zări la orizont ceva foarte asemănător cu un copac. Trebuie să fie chiparosul.

Callhown nu se încumetă să ia binoclul din mâna verișoarei sale. Știa bine că Louise are dreptate.

Pointdexter luă binoclul și văzu deslușit silueta chiparosului ce se înălța deasupra preriei.

— Adevărat! Exclamă el. E chiparosul! Tânărul se dovedește un om cinstit. Degeaba l-ai ponegriț, Casey! Nici nu-mi venea să cred că e capabil să ne joace o asemenea farsă... Ei, înainte! Mister Sanson, transmite porunca oamenilor.

Callhown dădu pinteni calului și se depărtă în goana mare de ceilalți. De altfel, nici nu-i mai rămânea altceva de făcut.

— Henry, dă-mi te rog cartea de vizită – îl rugă încet Louise. Vreau să văd săgeata care ne-a fost de atâta ajutor. Să luăm cu noi cartea de vizită. De vreme ce știm încotro să apucăm, nu are nici un rost să o lăsăm aici.

Henry, fără să reflecteze câtuși de puțin la rugămintea surorii sale, desprinse cartea de vizită de pe tulpina cactusului și i-o aruncă în poală.

— Maurice Gérald! Șopti creola, citind numele tipărit pe cealaltă față a cartonului. Maurice Gérald! Repetă ea, tulburată, ascunzând cartea de vizită în sân. Oricine ai fi, de oriunde ai veni, oricare ți-ar fi drumul și orice vei deveni, din această clipă soarta noastră e una. Știi asta, o simt tot atât de limpede cum văd cerul deasupra mea.

CAPITOLUL IV.

NORDUL NEGRU.

Louise stătea cufundată în visuri, ca vrăjită. Își strângea tâmplele în palmele-i delicate și toate forțele sufletului ei păreau încordate să ghicească viitorul.

Curând, o vie neliniște cuprinse din nou pe cei din jur, curmându-i visarea. Auzi deodată glasul îngrijorat al fratelui ei:

— Ia privește, tată, nu vezi nimic?

— Unde, Henry, unde?

— Colo, în spatele furgoanelor... Vezi?

— Parcă... Dar nu deslușesc prea bine ce este. Ai zice... – Și Pointdexter tăcu descumpănit. Drept să spun, nu înțeleg ce poate să fie...

Dinspre nord se ridicase pe neașteptate deasupra preriei niște vârtejuri negre ca tăciunele. Nu aveau o formă anume și își schimbau neconținut dimensiunile, conturul și locul. Aici se opreau în nemișcare, aici lunecau înainte pe pământul pârjolit, asemenea unor uriași pe patine, aici se unduiau și se aplecau unele către altele, luând cele mai fantastice forme.

Drumeții trăiau pentru prima oară o împrejurare atât de ciudată și, firește, erau foarte neliniștiți. Fiecare își dădea seama că se apropie o dezlănțuire a stihilor.

Caravana se opri. Răsunară strigăte pline de groază. Caii nechezau, catării scoteau niște răgete asurzitoare.

Din direcția coloanelor negre și învârtejite venea un vuiet ca de cascadă, curmat din când în când de un trosnet asemănător cu zgomotul unei salve de puști ori cu bubuitul depărtat al tunetului.

Vuietul creștea neconținut: primejdia necunoscută se apropia din ce în ce. Oamenii priveau încremeniți la norii ce se lăsaseră jos de tot și la vârtejurile negre care parcă, se rostogoleau înspre ei ca să-i strivească.

În aceste clipe de grea cumpănă, un strigăt spintecă deodată văzduhul – deși plin de alarmă, strigătul dădu curaj oamenilor înspăimântați. Drumeții întorseseră ochii și zăriră un călăreț ce se apropia într-o goană nebună.

Îl recunoscuseră îndată în ciuda colbului ce-l acoperea de sus până jos: era necunoscutul cu lassoul după a cărui urmă se călăuziseră până atunci.

Tânăra din trăsură îl recunoscuse cea dintâi.

— Înainte! Îndemnă necunoscutul, cu glas puternic, apropiindu-se. Și cât mai repede!

— Ce este? Întrebă plantatorul, tulburat. Ne amenință vreo primejdie?

— Da. În clipa când v-am părăsit, nu mă așteptam la asta. Abia după ce am ajuns la râu am zărit semnele amenințătoare.

— Semnele cui, sir?

— Ale Nordului.

— Așa numești dumneata furtuna?

— Da.

— N-am auzit niciodată că Nordul poate prezenta vreo primejdie pe uscat – observă Callhown. Știu, desigur, că aduce cu sine un frig pătrunzător, dar...

— Nu numai frig, sir... Vă rog, nu se poate să mai zăbovim, mister Pointdexter! Se adresează el plantatorului, cu o stăruință plină de nerăbdare. Dumneavoastră și toți oamenii dumneavoastră sunteți în primejdie. Nordul nu e întotdeauna primejdios, numai că de astă dată... Iată, vedeți vârtejurile negre de colo?

— Ne tot uităm la ele și nu pricepem ce-ar putea să fi...

— Sunt vestitorii furtunii. Propriu-zis, nu ele aduc primejdia. Uitați-vă în sus. Vedeți norii aceia negri ce-au învăluit cerul? De ei trebuie să ne temem. N-aș vrea să vă sperii, dar socot de datoria mea să vă spun că norii aceștia sunt aducători de moarte. Iată, se îndreaptă încoace! Acum, salvarea depinde numai de iuțeala noastră, în zece minute vor fi aici și atunci... Mai repede, sir, vă implor! Porunciți surugiilor să gonească cât pot de iute! Cerul însuși vă silește să vă grăbiți.

Supunându-se acestor imperioase rugăminți, plantatorul ceru surugiilor să mâne caravana din răspuțeri.

Groaza care cuprinsese deopotrivă și animalele și oamenii, făcea intervenția bicelor de prisos. Trăsura și călăreții goneau în față, ca și mai înainte. Călărețul cel necunoscut încheia convoiul, ca și cum ar fi vrut să apere caravana de primejdie. Din când în când oprea calul și se uita îndărăt și de fiecare dată o și mai mare îngrijorare i se citea pe față. Plantatorul, băgând de seamă totul, se apropie și-l întrebă:

— Primejdia n-a trecut încă?

— Din nefericire nu pot să vă spun nimic liniștitor. Speram că vântul o să-și schimbe direcția.

— Vântul? Eu nu simt nici măcar o adiere.

— Asta, aici. Dar iată, acolo e un uragan cumplit. Dumnezeule și vine spre noi cu o iuțeală nemaipomenită! Mă îndoiesc că mai apucăm să ieșim din preria pârjolită.

— Atunci, ce-i de făcut? Făcu plantatorul, îngrozit.

— N-ați putea sili catării să alerge mai iute?

— Nu, e cu neputință.

— În acest caz mă tem că vijelia o să ne prindă din urmă.

Necunoscutul întoarse din nou capul și scrută cu încordare vârtejurile negre ce se rostogolesc spre ei, de parcă ar fi vrut să-și dea seama cât de iute se apropie. Pe față i se așternu o vie îngrijorare.

— Da, prea târziu! Exclamă el. Se mișcă mai repede decât noi. Mult mai repede... Nici o speranță să putem scăpa.

— Dumnezeuule, sir! Să nu fie într-adevăr nici o scăpare? Se tângui plantatorul.

Necunoscutul nu răspunse. Rămase tăcut câteva clipe, chibzuind cu încordare. Acum nu se mai uita la cer. Ochii i se opriseră asupra furgoanelor.

— Și nu putem face nimic să înlăturăm primejdia? Strigă deznădăjduit plantatorul.

— Ba da, putem! Răspunse el deodată, plin de bucurie și parcă luminat de un gând fericit. Există o ieșire, la care nu m-am gândit până acum. De furtună, oricum, nu scăpăm, dar putem evita primejdia. Repede, mister Pointdexter! Porunciți oamenilor să înfășoare capetele cailor și catărilor, altminteri animalele vor fi orbite și vor turbă. Pături, șaluri, orice e bun pentru treaba asta. Pe urmă, toată lumea să intre în furgoane. Numai să aibă grijă să închidă bine coviltirele și prelatele. Restul îl iau în seama mea.

După aceste îndrumări, călărețul se îndreptă spre trăsură, în timp ce Pointdexter împreună cu supraveghetorul împărțea porunci în dreapta și-n stânga.

— Domnișoară – spuse el, politicoș, apropiindu-se. Trebuie să lăsați perdelele. Vizitiul trebuie să intre și el în trăsură. Dumneavoastră, de asemenea – urmă călărețul, adresându-se lui Henry și lui Callhown. Același sfat îl dădu și lui Pointdexter, care tocmai se apropiase de trăsură. E loc destul pentru toți. Dar mai repede, vă implor, nu pierdeți vremea. În câteva clipe, furtuna va fi deasupra noastră.

Plantatorul și fiul său săriră de pe cai și intrară în trăsură.

Callhown, îndărătnic, nu vru să asculte și rămase în șa. De ce să dea el înapoi în fața unei primejdii îndoielnice, pe care acest necunoscut în straie mexicane înțelegea să o înfrunte?

Călărețul se întoarse spre supraveghetor, îi porunci să urce într-un furgon și omul se supuse fără o vorbă.

Acum se putea gândi și la sine. Cu o mișcare iute, el desfăcu serapélul și-l aruncă pe capul calului, legând capetele după gât. Apoi, cu aceeași îndemânare, își desprinse brâul de mătase chinezească, îl petrecu în jurul pălăriei, vârând un capăt pe după panglica pălăriei, iar celălalt lăsându-l să atârne, ca un fel de vizieră.

Înainte să-și acopere fața, se întoarse încă o dată spre trăsură și-l văzu cu mirare pe Callhown tot în șa. Biruindu-și antipatia față de omul acesta, necunoscutul repetă apăsător:

— Dacă nu intrați numaidecât în trăsură, veți pieri!

De data asta, Callhown se supuse. Semnele furtunii ce se apropia erau mult prea vădite. Coborî de pe cal cu o încetineală ostentativă și intră în trăsură, la adăpostul perdelelor

trase cu grijă.

Ceea ce se petrecu după aceea cu greu s-ar putea descrie. Nimeni nu avu putința să vadă cu ochii lui stihiiile dezlănțuite, căci nimeni nu cuteză să se uite afară. Și chiar dacă ar fi făcut-o, tot n-ar fi putut să deslușească ceva.

La vreo cinci minute după ce oamenii înfășuraseră capetele animalelor, o beznă cumplită învălui caravana.

Călătorii nu apucară să fie martori decât la începutul uraganului. Unul din vârtejurile ce se apropiau izbi pieptiș furgoanele și umplu văzduhul cu o pulbere neagră și deasă, părând că se destramă. Apoi se abătu asupra-le o pală de aer fierbinte, că răsuflarea unui cuptor. În urma ei, șuierând și urlând, se porni un vânt în rafale, aducând un frig pătrunzător. Nu se mai vedea și nu se mai auzea nimic, afară de șuierul vântului, de urletul lui găfâit și de pocnetul coviltirelor zbuciumate. Catării stăteau locului că încremeniți. Vocile slabe ale oamenilor se pierdeau în vuietul furtunii. Văzduhul era plin de o pulbere neagră și fină, ridicată de vântul furios de pe întinderea preriei pârjolite.

Un ceas încheiat vântul purtă de colo-colo prin văzduh trâmbele negre de cenușă. Aproape un ceas încheiat drumeții noștri statură nemișcați ca niște schimnici, fără să îndrăznească să scoată capul afară. În cele din urmă fură eliberați. Lângă perdelele trăsurii se auzi deodată glasul necunoscutului:

— Acum puteți ieși – rosti el, aruncând într-o parte fularul de mătase ce-i acoperea obrazul. Furtuna n-a încetat, poate să mai țină două-trei zile, dar din clipa asta nu mai aveți de ce să vă temeți. Cenușa a fost măturată și purtată undeva înainte și nici dincolo de Rio Grande nu cred să o ajungeți din urmă.

— Sir – vorbi plantatorul, coborând grăbit din trăsură – vă datorăm...

— Viața! Zise Henry, întregind gândul tatălui său. Vă rugăm stăruitor să ne spuneți numele dumneavoastră.

— Maurice Gérald – răspuse necunoscutul. În fort însă lumea mă cunoaște mai mult sub numele de Maurice-Mustangerul.

— Mustanger! Murmură disprețuitor și foarte încet Callhown, încât nu-l putu auzi decât Louise.

„Nu-i decât un mustanger!” se gândi aristocratul Pointdexter, puțin dezamăgit de această mărturisire.

— Acum nu mai aveți nevoie de mine. Veți găsi drumul și fără ajutorul meu – urmă vânătorul de mustangi. De aici se vede și chiparosul. Mergeți drept spre el. După ce treceți râul, veți vedea drapelul fluturând deasupra fortului. Cred că veți ajunge la destinație înainte să se întunece. În ce mă privește, sunt nevoit să-mi iau rămas bun și să vă părăsesc.

Dar nici înfățișarea ciudată a feței sale negre de cenușă, nici mărturisirea îndeletnicirii sale modeste nu avură darul să scadă farmecul necunoscutului în ochii Louisei Pointdexter.

CAPITOLUL V.

COLIBA VÂNĂTORULUI DE MUSTANGI.

Pe întinderea vălurită a preriei, străbătută de Rio de Nueces, care-și adună apele din sute de pâraie și pâraiașe, stau risipite, asemenea unor insulițe, crânguri de stejari și de aluni.

O pădure verde și deasă însoțește malul râului, dar prin preajmă afli mai adesea hățișuri, unde, alături de salcâmi, cresc cactuși, aloes sălbatici, balsamul de Copay, iucca⁶ lemnoasă și parfumata gardenie cu florile ei albe ca de ceară. Fuchiera⁷ cea zveltă, cu floarea-i purpurie ca un drapel, se înalță mult deasupra tufișurilor din jur.

Un botanist sau un pățimaș al naturii sălbatice găsește aici o sumedenie de lucruri interesante. În schimb, pe un agricultor locurile nu l-ar atrage câtuși de puțin: el știe prea bine că toate aceste minunate plante își trag seva dintr-un pământ sărac.

Există însă și locuri cu pământ roditor, unde cresc aluni, ulmi, stejari de mai multe soiuri, iar aici-colo, plopi și chiparoși.

Omul civilizată nu pătrunsese încă în aceste ținuturi singuratice și doar comancii⁸ rățăceau pe potecile întortocheate ale pădurilor.

Nicăieri în întreg Texasul nu poți întâlni atâția cerbi și antilope sperioase. Pe aici îți răsar la tot pasul în față.

Păsări minunate însuflețesc priveliștea. Pasărea Kelli își ia zborul spre înaltul cerului, vâslind fără grabă din aripi, acvila regală plutește maiestuos în văzduh; curcanul sălbatic, cu silueta lui uriașă, stă în marginea crângului de aluni, perpelindu-și la soare pieptul cu pene strălucitoare; printre ramurile arțarului se zărește coada lungă ca o foarfecă a pasării-croitorese, cunoscută printre vânătorii din partea locului sub numele de pasărea-paradisului.

Fluturi nemaipomenit de frumoși colindă prin văzduh cu aripile larg desfăcute ori poposesc pe câte o floare, contopindu-se cu forma și culorile ei. Uriașe albine de catifea zumzăie prin tufișurile în floare, luptându-se pentru suc dulc cu colibriul, față de care aproape că nu se lasă mai prejos ca mărime.

Dar luați aminte: în mijlocul acestei naturi minunate sălășluiesc dușmanii cei mai cruzi ai omului. Nicăieri în întreaga Americă de Nord nu atinge șarpele cu clopoței dimensiunile de aici; îl întâlnești prin aceleași locuri unde trăiește șarpele veninos cunoscut sub denumirea indiană de „mocassin”. Tarantulele, scorpionii și miriapodele veninoase amenință viața omului la fiecare pas.

Pe malurile împădurite rățăcesc ocelotul-pătat⁹, puma și jaguarul – tigrul acestor locuri, cam până pe aici răspândit spre nord.

Prin marginea hățișurilor se arată lupul texan, slab, singuratic și posac, în vreme ce fricosul coiot, o rubedenie de-a lui, se aține numai la șes, la loc deschis, întovărășindu-se în haite.

Tot aici, în prerie, pe pășunile-i grase, trăiește cel mai nobil și mai minunat dintre toate animalele, cel mai inteligent dintre toți prietenii patrupezi ai omului – calul. Trăiește sălbatic și liber, neîntinat de toanele acestuia. El nu cunoaște zăbala, nici șaua.

Numai că și pe aceste depărtate meleaguri se întâmplă uneori să-și piardă libertatea. Așa, bunăoară, aici a fost prins și îmblânzit un minunat cal sălbatic – un mustang rotat, care s-a nimerit să cadă chiar în mâinile lui Maurice-Mustangerul, faimosul vânător de cai.

Pe malul râului Alamo, unul din afluenții lui Rio de Nueces, se afla o așezare modestă și pitorească, așa cum se întâlnesc adesea în Texas.

Era o colibă ridicată din tulpini de iucca lemnoasă, despicate în două și înfipite în pământ, având învelișul din frunzele în formă de lance ale aceleiași plante. Împotriva obiceiului din Texas, spațiile dintre tulpini nu erau împlinite eu lut. Piele de cal, prinse în spini de agava mexicană, în loc de cuie, căptușeau pereții pe dinăuntru. Vegetația bogată de pe malurile abrupte ale râului oferise tot ce trebuia pentru ridicarea colibeii. Aici creșteau hățișuri de iucca, agave și alte plante fără rod. În schimb, în apropiere râdea o vale verde, cu o minunată pădure de duzi, aluni și stejari.

Văi cu pășuni grase tăiau pădurea spre malul râului. Pe fundul uneia dintre ele, înconjurată de verdeața de smarald a ierburilor, se afla coliba înfățișată mai sus.

Ascunsă de frunzișul copacilor, coliba putea fi văzută numai dinspre râu și numai din față. Simplitatea construcției, ca și culorile-i șterse o făceau aproape neobservată.

Nu era mai mare decât cortul unui negustor de mărunțișuri și ușa era singura ei deschizătură, asta dacă nu punem la socoteală coșul vetrei micuțe de lângă unul dintre pereți. Ușa se înfățișa pe cât de simplă pe atât de originală: o ramă de lemn, pe care stătea întinsă o piele de cal, prinsă în lațuri din aceeași piele.

În spatele colibeii se vedea un șopron acoperit cu frunze de iucca și cu o mică îngrăditură din prăjini lungi, închingate la capete de trunchiurile copacilor din apropiere.

Tot cu prăjini era împrejmuit un loc de vreo sută de metri pătrați, aflat între colibă și peretele văii: țarcul pentru caii sălbatici.

În țarc stăteau închiși vreo zece cai, poate și mai mulți. Ochii lor sălbatici și speriați, ca și mișcărilor lor smucite spuneau lămurit că sunt prinși de curând și că nu îndură lesne silnicia.

Coliba nu era lipsită de confort. Piele moi și strălucitoare, de cele mai felurite culori – negre, murgi, bălțate sau albe ca zăpada – stăteau așternute peste tot.

Mobila era cât se poate de primitivă: un pat pe două capre, cu o piele de cal întinsă deasupra, două scaune grosolane și o masă la fel de grosolană, din lătunoaie de iucca. Atâta tot. Într-un colț se vedea ceva care aducea cu un al doilea pat.

Un raft cu cărți, un toc, cerneală și hârtie de scris, iar pe masă – un ziar. Toate acestea păreau neașteptate în această colibă umilă.

Vreo câteva lucruri aminteau însă clar de civilizație: o minunată ladă de piele, o pușcă cu două țevi, un pahar de argint filigranat, un corn de vânătoare și un harapnic. Pe podea stăteau aruncate niște mărunțișuri gospodărești, cele mai multe din tablă; într-un ungher se vedea o damigeană pântecoasă, într-o împletitură de răchită, plină pesemne cu o băutură ceva mai acătării decât apa râului Alamo.

În rest, nu observai nimic deosebit. O șă mexicană cu oblâncul înalt, un frâu cu zăbală împletit din păr de cal, hățuri din aceeași împletitură, două-trei serapéuri, câțiva colaci de funie – tot lucruri care se potriveau pe deplin cu interiorul colibeii. Iată cum arăta culcușul lui Maurice-Mustangerul.

În mijlocul colibei, pe unul din cele două scaune, ședea cineva – după toate aparențele un servitor. Era un grăsan cu o chică roșcată și cu fața deopotrivă de aprinsă, în niște pantaloni bufanți de catifea reiată și cu jambiere la fel. Haina lui de catifea, cândva de un verde-închis, dar acum tare decolorată, încât devenise aproape cafenie, avea o mulțime de buzunare de toate mărimile. Purta o pălărie cu borurile aduse în sus, pusă puțin pe o sprinceană, o cămașă de pânză grosolană, cu un fular roșu de stambă legat neglijent peste guler, ghete irlandeze în picioare. De altfel, nu numai îmbrăcămintea, dar întreaga înfățișare, gesturile trădau în omul acesta un irlandez.

Și dacă auzeai și vorba grăsunului, ți se risipea orice îndoială în privința obârșiei sale.

Vorba asta poți să o auzi doar în Irlanda, în comitatul Galway. Omul nostru turuia într-una, deși părea să fie singur în colibă. Dar nu era singur. Tolănit pe o piele de cal, în fața focului mocnind, cu botul aproape vârât în spuză, pirotea un câine voinic, din aceia folosiți la vânătoarea de cerbi. Și ai fi zis că pricepe totul.

— Ce-i, Tara, comoara mea! Exclamă omul în pantaloni de catifea. Ți-e dor de Ballibalah, ai? Mda, n-ar fi rău, acolo te-ai mai îndopa și tu nițel. Că uite, ai ajuns de ți se numără coastele. Ce n-aș da să fiu acum acolo, draga mea! Da' cine știe când s-o întoarce stăpânul să ne ia cu el! Lasă, Tara, nu-i nimic, azi-mâine e musai să se ducă în settlement¹⁰, comoara mea! Mi-a făgăduit că ne ia cu el. Să ne mângâiem cu gândul ăsta până atunci. La dracu! N-am mai călcat în fort de-aproape trei luni! Poate că printre soldații sosiți de curând dau peste vreunul din vechii mei prieteni. Ei și atunci s-a zis, se lasă cu băatură, nu glumă! Este, Tara?

În loc de răspuns, câinele ridică botul și pufni zgomotos pe nări.

— Nici acuma nu m-aș da eu în lături să-mi ud nițel gâtulejul – urmă roșcovanul, aruncând o privire lacomă spre damigeană. Numai că dumneaei e aproape goală și tânărul nostru stăpân ar putea să bage de seamă. Și pe urmă, nici nu se cade să bei fără să ceri voie, nu-i așa, Tara?

Câinele ridică botul și pufni din nou.

Roșcovanul se săltă de pe scaun și se duse spre colțul unde era damigeana. Rămase câteva clipe cu fața spre ușă, ascultând, apoi, ridică ispita cu împletitura de răchită, scoase dopul și adulmecă plin de încântare.

Asta însă nu-l mulțumi pentru multă vreme.

— La dracu! Izbucni el, aruncând din nou ochii spre ușă. Cum să te ții tare când simți cum îți gâdilă nările whisky-ul ăsta strașnic! Fie ce-o fi, barem o picătură, cât să-mi ud vârful limbii!

Duse damigeana la gură și gâlgâi o dușcă bună. Plescăind mulțumit din buze, îndesă dopul, puse damigeana la locul ei, apoi se așeză din nou pe scaun.

— Eh, Tara, hoțoaică bătrână, numai tu m-ai dus în păcat... Lasă, stăpânul n-o să bage de seamă. Și pe urmă, curând pleacă la fort și-acolo se aprovizionează el din nou.

Roșcovanul amuți pentru o vreme. Se gândea oare la fapta săvârșită adineauri? Savura dușca de whisky? Cine știe? Curând își dădu iar drumul la gură:

— Nu mă dumiresc de fel, ce l-o fi tot trăgând pe stăpânul nostru în settlement? Zicea că se duce cum o prinde mustangul rotat. Și ce i-a venit, mă rog, de ține să prindă musai calul ăsta? Hm, miros eu ceva, trebuie că e ceva la mijloc. Stăpânul zice c-o să se țină de mustang până o să-l prindă. Numai de n-ar trebui să rămânem aici tot anul... Ei, care-i acolo? Tara se repezi la ușă, lătrând.

— Phelim! Se auzi un glas de afară. Ei, Phelim!

— E stăpânul! Murmură Phelim, sărind de pe scaun și alergând la ușă, în urma câinelui.

CAPITOLUL VI.

MUSTANGUL ROTAT.

Phelim nu se înșelase: era vocea stăpânului său – Maurice Gérald.

Ieșind afară, irlandezul îl văzu călare pe murg. Calul era tot numai o apă, cu coapsele și gâtul clăbucite de spumă. Dar nu erau singuri: la capătul lassoului legat de oblâncul șeii și întins ca o coardă, murgul trăgea după el un alt cal, abia prins de către mustanger. Era un mustang cu totul neobișnuit – o raritate chiar în uriașele herghelii de cai sălbatici ce cutreierau preria: de culoarea ciocolatei, cu pete albe, ca un jaguar și de o neasemuită semeție, cu pieptul lat, coapsa arcuită și picioarele zvelte. Într-un cuvânt, un cal de toată frumusețea.

De trei ori la rând dăduse greș stăruința mustangerului de a-l prinde. Abia la a patra încercare izbuti să-și atingă țelul. Maurice se folosisse de un lassou mai lung decât de obicei și doar astfel putuse să-i vină de hac mustangului rotat. Cât despre dorința nestăpânită de a prinde, mustangul rotat, asta rămânea taina lui.

Phelim nu-și văzuse niciodată stăpânul atât de tulburat, nici chiar atunci când se întorcea cu câte cinci sau șase cai prinși – cum se întâmpla adeseori. În schimb, niciodată până azi nu se întâmplase să pună mâna pe o asemenea frumusețe de cal. Mustangul rotat ar fi stârnit admirația oricui.

— Hip-hip-ura! Strigă Phelim, aruncându-și pălăria în sus. Mulțumesc sfântului Patrick că tânărul nostru stăpân a prins, în sfârșit, iapa rotată! Tii, că frumos mai e! Nu-i de mirare că l-ați gonit atâta. La dracu! Dacă ar fi să-l scoatem la iarmaroc, la noi, la Ballinosloe, am putea cere oricât pe el. Așa, frumosule! Unde-l ducem, în țarc?

— Nu, e primejdios: acolo ar putea să-l lovească ceilalți cai. Mai bine să-l legăm aici, sub șopron. Castro, ca o gazdă primitoare, o să-i cedeze locul și el o să petreacă noaptea sub cerul liber. Phelim, ia spune, ai mai văzut tu în viața ta un cal ca asta?

— Nu, mister Maurice, niciodată! E așa de frumos, că-mi vine să-l mănânc, zău, deși, la drept vorbind, ar trebui să luăm seama să nu mănânce el pe careva. N-ați încercat încă să-l încălecați?

— Nu, Phelim. Dar cum am timp, mă ocup eu de el. Treaba asta trebuie făcută pe îndelete. Ar fi groaznic dacă aș vătăma cu ceva o frumusețe de cal ca asta. Am să-l împlânzesc abia după ce-l duc la settlement.

— Și când aveți de gând s-o porniți într-acolo?

— Mâine. Va trebui s-o pornim în zori.

— Strașnic! Mă bucur nu numai pentru mine, ci și pentru dumneavoastră, mister Maurice. Nu știu de-ați băgat de seamă, da whisky-ul nostru e cam pe fund. Hoțomanii aștia de yankei, lua-i-ar dracu să-i ia, se pricep al naibii să te păcălească. După ce că botează băutura, mai te și ciupesesc la măsură. Așa că, ce să te miri?! O damigeană cumpărată de la ei se isprăvește repede, repede.

— Lasă, Phelim, nu-ți face griji. Avem whisky destul, ne-ajunge și-n seara asta și mâine, să ne umplem bidoanele pentru drum. Nu te pierde cu firea, prietene! Acum, haide să ne instalăm oaspetele și pe urmă ne îngrijim noi și de băutură; precum știu, ți-e dragă mai mult ca orice pe lume.

— Și dumneavoastră, nu, mister Maurice? Întrebă Phelim, făcându-i șiret cu ochiul.

Mustangerul se mulțumi să zâmbească și sări sprinten din șa.

Iapa rotată fu dusă sub șopron, iar pe Castro îl legară de un copac.

Ostenit după această zi grea, mustangerul se aruncă pe pat. Nu i se mai întâmplase să zăbovească atâta la vânătoare ca să prindă un cal.

Petrecuse în șa câteva nopți în șir – ultimele trei într-o goană neîntreruptă după iapa cea rotată – și era frânt de oboseală. Totuși somnul nu se lipea de el. În răstimpuri se ridica și începea să umble încoace și încolo prin colibă. Izbânda asta părea că nu-l liniștește, ci dimpotrivă.

În cele din urmă, folosindu-se de dreptul său de frate de lapte, Phelim se hotărî să lămurească pricina acestei neliniști:

— Ce-i cu dumneavoastră, mister Maurice? Spuneți-mi, ce s-a întâmplat?

— Nimic, Phelim, nimic. De ce mă întrebi?

— Păi cum să nu-ntreb?! Din ziua când v-ați întors ultima oară din settlement, nu mai am liniște. Ceva v-a răpit somnul. Să fie la mijloc vreo fecioară mexicană? N-aș crede, știu că nu-s pe gustul dumneavoastră.

— Vorbești prostii, Phelim. Nu mi s-a întâmplat nimic. Fii fără grijă! Mai bine mi-ai da să mănânc ceva. Nu uita că de azi-dimineață n-am pus nimic în gură. Ce mai avem prin cămară?

— Hm, stăm cam prost cu hrană. Că doar în astea trei zile, cât ați tot gonit să prindeți mustangul, proviziile noastre n-au crescut. Mai avem nițică friptură rece de cerb și niște turtă de mălai. Dacă doriți, încălzesc carnea îndată.

— Bine.

— N-ar fi nimerit oare să gustați înainte un păhărel cu vin?

— Nu zic ba.

— Să-l subțiez cu apă?

— Da, fă-mi un grog. Numai, te rog, apă proaspătă de la râu.

Phelim luă de pe poliță un pahar de argint și tocmai se pregătea să iasă, când Tara se aruncă deodată la ușă, lătrând zgomotos. Slujitorul păși cu oarecare teamă în urma

câinelui. Lătrăturile se transformară pe neașteptate în scâncete de bucurie, ca la apropierea unui prieten.

— Trebuie să fie bătrânul Zeb Stump – spuse Phelim și plecă să îndeplinească dorința stăpânului său.

Nou sositul se deosebea cu totul ca înfățișare de locuitorii colibei. Era un bărbat înalt de cel puțin șase picioare, cu cizme din piele de crocodil și cu pantalonii vârați în carâmbi; pantalonii, croiți dintr-o stofă de casă și vopsiți cândva în fiertură de coarnă, își pierduseră orice culoare. Purta o bluză din piele de cerb, direct pe piele, iar deasupra o vestă verzuie, decolorată, dintr-o pânză grosolană, cum țeseau indienii prin partea locului. O pălărie cenușie de pâslă, foarte veche, îi întregea îmbrăcămintea sărăcăcioasă.

Tacâmul de vânător al lui Zeb Stump, caracteristic pentru vânătorii din pădurile Americii de Nord, era la fel de modest ca și îmbrăcămintea sa. O tolă pentru cartușe și un corn mare pentru praful de pușcă îi atârnavă la șoldul drept de o curelușă petrecută pe după umăr. Peste vestă era încins cu o cingătoare lată de piele, de care atârna o teacă tot de piele; din teacă ieșea la iveală mânerul grosolan al unui coșcogea cuțit de vânătoare, meșterit din corn de cerb.

În ciuda obiceiului, ce domnea printre vânătorii din Texas, îmbrăcămintea bătrânului nu vădea nici un fel de slăbiciune pentru podoabe. Totul era simplu, aproape grosolan, de parcă Zeb Stump ar fi fost împotriva zorzoanelor.

Până și pușca, principala unealtă a îndeletnicirii sale, era cât se poate de primitivă și atât de mare, încât, atunci când o proptea în pământ, țeava îi ajungea până la umăr.

Zeb Stump părea un om la vreo cincizeci de ani. Era oacheș la față, cu un aer aspru la prima vedere. Dar dacă-l priveai cu băgare de seamă, ghiceai lesne că omul acesta nu-i lipsit de umor.

Născut și crescut în statul Kentucky, își petrecuse tinerețea în mijlocul pădurilor virgine din sudul lui Mississippi, îndeletnicindu-se cu vânătoarea. Acum, în pragul bătrâneții, rămăsese tot atât de credincios vânătorii, numai că de astă dată vâna în inima Texasului de sud-vest.

— Noroc! Zise Zeb, laconic, în chip de salut, astupând ușa colibei cu trupu-i uriaș.

— Bună seara, mister Stump – răspunse mustangerul, ridicându-se în întâmpinarea oaspetelui. Intră, ia loc!

Vânătorul nu se lăsă rugat și înaintă, așezându-se stângaci pe un scaun șubred. Scaunul era atât de scund, încât genunchii îi ajungeau până aproape de bărbie, iar țeava lungă a puștii i se ridică cu vreo câteva picioare deasupra capului, ca o lance.

— Afurisite scaune! Bombăni el, nemulțumit pesemne de felul cum ședea. O buturugă ar fi fost mult mai bună. Barem când te-așezi pe ea, nu simți că o iei la vale.

— Încearcă și stai acolo – vorbi stăpânul colibei, arătând spre ladă de piele din colțul încăperii. Parcă-i mai trainică.

Bătrânul Zeb nu se împotrivi și se așeză pe ladă.

— Ai venit pe jos, mister Stump, ca de obicei?

— Nu, bătrânică mea e afară. Am legat-o de un copac. N-am fost la vânătoare.

— Dacă nu mă-nșel, nu vânezi niciodată călare, nu-i așa?

— Doar nu-s prost să plec la vânătoare călare.

— Bine, dar în Texas toți vânează așa.

— Nu știu dacă o fac toți sau nu, dar ăsta-i un obicei neghiob. Obicei de oameni proști și leneși. Pe picioarele mele sunt în stare să-mpușc într-o singură zi mai mult vânat decât într-o săptămână întreagă umblând călare pe iapa mea. Ei, da, pentru voi, vânătorii de mustang, nu se poate fără cal. Dar când te duci să vânezi niscaiva urși, cerbi ori curcani sălbatici, dacă ești călare, nu faci decât să sperii sălbăticiunea. Pe bătrânică mea o iau cu mine doar ca să care vânatul.

— A, și-ai lăsat-o afară sub cerul liber! S-o ducă Phelim în șopron. Nădăjduiesc că înnoptezi la noi.

— Mulțumesc. Drept să spun, mă bizuiam pe ospitalitatea dumitale. Cât despre iapa mea, n-avea grijă. Am legat-o bine.

— Nu vrei să mănânci ceva? Phelim tocmai pregătea cina. Din păcate, nu te pot ospăta decât cu carne de cerb.

— Ce poate fi mai bun și mai gustos decât o friptură de cerb?! Poate doar carnea de urs. Hai s-o frigem pe cărbuni! Vă dau și eu o mână de ajutor. Mister Phelim, dacă nu ți-e greu, du-te până afară și adu, te rog, curcanul sălbatic care-i legat de oblânc; l-am împușcat pe drum.

— Strașnic! Exclamă mustangerul. Proviziile noastre au secăt de tot. În ultimele trei zile, cât am gonit după o frumusețe de mustang, n-am avut pușca la mine. Și eu și Phelim și Tara am cam flămânzit în timpul ăsta.

— Ce mustang? Întrebă vânătorul, plin de interes, prefăcându-se că nu aude ultimele cuvinte.

— O iapă de culoarea ciocolatei, cu pete albe. Minunat cal!

— La naiba, păi tocmai asta mă aduce înapoi!

— Cum așa?

— Am văzut mustangul ăsta de vreo câteva ori prin prerie. Zici că e o iapă? Nu știam. Nu m-a lăsat niciodată să mă apropiu decât până la vreo jumătate de milă. Tocmai mă gândeam să-ți spun să încerci dumneata s-o prinzi. Și să vezi de ce. Am fost în settlement; de curând a sosit acolo un om pe care-l cunosc încă de pe vremea când vânam pe meleagurile lui Mississippi. E un plantator bogat. Trăia pe picior mare, de i-a mers vestea, mai cu seamă din pricina petrecerilor pe care le făcea. Ehei, mulți cerbi și mulți curcani i-am mai dus eu pentru mesele lui îmbelșugate! Îl cheamă Pointdexter.

— Pointdexter?

— Numele ăsta îl cunosc toți pe malurile lui Mississippi, de la Orleans până la San-Louis. Era bogat și cred că nici acum nu-i sărac; doar a adus cu el o sută de negri! Și-apoi, mai e cu el și un nepot de-al lui, unul Callhown, care-i căptușit cu dolari. Flăcăul n-are ce

face cu banii, decât să-i împrumute unchiului. Ei, prietene, hai să-ți spun ce m-aduce încoace. Singura fiică a plantatorului, la care el ține ca la lumina ochilor, e mare amatoare de cai. În Louisiana călărea cei mai năvărași cai cu puțință. M-a auzit odată când povesteam bătrânului despre mustangul rotat și de-atunci nu i-a mai dat pace lui tată-său; ei și până la urmă el i-a făgăduit să răsplătească darnic pe cel care va prinde mustangul. Zicea că-i gata să dea și două sute de dolari. Știam prea bine că toți mustangerii din settlement au să pornească puhoi să prindă mustangul, dacă află de asta. Așa că am tăcut mâlc și m-am grăbit încoace, pe iapa mea bătrână.

— Vino cu mine, mister Stump – vorbi tânărul irlandez ridicându-se și îndreptându-se spre ușă.

Vânătorul îl urmă, puțin mirat de această invitație neașteptată.

Maurice își conduse oaspetele în șopron, unde era legat mustangul rotat.

— Seamănă cu mustangul de care mi-ai vorbit, mister Stump?

— Să mă ia naiba dacă nu-i chiar el! Uite-l colea, gata prins! Cei două sute de dolari sunt ca și ai dumitale. Calul ăsta merită fiecare penny din suma făgăduită, zău! Frumos mai e! Ce bucurie pe miss Pointdexter! O să-și iasă din minți de bucurie!

CAPITOLUL VII.

O NOAPTE ZBUCIUMATĂ.

Surpriza de a vedea prins mustangul rotat îl înveseli pe bătrânul vânător. La asta contribui în mare măsură și damigeana parcă fără fund, în care mai rămăsese destul whisky, în ciuda temerilor lui Phelim.

Tustrei mesenii vorbeau cu însuflețire, îndeosebi despre întâmplări vânătoarești.

Fiind un mare cunoscător al acestor treburi, nu-i de mirare că Zeb Stump vorbea mai mult decât ceilalți doi. Phelim asculta în tăcere și doar când și când își arăta zgomotos uimirea față de povestirile aproape de necrezut ale bătrânului!

Sporovăiala lor conținea totuși mult înainte de miezul nopții. Între timp, damigeana se golise și pesemne că asta, mai cu seamă, îi sili să se gândească la odihnă.

Bătrânul vânător legă iapă cu o funie lungă, ca să poată paște în voie, apoi luă de sub șa o pătură veche, îngălbenită, cu care se învelea el de obicei.

— Culcă-te în patul meu – zise ospitalier stăpânul colibei. Eu am să dorm pe jos, pe o piele de cal.

— Nu, niciuna din policioarele voastre nu-i de mine – mormăi oaspetele. N-aveți voi pat pentru Zeb Stump. Mai bine dorm pe pământ. Nicidecum nu mi-e somnul mai bun. Și-apoi, așa nu-s nici în primejdie să cad din pat.

— Dacă-ți place, n-am nimic împotriva. Uite, aici e locul cel mai potrivit. Ți-aștern și o piele.

— Tinere, nu te osteni atâta pentru mine. Îți pierzi vremea de pomană și nu merită. Un viteaz ca mine n-are somn când simte fleacuri de-alde astea sub el. Așternutul lui e iarba verde a preriei.

— Cred că n-ai de gând să dormi afară?! Exclamă mustangerul, văzând cum oaspetele se îndreaptă spre ușă cu pătura aruncată pe umăr.

— Ba chiar așa. Nici în ruptul capului n-aș face altfel.

— Bine, dar noaptea e rece.

— Fleacuri! Chiar dacă mi-o fi frig nițel, tot e mai bine decât să mă înăbuș sub un acoperiș.

— Glumești, mister Stump!

— Tinere! Strigă cu aprindere vânătorul. În ultimii șase ani, Zeb Stump nu și-a odihnit niciodată ciolanele bătrâne sub un acoperiș! Ei, pe vremuri aveam și eu un bârlog, într-o scorbură de smochin bătrân. Asta era pe malul lui Mississippi, pe vremea când mai trăia baba mea. O păstram anume pentru ea. După moartea ei m-am dus în Louisiana și apoi am venit aici. De atunci, cerul albastru al Texasului mi-e singurul acoperiș, fie zi, fie noapte.

— Dacă-ți place mai mult să dormi afară...

— Da, îmi place! Răspunse scurt vânătorul, pășind pragul și îndreptându-se spre o poiană verde aflată între colibă și râu.

Nu luase numai pătura cu el, își aruncase sub braț și o funie din păr de cal, de vreo șase-șapte iarzi. Era un cabriesto, cu care îndeobște se priponește calul la pășune. Numai că de astă dată funia îi slujea la altceva.

Cercetând cu luare-aminte poiana, bătrânul așeză funia pe iarbă, întocmind un cerc, apoi intră înăuntrul acestei îngrădituri cu totul neobișnuite, se înfășură în pătură și se culcă liniștit. După o clipă dormea dus. Dar nu avu parte de odihnă prea multă vreme. Doi ochi urmăreau cu uimire fiecă mișcare a vânătorului: era Phelim O'Neill.

— Sfinte Patrick! Șopti el. Ce va să zică asta? De ce s-o fi înconjurat bătrânul cu funia?

Curiozitatea irlandezului se luptă o vreme cu respectul pe care-l avea acesta față de vânător, dar până la urmă birui. Abia apucă Zeb Stump să sforăie, că Phelim se apropie tiptil și începu să-l scuture, dornic să se lămurească.

— Fir-ai afurisit să fii, bou irlandez ce ești! Izbucni supărat bătrânul. Credeam că s-a făcut ziuă. De ce mă-nconjur cu funia? Ca să mă apăr de pacoste, de-asta.

— Ce pacoste, mister Stump? De șerpi vrei să spui, nu?

— Păi sigur că de șerpi, dracu să te ia! Hai, șterge-o la culcare!

În ciuda faptului că fusese repezit cu atâta asprime, Phelim se întoarse foarte mulțumit în colibă.

— În Texas șerpii te sâcâie mai rău decât orice – bombăni el, vorbind pentru sine. De când am nimerit pe-aici, nu mai pot dormi liniștit. Mereu mă gândesc la ei, mereu îi văd în vis. Mare păcat că sfântul Patrick n-a călcat prin locurile astea înainte să plece pe lumea cealaltă!

Locuind în coliba aceea singuratică, Phelim avea rareori prilejul să mai vadă și el un suflet de om, din care pricină nu ajunsese să cunoască nici puterea magică a unui capăt de cabriesto.

În schimb, puse îndată în aplicare cele aflate. Furișându-se încetișor în colibă, ca să nu-și trezească stăpânul, luă un cabriesto agățat pe perete, apoi ieși afară și încercui coliba cu el. După aceste măsuri de prevedere, irlandezul păși pragul colibeii murmurând:

— În sfârșit, Phelim O’Neill poate dormi liniștit, oricâți șerpi ar fi în Texas!

Curând, o liniște deplină se înstăpâni în colibă. Phelim, concetățeanul sfântului Patrick, izbăvit de teama șerpilor, adormi de cum se întinse pe pielea de cal.

O vreme se păru că toți se bucură de odihna nopții, dimpreună cu Tara și cu mustangul abia prins. Doar bătrâna iapă a lui Stump tulbura liniștea, smulgând câte o gură de iarbă grasă.

Curând bătrânul vânător începu să se agite prin somn. Se tot sucea de pe o parte pe alta, de parcă l-ar fi canonit un gând săcâitor. În cele din urmă azvârli pătura de pe el, se ridică în capul oaselor și se uită în jur, nemulțumit.

— Dracu să-l ia pe neghiobul ăsta de irlandez! Murmură Stump printre dinți. Mi-a stricat bunătațe de somn, afurisitul! Merita să-l arunc în râu, nu altceva. Numai de obrazul lui stăpânului n-am făcut-o. Te pomenești că n-o să mai închid ochii până mâine!

Cu aceste cuvinte, vânătorul se înfășură în pătură și puse iarăși capul jos. Dar somnul nu se mai lipea de el. Începu din nou să se foiască și se ridică pentru a doua oară în capul oaselor, scâpând o înjurătură. La vreo douăzeci de picioare de locul unde se afla, zări deodată un șarpe.

— Un șarpe! Șopti el, ațintindu-și privirea asupra reptilei. Sunt curios să știu din ce soi o fi. Pentru un șarpe cu clopoței, e prea mare. Ce-i drept, pe meleagurile astea întâlnești șerpi cu clopoței aproape cât ăsta. Dar nu-i dumnealui. Aha, înțeleg! E o „găinușă” care-a plecat după ouă. Aha, uite, dihania se târăște drept spre mine!

În vocea bătrânului nu se simțea nici o urmă de spaimă. Zeb Stump știa bine că șarpele nu va trece peste cabriesto și că, atingând funia, va da înapoi ca din fața unei fâșii de foc.

Apărat de acest cerc magic, vânătorul putea să-și urmărească în liniște dușmanul, chiar dacă ar fi fost cel mai veninos șarpe. Nu era însă decât un șarpe de casă, cu totul și cu totul nevătămător, poreclit în popor „găinușa”.

Pe fața lui Zeb se citea curiozitatea. De îndată ce „găinușa” se apropie de cabriesto și, săltând capul, se izbi de funie, se întoarse și începu să se târască îndărăt. Vânătorul îi urmărea cu atenție zvâcnirea mlădie prin iarbă.

— Biata jivină! S-o las să-și ia tălpășița. Ce-i drept, șarpele ăsta sugerează ouăle de curcă și astfel face să le piară neamul, dar cum asta-i singura pasăre pe seama căreia se hrănește, n-am de ce să mă supăr pe el. În schimb, sunt supărat foc pe neghiobul ăla afurisit. Cum să-l pedepsesc? Am găsit, grozavă idee!

În aceeași clipă, bătrânul vânător sări în picioare și se aruncă pe urmele șarpelui. Aproape imediat, șarpele se zvârcolea în mâinile lui.

— Ei, mister Phelim – exclamă Zeb – acum să te ții! Am să bag spaima în sufletul tău fricos, ca să nu mai închizi ochii până mâine. Faci tu asta pentru mine, „găinușă”, nu-i așa?

Și vânătorul se îndreaptă spre colibă. Strecurându-se tiptil, el lăasă șarpele înăuntru cerului de cabriesto cu care Phelim înconjurase coliba, apoi se întoarse la culcușul său din poiană.

— Dacă în jumătate de ceas – murmură bătrânul, trăgând din nou pătura pe el – șarpele nu se suie pe prostănacul ăla de irlandez, atunci Zeb Stump e un gogoman. Ia stai! Ce-o fi asta? Drace! Nu-i chiar el?

În clipa aceea se stârni o larmă atât de puternică, încât ar fi trezit totul în jur pe o distanță de câteva mile.

La început răsună un strigăt omenesc, mai bine zis un urlet pe care numai gâtlejul lui Phelim O'Neill putea să-l scoată; în clipa următoare începură să-i țină isonul și animalele și, curând, urletele lui Phelim se pierdură într-un cor sălbatic, în care lătrăturile se amestecau cu sforăielile și cu nechezatul de cal.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă stăpânul colibei, sărind din pat și apropiindu-se iute de servitorul cuprins de groază. Ce necurat a pus stăpânire pe tine? Nu cumva ai văzut vreo stafie?

— O, mister Maurice, ceva mai rău decât o stafie! M-a mușcat un șarpe. Mi s-a târât pe tot corpul! Sfinte Patrick! Sunt un biet păcătos, sunt pierdut! Ah și pesemne c-o să mor îndată!

— Zici că te-a mușcat un șarpe? Unde? Arată-mi! Zise Maurice, grăbindu-se să facă lumină.

Și împreună cu vânătorul, care apucase și el să intre în colibă, începu să cerceteze corpul lui Phelim.

— Nu văd nici o urmă de mușcătură – zise mustangerul, după ce-i cercetă corpul cu grijă, întorcându-l pe toate părțile.

— Nici măcar o zgârietură! Spuse scurt și Strump.

— Nu m-a mușcat? Atunci e bine. Dar s-a târât pe mine, de-l mai simt și acum.

— A fost oare vreun șarpe la noi în colibă – vorbi Maurice, cu îndoială. Nu cumva ai visat, Phelim?

— Cum să visez, mister Maurice? A fost un șarpe adevărat! Zău că era șarpe!

— Se prea poate să fi fost și un șarpe – se amestecă vânătorul. Hai să ne uităm, poate-l mai găsim. În jurul colibei am văzut o funie din păr de cal. Atunci, cum de-a trecut peste ea? Stați, l-am găsit! Și vânătorul arăta spre un colț unde se vedea un șarpe încolăcit. Păi nu-i decât o „găinușă”! Pufni Stump. E tot atât de primejdios ca și un porumbel. De mușcat, n-avea cum să te muște. Totuși noi o să-i venim de hac.

Zicând acestea, bătrânul apucă șarpele cu mâna, îl ridică sus deasupra capului și-l izbi cu putere de pământ. Jivina rămase nemișcată.

— Asta-i tot, mister Phelim! Spuse Zeb Stump, strivind capul șarpelui sub călcâiul cizmei lui grele. Acum, culcă-te și dormi liniștit, fiindcă șerpilor n-or să te mai supere.

Zeb Stump împinse cât colo cu piciorul reptila ucisă și ieși râzând vesel din colibă. După

câteva clipe se întinse pentru a treia oară în iarba poienii, cât era el de lung, dar somnul nu-l mai ocoli de astă dată.

CAPITOLUL VIII.

MIRIAPODUL.

După răfuiala cu șarpele totul se liniști. Urletele câinelui conțină o dată cu cele ale lui Phelim, iar mustangii se potoliră și ei și rămaseră cumiți în umbra copacilor.

Pacea coborî asupra colibei; doar din când în când se auzea cum se zvârcolește roșcovanul în așternut, căci pierduse încrederea în puterea ocrotitoare a cabriestoului.

Liniștea domnea și în jurul colibei. Un singur zgomot o tulbura – ceva asemănător cu șuierul crocodilului și cu orăcăitul broaștei. Dar cum zgomotul acesta purcedea din înseși gura și nările lui Zeb Stump, e cu neputință să ne închipuim că era altceva decât sforăitul vânătorului cufundat în somn. Concertul ținu așa aproape o oră.

— Ajutor! Strigă deodată Phelim, stricând somnul stăpânului său aflat în colibă, ca și al oaspetelui din poiană. Sfântă fecioară! Tu, veghetoare a nevinovăției fără de apărare, scapă-mă, scapă-mă!

— Să te scape, dar de ce anume? Pufni Maurice Gérald, sărind din pat și grăbindu-se să facă lumină. Ce s-a întâmplat?

— Un alt șarpe, înălțimea voastră! Oh, pe cinstea mea, a fost o viperă, mai rea decât cea răpusă adineauri de mister Stump! M-a mușcat de piept, de peste tot, simt că mă frige prin tot corpul, ca și cum m-ar fi ars cineva cu un fier roșu.

— Să te ia dracu! Strigă Zeb Stump, ivindu-se în ușă, cu pătura pe umăr. E a doua oară când mă trezești, neghiobule! Iartă-mă, mister Gérald, pesemne că în toate țările sunt proști destui și-n America și-n Irlanda, dar un tont ca asta al dumatăle n-am întâlnit pe nicăieri. O adevărată pacoste: Nu știi dacă mai închidem ochii până la ziuă, dar înainte de asta aș zice să-i facem o baie în râu, că altfel nu-i chip!

— Oh, dragă mister Stump, nu vorbi așa! Jur că m-am pomenit cu un alt șarpe! Sunt convins că și acum e-n colibă. Nu-i nici o clipă de când îl simțeam cum se târăște pe mine.

— Se vede c-ai visat – glăsui vânătorul, ceva mai îmbunat și parcă mai încrezător. Ascultă la mine, nici un șarpe nu trece în Texas peste un cabriesto. Primul s-a furișat în colibă înainte să întinzi tu funia. Însă nu-mi vine a crede că au intrat doi o dată. De altfel, nu-i greu să aflăm.

— Oh, scăpați-mă! Strigă irlandezul, smulgându-și cămașa de pe el. Uite-i urmele, colea, pe coaste! N-am dreptate? O, milostivă Fecioară, ce-o să se întâmple cu mine? Simt că ard tot.

— Un șarpe! Strigă Stump, apropiindu-se de irlandezul înspăimântat și ridică lumânarea pe care o ținea în mână. Într-adevăr, e o urmă de șarpe. Nu, pe toți dracii din iad, nu-i de șarpe! E ceva mai rău!

— Mai rău decât un șarpe?! Scânci Phelim, deznădăjduit. Mai rău, așa ai spus, mister Stump? Crezi că e primejdios?

— Cum să-ți spun... Totul depinde dacă găsesc prin apropiere leacul de care ai nevoie.

Dacă nu, eu, unul, nu răspund...

— O, mister Stump, nu mă mai speria așa!

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Maurice, care observă îndată o dâră de un roșu aprins pe pieptul lui Phelim. La urma urmei, ce crezi c-ar putea fi? Repetă el, cu o neliniște crescândă, băgând de seamă încordarea cu care vânătorul cerceta urmele acelea ciudate. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător. Urma asta te neliniștește?

— Da, foarte mult, mister Gérald – mărturisi Stump și, ieșind amândoi din colibă, începu să-i vorbească în șoaptă, ca să nu-l audă Phelim.

— Totuși, ce poate să fie? Repetă Maurice, stăpânit de o adâncă tulburare.

— E urma unui miriapod.

— Un miriapod veninos? Și crezi că l-a mușcat?

— Nu, nu cred. Dar nici nu-i nevoie să-l muște. Ajunge că s-a urcat pe el, asta aduce moartea.

— Cerule! Să fie chiar atât de primejdios?

— Da, mister Gérald. Nu o dată mi-a fost dat să văd oameni cumsecade plecând pe lumea cealaltă din pricina unei asemenea dâră roșii lăsate pe piele de un miriapod. Dacă nu luăm măsuri și încă grabnice, o să-l cuprindă o fierbințeală teribilă, apoi o să-și piardă judecata. La fel ca după mușcătura de câine turbat. Dar nu trebuie să-l speriem până nu lămuresc lucrurile. Pe aici crește o buruiană, dacă o găsesc repede, atunci pot să-l lecuiesc fără greutate. Din nenorocire, lună s-a ascuns în nori, așa că sunt nevoit s-o caut pe dibuite. Știu însă că buruiana asta crește din belșug pe malul râpei. Dumneata du-te și-l liniștește pe Phelim, iar eu o să văd ce pot face. Mă întorc îndată.

Faptul că vorbeau amândoi în șoaptă și că ieșiseră afară îl făcu pe Phelim să intre în panică.

Nici nu apucă bine bătrânul vânător să plece în căutarea buruienii de leac, că Phelim, scoțând niște urlate sălbatice, se năpusti pe ușa colibei. Numai cu mare greutate izbuti Maurice să-l potolească.

Câteva clipe mai târziu, Zeb Stump se ivi din nou în prag. Expresia feței lui îi lumină dintr-o dată pe ceilalți doi: era limpede că găsise buruiana. Într-adevăr, vânătorul ținea în mâna dreaptă câteva frunze ovale, de un verde-închis și acoperite cu șiruri de țepi deși.

Maurice le recunoscă îndată: erau frunze de cactus oregano, plantă pe care el o văzuse de multe ori.

— Nu te teme, mister Phelim! Vorbi bătrânul vânător. Acum nu mai ești în primejdie, am găsit ce trebuia. Buruiana asta o să te scape într-o clipită de fierbințeala ce ți-a pătruns în sânge. Și sfârșește odată, nu mai urla! Ai trezit toate păsările, toate fiarele și toate târâtoarele până la douăzeci de mile în josul și în susul râului! Dacă o mai ții așa, ne pomenim pe cap cu toți comancii și atunci gluma se îngroașă mai ceva decât cu miriapodul. Mister Gérald, caută, rogu-te, o legătură, cât pregătesc eu ce trebuie.

Înainte de toate, vânătorul scoase cuțitul și răzui țepii, apoi înlătură pielița învelișului și tăie frunzele în felii groase, cu care acoperi dâra umflată de pe pieptul lui Phelim. La urmă

Îl legă grijuliu cu cârpa curată, pregătită de mustanger. Umflătura nu era pricinuită de faptul că miriapodul se târâse pe pieptul lui Phelim – așa cum crezuse Zeb – ci de mușcătura fâlcilor lui veninoase.

Cactusul, al cărui suc era un bun antidot, își făcu repede efectul. Curând, Phelim se liniști și adormi. După ce căută zadarnic să dibuie pe undeva miriapodul, bătrânul vânător, care se văzuse nevoit să o facă și pe medicul, se întoarse în poiană, se culcă și dormi liniștit până dimineată.

În zori, toți trei erau în picioare. Mâncară ce mai rămăsese din curcanul fript, apoi începură să se pregătească de drum. Phelim, care se simțea zdravăn și sănătos, ajuta vânătorului să lege mustangii, ca să-i poată duce prin prerie. În acest timp, Maurice se îngrijea de calul său și de iapă cea rotată – minunata sa prizonieră – căreia îi acordă o deosebită atenție. Îi țesălă cu grijă coama și coada, curățându-i părul strălucitor de stropiturile de noroi – mărturie a unei îndârjite urmăriri.

— Lasă astea! Făcu Zeb, urmărindu-l cu mirare pe mustanger. La ce te-oi fi căznind atâta! Woodley Pointdexter nu-i omul care să-și ia înapoi cuvântul. Capeți cei două sute de dolari, cum sunt sigur că mă cheamă Zeb Stump. Ce naiba, doar merită banii!

Maurice nu răspunse. Judecând după zâmbetul ce-i apăruse în colțul gurii, ai fi zis că Zeb Stump habar n-are ce-l face să arate atâta luare-aminte față de mustangul rotat.

Nici nu trecu un ceas și mustangerul o porni la drum, călare pe murgul său, cu frumoasă-i captivă venind în urmă, legată cu lassoul. Ceilalți mustangi veneau la trap după calul lui Phelim. Zeb Stump, pe iapa lui bătrână, abia izbutea să țină pasul cu ei. În coada convoiului venea Tara, alergând grijulie și fără grabă pe iarba țepoasă.

Nimeni nu rămăsese de pază la colibă. La plecare se mulțumiseră doar să înțepenească pielea de cal din ușă, ca să nu se strecoare înăuntru careva dintre locuitorii patrupezi ai preriei. Doar țipătul cucuvelelor, urletele pătrunzătoare ale pumei și urletul stingher al câte unui lup flămând tulburară o vreme liniștea ce domnea în jur.

CAPITOLUL IX.

FORTUL DE LA GRANIȚA.

Pe pavilionul înalt al fortului Indge, un drapel presărat cu stele aruncă umbre tremurătoare peste priveliștea neobișnuită din jur – o priveliște unică în felul ei.

E tabloul adevăratei vieți de la graniță, pe jumătate cazonă și pe jumătate civilă, pe jumătate sălbatică și pe jumătate civilizată.

Aici vezi cele mai felurite costume, vezi albi și oameni de culoare, cu diferite îndeletniciri și cu diferite poziții în societate.

Fortul însuși are o înfățișare neobișnuită. Nu există nici cazemate, nici galerii secrete, nici șanțuri de apărare, nici glassiuri¹¹ – aproape nimic care să semene a cetate. Șopronul ce slujește drept grajd pentru două sute de cai are o simplă îngrăditură din trunchiuri de algarobie tropicală. Ceva mai încolo se înșiruie vreo zece construcții simple de paiantă. În spate se află spitalul și depozitele; de o parte – corpul de gardă, de cealaltă parte – popota și locuințele ofițerilor. Totul cât se poate de modest, dar curat și îngrijit, ziduri spoite cu var. Așa se înfățișează fortul Indge.

La o mică distanță vezi un alt grup de clădiri, la fel de mari ca acelea strânse laolaltă sub denumirea de fort și ele se află sub protecția drapelului american. Drapelul nu flutură deasupra lor, dar ele tot lui își datorează apariția și existența.

Iată sâmburele uneia din așezările ce apar îndeobște în apropiere de un punct militar american, pentru ca apoi să se dezvolte cu repeziciune, transformându-se în mari orașe.

În perioada de care vorbim, populația acestei așezări era formată dintr-un negustor de mărunțișuri, în prăvălia căruia găseai băuturi spirtoase ce lipseau din rația militarilor; din stăpânul hanului, care ținea și un soi de locanță sau de cârciumă cu lut pe jos, dar curată și cu rafturi ademenitoare, pe care stăteau rânduite tot felul de sticle, ca să atragă bețivii în trecere pe aici; din grupuri de jucători de meserie care curățau buzunarele militarilor din fort; din vreo două duzini de vânători, surugii, mustangeri și, în general, oameni fără o ocupație precisă, care în toate țările se aciuează inevitabil pe lângă o așezare militară. Casele unui asemenea mic settlement vădesc oarecare ordine și par toate proprietatea unui singur om. Ele se înșiruie în jurul unui scuar, unde, în loc de felinare și de statui, deasupra ierbii călcate în picioare, se ridică trunchiul pe jumătate uscat al unui chiparos și se adună verdeața câtorva tufișuri.

Aici, Leona se îngustează, devine aproape un râuleț, care curge prin spatele fortului și al întregii așezări. Dincolo de ea se întinde un șes verde ca smaraldul, iar în depărtare se conturează pădurile, ca o fâșie mai închisă, la culoare. Prin preajmă cresc stejari bătrâni, aluni și arțari, care se luptă din greu să trăiască, copleșiți de desișul țepos al cactușilor și de o sumedenie de plante parazite, agățătoare și târătoare – în mare parte necunoscute unui botanist. Spre miazăzi și spre răsărit, pe malurile râului, sunt presărate conacele plantatorilor. Unele vădesc o construcție mai primitivă, fiind ridicate de curând, altele, de un stil mai rafinat, arată lămurit că au destulă vechime. Unul dintre ele atrage cu deosebire privirea. E o construcție impunătoare, cu acoperișul plat, vegheat de creneluri. Zidurile albe contrastează puternic cu fondul verde al pădurii care o înconjoară din trei părți. E hacienda Casa del Corvo.

Întorcând privirea spre miazănoapte, vezi un deal singuratic, de formă conică, înalt de câteva sute de picioare. În spatele dealului, în depărtarea pârloasă, se conturează linia frântă a munților Guadelupa. Deasupra veghează cerul de safir și peruzea. Peste zi se păstrează limpede ca lacrima, fără urmă de nor, strălucind sub privirea de aur a soarelui. Noaptea se umple de stele făurite parcă din oțel curat, între care discul lunii pare de argint. Iar dacă te uiți în jur, la ceasul când stelele și luna se ascund și când vântul plin de miresmele florilor adie dinspre golful Matagord, vei vedea un tablou nespus de viu și de pestriț, atât de bogat în contururi, culori și veșminte, încât e aproape cu neputință să-l înfățișezi în cuvinte. Vei vedea uniforma albastră a infanteriei Statelor Unite, tunicile de un albastru-închis ale dragonilor și cele verzui ale vânătorilor. Echipați cum scrie la carte, vei întâlni doar câțiva ofițeri de serviciu. Ceilalți își folosesc timpul liber rătăcind fără rost printre barăci ori zăbovind sub șopronul ce slujește de grajd, în cămăși roșii de flanelă, cu pălării de fetru moale pe cap și cu cizme nelustruite în picioare. Ofițerii sporovăiesc cu oameni a căror îmbrăcăminte nu aduce nici pe departe cu ținuta cazonă. Aceștia sunt fie vânători, cu haine largi din piele de cerb și cu jambiere la fel, fie păstori, fie mustangeri în port mexican, cu pantaloni largi, serapéuri aruncate pe umeri și pălărie neagră și lucioasă, numită sombrero, împinsă pe ceafă. Ofițerii stau la taifas cu indienii veniți în fort fie

pentru a-și pune la cale negoțul, fie pentru a se înțelege pașnic în felurite treburi. Corturile li se văd prin apropiere, iar fețele încadrate de șaluri roșii, verzi și albastre, țesute în casă, sunt neobișnuit de pitorești, de o frumusețe aproape clasică. Până și tatuajul cu care-și slutesc fără rost pielea, ca și părul lung și negru, lungit și mai mult de o coadă de păr de cal, nu pot să le știrbească frumusețea aspră. Închipuiți-vă această mulțime peștriță de oameni: unii în diferite costume naționale, alții în uniformă militară; adăugați și pe negri-groomi ai ofițerilor sau curieri ai plantatorului din settlementul învecinat, închipuiți-vă toți acești oameni stând strânși pâlcuri-pâlcuri și vorbind între ei ori plimbându-se printre furgoane; închipuiți-vă apoi două tunuri pe afeturi, unul sau două corturi albe unde stau ofițerii care preferă să doarmă sub acoperișul unei prelate din dorința de a părea originali, precum și câteva puști cu baionetă la țeava, închipuiți-vă toate acestea și veți avea înaintea ochilor tabloul autentic al unui fort militar aflat la granița Texasului, la marginea civilizației.

Cam la vreo săptămână după ce plantatorul din Louisiana se instalase în noua sa locuință, în piața din fața fortului Indge, trei ofițeri priveau în direcția haciendei Casa del Corvo. Toți trei erau tineri – cel mai vârstnic n-avea mai mult de treizeci de ani. Cele două dreptunghiuri de pe epoleții unuia arătau gradul de căpitan; cel de-al doilea, cu un singur dreptunghi pe epoleți, era locotenent, al treilea – judecând după epoleții lui fără nici un semn distinctiv – era sublocotenent. Ofițerii, aflați în timpul lor liber, discutau despre stăpânii haciendei Casa del Corvo, sosiți de curând.

— Se pregătește un fel de sărbătorire în cinstea instalării în noua locuință – spuse căpitanul de infanterie, referindu-se la invitația primită de întreg corpul ofițeresc ai garnizoanei. O masă, urmată de dans. Un adevărat eveniment! Trebuie să mergem! Vom întâlni acolo toată aristocrația noastră, toate frumoasele din settlement!

— Aristocrație? Râse locotenentul de dragoni. Nu s-ar putea spune că avem mulți aristocrați aici, iar femei frumoase, nici atât.

— Te înșeli, Hencock! Pe malurile Leonei găsești și aristocrați și femei frumoase. Câteva familii nobile din Statele Unite s-au stabilit aici, la noi. Vom întâlni toată această societate la serbarea lui Pointdexter. Cât privește spiritul aristocratic, află că stăpânul casei îl posedă în așa măsură, încât doar simpla lui prezență va fi un vaccin eficace pentru toți invitații. În ce privește frumusețea, pun rămășag că fata lui întrece toate fetele de pe malul acesta al râului. Nepoata comisarului va trebui să-i cedeze întâietatea.

— Așa-a? Făcu tărăganat locotenentul de dragoni. Va să zică miss Pointdexter e grozav de frumoasă!

— De o frumusețe rară, credeți-mă. Asta numai dacă nu s-a urât de când am văzut-o eu ultima oară, la balul lui Lowfursh. Câțiva tineri creoli, aflați acolo, se întreceau care mai de care să-i atragă atenția. Și până la urmă era cât pe ce să ajungă la duel.

— Trebuie că e vreo cochetă – opină sublocotenentul.

— De loc, Crossman, te-asigur. Dimpotrivă, e o fată cumpătată. Nu-i place prietenia decât atât cât se cuvine. A moștenit mândria tatălui ei. Asta, de altfel, caracterizează familia Pointdexter.

— Fata e tocmai pe gustul meu! Glumi tânărul locotenent de dragoni. Și dacă e într-

adevăr frumoasă cum spui, află că mă îndrăgostesc de ea mai mult ca sigur, căpitane Sloman. Inima mea e liberă, nu ca a lui Crossman.

— Ascultă, Hencock – i-o întoarse căpitanul pe un ton reținut – nu-mi place să fac rămășaguri, dar te-asigur că după ce ai s-o vezi pe Louise Pointdexter, n-ai să mai vorbești așa despre ea.

— Nu-ți face griji în privința mea, Sloman. Am avut prea des prilejul să stau sub focul ochilor frumoși ai femeilor, ca să mă mai tem.

— Dar nu erau superbi ca ochii ei.

— La naiba! Ești în stare să faci un om să se îndrăgostească de o femeie fără măcar s-o fi văzut o singură dată. Judecând după spusele tale, trebuie să fie fermecătoare.

— Da, nu greșești cu nimic. Totuși, înainte să te îndrăgostești de ea, trebuie să te previn că în familie e cineva care ar putea să-ți pricinuiască neplăceri.

— Fratele ei, pesemne. Frații se amestecă mai totdeauna în treburile astea.

— Are un frate, e drept, dar nu-i vorba de el. Este un tânăr minunat, singurul dintre Pointdexteri pe care nu-l roade viermele îngâmfării.

— Atunci o fi aristocratul ei tată?

— Nu, nu e nici bătrânul Pointdexter.

— Dar cine altul?

— E vărul ei, Casey Callhown, un individ foarte ciudat.

— Mi se pare că am mai auzit numele acesta.

— Și eu – spuse sublocotenentul.

— Oricine a luat parte cumva la războiul mexican, sau mai bine-zis la campania lui Scott, a auzit de el. Trebuie să vă mai spun că acest Callhown a lăsat o faimă proastă în urma lui. Originar din statul Mississippi, a fost căpitan într-un regiment de voluntari de prin părțile acelea. Numai că era întâlnit mai adesea în spatele frontului, la masa de joc, decât la statul-major al regimentului. Afară de asta, a fost amestecat într-o poveste sau chiar două care i-au creat o reputație de breteur¹³ dar asta s-a petrecut înainte de războiul mexican. Iar la New Orleans trecea drept un om periculos.

— Ei și ce-i cu asta? Făcu tânărul dragon, cu oarecare îndoială în glas. Nu privește pe nimeni dacă mister Casey Callhown este un om periculos sau nu. Drept să-ți spun, mie cel puțin mi-e egal. Doar singur ai spus: nu are decât calitatea de văr.

— Nu-i tocmai așa. Mă tem că fata nu-i este de loc indiferentă.

— Și i-a câștigat simpatia în vreun fel?

— Nu știu. După toate aparențele, Callhown este preferatul tatălui ei. Mi s-a mai spus, ce-i drept în mare taină, că motivul e o poveste obișnuită, bizuită pe interese materiale. Pointdexter nu mai este bogătașul de altădată. Altfel, nu l-am fi văzut niciodată aici...

În clipa aceea se sună adunarea pentru inspecția de dimineață, ceremonial respectat în micul fort cu tot atâta strictețe ca la un corp de armată. Ofițerii se împrăștiară îndată,

fiecare la unitatea lui, pentru pregătirile de inspecție. Trecerea în revistă o făcea maiorul, comandantul fortului.

CAPITOLUL X.

CASA DEL CORVO.

Moșia sau hacienda Casa del Corvo, întinsă pe mai bine de trei mile de-a lungul malurilor păduroase ale Leonei, ocupa spre prerie, la sud, o suprafață de două ori pe atât. Un conac, în Mexic, e numit îndeobște hacienda – deși în mod impropriu. Conacul moșiei Casa del Corvo se afla la o bătaie de pușcă de fortul Indge, de unde se și vedeau parte din zidurile-i albe, întrucât copacii de pe malul Leonei aproape că ascundeau conacul. În locul acela, râul făcea o cotitură neașteptată, în formă de potcoavă. De aici și denumirea Casa del Corvo – ceea ce voia să însemne „Casa de la cotitură”. După toate probabilitățile, conacul fusese ridicat aici pentru o mai bună apărare împotriva indienilor, care atacau coloniștii europeni în anii când se începuse colonizarea Americii.

Hacienda Casa del Corvo privește către prerie, care i se așterne în față ca un nesfârșit covor verde, până hăt în zare. Ca și alte conace din Mexic, clădirea poartă pecetea stilului mauritano-mexican. Are un singur etaj și acoperișul plat – numit azotee – înconjurat de un parmaclâc. În mijlocul curții pietruite cu lespezi, vezi o fântână, iar într-o parte, o scară ce duce sus, pe azotee. O poartă masivă de lemn marchează intrarea principală. De o parte și alta a porții – două sau trei ferestruie apărate cu gratii de fier. În curte – câteva căsuțe sărăcăcioase – locuințele sclavilor negri. Căsuțele lor mizere contrastează izbitor cu locuința fastuoasă a stăpânului. Așa arăta conacul cumpărat de plantatorul din Louisiana.

Louise Pointdexter se așează îngândurată în jilțul din fața oglinzii și porunci slujnicei să o îmbrace și să o pieptene pentru a primi oaspeții. Mai rămăsese doar o oră până la ospățul cu care Pointdexter își sărbătorea instalarea în nouă locuință. Asta era oare pricina ușoarei neliniști a tinerei creole? Slujnica avea ea bănuielile ei, ceea ce se vedea lămurit din discuția lor, deși e îndoielnic că merita să fie numită discuție. Într-adevăr, Louise nu făcea decât să gândească cu glas tare, iar slujnica îi ținea isonul aidoma unui ecou.

Timp de vreo zece minute după ce intră în cameră, Florinda sporovăi fără încetare, îndrugând tot felul de nimicuri, la care Louise se mărginea să răspundă doar prin da sau nu.

— O, miss Lou! Spunea negresă, pieptănând cu grijă părul bogat al tinerei sale stăpâne. Ce păr minunat! Parcă-i un mușchi pufos de Spania ce se revarsă dintr-un chiparos. Numai că părul dumneavoastră are altă culoare și strălucește ca melasa.

Louise Pointdexter era creolă și avea părul de culoare închisă – se înțelege de la sine – un păr bogat, aidoma mușchiului de Spania, cum spusese negresa, naiv, dar atât de nimerit. Totuși părul nu era negru, era de un castaniu superb, cum vezi în jocul culorilor de pe carapacea unor broaște țestoase, ori ca blana unui sobol prins în timpul iernii.

— Ah! Continuă Florinda. De-aș fi avut eu părul ăsta, în locul cărlionților mei de negresă, mi-ar fi căzut la picioare toți până la unul!

— De cine vorbești? Întrebă tânăra creolă ca trezită; din visare. Ce-ai spus, cine ți-ar fi căzut la picioare?

— Ei, nu înțelegeți?

— Nu înțeleg nimic.

— I-aș fi făcut eu să mă iubească. Asta am vrut să spun...

— Pe cine?

— Pe toți gentlemanii albi. Pe tânărul plantator, pe ofițerii din fort, pe toți, pe toți. Dacă aș fi avut părul dumneavoastră, i-aș fi subjugat pe toți.

— Ha-ha-ha! Râse Louise, închipuindu-și-o pe Florinda cu pieptănătura ei. Și zi, să fi avut părul meu, niciunul nu ți-ar fi rezistat?!

— Nu, miss, aș fi vrut să am nu numai părul dumneavoastră, ci și obrazul drăgălaș, pielea albă ca alabastrul, statura zveltă... Ah, tare bine ar mai fi fost, miss Lou... Sunteți atât de frumoasă! I-am auzit eu vorbind despre asta pe gentlemanii albi. Dar nici n-am nevoie s-ascult ce spun ei, văd și singură.

— Ai învățat să lingusești, Florinda.

— Nu, miss, vă jur! Nu spun nimic ca să vă linguesc. Nimic! O jur pe sfinții apostoli!

Oricine ar fi privit-o în clipa aceea pe Louise și-ar fi dat seama că nu era nevoie de jurămintele negresei. A spune că Louise Pointdexter era minunat de frumoasă, nu însemna decât să repeți părerea tuturor celor din jur. Penelul unui pictor ar fi înfățișat doar o palidă imagine a acestei frumuseți – niciunul n-ar fi fost în stare să surprindă pe pânză strălucirea ochilor ei. La încredințările stăruitoare ale Florindei, fata răspunse cu un zâmbet plin de îngăduință, care nu trăda însă nici e urmă de îndoială. Tânăra creolă nu simțea nevoia să i se amintească de frumusețea ei. Din pricina asta, vorbele negresei o mișcă prea puțin și, după o clipă, rămase iarăși îngândurată. Numai că Florinda nu se sfii să continue.

— Ah! Urmă ea, vorbind parcă numai pentru sine. Dacă Florinda ar fi fost măcar pe jumătate frumoasă cum e tânăra miss, atunci n-ar fi băgat pe nimeni în seamă și n-ar fi suspinat după nimeni.

— Să suspine? Repetă Louise, mirată. Ce vrei să spui?

— Miss Lou, Florinda nu-i chiar atât de oarbă cum credeți și nici surdă nu e. Ea vede de mult cum stați tăcută și cum suspinați. Așa ceva nu se întâmpla niciodată când eram în Louisiana.

— Florinda! Mă tem că ești pe cale să-ți pierzi judecata, dacă nu cumva ai lăsat-o în Louisiana. Pesemne ca nu-ți priește clima de aici, ia spune?

— Asta pe dumneavoastră ar trebui să vă întrebați, zău așa, miss Lou! Să nu vă supărați că vă vorbesc așa.

— Nu mă supăr, nu te teme. De ce m-aș supăra pe tine? Nici nu mă gândesc. Dar n-ai dreptate. Totul nu-i decât o năzărire de-a ta. Spui că suspin, dar eu nici n-am vreme, de așa ceva... Doar va trebui să primesc aproape o sută de musafiri, dintre care nu cunosc decât foarte puțini. Printre ei vor fi și tinerii plantatori și ofițerii pe care doreai adineauri să-i cuceresc. Ha-ha-ha! Eu nu doresc să subjug pe vreunul, așa că-i las în seama ta pe toți, dacă vrei.

— O, miss Lou, adevărat? Făcu negresă, cu o curiozitate pe care cu greu reușea să o ascundă. Dumneavoastră spuneți că niciunul dintre gentlemenii aceștia nu vă e pe plac. Dar stați, astăzi vor veni la noi gentlemeni foarte, foarte frumoși. Va veni și plantatorul cel tânăr și cei doi ofițeri chipeși... Ba nu, trei ofițeri chipeși. Îi cunoașteți? Toți trei au fost tare atenți față de dumneavoastră. Sunteți sigură, miss, că nu susținuți după niciunul dintre ei?

— Iar vorbești de suspine? Zise Louise, râzând silit. Destul, Florinda! Hai, să nu pierdem vremea! Nu uita că azi avem o mulțime de invitați. Îmi trebuie cel puțin o jumătate de oră de răgaz ca să mă concentrez puțin, să pot fi la înălțimea rolului meu de amfitrionă.

— N-aveți grijă, miss Lou, n-aveți nici o grijă! Mi-e foarte ușor să vă îmbrac. Sunteți minunată în orice rochie. Dumneavoastră o să fiți cea mai frumoasă, chiar dacă puneți o rochie simplă, cum poartă muncitoarele de pe plantație.

— Văd totuși că ai învățat să lingusești, Florinda. Bănuiesc că nu degeaba îmi spui tu toate astea. Nu cumva vrei să te împac cu Pluto?

— Nu, miss, niciodată n-am să mai fiu prietenă cu Pluto. S-a purtat ca un mare fricos atunci, în preria neagră, când a venit furtuna peste noi. O, miss Lou! Ce ne-am fi făcut oare dacă n-ar fi venit la timp gentlemanul acela tânăr, pe calul murg.

— Dacă n-ar fi fost el, Florinda, cred că niciunul dintre noi n-ar mai fi astăzi aici.

— O, miss și ce chipeș era! Mai țineți minte cum arăta? Avea părul des, la fel cu al dumneavoastră la culoare, numai cam cârlionțat, așa cum e al meu. Tânărul plantator ori ofițerii nu-s nimic pe lângă el! Nu fac două parale. Gunoi alb! Așa le zicem noi, negrii. După un gentleman chipeș ca el, zic și eu că poți să suspini. Merită!

Tânăra creolă își păstrase pe deplin calmul până în clipa aceea. Se strădui să rămână la fel, dar nu izbuti. Întâmplător sau dinadins, Florinda atinsese cele mai tainice simțăminte ale tinerei sale stăpâne. Iar Louise nu voia să-și dezvăluie taina nici chiar față de o roabă. Din pricina asta fu foarte bucuroasă auzind niște glasuri răsunând zgomotos în curte. Era un pretext destul de bun ca să termine mai repede cu toaleta, precum și discuția asta.

CAPITOLUL XI.

UN OASPETE NEAȘTEPTAT

— Ei, negrule, unde ți-e stăpânul?

— Tânărul mister Pointdexter, sir, sau bătrânul?

— Ce nevoie am eu de stăpânul cel tânăr? Te-ntreb de mister Pointdexter. Unde e?

— Da, da, sir sunt amândoi acasă, adică... a... a... nu-i niciunul acasă. Nici stăpânul cel bătrân, nici tânărul mister Henry. Sunt jos la râu. S-au dus să vadă cum se face îngrăditura. Da, da, îi găsiți acolo.

— Jos la râu zici? Spune, e departe de-aici?

— O, sir, negrul crede să fie vreo trei-patru mile până acolo, dacă nu mai mult.

— Trei-patru mile! Ești prost de dai în gropi! Ce, plantația lui mister Pointdexter se întinde atâta? Că n-aș crede să ridice o îngrăditură pe pământ străin. Uite ce e, mai bine

spune-mi cam pe când îl aștepți. Atâta lucru sper că știi.

— Acuși trebuie să pice amândoi. Și mister Callhown la fel. O, la noi e mare sărbătoare azi. Asta se simte și după mirosul ce vine de la bucătărie. Ce nu se gătește azi, ce nu se gătește! Stăpânul nostru dă un ospăț care nu-i cu nimic mai prejos de cele pe care le dădea în Louisiana.

— A, mister Zebulon Stump, dumneata erai! Se auzi un glas cristalin și Louise Pointdexter apăru pe verandă. Am ghicit numaidecât că ești dumneata – continuă ea, apropiindu-se de parmaclâcul verandei – deși nu mă așteptam să te văd așa curând. Aveam impresia că ai plecat într-o călătorie mai lungă, dar sunt foarte bucuroasa să te văd aici. Tata și Henry au să se bucure și ei... Pluto, aleargă până la Chloe și întreab-o ce putem să-i oferim lui mister Stump... N-ai mâncat, nu-i așa? Te văd plin de praf. Ai fost plecat departe? Florinda, dă fuga până la bufet și adu ceva de băut. Mister Stump, trebuie să fie tare însetat pe o zăpușeală ca asta... Ce preferi: porto, sherry, claret? Ah, da, mi-am adus aminte, dumneata ești un adept convins al whiskyului de Monongahel. Cred că nu ne lipsește. Hai, Florinda, du-te mai repede... Vino pe verandă, mister Stump și ia loc, te rog! Voiai să-l vezi pe tata? Trebuie să se întoarcă din clipă în clipă. Până vine, am să mă străduiesc să-ți țin companie.

Chiar dacă tânăra creolă și-ar fi sfârșit vorba mai curând, tot ar fi trebuit să-i aștepte răspunsul. Se scurseră câteva clipe până să deschidă gura Stump. Bătrânul stătea în fața Louisei fără să-și ia ochii de la ea, mut de parcă i-ar fi pierit graiul.

— Ah, cerule, miss Louise! Îngăimă el în cele din urmă. Când te-am văzut ultima oară în Mississippi mi-am zis că ești cea mai frumoasă ființă de pe pământ, dar acum sunt convins că nici sus în cer nu-i alta mai frumoasă!

Părul tinerei creole, pieptănat de curând, avea o minunată strălucire. Cu obrajii îmbujorați de apa rece cu care se spălase, zveltă, într-o rochie ușoară de muselină albă de India, Louise Pointdexter era într-adevăr neasemuit de frumoasă.

— Vai, vai, mister Stump, nu mă așteptam la una ca asta din partea dumitale! Observ că Texasul te-a învățat să ticluiești fraze elegante. Continuând așa, mă tem să nu-ți uiți vorba firească și simplă de altădată! După asemenea amabilități, cred că simți nevoia de o dușcă bună. Ai spus, mi se pare, că preferi un whisky, nu? Greșesc? Florinda, haide, ce mai stai?

— În orice caz, dacă n-am spus-o, atunci am gândit-o. Iar asta e aproape același lucru. Da, miss, rămân credincios băuturii dumneavoastră americane, nu-mi plac vinurile străine. În privința asta, Texasul n-a reușit să mă schimbe.

— Mister Stump, nu subțiați whiskyul cu apă? Întrebă Florinda, aducând un pahar pe jumătate plin cu whisky.

— Nu, drăguță, dă-o încolo de apă! Sunt sătul de apă. Și-apoi, de azi-dimineață n-am pus pe limbă o picătură.

— Dragă mister Stump, nu se poate să bei așa, whiskyul o să-ți ardă gâtlejul. Ia puțină miere sau zahăr.

— De ce să stric bunătate de băutură? Whiskyul e o licoare strașnică și fără farafastăcurile astea. Mai cu seamă după ce l-ai învrednicii cu o privire de-a dumitale. O

să vezi îndată dacă pot să-l beau nebotezat. Să-ncercăm!

Bătrânul vânător duse paharul la gură și, după trei-patru sorbituri, i-l întinse Florindei gol. Plescăiturile lui zgomotoase acoperiră exclamațiile de uimire ce scăpară fără voie tinerei creole și slujnicei sale.

— Ziceați că o să-mi ardă gâtlejul. Da' de unde abia mi l-a spălat cum se cuvine. Și-acum sunt gata să stau de vorbă cu tatăl dumitale, în privința mustangului rotat!

— A, da, uitasem... Adică nu, nu asta am vrut să spun. Mă gândeam numai că n-ai avut timp să afli nimic despre el. Ai și căpătat vești despre această minune de cal?

— Minune, într-adevăr, e bine zis!

— Ai mai auzit ceva despre mustangul acela de când ai fost ultima oară pe la noi?

— Nu numai că am auzit, dar l-am și văzut, ba, mai mult, am pus mâna pe el.

— Adevărat?

— Da, a fost prins.

— Ce spui! Minunată veste! Voi fi atât de fericită să-l văd și să mă plimb cu mustangul acesta minunat! De când sunt în Texas, n-am avut un cal ca lumea. Tata mi-a făgăduit să mi-l cumpere, oricât i s-ar cere pe el. Și cine-i fericitul care a avut norocul să-l prindă?

— Un mustanger, se înțelege.

— Un mustanger?

— Da și încă unul care nu are pereche în toată preria. Nimeni nu se poate măsura cu el, nici la călărit, nici la aruncatul lassoului. Vrei să spui că și mexicanii dumneavoastră sunt meșteri în treaba asta? Află că nu mi-a fost dat să văd până azi un mexican iscusit ca flăcăul ăsta.

— Cum îl cheamă?

— Cum îl cheamă? Trebuie să mărturisesc că nu i-am auzit niciodată numele întreg; îi știu doar numele cel mic: Maurice. Pe-aici, prin împrejurimile fortului, toți îi zic Maurice-Mustangerul.

Bătrânul vânător nu era atât de pătrunzător, încât să-și dea seama de acea vie curiozitate tăinuită în ultima întrebare a fetei. Și nu observă nici împurpurarea ce i se aprinse în obraji în clipa când auzi răspunsul. Dar Florindei nu-i scăpă nimic.

— Ah, miss Lou! Exclamă ea. E tocmai numele tânărului și curajosului gentleman care ne-a salvat în preria neagră.

— Da – se grăbi să încuviințeze vânătorul. Abia azi dimineață am aflat și eu povestea asta. Mi-a spus-o chiar el, înainte să pornim la drum. El este. Tot el a prins și mustangul rotat. Acum vine încoace; va fi aici înainte să se întunece. Cât despre mine, eu mi-am oprit iapa mea bătrână, ca să-l previn pe tatăl dumneavoastră despre mustangul rotat. Pentru dumneavoastră am făcut asta, miss Louise.

— O, cât ești de bun, mister Stump! Îți sunt foarte, foarte recunoscătoare. Acum te rog să mă ierți, dar trebuie să te părăsesc. De altfel, cred că nici tata nu mai zăbovește. Azi avem

invitați și trebuie să rânduiesc totul. Florinda, îngrijește să se servească lui mister Stump o gustare. Vezi, cât mai repede. Uite ce e, mister Stump – urmă fata, apropiindu-se de vânător și coborând deodată glasul – dacă tânărul... tânărul acela sosește după ce ne vin musafirii, ai grijă, te rog, să fie tratat cum se cuvine, fiindcă mă gândesc că nu cunoaște pe nimeni. Aici pe verandă avem vin și tot aici au să se aducă și gustările. Înțelegi ce vreau să spun, mister Stump?

— Să mă ia dracu dacă înțeleg ceva, miss Louise! Am înțeles totul, cu băutura și celelalte, dar nu mă dumiresc despre ce tânăr e vorba.

— Ei, cum așa? Tânărul care aduce mustangul!

— A, Maurice-Mustangerul! Va să zică despre el e vorba. Trebuie să te previn prietenește că pe flăcăul ăsta l-ar jigni ospitalitatea printr-o a treia persoană. Căci el, așa cum se spunea odată la noi, în Mississippi, e mândru ca un Pointdexter! Mă ierți că vorbesc așa. Am uitat că am în fața mea pe miss Pointdexter, care, dacă nu-i cel mai mândru, oricum e cel mai frumos reprezentant al acestei familii.

— O, mister Stump, poți să spui tot ce-ți trece prin minte. Știi doar că n-am să mă supăr niciodată pe dumneata, bunul nostru uriaș. Ce-ai vrut să spui, vorbind de ospitalitatea printr-o a treia persoană?

— Am vrut să spun că n-are nici un rost să ofer eu, în casa dumneavoastră, băătură sau gustări lui Maurice-Mustangerul. Dacă n-o va face tatăl dumneavoastră însuși, va pleca fără să se atingă de nimic. Înțelegi, miss Louise, el nu-i un om pe care să-l poți trimite la bucătărie.

Tânăra creolă nu răspunse îndată. Părea descumpănită. Rămase tăcută câteva clipe, chibzuind cu încordare.

— Bine, mister Stump, atunci nu te mai îngriji de asta – spuse ea în cele din urmă. Dumneata nu-i oferi nimic. Dar anunță-mă de îndată ce sosește. Dacă se întâmplă să sosească în timpul mesei, te rog să fii bun și să-l reții. Îmi promiți?

— Bine, asta o pot face.

— Am să-l invit eu însămi să ia o gustare.

— În felul ăsta, miss, mă tem că o să-l faci să nu se mai atingă de nimic. Până și un lup flămând ar uita de foame, dacă te-ar vedea. Când veneam încoace, eram hămesit, încât aș fi înghițit și un curcan crud. Și uite, acuși nu-mi mai trebuie, mâncare. Stau așa și o lună întregă, fără să pun nimic în gură.

Louise izbucni într-un râs răsunător.

— Ah, bunul nostru uriaș! Rosti ea, cu o voioasă dojană în glas. Nu-mi vine să cred că-ți piere așa ușor pofta de mâncare... A, uite-i pe Pluto și pe Florinda... aduc ceva care să-ți țină o companie mai plăcută decât a mea. Te las, mister Zeb, la revedere!

În clipa aceea, în ușa bucătăriei se ivi Florinda, cu o tavă în mâni, urmată de Pluto, care purta și el o tavă, ceva mai mare și încărcată zdravăn.

Cu pasul ușor și plin de voioșie, Louise coborî de pe verandă. Trezindu-se singură în camera ei, căzu iarăși pe gânduri. „El este soarta mea, simt asta, mi-e teamă să-i ies înaintea

și n-am putere nici să-l ocolesc. Nu mă simt în stare să o fac și nici nu vreau!”

CAPITOLUL XII.

ÎMBLÂNZIREA MUSTANGULUI.

Azoteea este locul cel mai plăcut dintr-o locuință mexicană. Drept podea – acoperișul plat al haciendei; drept acoperiș – bolta albastră a cerului. Pe vreme frumoasă – și în părțile acestea cu climă binecuvântată, vremea e întotdeauna frumoasă – azoteea capătă înțâietate asupra salonului. În ceasurile după-amiezii, când soarele în asfințit scaldă într-o lumină trandafirie crestele înzăpezite ale munților Orizaba, Popocatepetl și Taluca, de aici de sus vezi adesea câte un caballero mexican, în costumul lui împodobit cu o mulțime de găitane, fălindu-se dinaintea unei frumoase seniorite și aruncându-i drept în față fumul țigării. Iar doncella, cu ochii ei negri, ascultă în tăcere declarațiile de dragoste; oare ascultă, într-adevăr? Poate că nici nu aude ce i se spune și, cu inima grea, privește hacienda depărtată unde locuiește un alt caballero, acela pe care îl iubește ea.

A petrece orele amurgului sus, pe azotee, e un obicei îndrăgit în orice casă mexicană. Nimic mai firesc deci că și familia plantatorului din Louisiana să urmeze această plăcută tradiție.

În seara aceea, după terminarea mesei, oaspeții se adunară cu toții sus, pe azotee, preferând-o salonului. Soarele în asfințit își arunca razele sale piezișe asupra unei societăți vesele și strălucitoare, cum rar se văzuse pe azoteea Casei del Corvo. Nici în vremurile de altădată, când primul stăpân al casei poftea la el pe hidalgii localnici, nici atunci n-ai fi întâlnit aici femei atât de frumoase și bărbați atât de impunători. Oaspeții sosiți astă-seară ca să-l felicite pe Woodley Pointdexter cu prilejul instalării în noua locuință aparțineau societății alese din settlementul Leonei, dar și din locuri mai depărtate. Unii erau din Gonselsa, din Castroville și chiar din San-Antonio – vechi prieteni ai plantatorului, care emigraseră ca și el în Texasul de sud-vest; mulți dintre aceștia străbătuseră călare peste o sută de mile, numai ca să nu lipsească de la această sărbătoare. Iar plantatorul nu-și cruțase nici banii, nici eforturile pentru a da fastul cuvenit acestei seri. Uniformele strălucitoare ale ofițerilor din fort, invitați și ei cu toții, muzica militară, minunatele vinuri vechi din pivnițele Casei del Corvo, totul dădea petrecerii o strălucire nemaivăzută încă pe malurile Leonei.

Cea mai aleasă podoabă a serii era însă fermecătoarea fiică a plantatorului. Sute de ochi stăteau ațintiți asupra ei, unii cu încântare, alții cu invidie. În mulțimea strălucitoare a oaspeților se afla un om care o privea mai stăruitor decât toți, urmărind-o fără încetare și căutând să-i surprindă orice gest. Omul acesta era Casey Callhown, vărul ei. Fata nu putea pleca nicăieri fără să nu-l aibă pe urme. Se ținea de ea ca o umbră peste tot. Ba urca, ba cobora scara, ba se oprea și stătea rezemat într-un colț, cu un aer de prefăcută nepăsare, dar nu o slăbea din ochi pe frumoasa creolă. Părea ciudat faptul că nu lua în seamă felul cum răspundea fata la complimentele cu care o copleșeau bărbații din jur, dornici să-i câștige măcar un zâmbet. Nici atenția vădită a dragonului Hencock nu părea să-l neliniștească pe Callhown. Abia după ce urcară pe azotee, se trădă Casey Callhown. Cei aflați în jurul lui băgară de seamă privirea stăruitoare cu care el o urmărea pe Louise ori de câte ori ea se apropia de parmaclâc și scruta depărtarea. Nimeni nu știa de ce face asta. Nimeni, în afară de Casey Callhown. Avea el unele bănuieli care-l rodeau într-ascuns. Iar

atunci când, în razele aurii ale asfințitului, apăru în prerie un grup în care cei de pe azotee recunoscuseră o herghelie de cai, căpitanul nu mai avu nici o îndoială: știa cine se află în frunte. Louise zărise grupul cu mult înainte să atragă atenția oaspeților, după norul de praf din zare. Ce-i drept, nu se vedea prea lămurit și numai cine privea cu încordare putea să-l zărească.

— Cai sălbatici! Rosti maiorul, comandantul fortului Indge, uitându-se prin binoclu. Cineva îi mână încoace – adăugă el, ducând din nou binoclul la ochi. A, acum văd: e Maurice-Mustangerul. El ne aduce cai din când în când. Se pare că se îndreaptă chiar spre Casa del Corvo, mister Pointdexter.

— Tot ce se poate – răspunse plantatorul. Mustangerul mi-a promis să-mi facă rost de vreo două-trei duzini de cai și se vede că-i și aduce. Da, nu ne-am înșelat – întări el, ducând binoclul la ochi.

— El e călărețul, sunt sigur! Spuse fiul plantatorului, îl recunosc pe Maurice Gérald!

Fiica plantatorului se prefăcea nepăsătoare față de cele ce se petreceau în jur, dar surprinse privirea arzătoare și plină de venin a vărului. În cele din urmă, pâlcul de cai sălbatici se apropie. În frunte se afla într-adevăr Maurice-Mustangerul, care trăgea după sine mustangul rotat.

— Ce cal splendid! Exclamară câteva glasuri atunci când mustangul fu adus în fața casei.

— Cred că merită să privim mai de aproape un asemenea exemplar! Zise energica soție a maiorului. Propun să coborâm cu toții. Ce zici, miss Pointdexter?

— O, da, desigur! Încuviință tânăra gazdă, în mijlocul unui cor de glasuri: „Să coborâm, să coborâm!”

Conduse de soția maiorului, doamnele se precipitară în jos pe scara de piatră, iar bărbații le urmară îndată. După câteva clipe, mustangerul – care nici nu apucase să coboare din șa – se pomeni înconjurat de această aleasă societate, dimpreună cu mândra-i prizonieră. Henry Pointdexter o luă înaintea tuturor, salutându-l călduros. Louise și Maurice se mulțumiră să încline ușor din cap: un salut mai prietenesc putea trece drept familiaritate și e îndoielnic că ar fi fost pe placul celorlalți. Dintre doamne, singură soția maiorului îi ură bun sosit cu un aer mai amical, dar în tonul ei se simțea multă îngăduință, în schimb, mustangerul fu răsplătit de privirea fugară, dar plină de tâlc, a tinerei creole. De altfel, nu numai în ochii Louisei se citea bunăvoință. Deși prăfuit de drum, mustangerul era foarte chipeș. Cele peste douăzeci de mile străbătute păreau să nu-l fi obosit câtuși de puțin. Vântul de stepă îi îmbujorase obraji, gulerul desfăcut al cămășii lăsa să i se vadă gâtul puternic și arămit de soare, subliniind frumusețea bărbătească a tânărului irlandez. Întreaga-i înfățișare mărturisea forță, vigoarea unui trup oțelit. Drăgălașa nepoată a comisarului îi zâmbi încântată. Se spunea că nici soția comisarului nu pregeta să-i arunce mustangerului câte o privire, dar asta nu era pesemne decât o calomnie, care pornea de la soția doctorului – o bârfitoare cunoscută în întreg fortul.

— Desigur, acesta-i calul de care vorbea Zeb Stump – spuse Pointdexter, cercetând mustangul.

— Da, chiar așa – întări bătrânul vânător, apropiindu-se de Maurice ca să-l ajute. E adevărul adevărat, mister Pointdexter. Iată mustangul de care vorbeam. De altfel, puteți să

vă convingeți și singur. Flăcăul ăsta l-a prins înainte să-i spun eu ceva. Noroc c-am picat la timp. Altminteri, putea să încapă pe alte mâini și asta ar fi mâhnit-o mult pe miss Louise.

— Așa e, mister Stump. Ai fost foarte atent față de mine. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc – adăugă Louise.

— Să-mi mulțumești? Vrei poate să spui c-ai vrut să-mi faci o plăcere! Asta nu-i greu pentru dumneata, dacă stai să judeci bine, eu n-am făcut nimic deosebit, doar m-am plimbat prin prerie! Iar dacă am și prilejul să admir o fată frumoasă, călare pe calul ăsta și încă cu pălăria aceea cu pană și cu fusta cu trenă, apoi asta îl răsplătește îndeajuns pe bătrânul Zeb Stump, chiar de-ar fi gonit pentru asta de la un cap la altul al munților Stâncoși.

— Oh, mister Stump, ești un lingușitor fără pereche! Uită-te în jur și ai să vezi femei care merită mai mult decât mine complimentele dumitale.

— Bine, bine! Făcu Zeb, aruncând o privire fugară asupra doamnelor de față. Nu zic ba, aici se află multe femei frumoase. La naiba, multe femei frumoase, chiar așa, dar știi cum se spunea la noi în Louisiana: Louise Pointdexter e una singură...

Discursul galant al lui Zeb Stump stârni o explozie de râsete, numai că foarte puține femei râdeau.

— Vă datorez două sute de dolari – se adresă plantatorul lui Maurice, arătând spre mustangul rotat. Dacă nu mă înșel, aceasta e suma căreia ați convenit cu mister Stump?

— Eu n-am luat parte la nici o înțelegere – răspunse mustangerul, cu un zâmbet plin de înțeles. În plus, nu pot primi banii, calul nu e de vânzare.

— Vorbești serios? Mormăi plantatorul, cu un aer de demnitate jignită, dându-se un pas înapoi.

Atât prietenii plantatorului cât și ofițerii din fort nu-și putură ascunde uimirea. Două sute de dolari pentru un mustang neîmblânzit, când prețul obișnuit era de zece-douăzeci de dolari! Se vede că mustangerul nu era în toate mințile!

— Mister Pointdexter – continuă Maurice – mi-ați plătit atât de bine ceilalți mustangi, chiar înainte să-i fi prins, încât am să vă cer îngăduința să vă răsplătesc și eu. Este un obicei de-al nostru, irlandez. Pe la noi se obișnuiește să faci un dar, însă nu celui cu care închei o înțelegere, ci unui membru al familiei sale. Mi se îngăduie să introduc acest obicei irlandez și în Texas?

— Se înțelege că da! Nici vorbă! Răsunară câteva glasuri.

— N-am nimic împotrivă, mister Gérald – încuviință plantatorul, renunțând la conservatorismul său în fața opiniei celorlalți. Voia dumitale!

— Vă mulțumesc, domnilor, vă mulțumesc – rosti mustangerul, cu demnitate, înclinându-se ușor. Calul mi-a căzut în mâini printr-o fericită întâmplare. Și dacă miss Pointdexter va fi de acord să-l primească, mă voi simți mai mult decât răsplătit pentru cele trei zile de goană, până am prins această iapă sălbatică. Cea mai cochetă dintre cochete s-ar fi lăsat parcă mai ușor cucerită.

— Primesc darul dumneavoastră, sir și-l primesc cu recunoștință – vorbi tânăra creolă,

făcând un pas înainte. Numai că mi se pare... – Arătă ea spre cal, uitându-se în același timp întrebător în ochii mustangerului – mi se pare că prizoniera dumneavoastră nu-i îmblânzită. Văd că tremură toată, înspăimântată și pesemne că va azvârli frâul dacă n-o să-i fiu pe plac. Și atunci, ce-mi rămâne de făcut, sărmana de mine?

— Așa e, Maurice! Intervenii maiorul, fără să înțeleagă sensul tainic al acestor cuvinte adresate mustangerului, singurul care le pricepuse. Miss Pointdexter are dreptate. Calul nu-i deprins să poarte un călăreț în spinare, asta-i limpede. Te rog deci, prietene dragă, să-l deprinzi dumneata. Vă asigur – se întoarse maiorul spre cei din jur – că merită să vedeți un asemenea spectacol! Haide, Maurice, să vedem și noi această sălbăticiune a preriei! Până și ea parcă abia așteaptă să-ți pună iscusința la încercare!

— Aveți dreptate, domnule maior: abia așteaptă, într-adevăr! Răspunse mustangerul, aruncând o privire iute, dar nu asupra prizonierei sale, ci asupra tinerei creole, care se trăsesse înapoi, ascunzându-se în mulțimea oaspeților.

— E un fleac pentru tine, Maurice! O ținea într-una maiorul. Ochii îi ard ca un foc diavolesc, dar pun prinsoare că tu ai să scoți toți dracii din ea. Haide, să te vedem!

Mustangerul nu putea să nu primească propunerea maiorului. Era o provocare vădită. Pe iscusința unui călăreț se pune mare preț în Texas. Maurice își arătă încuviințarea sărind iute din șa și dând frâul lui Zeb Stump. Se apropie îndată de mustangul rotat și rugă să se libereze locul. Oaspeții îi îndeplinesc dorința fără întârziere, cei mai mulți întorcându-se pe azotee. Prinzând falca de sus a mustangului cu lassoul și petrecându-l strâns pe după gât, în chip de frâu, Maurice îi sări pe neașteptate în spinare. Mustangul cunoștea pentru întâia oară o asemenea jignire: un nechezat răsunător și plin de mânie veni să-i mărturisească împotrivirea față de acest atentat la libertate.

Mustangul se ridică brusc pe picioarele dindărăt și rămase așa câteva clipe, ca încremenit. Călărețul nu-și pierdu cumpătul, îi încolăci strâns grumazul cu brațele, făcându-se una cu calul, care altminteri s-ar fi prăvălit pe spate, strivindu-l. Mustangul începu atunci să salte pe loc, așa cum fac de obicei caii sălbatici în această împrejurare. Călărețul era într-o situație deosebit de grea, putea să fie zvârlit la pământ în orice clipă. Mustangerul, sigur pe sine, renunțase la șa, deși în aceste momente i-ar fi fost de mare folos și șaua și scările. Făcuse asta cu bună-știință, vrând să nu-și știrbească cu nimic faima de îmblânzitor de mustangi. Și o scoase cu bine la capăt, se înțelege. În clipa când calul se săltă pentru prima oară, el se răsuci cu repeziciune, cuprinzându-i strâns crupa cu brațele și înfigându-și botul cizmelor în grumaz. De două sau de trei ori la rând încercă sălbaticul mustang să-l azvârle pe călăreț la pământ, dar de fiecare dată fu nevoit să se recunoască învins de iscusința acestuia. În cele din urmă, înțelegând că toate eforturile sale sunt zadarnice, calul se potoli ca prin farmec, apoi se smuci brusc din loc și o porni în goană prin prerie.

Oaspeții rămaseră nemișcați, așteptând în tăcere întoarcerea lui Maurice. Sus, pe azotee, se auziră nu o dată șoapte de teamă. Credeau că mustangerul va fi omorât sau schilodit. Era cineva care chiar dorea asta. În același timp, pentru altcineva dintre cei de față, asta însemna moartea. Ce o făcuse oare pe Louise Pointdexter, fiica unui mândru plantator, vestită pentru frumusețea ei, să se simtă atrasă de un biet vânător de cai din Texas – iată un lucru pe care nici ea însăși nu-l înțelegea. Louise își dădea seama că în sufletul ei s-a

aprint un interes ciudat pentru omul acesta atât de deosebit de toți cei pe care îi întâlnea în înalta societate. Își dădea seama, de asemenea, că acest simțământ, în loc să se stingă, devine tot mai puternic. Inima Louisei începu să zvâcnească furtunos în clipa când Maurice-Mustangerul apărură călare pe mustangul îmblânzit, care nu mai încerca să azvârle călărețul din spinare, ci îl recunoștea cu supunere drept stăpân.

— Miss Pointdexter! Spuse mustangerul, sărind la pământ, fără să bage-n seamă furtuna de aplauze ce-l întâmpină. Aș putea să vă rog să vă apropiați, să aruncați lassoul de gâtul calului și să-l duceți în grajd? Dacă veți face lucrul acesta, el va socoti că dumneavoastră l-ați îmblânzit și vă va asculta întotdeauna.

O femeie prefăcută ar fi căutat să scape de o asemenea propunere. O cochetă ar fi respins-o, iar o fată sfioasă s-ar fi speriat, pur și simplu. Louise Pointdexter, fără să șovăie o clipă și fără cea mai mică umbră de cochetărie sau de frică, se ridică îndată. Urmând întocmai sfaturile mustangerului, ea luă funia împletită din păr de cal și o aruncă pe după gâtul mustangului îmblânzit, pe care îl duse apoi în grajdul Casei del Corvo. Cuvintele mustangerului îi sunau mereu în urechi, găsindu-și ecou în inima ei: „El va socoti că dumneavoastră l-ați îmblânzit și vă va asculta întotdeauna”.

CAPITOLUL XIII.

UN PICNIC ÎN PRERIE.

Zorii trandafirii prinseră să lumineze piața fortului Indge. În fața locuințelor ofițerești se vedea un furgon de mărime mijlocie, la care era înhămată o pereche de catâri mexicani. Judecând după nerăbdarea cu care băteau din copite, dădeau din coadă și mișcau din urechi, ghiceai lesne că așteaptă acolo de multă vreme. Nerăbdarea catârilor prevenea totodată orice gură-cască să nu se apropie prea mult, ca nu cumva patrupedele să-i blagoslovească cu vreo copită. Noroc că nu se vedea nimeni prin preajmă. În pâcla zorilor deslușeai acolo o siluetă de uriaș, cu o pălărie de păslă pe cap. Nu era greu să-l recunoști pe încercatul vânător Zeb Stump. Călare pe bătrâna lui iapă, stătea locul ca țintuit. O mișcare febrilă, se observa în jur. Niște mogâldețe forfoteau încolo și înapoi, de la furgon spre locuințele ofițerilor și înapoi. Vreo zece la număr, se deosebeau între ele fie prin îmbrăcăminte, fie prin culoarea pielii. Cei mai mulți erau soldați din armata neregulată. Doi erau pesemne bucătari, restul – ordonante ale ofițerilor. Dintre aceștia din urmă atrăgea în chip deosebit atenția un negru, care se plimba plin de importanță de colo-colo. Era lacheul maiorului, comandantul fortului. Conducerea grupului o avea un sergent în uniformă. El trebuia să încarce furgonul cu provizii și băuturi. În ciuda belșugului de bucate și vinuri, între cei ce luau parte la pregătirile pentru picnic se găsea și un nemulțumit. Acesta era Zeb Stump.

— Ascultă, șefule! Se adresa el sergentului. Nu simt miros de porumb și nici n-am băgat de seamă să fi încărcat așa ceva în furgon. Acolo, în prerie, se va mai găsi câte ceva care să-l prefere tuturor mofturilor astea franțuzești, ca, bunăoară, „șampania” – mi se pare că așa-i spuneți vinului franțuzesc, nu?

— Să preferi porumbul, șampaniei? Vorbești de cai, mister Stump, ia spune?

— La naiba cu căii tăi! Nici pomeneală de porumbul cailor. Mă gândesc la whiskyul de Monongahel!

— Aaa, acum totul e limpede! Ai perfectă dreptate, mister Stump! Nu trebuie să uităm de whisky. Parcă am și văzut pregătită o garafă, numai bună pentru picnic.

— Chiar așa, don' sergent! Se auzi ordonanța maiorului, care tocmai se apropia de furgon, aducând o garafă pântecoasă.

Socotind că pregătirile sunt terminate, bătrânul vânător începu să dea semne de nerăbdare.

— Ei, șefule, ce zici, e gata totul? Ar fi timpul s-o luăm din loc!

— Încă nițel, mister Stump. Bucătarul zice să mai stăm până se frig puii. Adineauri i-a întors în tigaie.

— Înghiți-l-ar pământul să-l înghită cu puii lui cu tot! Puii nu fac nici două parale pe lângă curcanul sălbatic din prerie. Până și maiorul i-a prins gustul. Nu degeaba mi-a spus să-i aduc un curcan bun. Cum vrei să vânezi un curcan sălbatic, cu soarele ridicat pe cer? Și cu căruța asta hodorogind în urmă! Poftim de mai vânează! Ehei, șefule, nu-ți închipui că sălbăticiunile-s neroade ca soldații din fort! Curcanul sălbatic e cel mai iute din toată suflarea preriei. Ca să-l poți păcăli, trebuie să te scoli o dată cu soarele, dacă nu și mai devreme.

— E drept, mister Stump, don' maior se bizuie pe iscusința dumitale de vânător și speră să guste azi dintr-un curcan.

— Ți-o spun deschis, prietene: maiorul vostru nu vrea plocon numai un curcan, dar și niscaiva fripturică de bizon, deși de vreo douăzeci de ani n-a mai văzut nimeni bizon. Adevărat, am auzit că scriitorii europeni scriu în cărțile lor tocmai pe dos, mai cu seamă franțuzii. Ei, dar asta, cum se zice, e o chestie de conștiință. Azi nu se mai găsesc bizoni pe meleagurile noastre. Au fost stârpiți cu desăvârșire... În schimb găsești din belșug urși, cerbi, țapi și curcani sălbatici. Toate bune, dar dacă vrei să faci rost de vânat pentru prânz, trebuie să iei gustarea de dimineață cu noaptea-n cap. Pe scurt, șefule, dacă ții ca oaspeții tăi simandicoși să mestece curcan la prânz, atunci poruncește s-o pornim.

Vorba convingătoare a bătrânului vânător își atinse scopul și, curând – furgonul se urni din loc. În urmă veneau câțiva soldați albi și negri. În fruntea convoiului mergea Zeb Stump, călare pe bătrâna lui iapă, arătând celorlalți drumul prin stepa largă dintre Leona și Rio de Nueces.

Nu trecură nici douăzeci de minute și în piața fortului începu să se înfiripeze un alt grup. Apărură doamne călare, însoțite de bărbați – prieteni și rude. Se adunară aici aproape toți invitații de la petrecerea lui Pointdexter. Veni și plantatorul însoțit de fiul său Henry, de nepotul său Casey Callhown și de fiica sa Louise. Tânăra creolă călărea pe mustangul rotat. Picnicul se organizase în cinstea lui Pointdexter. Maiorul și ofițerii erau gazde, iar plantatorul și prietenii săi, invitați. Pentru a distra oaspeții, se plănuiise o vânătoare de cai sălbatici. Locul potrivit pentru o asemenea treabă putea fi numai preria, începând de la vreo douăzeci de mile de fort. Iată de ce trebuiau să pornească devreme la drum și să ia cu ei provizii îndestulătoare. În clipa când razele soarelui începură să se zbenguie pe fața de oglindă a apelor Leonei, grupul excursioniștilor, însoțit de douăzeci de dragoni călare, era gata de drum. Ca și grupul care plecase mai înainte cu furgonul, aveau și ei o călăuză, dar nu era bătrânul vânător Zeb, cu haina lui decolorată și cu pălăria lui veche de păslă, ci

tânărul și chipeșul vânător de cai sălbatici, într-un pitoresc costum de mustanger mexican.

— La drum, Maurice! Strigă maiorul când văzu adunată toată lumea și, adresându-se celor de față, adăugă: Doamnelor și domnilor, tânărul acesta este un excelent vânător și cunoscător al căilor sălbatici. Dacă există cineva în Texas capabil să ne arate cum se vânează mustangii, atunci omul acesta nu poate fi decât Maurice-Mustangerul.

— Nu merit asemenea laude, domnule maior – zise tânărul irlandez, înclinându-se politicos. Nu vă pot făgădui decât să vă arăt locul unde se găsesc mustangi.

„Cât e de modest!” se gândi în sinea ei Louise. Aproape în aceeași clipă, voiosul convoi de călăreți, în frunte cu mustangerul, o porni la drum. Pentru cei din Texas e o nimica toată să străbați douăzeci de mile prin prerie. Făcură distanța în mai puțin de trei ore. Călătoria se sfârși cu bine – dacă nu punem la socoteală faptul că toată lumea avea o foame de lup. Din fericire, furgonul cu provizii nu se lăsă așteptat și, cu mult înainte de ora prânzului, voiosul grup se așeză să mănânce la umbra unui nuc uriaș de pe malul lui Rio de Nueces.

CAPITOLUL XIV.

MANADA.

Excursioniștii noștri nici nu puteau găsi un loc mai nimerit pentru vânătoare și un popas mai vesel decât acela ales de Maurice Gérald. Vinurile scumpe din pivnițele de la San-Antonio începură să spumege în cupe, iar larma voioasă a glasurilor răsuna până departe în prerie. Bolta cerului părea mai albastră și verdeața ierburilor mai vie.

— Mustenos! Se auzi pe neașteptate strigătul unui vaquero¹⁴ mexican.

Maurice goli iute paharul pe care-l ținea în mână și sări pe cal.

— Cavallada¹⁵? Întrebă el.

— Nu, manada – răspunse mexicanul.

— Ce tot trăncănesc ăștia? Mormăi căpitanul Callhown.

— Mustenos e numele mexican al mustangului – lămuri maiorul. Manada este o herghelie de iepe sălbatice, în perioada asta, iepele se țin în grup, separat de armăsari, numai dacă...

— Dacă ce? Îl întrerupse nerăbdător căpitanul.

— Numai dacă nu sunt atacate de măgari – răspunse maiorul, cu un aer naiv.

Toți izbucniră în râs. Între timp, manada se apropiase.

— Pe cai! Răsunară glasuri din toate părțile.

După cât se părea, herghelia gonia acum pe creasta dealului unde stătea acel vaquero care o zărise. Mexicanul sări în șa. După o clipă se afla în mijlocul hergheliei, cu lassoul în mână. Iepele goneau turbat, fornăind sălbatic, ca și cum ar fi vrut să scape de un urmăritor nevăzut, fără să ia în seamă nici furgonul, nici călărețul.

— Sunt urmărite! Spuse Maurice, văzând animalele scoase din minți. Ce se petrece acolo, Crespino? Strigă el către un mexican; de la postul său, acesta trebuia să vadă cine gonește herghelia.

Rămaseră tăcuți, în așteptare, cu o expresie de teamă și neliniște întipărită pe față.

— E măgarul sălbatic! Se auzi un răspuns în spaniolă.

— Masculul! Adăugă Crespino.

— Chiar așa! Trebuie să-l oprim cu orice chip pe ticălosul ăsta, altfel ne strică toată vânătoarea. Cât timp măgarul sălbatic gonește după o herghelie, nici o putere din lume nu poate s-o oprească... Ia vezi, e departe?

— E aproape de tot, don Mauricio, vine drept spre mine!

— Încearcă și aruncă lassoul. Dacă nu-l prinzi, împușcă-l! Trebuie să isprăvim cu el într-un fel.

Aproape nimeni dintre invitați nu știa în ce constă puterea urmăritorului. Singur mustangerul putea să înțeleagă ce ascund aceste cuvinte: „Măgarul sălbatic, masculul”...

— Maurice, explică-mi, ce se petrece? Îl rugă maiorul.

— Priviți într-acolo – arată mustangerul spre o culme de deal.

Pe creasta dealului gonia cu o repeziciune uimitoare, de-ai fi zis că zboară, dobitocul pe care toți erau obișnuiți să-l socotească întruchiparea încetinelii și a prostiei – un măgar sălbatic – aproape tot atât de voinic ca și ielele pe care le urmărea. În goana lui bezmetică, chiar dacă nu ținea pasul cu herghelia, nici în urmă nu rămânea. Invitații abia apucară să schimbe câteva cuvinte, că ielele sălbatice ajunseseră aproape de tot. Deodată – ca și cum abia atunci ar fi zărit călăreții – herghelia uită de urmăritor și se abătu într-o parte.

— Rămâneți pe loc, domnilor. Stăpâniți caii! Răsună vocea lui Maurice Gérald. Cunosc locul unde le place să pască. Acum, într-acolo aleargă. Ne vom duce și noi acolo: va fi o vânătoare strașnică. Aici s-ar împrăștia prin crâng și nu le-am mai vedea. Oh, senor Crespino, trimite odată un glonț nemernicului ăsta! Doar îl ai în bătaia puștii!

Mexicanul desprinsese iute de la oblânc o pușcă cu țeava scurtă – o escopetă – ochi și trase. La auzul împușcăturii, măgarul scoase un răget furios. Nu era însă decât un răspuns la provocare. Crespino pesemne că nu-l nimerise.

— Trebuie să-l opresc cu orice preț! Strigă mustangerul. Altfel își continuă urmărirea până la noapte.

Smuci frâul și dădu pinteni calului. Castro țâșni ca o săgeată în urma măgarului sălbatic. În câteva clipe, calul și stăpânul său se aflau la distanța unei aruncături de lassou de urmăritorul hergheliei. După încă o clipă, lațul lassoului azvârlit cu o iuțeală fulgerătoare se lăsă peste urechile lungi ale măgarului. Maurice întoarse calul brusc, lăsând lassoul să se desfășoare. Castro se întepenii supus în loc, așteptând să se întindă funia. Măgarul, care gonia înainte, se opinti pe neașteptate în laț și, ridicându-se pe picioarele dindărăt, se prăbuși greoi pe spate, ca străpuns în inimă de un glonț.

Era doar amețit, nu sugrumat și mexicanul îl ucise cu o lovitură de cuțit.

Toți așteptau să vadă ce va face Maurice. Între timp, el desfăcuse lațul de pe gâtul măgarului sălbatic și se apucase să-și strângă colac lassoul. Deodată, în mișcările irlandezului se simți din nou graba. În clipa următoare se aruncă din nou în șa. Pesemne că-l alarma ceva și de astă dată.

Louise Pointdexter galopa pe mustangul rotat, hotărâtă parcă să-i întrecă pe toți în urmărirea hergheliei.

Singur Maurice ghicise ce se ascundea în purtarea mustangului. Vânătorul își dăduse seama că herghelia care trecuse prin fața lor era chiar herghelia mustangului rotat. Fără îndoială că, văzându-și vechile tovarășe, iapa, cu călăreața în spinare, alerga să se alătore iarăși hergheliei. Curând, toți îi ghiciră gândul. Într-o pornire galantă, Callhown, Hencock și Crossman se aruncară în urma fetei. Alți vreo zece tineri – plantatori, avocați, judecători – le urma ră pildă. Fiecare visa să devină eroul acestei urmăriri, dar aproape niciunul nu era îngrijorat, întrucât o știau pe Louise Pointdexter o călăreață iscusită.

Un șes nesfârșit și neted ca arena unui circ se așternea în fața tinerei creole. Mustangul rotat va goni așa până va obosi. Era îndoielnic ca Louise să fie amenințată de vreo primejdie. Un singur om nu împărtășea această părere: mustangerul. El se avântă ultimul în urma Louisei. Zăbovise ca să-și strângă lassoul. Deodată, iată-l în șa, pornind în urmărire. Ceilalți apucaseră să i-o ia cu mult înainte. În frunte galopa Callhown, Hencock și Crossman veneau după el, la mică distanță. În spatele lor goneau ceilalți.

În scurt timp, Maurice pe murgul său, îi întrecu rând pe rând pe toți, apoi îl întrecu și pe căpitan, care-l blestemă în gând, plin de o furie neputincioasă.

Soarele amiezii luminează un tablou cu totul neobișnuit. O herghelie de cai sălbatici gonea cu o iuțeață uimitoare prin preria nemărginită. O iapă din aceeași herghelie, cu o călăreață în spinare, gonea la vreo cinci sute de pași în urmă. Cam la aceeași distanță, pe un cal murg, gonea un călăreț în pitorescul port mexican, iar în urma lui, departe, venea un șir întreg de alți călăreți. În spatele tuturor galopa un pâlț de dragoni, abia desprins de un grup de doamne și de domni care gesticulau agitați.

După vreo douăzeci de minute, tabloul se schimbă. Eroii erau aceiași, numai poziția lor era alta: manada se depărtase și mai mult de mustangul rotat, mustangul de murg, iar ceilalți călăreți aproape că nici nu se mai vedeau. Un vultur doar i-ar fi putut zări cu ochiul său ager, din înaltul cerului de safir. Iepele sălbatice, mustangul rotat cu stăpâna sa, murgul cu călărețul lui rămăseseră singuri în largul preriei.

CAPITOLUL XV.

FUGARA E AJUNSĂ DIN URMĂ.

Apriga urmărire continuă încă o milă, fără schimbări deosebite. Iepele sălbatice goneau ca și mai înainte, dar acum nu mai erau înnebunite de spaimă, nu mai fornăiau și nu mai nechezau. În spatele hergheliei se auzea din când în când nechezatul mustangului rotat, însă tovarășele lui de odinioară nici nu păreau să-l bage în seamă. Louise stătea liniștită în șa, fără să bănuiască nimic. În schimb, călărețul de pe calul murg părea stăpânit de o adâncă îngrijorare. Întreaga-i înfățișare mărturisea deznădejde și spaimă.

— Mai repede, Castro! Își îmboldea Maurice fugarul, plin de nerăbdare. Ce-ai pățit astăzi? Data trecută ai izbutit să o ajungi din urmă, ce-i drept, cu oarecare greutate. Dar acum poartă pe cineva în șa. Acum poartă în șa ființa care mi-e mai scumpă decât orice pe lume și pentru care aș jertfi viața mea cât și a ta. Mai repede, mai repede! Ce se întâmplă dacă o pierd din vedere? Va pieri, fără îndoială! Și Maurice gonea mereu, fără să-și ia ochii de la fata ce se depărta din ce în ce mai mult. Din vreme în vreme, măsura neliniștit

cu privirea distanța dintre ei. „N-ar fi mai bine să o strig? Îl fulgeră un gând. Poate că m-aude. Dar o să înțeleagă ce-i spun, o să-și dea seama că vreau s-o previn? Slabă nădejde!” Și Maurice renunță la gândul acesta. Pe de o parte, spera să ajungă totuși din urmă iapa fugară, pe de altă parte, știa bine că nu cu vorbe va izbuti să o oprească. Păstrase tot timpul în suflet nădejdea că se va apropia într-atât, încât să poată arunca lassoul de gâtul mustangului, silindu-l să i se supună. Treptat-treptat i se spulberă și această nădejde.

Manada se zărea acum gonind prin hățișurile dese din partea locului. Ici-colo, ele se contopeau în crânguri întinse. O nouă neliniște se ivi în sufletul mustangerului. Louise putea să fie purtată într-acolo și să dispară din ochii lui, în crângurile cu cărări întortocheate. Priveliști îngrozitoare începură să i se perinde prin minte, una mai sumbră decât alta: nu vedea decât beznă și nenorocire.

— Cerule mare! Izbucni deodată Maurice. Dacă se abat încoace armăsarii? Aici e locul lor preferat și la vremea asta sunt mai periculoși ca oricând!

Pintenii mustangerului se înfipseră nemilos în coastele murgului. Castro, care gonea ca vântul, întoarse capul și își privi stăpânul cu o muștrare mută în ochi. În această clipă de încordare, iepile sălbatică pătrunseră în hățișuri și se făcură nevăzute. Dispariția hergheliei avu parcă un efect magic asupra mustangului rotat, care își încetini goană, ca după câteva clipe să se oprească de-a binelea. Iar când Maurice, cu calul numai o spumă, ajunsese în marginea crângului, o găsi pe Louise în mijlocul unei poieni, stând liniștită în șa, ca o statuie de marmură.

— Miss Pointdexter! Exclamă el, apropiindu-se. Nici nu știți cât mă bucur că mustangul a devenit iarăși supus. Eram foarte neliniștit...

— Ce anume vă neliniștează, sir? Întrebă fata, nedumerită.

— Primejdia ce vă amenința – spuse Maurice, cu oarecare mirare.

— O, vă mulțumesc, mister Gérald, numai că eu n-am văzut nimic să mă sperie. M-a amenințat într-adevăr vreo primejdie?

— Dacă v-a amenințat o primejdie! Repetă irlandezul, cu uimire crescândă. Să călărești un cal sălbatic, care o ia la goană prin pustiul preriei!

— Nu văd nimic deosebit în asta. Credeți c-ar fi putut să mă arunce din șa? Călăresc bine și-aș fi știut să-l stăpânesc.

— Da, totul e așa precum spuneți; totuși, închipuiți-vă că ați fi putut să vă rătăciți prin hățișurile acestea, unde și un băștinaș din Texas dibuie anevoie drumul. În acest caz nu ajută cu nimic faptul că ești un călăreț priceput.

— A, v-ați temut să nu mă rătăcesc! Asta era primejdia care mă amenința.

— Eh, câte nu se întâmplă! Să presupunem că ați fi dat peste...

— Peste indieni? Îl întrerupse Louise. Ce s-ar fi putut întâmpla? Comancii sunt acum în relații pașnice cu noi. De altfel, nici nu cred că sunt cruzi, oricâte mi s-ar spune despre ei și oricât ar încerca să mă prevină unele persoane cu autoritate, bunăoară, maiorul. Pe cuvânt de onoare, m-aș fi bucurat să-i întâlnesc și, în orice, caz, nu m-aș fi ascuns de ei. Cât aș fi dorit să-i văd pe acești nobili indigeni, gonind prin preria lor natală!

— Toate astea sună foarte frumos și vă admir curajul, miss Pointdexter. Totuși mă simt dator să vă previn și eu la rându-mi și nădăjduiesc să țineți seama de sfatul meu prietenesc: fiți prudentă cu indienii! Dacă v-ar fi ieșit în cale și...

— Și dacă le-ar fi trecut prin minte să mă atace, aș fi trecut ca o săgeată prin fața lor și m-aș fi întors la prietenii mei. Cu un cal atât de iute ca draga mea Lună, mă îndoiesc c-ar fi izbutit să mă ajungă din urmă. Recunoașteți și dumneavoastră, mister Gérald. Nici dumneavoastră nu v-a fost ușor să mă ajungeti, nu-i așa?

Mustangerul se uita la tânăra creolă cu ochii mari, plini de uimire și de admirație.

— Cred că nu vreți să spuneți – rosti el după o lungă tăcere – că puteați opri mustangul. Și eu, care eram convins că a luat-o razna și că erați lipsită de apărare!

— Nu, nu, desigur! Se grăbi să răspundă fata, puțin încurcată. La început, lucrurile s-au întâmplat întocmai cum spuneți. Mustangul a luat-o razna, într-adevăr, și nu-l mai puteam opri. Dar mai târziu mi-am dat seama că pot să-l opresc, strângând frâul. Așa am și făcut. Chiar în fața dumneavoastră. Ați văzut, nu?

— Oare l-ați fi putut opri și mai înainte? Întrebarea aceasta scăpă mustangerului aproape fără voie. Tăcu, îndată, așteptând cu nerăbdare răspunsul.

— Tot ce se poate, tot ce se poate. Era de ajuns să strâng frâul cu putere. Trebuie să mărturisesc, mister Gérald, că-mi place nespuse de mult galopul. Mai cu seamă prin prerie. Aici e minunat, e atâta spațiu și scapi de teama că poți călca vreo găină sau vreun purcel. În fond – urmă fata cu sinceritate – nici nu-mi pare rău că mustangul a luat-o la goană. Flecăreala fără rost te obosește uneori. Simțeam nevoia să respir, să rămân singură. Așa că vedeți, mister Gérald, până la urmă totul a ieșit cum nu se poate mai bine.

— Doreați să rămâneți singură? Întrebă mustangerul, dezamăgit. Îmi pare foarte rău că v-am tulburat singurătatea. Dar vă asigur, miss Pointdexter, numai teamă că sunteți în primejdie m-a purtat încoace.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, sir, vă sunt adânc recunoscătoare. V-ați temut, se vede, de un atac din partea indienilor.

— Nu, nu la indieni m-am gândit.

— Atunci, despre ce e vorba? Vă rog să-mi spuneți, ca să fiu mai prevăzătoare pe viitor.

Maurice nu răspunse îndată. Auzi ceva care-l făcu brusc să se întoarcă. Văzându-l că ascultă cu încordare, tânăra creolă deveni și ea atentă. Răsună un nechezat strident, urmat de altele. Apoi – un tropot de copite. Pentru vânătorul de mustangii, totul era limpede: strigătul său era un răspuns deschis la întrebarea de adineauri.

— Armăsarii sălbatici! Exclamă Maurice, cuprins de neliniște. Știam eu că vin pe aici.

— Aceasta-i primejdia de care v-ați temut?

— Da, la ea m-am gândit.

— Bine, dar nu sunt decât niște mustangii. Cum de pot să vă înspăimânte?

— În mod obișnuit, n-are de ce să-ți fie teamă. Dar la vremea asta devin tot atât de sălbatici și de primejdioși ca și tigrii. Nici nu vă dați seama. Un armăsar sălbatic întărâtat e

mai de temut decât un lup, o panteră sau un urs.

— Atunci, ce-i de făcut? Întrebă Louise, privind înspăimântată în ochii omului, care o mai scăpase odată din impas.

— Dacă ne atacă – rosti Maurice – avem doar două ieșiri: prima, să ne cățărăm într-un copac, lăsând caii să fie sfâșiați.

— Și a doua? Întrebă creola, cu un calm care dovedea o mare stăpânire de sine, precum și hotărârea de a face față oricărei încercări. Sunt gata la orice, dar nu vreau să părăsim caii. Nu mi se pare o soluție.

— Nici nu putem să recurgem la ea. După cât se vede, pe aici nu-i nici un copac mai răsărit. În cazul unui atac, nu ne rămâne de făcut decât un singur lucru: să ne bizuim pe iuțeala cailor noștri. Din păcate – continuă Maurice, cercetând cu atenție mustangul rotat și apoi calul său – azi au gonit nu glumă și amândoi par foarte oboșiți. E cea mai mare nenorocire a noastră. Cu cât le dăm mai mult răgaz de odihnă, cu atât e mai bine. În plus, s-ar putea ca armăsarii nici să nu ajungă până aici. Și chiar dacă ajung, nu înseamnă numaidecât că ne vor ataca. Totul depinde de starea în care se află. Dacă se luptă și se mușcă între ei, atunci suntem și noi în primejdie. În asemenea clipe devin turbați și se aruncă fără alegere unii asupra altora, chiar dacă poartă călăreți în spinare... Ah! E așa cum am bănuț: se luptă între ei. Îmi dau seama după felul cum nechează. Din nefericire, se îndreaptă înapoi.

— Atunci, ce mai așteptăm, mister Gérald?

— N-are rost să pornim acum. Avem șesul deschis în față și nu ne putem ascunde nicăieri. Apoi armăsarii vor ieși în prerie mai înainte ca noi să ne depărtăm prea mult și ne vor ajunge repede din urmă. Singurul loc de care îmi amintesc acum, unde am fi la adăpost de primejdie, se află în direcție opusă. Dar, după câte îmi dau seama, ascultând tropotul de copite, armăsarii sălbatici au pornit-o și ei într-acolo. Dacă pornim prea devreme, ne izbim de herghelie și pierim, fără doar și poate. Să așteptăm puțin și să căutăm să ne strecurăm în spatele lor. Dacă izbutim, câștigăm două mile avans față de ei și suntem salvați. Sunteți siguri că puteți să stăpâniți mustangul?

— Absolut sigură! Se grăbi să răspundă creolă.

CAPITOLUL XVI.

ARMĂSARII SĂLBATICI.

Tinerii rămaseră amândoi în șa. Louise era mai puțin îngrijorată decât mustangerul. Își încredințase soarta în mâinile lui, își dădea seama că-i amenință o mare primejdie, dar nu înțelegea prea bine despre ce e vorba. Totuși, dacă un om ca Maurice Gérald se arăta cuprins de teamă, însemna într-adevăr că nu era de joacă. În același timp, conștiința faptului că neliniștea lui purcede în parte din dorința de a o ști pe ea în siguranță îi umplea inima de bucurie.

— Cred că acum e momentul – rosti Maurice, continuând să asculte cu încordare. După cât se pare, mustangii au trecut de poiana pe unde trebuie să ne retragem. Vă implor să vă concentrați toate forțele și toată atenția, ca să puteți stăpâni calul. Țineți-vă bine în șa și nu slăbiți frâul. Galopați alături de mine, acolo unde locul permite, dar nu rămâneți în urmă

mai mult de doi-trei pași. Sunt silit să merg înainte, ca să vă arăt drumul. Iată, armăsarii s-au îndreptat spre poiană. Aproape că au străbătut-o. Gata, acum!

În liniștea solemnă a preriei izbucni o larmă de neînchipuit, ca într-o casă de nebuni. Nechezatul strident al armăsarilor sălbatici amintea de strigătele demenților furioși, numai că era de zeci de ori mai puternic, învălmășit cu tropotul copitelor, cu șuierul și trosnetul crengilor frânte, cu spăimântătoare fornăituri și scrâșnete. Tot acest vacarm arăta neîndoios că între armăsari s-a încins o cruntă încăierare. Nu puteau să fie încă văzuți, dar se apropiau mereu. În clipa când Maurice dădu semnalul de plecare, herghelia apărură în spațiul îngust dintre două hățșuri, iar după altă clipă se prăvăli cu furia unui șuvoi de munte înspre poiană.

— După mine! Strigă Maurice și dădu pinteni calului, plănuiind să iasă în spatele hergheliei. Nenorocire! Ne-au văzut! Mai repede, mai repede! E-n joc viața dumneavoastră!

Vorbele erau însă de prisos. Aflați la loc deschis și zărindu-i pe cei doi călăreți, armăsarii încetară lupta. Ca la o poruncă, se înșirură cu toții în front, gata de atac. Se putea foarte bine să fie numai uimirea la mijloc. Oricum, fugarii avură o clipă prielnică. În cele douăzeci de secunde de liniște, ei izbutiră să ocolească herghelia și să ajungă în spatele ei, apucând pe calea salvării. Dar asta nu însemna că primejdia a trecut. Dezmeticindu-se, armăsarii se aruncară scrâșnind și fornăind pe urmele lor. Începu o goană cumplită între mustangii fără călăreți și cei cu călăreți.

Din când în când, Maurice întorcea capul. Deși avansul pe care izbutiseră să-l câștige de la început nu scăzuse cu nimic, pe chipul lui se citea aceeași neliniște. Dacă ar fi fost singur, puțin i-ar fi păsat: știa că murgul lui nu se dă bătut când e vorba să gonească. Din nenorocire, mustangul rotat începuse să încetinească. „Ce-o avea oare?” se întrebă nedumerit mustangerul, stăpânindu-și calul, ca tânăra creolă să ajungă din nou alături de el.

— Dacă întâlnim în cale vreun obstacol, suntem pierduți. Fiecare clipă e prețioasă pentru noi.

— Nu ne ajung din urmă?

— Deocamdată nu. Numai că va trebui să trecem un hop foarte greu. Sunteți o călăreață iscusită, știu, dar calul dumneavoastră... nu sunt sigur de el. Dumneavoastră îl cunoașteți mai bine. Oare va putea sări...

— Ce anume?

— Veți vedea îndată.

Cei doi călăreți își continuară nebunește goana. Curând se pomeniră în fața unei crăpături ce se căsca în mijlocul preriei. Era cât o prăpastie, largă de vreo cincisprezece picioare și mult mai adâncă. Se întindea până hăt departe în amândouă părțile și numai cu o săritură de cincisprezece picioare puteai ajunge dincolo. Maurice nu-și făcea griji în privința murgului său: nu o dată avusese prilejul unor asemenea sărituri. Dar mustangul rotat?

— Are să sară? Întrebă mustangerul, neliniștit, apropiindu-se de marginea prăpastiei.

— Sunt sigură! Zise cu convingere Louise.

— Miss Pointdexter – făcu mustangerul, neîncrezător – și dacă nu sare? Dacă aveți măcar un grăunte de îndoială, mai bine-l lăsăm aici. Murgul meu ne va trece dincolo pe amândoi. În plus, jertfind mustangul, poate scăpăm și de urmărire. Armăsarii sălbatici... vă dați seama...

— Cum, să o părăsesc pe Luna?! Să o las aici s-o sfâșie armăsarii aceia turbați? Nu, nu, mister Gérald, țin prea mult la ea. Vom sări împreună, bineînțeles dacă vom izbuti. Dacă nu, ne frângem amândouă gâtul în fundul prăpastiei... Hai, draga mea, să ne luăm zborul!

Curajoasa creolă se avântă calmă spre marginea prăpastiei și sări dincolo cu o ușurință de necrezut. Trei simțăminte se luptau în sufletul mustangerului în timp ce-o urmărea pe Louise: primul era uimirea, al doilea – admirația, iar pe cel de-al treilea nici nu putea să-l definească... Oricât de minunată ar fi fost izbânda Louisei, ea nu-i pune la adăpost de primejdie, căci pentru armăsarii sălbatici prăpastia era un fleac. Primejdia deveni chiar și mai amenințătoare: fugarii pierduseră aici un timp prețios și asta dăduse răgaz dușmanului să se apropie. Armăsarii nu fuseseră niciodată atât de aproape. Și era neîndoios că nu vor șovăi să sară prăpastia. Ce se va întâmpla atunci?

Tinerii goneau alături, la fel de nebunește. Din senin, Maurice opri brusc calul.

— Miss Pointdexter – spuse el creolei, care tocmai se apropiase. Porniți singură înainte.

— De ce? Întrebă fata, silindu-și mustangul să-și domolească avântul.

— Continuând așa, armăsarii ne vor ajunge curând. Trebuie să facem ceva să-i oprim. Deocamdată mai avem o posibilitate, dar apoi va fi prea târziu. Vă rog să nu-mi puneți nici o întrebare... Încă zece secunde și totul e pierdut. Priviți înainte: vedeți o apă? E un heleșteu. Grăbiți-vă să ajungeți acolo. Veți vedea un țarc cu două îngrădiri înalte care se unesc în dreptul heleșteului. Dacă nu vă ajung între timp, îndreptați-vă spre țarc; coborâți de pe cal și închideți intrarea: sunt acolo niște pari.

— Și dumneavoastră, sir?

— Nu vă temeți pentru mine. Grăbiți-vă! Orientați-vă după heleșteu. El este farul dumneavoastră. Și nu uitați să închideți intrarea țarcului. Mai repede! Mai repede!

Louise șovăia, fără să se poată hotărî să plece și să-l lase aici pe omul care își primejduia viața pentru ea. Din fericire, tânăra creolă nu era dintre fetele sperioase și lipsite de judecată, capabile să-l tragă la fund pe cel ce sare să le salveze de la înec. Încrezătoare în forțele sfătuitorului ei și convinsă că acesta știe ce face, se supuse îndată și o porni spre heleșteu.

Rămas singur, Maurice scoase din buzunarul șei cea mai modernă armă îndreptată vreodată împotriva acestor locuitori ai preriei: un revolver cu șase focuri. Apoi, dând pinteni calului, se înapoie cu repeziciune la prăpastia peste care sărise împreună cu Louise. „Armăsarii vor sări prin același loc ca și noi! Își zise el, urmărind herghelia, care se afla încă de partea cealaltă a prăpastiei! Dacă izbutesc să dobor măcar unul, ceilalți ar putea să se oprească și ar lăsa răgaz mustangului rotat să se depărteze. Acum e momentul!”

Răsună o împușcătură. Cel mai impunător exemplar al hergheliei – un armăsar roșcat – se prăbuși la pământ, închizând celorlalți calea cu trupul său. Vreo câțiva armăsari care veneau din spate se opriră îndată, iar după ei, toată herghelia. Folosindu-se de zăpăceala

lor, mustangerul se abătu spre apus și zbură spre heleșteu. Mustangul rotat și stăpâna sa erau departe...

Armăsarii sălbatici nu mai continuă urmărirea. Poate că pieirea căpeteniei lor descumpănise herghelia, sau poate că trupul acestuia închisese calea spre singurul loc pe unde se putea sări peste prăpastie.

Când Maurice se apropie de heleșteu, Louise era de mult acolo. Fata urmasă întocmai sfaturile mustangerului, afară de unul singur: nu închisese țarcul. Intrarea țarcului rămăsese deschisă, parii stăteau aruncați pe jos. Louise rămase în șa. Era atât de tulburată, încât nu găsea cuvinte să-și exprime recunoștința. Primejdia trecuse.

CAPITOLUL XVII.

CAPCANĂ PENTRU MUSTANGI.

Acum, când se aflau în afara oricărei primejdii, tânăra creolă privi cu interes în jur. Văzu un heleșteu mare, cu malurile răscolite de copite. De bună seamă, aici era locul unde caii se deprinseseră să vină la adăpost. O îngrăditură înaltă înconjura heleșteul, ca două brațe înaintând până departe în prerie, aidoma unor aripi desfăcute.

— Ce-i asta? Întrebă fata, arătând spre îngrăditură.

— O capcană pentru mustangi – lămuri Maurice.

— O, capcană pentru mustangi?!

— Un coral unde se prind caii sălbatici. Aripile îngrăditurii pătrund adânc în prerie, așa cum vedeți. Atrăși încoace de apă sau pur și simplu mânați de mustangeri, caii ajung aici, în strâmtoare. Apoi coralul e închis, aici fiind ușor să-i prinzi cu lassoul.

— Bietele animale! Coralul e-al dumneavoastră? Sunteți doar mustanger, parcă așa mi-ați spus.

— Da, mustanger, numai că eu vânez cai sălbatici de unul singur. Mi se întâmplă foarte rar să întâlnesc alți mustangeri. Din pricina asta nici nu pot să mă folosesc de vreun coral, fiindcă aici e nevoie de cel puțin douăzeci de hăitași. Arma mea, dacă pot s-o numesc așa, e lassoul.

— Și-l mânuiți cu multă iscusință. Am auzit și m-am convins cu ochii mei.

— Sunteți foarte binevoitoare. Nu merit această laudă. În prerie există oameni născuți parcă anume ca să arunce lassoul. Sunt mexicanii. Ceea ce vi s-a părut iscusință, în ochii lor ar trece drept stângăcie.

— Mă tem, mister Gérald, că sunteți prea modest și prețuiți prea mult pe alții. Am avut prilejul să aud exact contrariul.

— De la cine?

— De la prietenul dumneavoastră, mister Zebulon Stump.

— Ha-ha, bătrânul Zeb nu-i o autoritate în materie.

— Aș dori și eu să învăț să arunc lassoul, dar se spune că nu-i ceva potrivit pentru o femeie.

— Nicidecum. E un sport tot atât de nevinovat ca patinajul sau tragerea cu arcul. Cunosco o fată care e neîntrecută în aruncarea lassoului.

— Americană?

— Nu, mexicană. Locuiește pe lângă Rio Grande. Din când în când vine și pe la noi, pe Leona. Are niște rude aici.

— E tânără?

— Cam de vârsta dumneavoastră, miss Pointdexter.

— Înaltă?

— Puțin mai scundă decât dumneavoastră.

— Dar, desigur, mult mai frumoasă decât mine, nu? Am auzit că mexicancele sunt mult mai frumoase decât noi, americancele.

— După părerea mea, creolele nu fac parte din această categorie – răspunse Maurice, cu diplomație.

— Aș fi curioasă să știu dacă pot să învăț și eu arta aruncării lassoului – continuă tânăra creolă, părând să nu bage de seamă complimentul mustangerului. Nu-i prea târziu? Se spune că mexicanii învață din copilărie să arunce lassoul. De aceea și ajung la o asemenea măiestrie.

— Nu, pentru dumneavoastră nu-i de loc târziu! Se grăbi să o încredințeze Maurice. Într-un an sau doi veți deveni foarte pricepută. Eu, de pildă, arunc lassoul abia de trei ani...

Și tăcu deodată, căci nu voia să pară lăudăros.

— Iar astăzi sunteți recunoscut drept cel mai iscusit mânuitor de lassou din întreg Texasul! Zise fata, întregindu-i gândul.

— Nu, nu! Protestă el, râzând. E o greșală a bătrânului Zeb, care judecă lucrurile luând ca unitate de măsură propria-i îndemânare.

„Ce să fie asta? Modestie? Se gândi creolă. Sau omul acesta nu face decât să-și râdă de mine? Nu, cu neputință, nu-i adevărat! Altfel, simt că o să-mi ies din minți.”

— Doriți să vă întoarceți în mijlocul prietenilor dumneavoastră? Vorbi Maurice, băgând de seamă că fata e cu gândul în altă parte. Tatăl dumneavoastră a început probabil să se neliniștească, văzând că lipsiți atât. Fratele și vărul dumneavoastră la fel...

— Da, aveți dreptate! Încuviință fața, cu o umbră de jignire și de părere de rău. Nu m-am gândit la asta. Vă mulțumesc, sir, că mi-ați amintit de îndatoririle mele. E timpul să ne întoarcem.

Săriră din nou în șa... Louise apucă frâul în silă, potrivindu-și cu oarecare încetineală cizmele în scări.

Avea aerul că nu prea o trage inima să plece din acest loc interesant.

Maurice și tovarășa sa călăreau din nou prin prerie. Apucară spre locul picnicului pe drumul cel mai scurt. Acum urmau să treacă prin „preria bălărilor”, numită astfel de primii coloniști, care pesemne că nu stătuseră prea mult pe gânduri până să se oprească la

acest nume.

Băştinaşa din Louisiana se pomeni într-o grădină uriaşă, presărată la tot pasul cu flori viu colorate și mărginită în depărtare de bolta albastră a cerului – grădină pe care natura însăși o sădise și pe care tot ea o îngrijea.

— Ce frumusețe! Exclamă cu încântare creolă, oprind calul în loc.

— Vă place aici, miss Pointdexter?

— Că-mi place, e prea puțin spus, sir. În fața mea văd tot ce are natură mai minunată: iarba verde, copacii, florile, tot ce omul cultivă cu atâta trudă, deși niciodată nu izbuteste să dobândească ceva pe măsura minunățiilor de aici. Nimic nu lipsește: e un adevărat colț de rai!

— Numai case lipsesc.

— Acoperișurile și coșurile caselor ar strica frumusețea priveliștii. Contururile pure ale copacilor se desenează atât de frumos; aici, în umbra lor, aș vrea să trăiesc, în umbra lor aș vrea să...

Cuvântul „iubesc” era cât pe ce să i se desprindă de pe buze, dar se opri la timp. Cu totul neașteptat chiar pentru ea, spuse: „să mor”. Irlandezul îi împărtășea simțăminte.

Cuvintele ei îi răsunau ca un ecou în suflet și totuși răspunsul lui veni sec și prozaic:

— Mă tem, miss, că v-ați plictisi curând de o asemenea viață, fără un acoperiș deasupra capului, fără societate, fără...

— Dar dumneavoastră, sir, nu vi s-a urât cu viața pe care o duceți? Prietenul dumneavoastră, mister Stump, căruia îi acord toată încrederea, mi-a spus că trăiți așa de vreo câțiva ani. Adevărat?

— Foarte adevărat.

— O, cât vă invidiez! Sunt convinsă că aș fi fost nespuse de fericită în mijlocul naturii minunate de aici. Viața asta nu m-ar plictisi niciodată.

— Singură, fără prieteni, ba și fără un adăpost?

— Nu vorbeam de asta... Dumneavoastră nici nu mi-ați spus cum trăiți. Dumneavoastră aveți casă?

— Locuința mea nu-i vrednică de un nume atât de pompos – râse mustangerul. Coliba mea, mai bine-zis hacaleul meu, se numără printre cele mai modeste din întreg ținutul.

— Unde se află? E departe de locurile pe care le-am colindat azi împreună?

— Nu prea departe, cam la vreo milă... Uitați-vă spre apus, vedeți vârful copacilor de colo? Ei bine, copacii aceia îmi feresc coliba de arșița soarelui și o apără de furtună.

— Mi-ar plăcea nespuse de mult s-o văd. E o colibă adevărată?

— Da, chiar așa.

— Și singuratică?

— La mai puțin de zece mile, nu cunosc vreo altă așezare în jur.

— Și înconjurată de copaci? Pitorească locuință!

— Depinde cine o privește.

— Aș vrea s-o văd și eu. Nu-i decât o milă până acolo?

— O milă la dus, una la întors, în total – două.

— Nu-i prea departe. Ne-ajung douăzeci de minute.

— Mă tem numai că abuzăm de răbdarea prietenilor dumneavoastră.

— Vreți poate să spuneți de ospitalitatea dumneavoastră. Iertați-mă, mister Gérald – urmă fata și o umbră de tristețe îi trecu peste față – nu m-am gândit la asta. Pesemne că nu stați singur. Mai stați cu cineva?

— O, da, nu stau singur! Stau împreună cu un prieten încă de când...

Mai înainte ca mustangerul să-și sfârșească vorba, în închipuirea Louisei se și ivise chipul acestui prieten: o fată de seamă ei, cu pielea smeadă și ochii migdalați, cu dinții mai strălucitori decât perlele, cu obrajii rumeni și părul mai lung decât coada lui Castro. Poartă mărgelile la gât, brățări la mâini și la glezne, o fustă scurtă cu mândre cusături, mocasini în picioarele gingașe. Așa i se înfățișă Louisei „prietenul” mustangerului.

— Prietenului dumneavoastră nu i-ar plăcea poate să se trezească pe nepusă masă cu musafiri, mai cu seamă cu un străin.

— Ba dimpotrivă, se bucură întotdeauna când vine vreun musafir, fie că e străin, fie că e cunoscut. Fratele meu de lapte e foarte sociabil, dar, sărmanul, are prea rar prilejul să vadă pe cineva.

— Frate de lapte?

— Da, Phelim O'Neill, așa îl cheamă și e irlandez ca și mine. Numai că are un accent și mai pronunțat decât al meu. De fel e din comitatul Galway.

— Cât de mult aș vrea să-l aud vorbind! Pe acolo, pe la dumneavoastră, se vorbește foarte nostim, nu-i așa?

— Fiind eu însumi galwayan, mi-e greu să-mi dau scama. Dar, dacă n-aveți nimic împotriva și sunteți gata să primiți pentru o jumătate de ceas ospitalitatea lui Phelim, va fi cel mai bun prilej să vă faceți singură o părere.

— Sunt încântată. E un lucru nou și nespus de interesant pentru mine. Tata și ceilalți mai pot să aștepte. Au rămas cu ei destule doamne și fără mine, iar tinerii domni n-au decât să ne caute mai departe. Afară de asta, aveau de gând să vâneze mustangi, așa că eu mă folosesc de acest răgaz și primesc cu plăcere ospitalitatea dumneavoastră.

— Mă tem că totul va fi mult prea modest. Phelim a rămas singur de vreo câteva zile și, cum nu e vânător, pesemne că stă fără provizii. Noroc că ați apucat să gustați ceva înainte de goana asta prin prerie...

Bineînțeles că nu ospitalitatea lui Phelim o îndemna pe Louise Pointdexter să se abată din drum. Nu o interesa prea mult vorba stâlcită a irlandezului și nici coliba mustangerului. Era la mijloc un simțământ mult mai puternic, căruia nu putea să i se împotrivescă.

Louise intră în coliba singuratică de pe Alamo, arătându-se foarte interesată să cunoască o asemenea originală locuință. Plăcut surprinsă, descoperi acolo cărți, hârtie și cele necesare scrisului, precum și alte mărunțișuri care mărturiseau că stăpânul hacaleului e un om instruit. Ascultă cu o vădită luare-aminte vorbirea caraghioasă a lui Phelim, gustă din tot ce i se servi, afară doar de băutura preferată a galwayanului și la plecare era voioasă și plină de însuflețire. Curând însă buna dispoziție pieri și toată însuflețirea i se stinse. Ajungând din nou în preria smălțată de flori și perindându-și prin minte impresiile acestei zile, tresări deodată, fulgerată de un gând care-i săgetă inima ca un fior de gheață. Oare o chinuia gândul că și-a lăsat prietenii și pe cei apropiați să o aștepte atâta vreme, neliniștindu-se pentru soarta ei? Nu, nu asta o chinuia pe Louise. Toată ziua, tot drumul de la fort până la locul picnicului, în timpul popasului din poiană, în timpul urmării de către armăsarii sălbatici, când Maurice Gérald o scăpase de primejdie, în clipele de odihnă de lângă heleșteu, apoi în prerie, la înapoiere, în coliba mustangerului, tot timpul tovarășul ei de drum se purtase cu ea politicos, atât și nimic mai mult. Mustangerul se ținea cu strășnicie în limitele unei corectitudini de adevărat gentleman.

CAPITOLUL XVIII.

GELOZIA CALCĂ PE URME.

Din cei patruzeci de călăreți care se aruncaseră să o salveze pe Louise, puțini rezistară goanei acesteia îndelungate. Pierzând din vedere herghelia sălbatică, mustangul rotat și pe mustanger, călăreții începură să se rătăcească unii de alții și curând se risipiră prin prerie, câte unul, câte doi sau câte trei-patru. Cei mai mulți, neștiind să se orienteze, pierdură urmele manadei, luându-se după alte urme mai vechi, lăsate poate de aceeași manadă.

Un singur călăreț era pe drumul cel bun. Călărea un cal puternic, de culoarea castanei, rezistent și iute, fără să fie o frumusețe. Purta chipiu și uniformă albastră. Nu era altul decât căpitanul de cavalerie în rezervă Casey Callhown. Căpitanul apucase pe urmele cele bune. Ajunse la hățișuri și curând se pomeni în poiană unde mustangul rotat se oprise în chip atât de neașteptat. Până aici nu-i fusese greu să se orienteze, dar acum rămase descumpănit. Încotro să apuce? Printre urmele lăsate de herghelia sălbatică nu se mai deslușeau urme de potcoave. Callhown se învărtea în loc, cerceta fiecare palmă de pământ, dar nu putea să se lumineze. Spre uimirea lui, zări deodată apropiindu-se un călăreț, după a cărui statură uriașă își dădu seama că-l are în față pe Zeb Stump.

— Ați aflat ceva despre tânăra lady, mister Callhown? Întrebă bătrânul vânător, cu o vioiciune puțin obișnuită pentru firea sa. Nu, n-ați aflat nimic! Continuă el, văzând chipul lui Callhown. Drace! Încotro o fi purtat-o afurisitul de mustang! Ciudată întâmplare! Doar miss Pointdexter e-o călăreață foarte iscusită. Nu-i nimic, nu cred să fie în primejdie. Mustangerul cu lassoul o să-l prindă cât ai clipi! Dar de ce v-ați oprit aici?

— Nu mă dumiresc în ruptul capului încotro au apucat. Judecând după urme, ai zice că s-au oprit aici. Numai că urmele nu pornesc mai departe.

— Da, da, aveți dreptate, mister Callhown. S-au oprit aici. Și-au stat foarte aproape unul de altul, se vede bine și asta. Pesemne că s-au lăsat păgubași de urmărirea iepelor sălbatică. Da, mai mult ca sigur! Încotro or fi apucat?

Zeb Stump începu să cerceteze cu luare-aminte întinderea poienii, străduindu-se să găsească răspunsul.

— Nu dau de urmele lor și pace – mormăi căpitanul.

— Nu? Uite că eu le-am dibuit. Ia priviți aici! Vedeți urmele pe iarba călcată?

— Nu văd nimic.

— Ei, asta-i! Uitați-vă bine! Colea stă întipărită o potcoavă mare, iar alături de ea una mai mititică, încolo au luat-o. Va să zică numai până aici au urmărit iepelii sălbatici. Nu ne rămâne decât să cercetăm mai departe.

— Da, cu orice preț!

Fără să mai piardă timpul, Zeb Stump porni în direcția arătată de urme.

— Hei! Exclamă deodată bătrânul vânător. Oare ce s-o fi petrecut aici? N-ar strica să lămurim lucrurile.

— Nu văd decât urmele iepelilor sălbatici – bombăni Callhown. S-ar zice că au făcut un ocol și-au venit înapoi.

— Aici s-au schimbat rolurile.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că în locul ăsta nu călăreții urmăreau iepelii, ci iepelii urmăreau călăreții. Dar nu erau iepelii. Dumnezeu, sunt urme de copite mari. Să nu fi fost...

— Ce anume?

Bătrânul vânător porni iute în direcția urmelor, fără să-l mai lămurească. Callhown se ținea după el, sâcâindu-l cu întrebările, dar Zeb se mărginea să dea din mână, ca și cum ar fi vrut să zică „Nu mă pisa atât, acum n-am timp!”

O vreme fu absorbit cu totul de cercetarea urmelor pe pământul frământat de copitele armăsarilor.

Abia când se apropie de prăpastia din prerie se risipi și neliniștea bătrânului. Și doar atunci binevoi să-i dea căpitanului lămuririle cerute cu atâta stăruință:

— Priviți!

— Un armăsar ucis! Ce să însemne asta?

— Nimic alta decât că l-a omorât mustangerul.

— Și asta a speriat restul hergheliei și armăsarii au încetat goana lor după cei doi călăreți?

— Nu-i tocmai așa. Armăsarii au încetat urmărirea. Însă nu spaima i-a oprit, ci leșul armăsarului. Drace! Asta zic și eu săritură!

— Cred că nu-ți închipui că au sărit pe aici! Făcu Callhown. Cu neputință!

— Au țâșnit ca glonțul din pușcă. Nu vedeți, sunt urme de potcoave și pe malul ăsta și pe cel din față. Miss Pointdexter a sărit întâi; și de bună seamă că amândoi au sărit mai înainte să împuște armăsarul. Altfel n-ar fi izbutit. Hm, bag de seamă că nu-i nici un alt loc pe unde-ar fi putut să treacă dincolo. Isteț băiat, mustangerul, a culcat armăsarul la pământ taman aici, în singurul loc de trecere.

— Crezi că mustangerul a sărit împreună cu verișoara mea?

— Nu chiar împreună – răspunse Zeb, fără să bănuiască gândul lui Callhown. Întâi a sărit mustangul rotat, v-am mai spus asta. Priviți: colo, de partea cealaltă, i se văd deslușit urmele.

— Da, le văd și eu.

— Și dacă vă uitați cu atenție, o să vedeți că stau sub urmele lăsate de calul mustangerului.

— Ai dreptate, chiar așa.

— Cât despre armăsari, niciunul n-a sărit dincolo. Uite cum cred eu c-a fost: după ce s-a văzut de partea cealaltă a prăpastiei, flăcăul a trimis un glonț în căpățâna nemernicului ăsta. Ceilalți armăsari, speriați de moartea tovarășului lor, au încremenit locului și apoi au pornit-o în altă direcție. Uite, urmele lor apucă undeva în sus.

— Nu se poate să fi sărit prăpastia în altă parte și să-și fi continuat urmărirea?

— În cazul ăsta ar fi trebuit să gonească zece mile până să ajungă aici: cinci în sus, de-a lungul prăpastiei și cinci îndărăt, pe malul celălalt. Așa ceva nu s-a petrecut, mister Callhown, n-aveți grijă! Miss Louise n-a mai fost urmărită. După ce-a sărit peste prăpastie, a alergat alături de mustanger: trecuse orice primejdie. Acum cred că s-au întors amândoi la locul picnicului.

— Să mergem! Exclamă Callhown, plin de nerăbdare, încât ai fi zis că verișoara sa se află într-o mare primejdie. Haidem, mister Stump, trebuie să ne întoarcem cât mai repede!

— La ce atâta zor? Mormăi Zeb, descălecând liniștit de pe iapa lui și scoțând la iveală un cuțit. Așteptați nițel, numai vreo zece minute.

— De ce?

— Vreau să jupoi armăsarul. O minunăție de piele! La noi, în settlement, capăt cinci dolari pe ea, cu ochii închiși!

— Să te ia naiba cu pielea asta cu tot! Izbucni furios Callhown. Haide, lasă asta!

— Nici nu mă gândesc! I-o întoarse Zeb, cu aceeași liniște, creștând pielea pe burta animalului. Dacă vă grăbiți, n-aveți decât să plecați, mister Callhown. Cât despre mine, Zeb Stump, nu mă mișc de-aici până nu fac pielea sul, ca s-o ducă bătrânica mea.

Gelozia îl zorea pe Casey Callhown să se întoarcă la locul picnicului. Gheara ei i se înfipsea în inimă încă de pe când străbăteau preria pârjolită și de atunci gelozia creștea mereu, răpindu-i liniștea. Judecând după starea socială a vânătorului de mustangi, se părea că verișorul nu trebuie să-și facă griji. De altfel, Callhown nici nu s-ar fi lăsat pradă gândurilor, dacă n-ar fi cunoscut atât de bine firea Louisei Pointdexter. De copilă arătase o totală independență, nesocotind orice canoane.

Callhown, copleșit de gânduri negre, o porni în goană spre locul picnicului. Ivirea celor doi călăreți în depărtare nu-l bucură câtuși de puțin. Îi recunoscuseră numai deocâmp: erau tocmai cei din pricina cărora se simțea atât de coclit. Călăreau unul lângă altul, încât aproape li se atingeau șeile. Absorbiți de discuție, nici nu-l simțiră pe Callhown. Înaintau în trap ușor și ghiceai lesne că nu se prea grăbesc să se întoarcă în mijlocul celorlalți.

Apropierea dintre ei, atitudinea lor, nepăsarea vădită față de tot ce-i înconjura și, în sfârșit, încetineala de broască țestoasă cu care se înapoiau, toate acestea avură darul să întărească bănuielile căpitanului. Callhown simțea că-și pierde stăpânirea de sine. În prima clipă simți imboldul să se avânte în galop și să curme această plimbare intimă. Își sili calul să iuțească pasul, dar îl domoli îndată, ca și cum s-ar fi răzgândit. Cei doi nu-l simțiseră încă, deși căpitanul călărea la numai două sute de pași în urma lor. Vocea cristalină a verișoarei lui, care părea să conducă discuția, îi răsuna deslușit în urechi. Ce n-ar fi dat să audă ce-și spun! Amândoi erau atât de absorbiți, încât așa ceva nu părea cu neputință de înfăptuit. Pe aici iarba era moale și mătăsoasă ca un covor și înăbușea trootul calului.

În câteva clipe, căpitanul Callhown ajunse în apropierea călăreților. Își domoli calul, dar pasul lui ostenit îl trăda. Mustangul rotat și murgul își scuturară coamele și nechezară puternic.

— Ah, vărul Casey! Exclamă Louise, mai mult cu ciudă, decât cu mirare. Te văd aici, dar tata, Henry și ceilalți unde sunt?

— De ce mă întrebi pe mine, Lou? Știu tot atât ca și tine.

— Credeam că ne-ai ieșit înaintea. Calul ți-e numai spumă. Arată ca după o goană îndelungată, cu nimic mai prejos decât a noastră.

— Așa și este. Din prima clipă m-am aruncat pe urmele tale, nădăjduind să-ți pot veni în ajutor.

— Adevărat? Și eu care habar n-aveam că ai pornit-o după noi! Îți mulțumesc, Casey. Tocmai asta făceam acum: îi mulțumeam lui mister Gérald, care m-a salvat pe mine și pe Luna dintr-o mare primejdie, riscându-și viața. Ba chiar ne-a salvat de la o moarte îngrozitoare, închipuiește-ți, am fost urmăriți de o herghelie de armăsari sălbatici. Erau cât pe ce să ne sfâșie.

— Da, știu.

— Ai văzut cum ne-au urmărit?

— Nu. Am ghicit totul după urme.

— După urme?! Ai izbutit să-ți dai seama de asta după urme?

— Da, mulțumită lămuririlor lui Zeb Stump.

— O, ați fost împreună? Și până unde ați venit după noi?

— Până la prăpastie. Tu ai sărit singură, așa mi-a spus Zeb. Adevărat?

— Luna a sărit.

— O dată cu tine?

— Se înțelege. Ciudată întrebare, Casey! Râse ea. Ai sărit și tu peste prăpastie? Continuă creola, vorbind deodată pe un alt ton. Și-ai mai mers pe urmele noastre?

— Nu, Lou. De la prăpastie am pornit-o încoace, presupunând că te întorci înaintea mea. Louise păru mulțumită de răspuns.

— Ei, mă bucur că ne-am întâlnit. Mergeam încet pentru că Luna, sărăcuța, e tare

obosită. Nici nu știu cum o să ajungem acasă.

Din clipa apariției lui Callhown, mustangerul nu mai scoase un cuvânt. Fără să arate o cât de mică părere de rău, el renunță singur la societatea plăcută a tinerei creole. Călărea tăcut la câțiva pași înaintea, reluându-și rolul de călăuză. Căpitanul nu-l slăbea din ochi și-l cercetă iscoditor. Și ori de câte ori surprindea privirea plină de încântare a Louisei îndreptată în direcția mustangerului, o furie diabolică i se aprindea în ochi.

Lunga cale așternută în fața celor trei călăreți putea să ducă la un sfârșit tragic, dacă n-ar fi apărut ceilalți invitați la picnic. Fugara fu întâmpinată cu strigăte însuflețite care risipiră, pentru o vreme, orice alte gânduri.

CAPITOLUL XIX.

WHISKY CU APĂ.

În micul orașel din apropierea fortului Indge, hotelul cu taverna era clădirea cea mai impunătoare. Orașelul nu făcea excepție de la regula generală, respectată în aproape toate așezările Texasului, fie mai noi, fie ridicate din primele zile ale colonizării acestor meleaguri.

Numai în puținele orașe spaniole-mexicane, câte mai dăinuiau, cetățile și mănăstirile dominau restul clădirilor. Dar și aceste relicve ale trecutului se transformaseră cu timpul aproape peste tot în taverne.

Deși cea mai impunătoare clădire din oraș, hotelul-tavernă al fortului Indge nu se remarcă prin nimic deosebit. După aspectul exterior, abia dacă puteai recunoaște un oarecare stil arhitectonic. Era o construcție de lemn, în formă de „T”. Aripa care închipuia piciorul literei adăpostea sufrageria și odăile pentru oaspeți. În față era o singură încăpere spațioasă, folosită ca bar-saloon, cum se spune în America. Aici se bea, se fuma și se discuta. La intrare, prinsă de trunchiul unui stejar, se legăna o firmă care înfățișa un erou localnic, în uniformă de general; dedesubt stătea scris numele hotelului: „Bun venit”.

Hotelurile în Texas, ca de altfel în toată America, erau în același timp lăcașul bursei și club. Hotelul „Bun venit” nu făcea nici el excepție în această privință. Cu o singură particularitate: patronul nu era un iancheu speculant și întreprinzător din statele de nord ale Americii, ci un neamț flegmatic, poreclit de localnici „moș Doofer”, deși la el acasă, în patrie, era cunoscut sub numele de Oberdoofer.

Taverna fortului nu cunoscuse poate niciodată afluența din seara de după picnic. Aproape toți excursioniștii – mai puțin doamnele, firește – găsiră de cuviință să-și încheie ziua la bar.

Nici nu bătuse de unsprezece și taverna începu să se umple: ofițerii din fort, plantatori din partea locului, furnizori sau pur și simplu aventurieri apărură rând pe rând. De cum intra, fiecare se ducea la bar, cerea băutura preferată și se alătura grupului său. Unul din grupuri atrăgea atenția tuturor. Era alcătuit din opt sau zece oameni, între care se aflau și cei trei ofițeri pe care cititorul a avut prilejul să-i cunoască: căpitanul de infanterie Sloman și cei doi locotenenți – dragonul Hencock și vânătorul Crossman. Tot aici putea fi văzut și maiorul. Discutau cât se poate de liber despre întâmplările de peste zi.

— Spune-mi, te rog, domnule maior – zise Hencock. Dumneata probabil că știi: pe unde

a umblat azi miss Pointdexter?

— De unde să știu? I-o întoarse maiorul. Întreabă-l pe mister Casey Callhown.

— L-am întrebat noi, dar n-am izbutit să aflăm nimic lămurit. Nici el nu știe mai mult decât noi. I-a ajuns pe amândoi din urmă la întoarcere, în apropiere de locul popasului nostru. Cei doi au lipsit foarte mult și, judecând după caii lor înspumați, trebuie că au fost undeva departe. Aveau timp să ajungă până la Rio Grande, ba și mai departe.

— Ați observat cum arăta Callhown când s-a întors? Intervenii căpitanul de infanterie. Era negru la față și neliniștit, parcă sâcâit de un gând foarte neplăcut.

— Da, era tare nefericit! Încuviință maiorul. Sper însă, căpitane Sloman, că nu pui asta pe seama...

— Geloziei? Ba sunt convins că așa e! Altceva nici nu putea să fie.

— Callhown gelos pe Maurice-Mustangerul! Ha-ha! Imposibil! În orice caz, foarte puțin probabil.

— Și de ce nu, mă rog?

— Dragă Sloman, Louise Pointdexter este o lady, iar Maurice Gérard...

— Un simplu negustor de cai! Îi întregi gândul Crossman. Maiorul are dreptate. E ceva de neconceput!

— Ce știți voi! Urmă Sloman, clătinând semnificativ din cap. Voi n-o cunoașteți pe miss Pointdexter, așa cum o cunosc eu. E o tânără excentrică, ba poate chiar mai mult decât atât. Cred, că și voi ați observat asta.

— Continuă, continuă, Sloman! Făcu maiorul, batjocoritor. Mi se pare că vrei să bârfești puțin. După cât se vede, te-ai îndrăgostit de miss Pointdexter, deși îți dai aere de mare misogin. Dacă ai fi gelos pe locotenentul Hencock sau pe Crossman, aș mai înțelege. Dar pe un simplu mustanger...

— Iată-l! Îi curmă vorba Hencock, zărindu-l în ușă pe mustanger. Să-l întrebăm chiar pe el. E un băiat simplu și-o să ne spună tot.

Maurice păși în tăcere spre bar și se așeză pe un scaun.

— Un whisky cu apă, te rog – ceru el, modest.

— Whisky cu apă? Repetă barmanul, morocănos. Doriți whisky cu apă? Doi penny paharul.

— N-am întrebat cât costă! Îl repezi mustangerul. Am cerut un whisky cu apă. Găsesc aici, la dumneata, ceea ce doresc?

— Îndată, îndată! Încuviință neamțul, speriat de vorba tăioasă a mustangerului. Am whisky berechet, cât vă dorește inima. Pofțiți!

În timp ce stăpânul barului turna băutura cerută, mustangerul schimbă câteva saluturi cu ofițerii, pe care îi cunoștea în mare parte. Ofițerii tocmai se pregăteau să-l întrebe ceea ce îi interesa, dar în aceeași clipă îl zăriră pe Casey Callhown în prag și hotărâră să mai aștepte. De față cu el se simțeau oarecum stingheriți să discute despre asta.

Casey Callhown se apropie cu înfumurarea-i caracteristică de grupul de militari și civili și înclină din cap în chip de salut, așa cum se obișnuiește când petreci într-o societate o zi întreagă și lipsești pentru scurt timp din mijlocul ei.

Căpitanul nu era beat, dar era băut, căci ochii îi luceau straniu și o paloare nefirească îi acoperea fața.

— Hai să bem! Se adresă el maiorului și grupului ce-i înconjura. Și să bem cum se cuvine, în cerc, să nu se plângă patronul că arde lumina de pomană. De acord?

— De acord! Se auziră câteva glasuri.

— Dumneata, maiorule, ce zici?

— Beau și eu cu plăcere, căpitane Callhown.

Întreg grupul se apropie de bar, cerând în cor băutură. Li se mai alăturară câțiva. Întâmplător, sau poate cu bună știință, Callhown se așeză chiar în margine, lângă Maurice Gérald. Mustangarul fuma o țigară de foi, sorbind tacticos din paharul cu whisky. Ai fi zis că nici nu s-au văzut unul pe celălalt.

— Un toast! Strigă Callhown, ridicând paharul.

— Da, da, un toast! I se alăturară câțiva.

— Trăiască America pentru americani și piară toți veneticii, mai cu seamă blestemații de irlandezi!

Rostind aceste cuvinte, Callhown făcu un pas înapoi și-l împinse cu cotul pe mustanger, care tocmai ducea paharul la gură. Băutura i se vărsă pe cămașă. Să fi fost oare numai o simplă întâmplare? Toți erau încredințați de contrariu. Și așteptau ca mustangerul să se arunce asupra celui care-l jignise în felul acesta. Rămaseră dezamăgiți, ba chiar mirați, văzându-l că șovăie. Unii credeau chiar că va înghiți totul fără să riposteze.

— Dacă-i trece asta cu vederea – șopti Hencock la urechea lui Sloman – merită să-l azvârlim afară din local.

— Te rog, n-avea grijă! Murmură infanteristul. Nici să nu te gândești. După cum știi, nu mi plac rămășagurile, dar uite, pierd solda mea pe o lună, dacă mustangerul nu-i răspunde cum se cuvine. Iar Callhown, sunt convins, n-o să fie de loc încântat de un asemenea adversar, deși Gérald pare preocupat mai mult de cămașă decât de jignirea pe care i-a adus-o căpitanul. Ciudată dihanie de om mai e!

În timpul acestor șușoteli, Maurice, cu desăvârșire calm, lăsă paharul din mână, scoase o batistă de mătase din buzunar și începu să-și șteargă cămașa udă. Mișcările sale vădeau atâta stăpânire de sine, încât n-ai fi zis nici o clipă că e vorba de lașitate.

— Sunt irlandez! Rosti el, vârându-și batista în buzunar.

Răspunsul său părea foarte simplu, deși venise cam cu întârziere, dar nimeni nu se îndoia de adevăratul înțeles: era o provocare. Vorba laconică a mustangerului nu făcea decât să sublinieze gravitatea intențiilor celui jignit.

— Dumneata?! Strigă disprețuitor Callhown, întorcându-se spre el și desfăcu brațele a mirare. Dumneata? Urmă căpitanul, măsurându-l cu privirea din cap până în picioare. Ești

irlandez? Nu se poate! Niciodată nu mi-aș fi dat seama! Eu te credeam mexican, judecând după costumul și după zorzoanele de pe cămașă!

— Nu înțeleg ce ai cu costumul meu, mister Callhown. Dar de vreme ce mi-ai pătat cămașa, permite-mi să-ți plătesc cu aceeași monedă și să stric apretul cămășii dumitale!

Zicând acestea, mustangerul luă paharul și, mai înainte ca înfumuratul căpitan să aibă timp să se întoarcă, îi azvârli în față restul de whisky. Spre satisfacția celor mai mulți din câți se aflau acolo, Callhown începu să strănute și să tușească nestăpânit. Exclamațiile de încuviințare scăpate fără voie de pe buzele unora amuțiră îndată: se lăsă o tăcere mormântală. Era o clipă aprigă. Toți își dădeau seama că sfada celor doi a luat o întorsătură gravă și că incidentul se va sfârși negreșit printr-un duel. Nici o putere din lume nu părea în stare să împiedice acest lucru.

CAPITOLUL XX.

O SITUAȚIE PRIMEJDIOASĂ.

Cât ai clipi, Callhown scoase revolverul. Mustangarul, ghicindu-i gândul, făcu la fel și rămase în așteptare. Cei mai sperioși se îmbulziră spre ușă, cuprinși de panică. Alții rămaseră pe loc din nesocotință, iar alții, conștienți, cu o hotărâre lucidă în ochi. Aceștia din urmă dovedeau poate bună prevedere: se gândeau că, dacă fug, se pot pomeni cu un glonț în spate.

O tăcere de moarte domni pentru câteva clipe. Era răscrucea când hotărârea minții devine faptă.

Dacă adversarii ar fi fost alții, timpul acesta ar fi fost poate și mai scurt. Doi oameni ceva mai iuți din fire și mai puțin încercați, ar fi apăsât – numaidecât pe trăgaci. Rivalii noștri aveau însă experiența duelurilor și știau cât de mult contează dacă greșești ținta. Pentru lumea strânsă afară, tăgăneala asta era de-a dreptul chinuitoare, fiindcă nimeni nu îndrăznea să vâre capul pe ușă. În locul împușcăturilor auziră deodată glasul liniștit și autoritar al maiorului:

— Stați! Ordonă el, scoțând sabia din teacă și despărțindu-i cu ea pe cei doi. Vă ordon să nu trageți! Jos armele! Voi confisca pistolul celui care atinge primul trăgaciul! Potoliți-vă!

— De ce? Izbucni Callhown, vânat de furie. De ce asta, maior Ringwood? După o asemenea jignire și încă din partea unuia ca el.

— Dumneata l-ai provocat, căpitane Callhown.

— Ei și ce? Să-l ia dracu! Nu sunt dintre cei care rabdă o jignire. La o parte din calea mea, domnule maior! Treaba asta ne privește numai pe noi și n-ai dreptul să te amesteci!

— Zău? Ha-ha! Sloman, Hencock, Crossman! Ați auzit? N-am dreptul să mă amestec! Căpitan Casey Callhown, te invit să nu uiți unde te afli! Să nu-ți închipui că ești în statul Mississippi, în mijlocul cavaleriei dumitale, care schingiuește sclavii. Aici, sir, există un fort militar, supus unor anumite legi, iar mie, sluga dumitale preaplecătă, mi s-a încredințat comanda acestui fort. Îți ordon să pui pistolul la loc! Acum, numaidecât, altfel te trimit la arest ca pe un simplu soldat!

— Nu zău! Minunată țară vrei dumneata să faci din Texas! Șuieră Callhown printre dinți.

Va să zică, orice jignire ți s-ar aduce, nu ai dreptul la duel, fără permisiunea dumitale, maior Ringwood, așa? E o lege pentru toată țara?

— Cătuși de puțin! Răspunse maiorul. Nu sunt dintre cei care împiedică rezolvarea cinstită a unei neînțelegeri. Nimeni nu te oprește, pe dumneata și pe adversarul dumitale, să vă ucideți, dacă asta doriți. Dar nu aici. Trebuie să pricepi, mister Callhown, că duelul dumneavoastră primejduiește viața altora. N-am nici o poftă să mă nimerească un glonț trimis aiurea. Așteptați întâi să ne depărtăm, ca să fim în afară de orice pericol. Și atunci, trageți cât vreți! Acum sper că ești mulțumit.

Oricine altul în locul maiorului n-ar fi avut poate atâta autoritate. Maiorul însă era comandantul fortului, un om de vârstă respectabilă și, pe deasupra, desăvârșit în mânăuirea armelor, lucru bine cunoscut oricui ar fi îndrăznit să-i nesocotească ordinele. Și dacă el trase sabia, cei doi potrivnici știau că nu a făcut un gest teatral. Aproape în același timp, amândoi lăsară pistoalele în jos. Callhown strângea furios din dinți. Era ca o fiară lacomă de sânge, împiedicată să se arunce asupra prăzii, în schimb, mustangerul dădu ascultare maiorului, fără nici o urmă de mânie.

— Bănuiesc că nu vreți să renunțați la duel! Spuse maiorul, dându-și seama că sunt puține șanse să-i împiedice.

— Nu țin neapărat să renunț – vorbi cu modestie Maurice. Doar dacă mister Callhown își cere scuze...

— Trebuie să-și ceară scuze, el a început cearta! Se amestecară câțiva dintre cei de față.

— Niciodată! Strigă cu înfumurare fostul căpitan. Casey Callhown nu obișnuiește să-și ceară scuze, mai ales unui maimuțoi împopoțonat ca ăsta!

— Destul! Izbucni irlandezul, ieșindu-și pentru prima oară din fire. Voiam să-i dau posibilitatea să-și salveze viața. A refuzat. Și acum, vă jur pe onoarea mea, că ne vom bate pe moarte și nu pe viață! Domnule maior, vă rog stăruitor, pe dumneavoastră și pe prietenii dumneavoastră, să plecați de aici. Nu pot să mai rabd asemenea cuvinte de ocară.

— Ha-ha-ha! Râse disprețuitor Callhown. Auzi, să-mi dea posibilitatea să-mi salvez viața! Hai, plecați de aici! Plecați cu toții! Îl învăț eu minte!

— Stați! Strigă maiorul, șovăind să se întoarcă cu spatele la cei doi potrivnici. Așa n-am făcut nimic. Dumneavoastră sunteți în stare să apăsați pe trăgaci cu o clipă mai devreme decât trebuie. Propun să ieșim cu toți o dată, înainte să începeți duelul. În plus, se adresa el celor prezenți, aici se cer respectate anumite reguli. Dacă vor să se bată în duel, atunci să o facă respectând toate regulile. În primul rând, ca lupta să fie cinstită, amândoi trebuie să aibă arme la fel.

— Da, desigur! Încuviințară câțiva din cei care îi înconjuraseră pe cei doi, urmărind cu încordare felul cum va fi primită această propunere.

— Aveți ceva împotrivă? Urmă maiorul.

— E o cerință îndreptățită și n-am nimic de zis – răspunse calm irlandezul.

— Eu mă voi bate cu arma pe care o am în mână – îl înfruntă cu obrăznicie Callhown pe mustanger.

— De acord. Îmi convine arma! Încuviință acesta.

— Văd că aveți amândoi revolvere Colt 2, cu șase cartușe – spuse maiorul, după ce le cercetă, armele. Deocamdată, totul e în ordine. Armele sunt la fel.

— Nu cumva mai au și altă armă? Intervenii tânărul Hencock, bănuindu-l pe căpitan că putea să ascundă un pumnal sub tunică.

— Eu nu am! Rosti mustangerul, cu o sinceritate care nu lăsa nici o umbră de îndoială.

Toți își întoarseră privirile spre Callhown, dar căpitanul parcă se codea să răspundă. Căpitanul, înțelegând că nu are încotro, mărturisi:

— Am și un pumnal, sper că nu vă gândiți să mi-l luați. Fiecare e îndreptățit să-și păstreze armele pe care le are asupra sa.

— Căpitane Callhown – interveni iarăși Hencock – adversarul dumitale nu are pumnal. Dacă nu ți-e teamă să-l înfrunți cinstit, trebuie să renunți la pumnal.

— Sigur, trebuie să renunțe! Strigară câteva glasuri. Să renunțe! Să renunțe.

— Dă-mi pumnalul, căpitane Callhown! Rosti autoritar maiorul. Un revolver cu șase gloanțe e destul pentru orice om cu mintea întregă. Doar cât apăsați pe trăgaci și unul dintre voi...

— La naiba, na-vă pumnalul! Pufni Callhown și, descheindu-se la tunică, scoase un pumnal pe care îl azvârli în celălalt colț al încăperii, după care urmă provocator: Pentru sperietoarea asta împopoțonată, n-am nevoie de pumnal! Urmă el, sfidător. Isprăvesc cu el de la primul glonț!

— O să ai tot timpul să vorbești despre asta! Fii pe pace, nu mă sperii, mister Callhown! Domnilor, vă rog să plecați cât mai repede, trebuie să pun capăt odată laudăroșeniilor și jignirilor acestea!

— Câine! Scrâșni căpitanul. Blestemat să fii, câine irlandez! Te trimit eu numaidecât în cușca ta! O să...

— Rușine, căpitane Callhown! I-o reteză maiorul, în mijlocul indignării generale. Asemenea discuții sunt inutile și e cu totul necuviincios să te porți astfel într-o societate de gentlemen. Mai rabdă o clipă, după aceea poți să spui tot ce poțestești. Acum, o ultimă condiție: nu aveți voie să trageți înainte ca noi să fi ieșit.

Dar se vedea că e foarte greu să se asigure această condiție. O simplă făgăduială părea îndoielnică, acum, când patimile se dezlănțuiseră. Cei doi potrivnici, sau cel puțin unul dintre ei, n-ar fi stat să aștepte o încuviințare ca să apese pe trăgaci.

— Ar fi bine să dăm un anumit semnal – propuse în continuare maiorul. Niciunul să nu tragă până nu aude semnalul. Cum să procedăm, are cineva vreo idee?

— Iată ce spun eu – interveni căpitanul Sloman. Mister Callhown și mister Gérald să iasă afară o dată cu noi. Dacă ați observat, în părțile laterale ale clădirii există două uși, așezate simetric. După ce ies cu noi, adversarii vor intra din nou, unul pe o ușă, celălalt, pe alta, cu condiția să nu tragă înainte de a trece pragul.

— Perfect! E tocmai ce trebuie! Încuviințară câțiva.

— Dar semnalul? Întrebă maiorul. Să fie o împușcătură?

— Nu, clopotul tavernei.

— Nici nu se putea găsi o soluție mai bună. Minunat! Zise maiorul, îndreptându-se spre ușă.

— Domnule maior! Domnule maior! Strigă stăpânul localului, ieșind în fugă de după tejghea, unde stătuse pitulat până atunci. Să tragă cu pistoalele aici? Vai de mine și de mine! Au să-mi fărâme toate sticlele, frumoasele mele oglinzi, pendula, vasele cu flori! Mein Gott! Mein Gott! Cât bănet m-au costat toate astea! Am numărat două sute de dolari pentru ele! O să-mi prăpădească vinurile cele mai bune! Ah, domnule maior. Au să mă ruineze! Ce să mă fac? Doar...

— Nu te teme, Oberdoofer! Îl liniști maiorul. Vei fi despăgubit, n-am nici o îndoială. În orice caz, acum trebuie să te adăpostești. Dacă rămâi aici, te poate nimeri vreun glonț și asta e mai rău decât dacă ți-ar sparge toate sticlele.

Cu aceste cuvinte, maiorul se grăbi să iasă, lăsându-l singur pe stăpânul localului, care își pierduse capul cu desăvârșire. Cei doi adversari i-o luaseră înainte, ieșind pe cele două uși lateralnice și-l așteptau. Oberdoofer nu stătu mult pe gânduri. Maiorul abia apucă să închidă ușa în urma sa, că neamțul închise o altă ușă, punându-se la adăpost. Saloonul, cu sticlele de băutură jucând în toate luminile curcubeului, cu oglinzile scumpe și lămpile strălucitoare se cufundă într-o liniște adâncă, tulburată doar de tic-tacul egal al pendulei.

CAPITOLUL XXI.

UN DUEL ÎN TAVERNĂ.

După ce ieși din tavernă, maiorul nu se mai amestecă în disputa dintre cei doi. De fapt, nu se cădea ca el, comandantul fortului, să încurajeze un duel, chiar dacă ar fi avut loc în respectul tuturor regulilor. Sarcina asta și-o luară tinerii ofițeri, care rânduiau totul. Condițiile luptei fiind cunoscute, pregătirile nu cerură mult timp. Nu le mai rămânea decât să hotărască cine va trage clopotul. Așa stabiliseră: clopotul să dea semnalul de începere a duelului. Întunericul nopții se îndesise, dar se vedea mulțimea adunată pe stradă largă, în fața hotelului. Vestea celor petrecute făcuse repede ocolul întregului fort. Nu numai ofițerii care fuseseră în tavernă se aflau în stradă, ci și camarazi de-ai lor, precum și soldați, care se strecuraseră pe sub ochii santinelelor, dornici să urmărească spectacolul. Nici femeile nu lipseau. Câteva seniorite energice cereau lămuriri amănunțite. Toți vorbeau în șoaptă. Lumea aflase că maiorul este și el de față, dimpreună cu alte personalități din fort.

Mulțimea curioșilor stătea ceva mai departe. Ochii tuturor priveau cu încordare spre tavernă. Toți așteptau duelul.

Cei doi potrivnici așteptau afară, la cele două extremități ale clădirii. Amândoi priveau la ușa pe unde trebuiau să intre, ca să nu se mai întoarcă poate niciodată, strângând în mână tocul revolverului. Deodată răsună un strigăt:

— Semnalul!

Se auzi dangătul clopotului. Glasul aramei care vestea de obicei bucurie, chemând poporul la petreceri de nuntă, vestea acum o luptă pe viață și pe moarte. Clopotul amuți îndată. Abia dacă bătuse de două ori. Dar era prea destul și atât. Cei doi potrivnici deschiseră ușile și dispărură în tavernă. Împușcăturile care bubuiră asurzitor și zăngănitul unor geamuri sparte făcură să se oprească mâna ce trăgea clopotul.

La primul sunet de clopot, căpitanul și mustangerul dădură buzna în tavernă și primele gloanțe țâșniră numaidecât, încăperea se umplu de fum. Dușmanii continuau să rămână în picioare, deși amândoi erau răniți, sângele șiroia pe podea. Glonțul următor porni în

același timp de ambele părți, tras la nimereală, căci fumul împiedica vederea. Apoi se auziră noi împușcături, una după alta. Și deodată se făcu liniște – o liniște desăvârșită. Oare căzuseră amândoi? După zgomotele ajunse afară, se putea spune că atât căpitanul cât și mustangerul sunt în viață. Liniștea statornicită în acest scurt răstimp se datora faptului că adversarii se căutau cu privirea unul pe altul prin perdeaua de fum, fără să facă nici o mișcare și fără să scoată o vorbă, ca să nu se trădeze. Deodată răsună o dublă împușcătură, după care se auzi zgomotul a două corpuri prăbușindu-se pe podea. Se răsturnară niște scaune, apoi răsună o nouă împușcătură – a unsprezecea. Ținându-și răsuflarea, mulțimea aștepta cea de a douăsprezecea împușcătură. În loc de asta, se auzi un glas – glasul mustangerului:

— Revolverul meu e la tâmpla dumitale, domnule și eu mai am un glonț. Cere scuze, altfel vei muri!

Toată lumea își dădu seama că era sfârșitul luptei. Câțiva, mai curajoși, se apropiară de fereastră. Îi văzură pe cei doi întinși pe podea, cu hainele însângerate și grav răniți. Unul, în niște pantaloni de catifea și cu un brâu roșu de mătase, stătea aplecat deasupra celuilalt, ținându-i revolverul la tâmplă. Iată tabloul care se înfățișă privitorilor prin fumul de pucioasă. După câteva clipe se auzi un alt glas – glasul lui Callhown. De astă dată era lipsit de înfumurarea-i obișnuită. Era doar o șoaptă jalnică:

— Destul... Lasă revolverul... Îmi cer scuze...

CAPITOLUL XXII.

UN DAR MISTERIOS.

Duelul, în Texas, nu e ceva neobișnuit: după trei zile nu mai vorbește nimeni de el, iar după o săptămână toată lumea l-a dat uitării. Încăierările de stradă sunt aici lucruri cum nu se poate mai firești. Câteodată au loc chiar pe trotuar și nu arareori costă și viața unui trecător întâmplător. Legile Texasului socotesc jertfele acestui ciudat mijloc de răfuială drept „accidente”, iar vinovații nu au de suferit nici un fel de pedeapsă.

În ciuda acestor obiceiuri, duelul dintre Casey Callhown și Maurice Gérald trezi un viu interes în rândurile localnicilor. Deși niciunul dintre eroi nu făcea parte dintre băștinași, despre duelul lor se vorbi nouă zile în șir. Aroganța și firea cârcotașă a căpitanului, ca și firea deschisă și cinstea mustangerului erau binecunoscute tuturor. Nu, e de mirare deci că lumea se arăta foarte mulțumită de rezultatul luptei.

Nimeni nu știa felul cum suportă Casey Callhown urmările duelului. Nu mai era văzut la tavernă, de unde, altfel, rareori se întâmpla să lipsească. Rănile grave primite în timpul luptei îl ținuseră pentru multă vreme la pat.

Starea sănătății lui Maurice nu trezea îngrijorare, dar tânărul avea nevoie să stea o vreme liniștit. Asta îl sili să rămână în hotelul lui Oberdoofer, într-o cămăruță modestă. Îngrijirea mustangerului lăsa mult de dorit. Nici chiar faima de învingător nu schimbase cu nimic atitudinea nepăsătoare pe care stăpânul tavernei o manifestase și mai înainte față de el. Din fericire, îl avea lângă el pe Phelim, fiindcă altfel ar fi dus-o rău de tot.

— Sfinte Patrick! Oftă credinciosul slujitor al mustangerului. Când o să scăpăm din văgăuna asta! Curată nerușinare, zău așa! Nu poți nici să mănânci, nici să bei ca lumea! Până și porcii s-ar scârbi de mâncarea de-aici! În plus, blestematul ăsta de Oberdoofer

îndrăznește să spuie...

— Prea puțin îmi pasă ce spune Oberdoofer! Dar ca să nu audă el tot ce trăncănești tu, potolește-te, rogu-te. Nu uita că prin paravanele astea se aude orice șoaptă!

— Să le ia dracu de paravane! Arză-le-ar focul să le arză! Dacă nu vă pasă ce spune neamțul, atunci nici mie nu-mi pasă. N-are decât să audă. Că mai rău decât ni-i acum, nu poate să ne fie. Nu vreau să tac, trebuie să știți ce are neamțul în scăfârlie.

— Ei hai, dă-i drumul! Ce spune?

— L-am auzit șușotind cu unul, cum că o să vă silească să-i plătiți nu numai pentru odaie, masă și spălat, dar și pentru toată paguba din noaptea aia.

— Să mă silească pe mine să plătesc?

— Da, numai pe dumneavoastră, mister Maurice. Zicea că n-o să ia o lăscaie de la iancheu. Păi asta-i nerușinare! Numai neamțului ăștia putea să-i dea prin cap așa ceva. Dacă trebuie să plătească cineva, atunci să plătească iancheul, fiindcă el a început toată tărașenia.

— Nu știi de ce vrea să mă silească să-i plătesc eu pentru toate?

— Păi zicea că, de vreme ce i-ați picat în mână, nu vă lasă să plecați până nu-i plătiți.

— Eh, nu-i nimic! O să vadă curând că și-a cam greșit socotelile. Să ceară despăgubiri celui care se dă în lături. Eu, unul, sunt gata să acopăr jumătate din costul stricăciunilor, atât și nimic mai mult. Poți să i-o și spui dacă aduce vorba. La drept vorbind, nici nu știu de unde am să scot banii. Mă tem că sunt destule stricăciuni, în timpul duelului am auzit un zăngănit asurzitor – poate să fi fost vreo oglindă, poate pendula, nu știu.

— O oglindă cât toate zilele, mister Maurice. Și pendula! Aud că toate astea fac vreo două sute de dolari. Minciuni gogonate! Nu cred să faci mai mult de o sută.

— Păi și așa, mi-e destul de greu să plătesc. Mă tem, Phelim, că va trebui să te rezezi până la Alamo și să aduci încoace toate comorile noastre. Ca să pot plăti o datorie ca asta, n-o să am încotro, va trebui să vând pintenii, cupa de argint, ba poate și pușca.

— Numai pușca să n-o dați, mister Maurice! Cum o să ne mai ducem noi viața fără pușcă.

— Lasă, o să ne descurcăm și cu lassoul.

— Și pun prinsoare că n-o să mâncăm mai prost decât la moș Doofer. Aici, orice îmbuc, mă doare burta!

În clipa aceea, ușa se deschise, fără vreo bătaie preventivoare. Intră slujnica, cu un coș de răchită.

— Ce-i cu tine, Gertruda? Întrebă Phelim.

— Un gentleman m-a rugat să v-aduc coșulețul ăsta – zise fata.

— Cine? Ce gentleman?

— Nu-l cunosc. Nu l-am văzut niciodată.

— Va să zică un gentleman... Cine să fie, Phelim? Ia vezi ce-i acolo!

Phelim deschise coșul: găsi o sticlă cu vin și o mulțime de bunătați – prăjituri, friptură – dar nu dădu peste nici o scrisoare ori un bilețel cât de mic. Felul cum era împachetat fiecare lucrușor nu lăsa însă nici o îndoială: darul venea de la o femeie. Maurice cercetă coșul. Darul era cât se poate de binevenit, mai ales în condițiile de aici. Căută să ghicească cine putea să-i trimită atâtea bunătați. În fața ochilor îi apărură deodată chipul Louisei Pointdexter. Era un gând lipsit de temeii, își dădea seama, dar se simțea îndemnat să-i dea crezare și, în taină, se bucură. Chibzuind lucrurile mai adânc, îndoiala îi spori în suflet.

— Un gentleman ne-a trimis coșul! Repetă Phelim. Așa spune Gertruda. Se vede că-i un suflet bun. Cine o fi?

— Nu pot să ghicesc, Phelim. Să fie unul din ofițerii fortului? Cui să-i dea prin minte așa ceva?

— După mine, ofițerii n-au nici un amestec aici. Nu știu de ce, dar cred că e o mână de femeie la mijloc. Nu vedeți ce frumos sunt rânduie toate?

— Prostii, Phelim! Nu cunosc nici o femeie care ar putea să ne arate atâta atenție.

— N-aveți dreptate, mister Maurice. Știu eu pe cineva. Ea ne-a trimis coșul: dacă nu s-ar fi gândit la dumneavoastră, ar fi fost o nerecunoscătoare. Nu i-ați salvat viața deunăzi?

— De cine vorbești, Phelim?

— Ce, parcă nu știți? Mă gândesc la frumoasa cu care ați venit la colibă... Da! Călărea pe mustangul rotat. I-ați dat calul fără să cereți un ban. Ce-ar zice ea dac-ar afla primejdia în care vă găsiți acum?

— Primejdia mai există, e adevărat. Doctorul m-a prevenit că abia peste o săptămână o să mă pot da jos din pat. Lasă, nu te amărî, prietene!

— Nu, ziceam și eu așa. Ca să spun drept, nu mă gândeam la asta. Poate că aveți inima rănită. Doi ochi frumoși te rănesc câteodată mai abitor decât orice glonț. Sau, cine știe? Poate că ochii dumneavoastră au rănit ei vreo inimioară. Nici vorbă, ea ne-a trimis toate bunătațile! Uf, la naiba! Eu, unul, nu-s în stare s-o scot la capăt!

— Te-ai încurcat rău de tot, Phelim. Coșul nu l-a trimis cineva din fort. Oricum, nu văd de ce ne-am codi atâta. Hai, frate, să gustăm și noi câte ceva!

Maurice mâncă cu încântare din bunătațile ce umpleau coșulețul. O neasemuită bucurie îi umplea sufletul. Gândurile îi zburau spre ființa a cărei grijă față de el îl copleșea. Oare tânăra creolă, verișoara dușmanului său de moarte, să-i fi trimis coșul? O atare presupunere nu i se părea să aibă prea mult temeii. Și dacă nu ea, atunci cine i l-a trimis? Mustangul ar fi dat oricât, numai să știe că darul vine de la Louise Pointdexter.

Zilele treceau, dar taina coșulețului stăruia. Curând, Maurice avu bucuria unui dar asemănător. Primi alt coșuleț, cu altă sticlă de vin și alte bunătați. Săriră din nou cu întrebările asupra slujnicei, dar nu putură scoate nimic de la ea: „Un gentleman mi l-a dat, un gentleman necunoscut, același de data trecută”. În plus, spunea că gentlemanul era „foarte negru”, că avea o pălărie strălucitoare și că venise călare pe un catâr. Maurice rămase nemulțumit de cele aflate, dar căuta să nu arate nimic din ce simțea. Nici chiar

Phelim nu bănuia visele în care se legăna mustangerul. După două zile, când primiră al treilea coșuleț de la același gentleman cu pălăria strălucitoare, Maurice fu silit să se trezească din visele sale. Coșulețul era aidoma cu celelalte două, numai că înăuntru se afla o scrisoare.

— Nu-i decît Isidora! Mormăi Maurice, privind scrisul. Rupse cu nepăsare plicul și citi: „Dragă senor!

De o săptămână mă aflu în casa unchiului Silvio. Am auzit de boala dumitale și de faptul că ești rău îngrijit acolo, la hotel. Doresc să-ți îndulcesc puțin suferința. Primește, te rog, acest mic dar, în amintirea marelui serviciu pe care mi l-ai făcut. Scriu în șa, înaintea plecării mele pe Rio Grande. Binefăcătorul meu, salvatorul vieții mele, mai mult, al cinstei mele, adio, adio!

Isidora Covarubio de Los Lanos”

— Îți mulțumesc, îți mulțumesc, dragă Isidora! Șopti mustangerul, împăturind scrisoarea și aruncând-o nepăsător pe pat. Întotdeauna recunoscătoare, atentă, bună... Dacă n-ar fi fost Louise Pointdexter, poate că te-aș fi iubit...

CAPITOLUL XXIII.

JURĂMÂNTUL RĂZBUNĂRII.

Callhown își petrecea tot timpul în camera lui somptuoasă. Egoist înăcrit cum era, nu credea în prietenie și de aceea nici nu avea prieteni. Suferințele-i fizice erau sporite de chinuri sufletești, de conștiința singurătății lui. Oare va scăpa teafăr, fără vreo vătămare? Cui îi păsa de asta? Nimeni nu se neliniștea în mod sincer de soarta lui și Callhown știa bine acest lucru. Dacă i se arăta oarecare atenție, era numai mulțumită legăturilor de rudenie. Nici nu se putea altfel. Purtarea căpitanului față de verișoara și de vărul său nu avea cum să-l facă respectat. Mândrul Woodley Pointdexter nutrea doar dezgust față de el – un dezgust amestecat cu teamă. E drept, simțământul acesta se ivise de puțină vreme în sufletul bătrânului plantator. Așa cum am mai spus, Pointdexter îi era îndatorat, iar datoriile crescuseră într-o asemenea măsură, încât Casey Callhown devenise de fapt adevăratul stăpân al Casei del Corvo. Și el se bizuia în orice împrejurare pe această stare de lucruri.

În ultima vreme, Callhown se străduia din răspuțeri să profite de situație pentru a obține mâna Louisei. O iubea de mult, cu patimă. Nu fusese în stare să-i cucerească inima și fata nu-i ascundea asta. De aceea se hotărî să-și atingă scopul cu ajutorul tatălui ei, conștient de puterea pe care o avea asupra plantatorului. Nu-i de mirare deci că în atmosfera aceasta, în tot timpul cât zăcu la pat, cu viața în primejdie, i se dădu mai puțină atenție decât în alte împrejurări. În perioada când simțise lămurit amenințarea morții, Callhown devenise parcă mai bun cu cei din jur. Dar asta nu ținu mult. De îndată ce înțelese că primejdia a trecut, în el se trezi din nou sălbăticia firii lui nestăpânite, sporită acum de conștiința rușinoasei înfrângerii în duelul cu mustangerul. Îi plăcea să arunce praf în ochii celor din jur, să o facă pe eroul, să se arate mai cu moț decât toți. Numai că de acum înainte își mâncase papara. Băștinașii aproape că nici nu-l mai luau în seamă și asta îl chinuia cumplit. Era peste puterile căpitanului Callhown să recunoască deschis că omul care l-a umilit e rivalul lui în dragoste. Din această cauză, Maurice-Mustangerul trebuia să moară. Dacă nu de mâna lui, Casey Callhown, atunci de mâna altcuiva.

Căpitanul era încredințat că va găsi în preria întinsă a Texasului un ucigaș lacom de bani. Aurul doar e atotputernic. Or Callhown avea destul aur și nu-i era greu să cumpere mâna unui ucigaș. În singurătatea odăii sale, așteptând să se înzdrăvenească, Callhown plănuia cu înfrigurare moartea mustangerului. Voia să găsească o unealtă, un om care săucidă pentru bani. Își aminti deodată de un mexican, mustanger ca și Maurice. Era convins că între ei doi nu pot exista legături de prietenie. Oamenii cu această îndeletnicire, unică în felul ei, aveau o faimă proastă în Texas. Mustangerii erau de obicei indivizi proveniți din drojdia societății. Când se aflau în settlement, sâcâiau oamenii cumsecade cu veșnicile lor scandaluri. Dar să întâlnești vreunul în preria pustie, însemna să nu mai fii sigur de viață. Casey Callhown își aminti deci de un asemenea individ potrivit pentru ceea ce plănuia.

Își aminti de asemenea că-l vedea mereu la tavernă și că-l zărise și în seara duelului. Omul cu pricina era unul dintre cei care-l purtaseră pe targă după duelul fatal. Îi sună în urechi o vorbă aruncată de mexican la adresa lui Maurice Gérald, care arăta lămurit că nu-i este prieten, ci dimpotrivă. Mai târziu, Callhown află că mexicanul era un dușman înverșunat al lui Maurice. Hotărî deci să se oprească asupra lui. Îl chemă la el, iar după aceea începură să se întâlnească tot mai des. De fiecare dată se încuiau în odaie și discutau îndelung. Cei din jur nu bănuiau nimic. Cum musafirul căpitanului se îndeletnicea cu negoțul de cai și de vite, se presupunea că au relații de afaceri, lucru cât se poate de firesc. Mexicanul însuși fusese convins la început că acesta e rostul întâlnirilor cu căpitanul. O vreme destul de îndelungată nu discută decât despre afaceri: șiretul iancheu din Mississippi nu și-ar fi dezvăluit adevăratele gânduri față de un om pe care nu-l cunoștea îndeajuns. Și abia după o trebușoară cât se poate de bănoasă pentru mexican, udată din belșug cu băutură bună, Callhown se apucă să-l iscodească mai amănunțit despre relațiile lui cu Maurice-Mustangerul.

Discuția asta îl convinse pe căpitan că se poate bizui în totul pe mexican, că omul e gata să facă orice i-ar cere, să și ucidă, la o adică. Mexicanul nu-și ascundea ura față de Maurice-Mustangerul. Și-l ura pentru același motiv ca și Casey Callhown. Totul pornea de la o femeie. Maurice se abătea din când în când pe la o doncella cu ochii negri, pe malul lui Rio Grande și fata începuse să prefere tovărășia mustangerului irlandez în locul mustangerului mexican. Mexicanul nu pomeni numele fetei și Callhown nici nu-și dădu osteneala să-l întrebe.

Câtă vreme zăcu Maurice, căpitanul se întâlni mereu cu mustangerul mexican, cu care discută îndelung și în mare taină. În tot acest timp chibzuiră amănunțit un plan. Dacă ajunseseră să-l desăvârșească sau nu și ce anume gânduri diavolești aveau, acesta era secretul lor.

Lumea din jur băgă doar de seamă că Miguel Diaz, poreclit El Coyot¹⁷ și Casey Callhown deveniseră prieteni nedespărțiți. Mulți se mirau de această prietenie ciudată.

CAPITOLUL XXIV.

PE AZOTEE.

Ziua începe o dată cu răsăritul soarelui pe plantațiile Texasului. Clopotul care cheamă sclavii negri la muncă trezește în același timp și pe stăpâni. Așa se statornicise rânduiala pe domeniul Casei del Corvo încă de pe vremea vechiului proprietar. Familia plantatorului american nu schimbă acest obicei, ce-i drept nu din dorința de a respecta o tradiție, ci

pentru, că natura însăși îl impunea, în Texasul însorit, unde primăvara domnește aproape fără încetare, era păcat să trândăvești în pat în diminețile înmiresmate.

Frumoasă – ca înseși zorile, Louise stătea pe azotee, sprijinită de parmaclâc. Ochii ei cătau absent spre soarele al cărui disc începuse să se ridice în zare: pesemne că gândurile îi rățăceau departe. Nu auzea cântul păsărelor ce prind glas de la întâia geană a zorilor și nu vedea nimic în jur. O umbră îi stăruia pe chipul întristat și o șoaptă care-i scăpă fără voie îi trăda taina:

— Poate că-i grav rănit, poate că e pe moarte. Și eu nu pot nici măcar să trimit pe cineva până la el. N-am încredere în nimeni. Unde o fi zăcând? Cine l-o fi îngrijind? Acum are nevoie de ajutor, de înțelegere. Unde o fi dispărut Zeb Stump? N-a mai dat de o veșnicie pe la noi!

Tânăra creolă își aruncă privirea în lungul drumului ce ducea spre fortul Indge. Zeb Stump trecea adesea pe acolo, dar acum nu se vedea pe nicăieri. După câteva clipe, Louise se întoarse brusc: i se păru că aude pe cineva venind din partea opusă. Într-adevăr, din desișul verde al crângului apăru un călăreț. La început fu încredințată că e un bărbat, dar curând își dădu seama că s-a înșelat: era o femeie îmbrăcată în haine bărbătești, care se ține în șa întocmai ca un bărbat. Un vâl străveziu îi acoperea chipul, încât era greu să-i distingi trăsăturile. Totuși Louisei nu-i scăpă ovalul frumos al feței oacheșe, cu o ușoară rumeneală în obraji. Întrezări de asemenea doi ochi frumoși și negri, strălucitori ca stelele din sud. În urma necunoscutei venea un alt călăreț, pesemne slujitorul ei.

„Cine să fie? Se gândi Louise Pointdexter și, cu o mișcare grăbită, duse la ochi binoclul ei micuț, dornică să vadă mai bine pe ciudata călăreață. E o mexicană, fără îndoială, iar omul de pe catâr e servitorul ei. Vreo nobilă, seniorita, cu siguranță. Credeam că locuiesc toate pe malul celălalt al lui Rio Grande. A, servitorul duce în mână un coșuleț. Ce-o fi înăuntru? Și ce-i aduce la noi în settlement? Săptămâna asta e a treia oară când o văd trecând. De bună seamă că locuiesc undeva pe o plantație din josul râului. Ce călăreață excentrică! Am auzit că așa călăresc mexicancele. Ce-ar fi să fac și eu la fel? Cum s-ar mai minuna mamele noastre puritane! Ha-ha-ha! Parcă le și văd cum s-ar îngrozi!”

Din desiș țâșni pe neașteptate o antilopă, tăind drumul. Călăreață își smulse vâlul de pe față și își roti mâna dreaptă de câteva ori prin aer, închipuind tot atâtea cercuri.

— Oare ce vrea să facă? Șopti Louise. A, un lassou!

Seniorita mânuia în chip desăvârșit arma națională a mexicanilor. Cu o mișcare dibace, ea aruncă lassoul de gâtul antilopei, strânse lațul și animalul, amețit, căzu la pământ. Servitorul zori catârul, sări jos într-o clipă, scoase un cuțit și înjunghie antilopă. Apoi, aruncând leșul pe spinarea catârului, se săltă în șa și porni în urma călăreței. Între timp, seniorita strânsese lassoul. Lăsându-și voalul pe obraz, ea își văzu liniștită de drum, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. O tulburare nedeslușită o cuprinse pe Louise.

„Oare să fie ea? Ea? El spunea că e de seamă mea, numai puțin mai scundă. Spunea că locuiește pe Rio Grande și că vine din când în când aici, pe Leona, la niște rude. Cine-i călăreață? De ce nu l-am întrebat atunci cum o cheamă? Oare ea să fie?”

CAPITOLUL XXV.

UN DAR CARE NU AJUNGE LA DESTINAȚIE.

Cufundată în gânduri amare, Louise rămase pe azotee, urmărind călăreața și pe însoțitorul ei, care se depărtau. Abia dispărură în crâng și dintr-acolo se ivi un alt călăreț, care se îndrepta neîndoielnic spre haciendă. Chipul Louisei se luminează deodată: era bătrânul vânător Zeb Stump.

„Ce fericire! Am atâta nevoie de el! Exclamă fata, răsufând ușurată. Cine știe, poate că-mi aduce vreo veste. Zeb trebuie să o cunoască. Dar, după cele întâmplate, nu strică să fiu prevăzătoare chiar și cu el. O, dacă eram sigură că Maurice mă îndrăgește, nu-mi mai păsa de nimic. Cât de groaznică-i pentru mine nepăsarea ce-mi arată! Și când te gândești că se poartă astfel cu mine, Louise Pointdexter! Nu, așa nu se mai poate: trebui să scap de povara asta, fie și cu prețul fericirii mele”...

Între timp, Zeb Stump se apropiase și oprise calul în fața casei.

— Dragă mister Stump – îl întâmpină bucuroasă Louise – nici nu știi cât mă bucur să te văd! Hai, vino sus. Te pricepi strașnic la cățărare, așa că scara e un fleac pentru dumneata. Aici e o priveliște minunată și n-o să-ți pară rău de osteneală.

— Dacă te văd pe dumneata, miss Louise, mă socot răsplătit împăratește. O clipă numai. O duc pe bătrânica mea la grajd și vin.

Negrul Pluto, care răsărise ca din pământ, luă frâul din mâna vânătorului și plecă cu calul spre grajd. Zeb Stump urcă pe azotee, sărind câte două-trei trepte o dată. Tânăra gazdă îl salută bucuroasă pentru a doua oară și-l duse într-un colț mai retras. Bătrânul îi simți din prima clipă tulburarea și înțelese că n-a fost poftit sus ca să admire frumusețea priveliștii.

— Spune-mi, te rog, mister Stump, fiindcă dumneata cred că știi totul – începu Louise, atingându-i brațul și privindu-l întrebător în ochi. Cum se simte? E rănit grav?

— Mă întrebați de mister Callhown?

— Nu, nu. Starea lui mi-e cunoscută. Nu de el vorbesc.

— După câte știu, sunt doi răniți și unul e Maurice-Mustangerul. De el mă întrebați?

— Da, de el. Înțelegi, deși s-a certat cu vărul meu, nu pot fi indiferentă față de omul acesta. Maurice Gérald mi-a salvat viața de două ori. Spune-mi, e rănit grav?

Vorbele creolei vădeau atâta tulburare, încât orice glumă ar fi fost nelalocul ei. Și Zeb se grăbi să-i răspundă:

— Nu-i nici o primejdie. Un glonț i-a străpuns piciorul ceva mai sus de gleznă. O rană care te sâcăie taman cât o zgârietură. Un alt glonț l-a nimerit în brațul stâng, dar asta nu-i mare lucru. Hm, în schimb a pierdut destul sânge! Altminteri, se simte bine și peste câteva zile o să se dea jos din pat. El spune că dacă ar da o raită călare prin prerie, s-ar lecu mai iute decât pot să-l lecuiească toți doctorii din Texas. Și eu gândesc la fel. Numai că, până una alta, chirurgul fortului, care-l îngrijește, îl ține la pat.

— Unde e?

— La hotel. Acolo unde s-a petrecut toată povestea.

— Aud că la Oberdoofer nu se stă prea bine. O fi având nevoie de o mulțime de lucruri... O clipă, mister Stump, mă întorc îndată. Aș vrea să-i trimit câte ceva. Faci asta pentru mine, nu-i așa? Sunt convinsă.

Fără să-i mai aștepte răspunsul, Louise coborî scara într-un suflet. Se întoarse cu un coș în mână:

— Dragă Mister Stump, fii bun și du-i asta lui mister Gérald. Am pus aici niște vin, dulceață și alte lucruri. Când ești bolnav, simți nevoia să te răsfeți și mă îndoiesc să găsească la hotel ceva bun. Dar să nu-i spui cine te-a trimis. Să nu spui la nimeni. Ai să păstrezi taina, doar ești uriașul nostru cel bun!

— Puteți fi liniștită în privința bătrânului Zeb Stump, miss Louise. Am aflat că a mai primit bunătați, i le-a adus un mexican. L-am întâlnit când veneam înapoi. Mexicanul însoțea o tânără femeie care călărea ca un bărbat; el ținea în mână un coșuleț, la fel cu cel pe care mister Maurice, l-a primit de curând. Se vede că i-a dus tot felul de bunătați și de astă dată.

Aceste câteva cuvinte erau pe deplin grăitoare. Totul devenise limpede ca lumina zilei: Louise Pointdexter avea o rivală. Mexicana cu lassoul era logodnica, dacă nu chiar iubita mustangerului. Coșulețul așezat pe parmaclâcul azotei și sprijinit de mâna creolei alunecă deodată în gol și asta nu părea să fie o simplă întâmplare. Sticlele și borcănașele se făcură țândări pe lespezile de piatră ale curții, împrôșcând totul în jur.

— Ah, ce păcat! Făcu Louise, străduindu-se să nu-și trădeze tulburarea. Ce-o să spună Florinda! Dar nu-i nimic, mister Gérald e înconjurat cu multă grijă și nu cred să aibă nevoie și de darul meu. Sunt tare bucuroasă că n-a fost uitat: doar îi datorez atât de mult! Te rog, mister Stump, să nu spui nimic la nimeni. Nici măcar că am întrebat de el. Vărul meu i-a fost adversar în duel și s-ar stârni discuții inutile. Îmi făgăduiești, dragă mister Zeb?

— Vă jur, dacă vreți. Am să fiu mut, miss Louise. Vă puteți bizui fără teamă pe bătrânul Zeb.

— Știi. Haidem de aici. Soarele a început să ardă. Mergem jos, poate găsim niște whisky de Monongahel, slăbiciunea dumitale. Vino!

Tânăra creolă se îndreptă cu prefăcută voioșie spre scară, fredonând un vals din New Orleans. Curând își luară rămas bun, căci prezența bătrânului vânător nu-i mai spunea nimic. Apoi se închise în odaia ei, dornică să rămână singură, cu durerea ce-i umplea sufletul. Pentru prima oară în viață, Louise Pointdexter cunoștea chinurile geloziei. Pentru prima oară cunoștea dragostea adevărată. Era îndrăgostită de Maurice Gérald – nu mai încăpea nici o îndoială. Iar grija acelei seniorite mexicane față de el nu putea fi doar o simplă prietenie. Desigur, între ei doi existau legături mai strânse.

Louise nu-și mai găsea locul. Simțea că trebuia să o vadă cu orice chip pe mexicană, să o privească în ochi. La puțin timp după plecarea lui Zeb Stump, porunci să i se pregătească mustangul. Așa cum bănuia, pe când se apropia de fort, își întâlni rivală. Drumul aici era umbrit de copaci și mexicana stătea în șa, cu vâlul pe umeri. Părul bogat și negru ca pana corbului îi încadra chipul minunat și oacheș. Supunându-se bunei-cuviințe, se mulțumiră amândouă să se privească în treacăt. Dar după ce se depărtară puțin, nu se putură stăpâni și întoarseră capul. Se vede că nu numai Louise auzise de seniorita mexicană, ci și seniorita știa de ea. Gândurile Louisei deveniseră și mai negre.

„E frumoasă! Își zise ea, lăsându-și rivala în urmă. Prea frumoasă ca să-i fie numai

prietenă. El o iubește, sunt sigură. Numai așa îmi explic indiferența lui față de mine. Trebuie să-l uit. Trebuie să arunc povara asta sentimentală... Să uiți, ușor de zis. Dar oare sunt în stare? Nu trebuie să-l mai văd. Ce vină am ca să merit aceste suferințe? O, Maurice Gérald, de ce oare te-am îndrăgit?”

CAPITOLUL XXVI.

DIN NOU PE AZOTEE.

Louisei Pointdexter îi era greu să lupte cu simțământul ce pusese stăpânire pe ea. La început crezu că prin puterea voinței va izbuti să-și înăbușe durerea din inimă, că voioșia ei dintotdeauna are să o ajute. Dar zilele treceau fără să-i aducă nici o alinare: Maurice Gérald îi stăpânea prea mult inima. Erau clipe când îl ura sau, mai bine zis, se străduia să-l urască. Atunci i se părea că ar putea ea însăși să-l ucidă fără nici o părere de rău. Dar toate acestea erau stări trecătoare. Cu cât se gândea mai mult, cu atât își dădea mai bine seama că și dacă i-ar fi fost cel mai aprig dușman, tot n-ar fi încetat să-l iubească. Era peste puterile ei să-l disprețuiască, să-l urască! Acum nu se mai străduia decât să fie cât mai nepăsătoare față de el. Zadarnice strădanii! Zi de zi urca aproape la fiecare ceas sus, pe azotee, și se uita în lungul drumului. Mai mult. În ciuda hotărârii de a-l evita cu orice chip pe omul care o făcuse nefericită, rățacea fără țintă pe mustang prin prerie și prin orașel, doar-doar îl va întâlni.

La trei zile după ce-și văzuse pentru prima oară rivală, Louise o zări din nou de pe azotee. Tânăra mexicană era însoțită de același călăreț, ca și data trecută. Omul ducea un coșuleț la fel. Louise îi urmări cu privirea, tremurând de gelozie și pizmuind-o amarnic pe aceea care i-o luase înainte în grija ei față de rănitul țintuit la pat. Între timp mai aflase câte ceva despre ea. Se numea dona Isidora Covarubio de Los Lanos și era fiica unui mare proprietar de pe Rio Grande și nepoata unui plantator de pe Leona. Trecea drept o tânără excentrică, pricepută în mânăuirea lassoului și capabilă să îmblânzească orice mustang sălbatic, afară doar de propriile ei capricii. Iată părerea americanilor din settlement despre seniorita mexicană. Departe de a o liniști, aceste lucruri avură darul să sporească și mai mult gelozia Louisei. Tânăra creolă socotea că asemenea însușiri trezesc admirația bărbaților față de frumoasa mexicană și se îndoia că Maurice Gérald ar fi o excepție.

Mai trecură câteva zile, dar fata cu lassoul nu se mai arătă. „Acum s-a vindecat – chibzuia creola în sinea ei – și nu mai are nevoie de prea multă îngrijire”. Cugetând astfel, stătea pe azotee, privind în depărtare.

Era dimineață, curând după răsăritul soarelui, când se iveau de obicei călăreții. Deodată Louise încremeni: îl zări cu uimire pe Maurice Gérald. Călărea domol și se ținea în șaua cu oarecare stângăcie. De cum îl recunosc, se piti după parmaclâc. Un strigăt surd îi scăpă din piept. Nu era un strigăt de mirare, nici un strigăt de milă la vederea palorii de pe chipul mustangerului și a brațului rănit. Era geamătul unei inimi copleșite de suferință.

Rănitul se înzdrăvenise și nu mai avea nevoie de o soră de caritate. Acum se ducea el însuși la ea. La adăpostul florilor de iucca, Louise urmărea cu înfrigurare orice mișcare a mustangerului. Simți o mică ușurare când băgă de seamă că a aruncat câteva priviri spre Casa del Corvo și fu de-a dreptul bucuroasă atunci când îl văzu oprindu-se în marginea câmpului și scrutând în direcția haciendei.

O clipă îi licări în inimă speranța că se gândește la ea. O bucurie trecătoare, căreia îi luă

locul îndată aceeași amară tristețe. Desigur, se ducea să o vadă pe dona Isidora Covarubio de Los Lanos. Ce-i drept, peste numai un ceas făcea cale întoarsă. Totuși putea foarte bine să se fi întâlnit cu mexicana în crâng. Ce însemnătate mai avea faptul că mustangerul privi din nou spre haciendă și din nou se opri în marginea crângului, cu ochii ațintiți în direcția Casei del Corvo? Asta nu putea să fie decât perfidie – numai astfel își explică Louise purtarea lui. Nu urmărea decât să-i zgândăre rănilor inimii. De ce oare atâta cruzime? De ce s-a mai oprit să se uite spre haciendă, când mai avea pe buze sărutările fierbinți ale Isidorei?

CAPITOLUL XXVII.

MĂRTURISIREA.

Louise Pointdexter stătea pe azotee, chinuită de gelozie. În ajun își jurase să nu mai urce niciodată aici, dar își calcă jurământul chiar a doua zi, mai înainte ca soarele să soarbă folia ce arginta ierburile preriei. Se uita cu încordare în lungul drumului și, întocmai ca în ajun, îl zări pe mustanger trecând. Se pitulă îndată după parmaclâc. Mustangerul aruncă o privire spre haciendă, apoi se opri în marginea crângului, cătând ațintit în direcția Casei del Corvo. Inima zvâcnea cu putere în pieptul tinerei creole, plină de nădejde și teamă. Era gata să se arate, dar teama birui și, după o clipă, pierdu călărețul din ochi. Unde se ducea? Se ducea să o întâlnească pe Isidora, desigur. Mai putea oare să se îndoiască? Lucrurile trebuiau lămurite fără nici o întârziere.

Nu trecură nici douăzeci de minute și pe drum apăru un cal bălțat, ca o blană de leopard. Inima geloasei creole nu putuse să mai îndure chinurile îndoielii. Oricare ar fi fost adevărul, era de preferat bănuielilor cumplite ce-o canoneau. Și Louise se hotărâse să afle adevărul.

Porni spre crângul în care abia se afundase mustangerul. Salcâmi așterneau umbre tremurătoare pe drum. Calul înainta aproape fără zgomot prin iarba înaltă și mătăsoasă, dar fata se temea să nu nimerească cu copita în vreo piatră. Nu slăbea crângul din ochi. Curând urcă pe o colină, de unde zări o casă înconjurată de copaci înalți. Era conacul lui Silvio Martinez, unchiul Isidorei – o știa prea bine. Jos, în preria netedă ca în palmă, se vedeau și alte așezări, dar privirea întrebătoare a creolei stătea ațintită doar spre conacul din vale și spre drumul ce ducea într-acolo. Călărețul nu se zărea. „Cine știe, poate că senorita i-a ieșit înainte, sau poate că Maurice e înăuntru. Unde or fi acum? În crâng, ori în casă? Și dacă-s în casă, oare don Silvio știe?”

Un nechezat răsunător și un tropot de copite izbind în piatră curmară gândurile Louisei. Era mustangerul; urca povârnișul râpos, drept spre ea.

— Bună ziua, miss Pointdexter! Vorbi Maurice, apropiindu-se. Sunteți singură?

— Singură, sir. De ce n-aș fi singură?

— E drept, mi s-a spus că vă place să vă plimbați singură.

— Mi se pare că și dumitale îți place să te plimbi singur, mister Gérald. Oare mă înșel?

— Aveți dreptate, îmi place să umblu de unul singur, mă cam feresc de oameni. Am ghinionul să locuiesc de o bucată de timp la tavernă, la hotel, cum îi zice pompos patronul. Acolo e o hărmălaie de nedescris și asta mă obosește. Plimbările prin locurile liniștite, la

umbra salcânilor, mă odihnesc, mă desfată. Nu sunteți de aceeași părere?

— Dumneata știi mai bine. Doar ieși des la plimbare.

— Des? E a doua oară. Abia m-am dat jos din pat, după boală. Iertați-mă, miss Pointdexter, de unde știți că am mai trecut pe aici?

— O! Făcu Louise, încurcată. Cum să nu știu? M-am obișnuit să-mi petrec aproape toată vremea pe azotee. Acolo, sus, e minunat, mai ales dimineața. Nu se putea să nu te văd trecând. Dar când ajungeai sub salcâmi, te pierdeam din ochi.

— Va să zică m-ați văzut?

— Desigur. Doar drumul e-n apropierea casei noastre. Am văzut trecând și o tânără lady și-am admirat-o cu câtă iscusință a aruncat lassoul de gâtul unei biete antilope. Sunt convinsă că era fata de care mi-ai vorbit.

— Isidora?

— Da, Isidora.

— Tot ce se poate. A stat câtva timp aici, la un unchi al ei.

— Și-a fost foarte atentă cu mister Maurice Gérald, nu?

— Da, într-adevăr, foarte atentă. Încă n-am avut posibilitatea să-i mulțumesc. Cu toată prietenia ce-mi poartă, nu-i îndrăgește pe străini și nu s-ar învoi în ruptul capului să calce pragul lui mister Oberdoofer.

— Pesemne că-i place mai mult să vă întâlniți aici, la umbra salcânilor.

— N-am văzut-o de multă vreme și n-am s-o văd încă vreo câteva luni, fiindcă a plecat pe Rio Grande.

— Adevărat, mister Gérald? Nu te-ai întâlnit niciodată cu ea de când a plecat de la unchiul ei?

— Nu – rosti Maurice, mirat. Între timp am aflat că a rămas aici numai ca să-mi trimită tot felul de bunătăți. Sincer vorbind, mi-au prins de minune în perioada cât am zăcut la pat. Bucatele lui Oberdoofer sunt ca vai de lume, ca să nu mai spun despre felul cum s-a purtat cu mine. Dona Isidora m-a răsplătit cu dărnicie pentru serviciul neînsemnat pe care i l-am făcut cândva.

— Un serviciu? Pot să știu și eu despre ce-i vorba, mister Gérald?

— O, desigur! Am scăpat-o pe dona Isidora din mâinile bandiților. Bandiții o atacaseră pe drumul dinspre Rio Grande spre Leona și, dacă nu soseam la vreme, cu greu ar fi izbutit să le scape.

— Și dumneata numești asta un serviciu neînsemnat? Ești foarte modest, mister Gérald. Dacă ar fi făcut cineva pentru mine așa ceva...

— Cum l-ați fi răsplătit? Întrebă mustangerul, cuprins de o vădită tulburare.

— I-aș fi dăruit dragostea mea! Murmură Louise.

— Atunci – șopti Maurice, aplecându-se spre ea – mi-aș da bucuros jumătate din viață ca

să cădeți în mâinile bandiților și cealaltă jumătate ca să vă scap de ei.

— Adevărat, Maurice Gérald? Nu glumi cu mine! Doar nu sunt un copil. Spune-mi adevărul! Gândești cu adevărat tot ce mi-ai spus?

— Da, e adevărul adevărat. Vă jur! Mărturisirea mustangerului umplu inima Louisei de fericire.

CAPITOLUL XXVIII.

FERICIREA INTERZISĂ.

De când apăruseră coloniștii europeni în Texas, relațiile lor cu indienii deveniseră subiectul cel mai palpitant de discuție și un necurmat prilej de emoții. Fie că indienii, stăpânii de drept ai acestor pământuri, porneau război deschis împotriva cotropitorilor, fie că se statornicea o perioadă de acalmie, tot timpul se vorbea despre ei. Coloniștii discutau despre primejdiile care îi amenință ori se întrebau dacă triburile de piei-roșii au lăsat pentru multă vreme din mână tomahawkurile lor. Problema asta era dezbătută pretutindeni și oricând, la dejun, la prânz sau la cină. În hacienda plantatorului ori în coliba vânătorului de mustanți, cuvintele „urs”, „puma”, „pecari” se rosteau mult mai rar și cu o teamă infinit mai mică decât cuvântul „indian”.

O veste primită din fort întări zvonul despre o asemenea primejdie. Era la vreo două săptămâni după picnic. De dimineață, în timp ce familia plantatorului se afla încă la micul dejun, un curier sosi din fort și înmână un plic oficial lui Pointdexter.

— Vești proaste! Exclamă plantatorul, citind hârtia în grabă. De vreme ce însuși maiorul a ajuns la convingerea asta, înseamnă că așa e.

— Ceva rău, tată? Întrebă Louise, împurpurându-se. Și în același timp se gândea: „Oare ce-i scrie maiorul? Ieri l-am întâlnit în crâng și m-a văzut cu... Oare despre asta îi scrie? Dumnezeu, dacă află tata?!”...

— Tribul comancilor înaintează spre drumul militar”, iată ce ne anunță maiorul! Rosti Pointdexter.

— Asta-i tot? Făcu Louise, răsuflând ușurată, de parcă n-ar fi fost vorba de nimic. Ne-am speriat degeaba. M-am temut de cine știe ce grozăvii!

— Degeaba? Ce tot îndrugi, draga mea?!

Louise era de altă părere, dar nu răspunse.

— Maiorul e sigur că indienii au pornit război? Întrebă Callhown. E sigur, unchiule?

— Spune că înainte nu dădea prea multă importanță acestor zvonuri. Ieri noapte a picat însă în fort Pisica Sălbatică, căpetenia seminolilor, însoțit de câțiva reprezentanți ai tribului. Ei i-au dat de știre că în satele comancilor s-au ridicat stâlpi vopsiți și că de o lună încoace nu mai contenește dansul războinicilor în jurul stâlpilor. Pe alocuri au și pornit la luptă și pot să apară în orice clipă în împrejurimile settlementului.

— Pisica Sălbatică? Făcu Louise. Parcă poți avea încredere într-un trădător ca el? Coloniștii ar trebui să-l socotească un dușman, așa cum îl socotesc și cei din tribul lui.

— Ai dreptate, fata mea. Maiorul scrie la fel. Ne sfătuiește să fim totuși prevăzători.

Acest netrebnic va trece fără îndoială de partea comancilor când va crede că a sosit momentul potrivit. Da, ce să-i faci! Urmă plantatorul, punând scrisoarea deoparte. După ce sorbi din cafea și mușcă dintr-o napolitană, continuă: Să sperăm că dacă ies la drumul militar și vin înapoi, comancii vor da înapoi în fața zidurilor Casei del Corvo.

În clipa aceea, în pragul sufrageriei unde ședeau adunați cu toții, se ivi un negru cu chipul numai zâmbet.

— Ce este, Pluto? Întrebă stăpânul casei.

— Nimic, mister Woodley. Voiam doar să-i spun lui miss Louise c-am pus șaua pe cal. Mustangului nu-i place pietrișul din curte, e nerăbdător să calce iarba moale a preriei.

— Te duci la plimbare, Louise? Întrebă plantatorul, cu o vădită nemulțumire.

— Da, tată. Mă plimb puțin.

— Eu, unul, n-aș fi de părere.

— De ce?

— Nu-mi place să pleci singură de acasă. Nu se cade.

— De ce, tată? Doar nu-i prima dată.

— Da, pleci adeseori... din păcate!

Observația plantatorului stârni o roșeață ușoară în obrajii fetei, deși aceasta nu prea înțelegea ce vrea să spună.

— Dacă ai ceva împotrivă, renunț, tată. Te-ai hotărât oare să mă ții închisă în casă? Vouă, bărbaților, ce vă pasă! Plecați cu toții după treburi. Frumoasă viață îmi oferi în acest Texas atât de plăcut, n-am ce zice.

— Nu m-ai înțeles, Louise. N-am nimic împotrivă să ieși la plimbare, plimbă-te cât poțtești, dar nu singură. Să te însoțească Henry sau Casey. Singură nu vreau să pleci. Am motivele mele.

— Motive? Ce motive?

Întrebarea-i scăpă fără să vrea și-i păru rău că nu s-a stăpânit. Aștepta neliniștită, dar răspunsul tatălui ei îi risipi întrucâtva temerile.

— Vrei să cunoști motivele? Nu uita că Texasul nu este Louisiana, unde o fată poate să plece liniștită de acasă și să se plimbe pe unde poțtește. Aici, în Texas, ești pândită la fiecare pas de primejdie. Dacă ne-am gândi, de pildă, numai la indieni...

— N-am de ce să mă tem de indieni. Nu mă depărtez niciodată mai mult de cinci mile de casă.

— Cinci mile! Făcu sarcastic căpitanul. Asta e ca și cum te-ai depărta la cincizeci de mile. Poți să te pomenești față-n față cu indienii la o sută de pași de poarta casei, la fel de bine ca și la o sută de mile. Din clipa când ieși pe drumul militar, poți să dai ochii cu ei oriunde și oricând. Unchiul Woodley are dreptate. E o mare imprudență să pleci singură de-acasă!

— Crezi? Zise fata ironic, întorcându-se spre vărul ei. Te-aș ruga un singur lucru: spune-

mi, în ce-ar consta ajutorul tău dacă într-adevăr mi-ar ieși comancii în cale? Zău, mă îndoiesc foarte mult de acest ajutor... Minunat tablou: noi doi în mijlocul unui trib războinic de indieni tatuati! Ha-ha! Tu ai fi în primejdie, nu eu! Eu aş scăpa cu fugă, deci le rămâi tu, să se răfuiască cu tine. Să pleci la cinci mile de casă! Grozavă primejdie, n-am ce zice! Caută în tot Texasul un călăreţ capabil să mă ajungă din urmă, atunci când sunt cu dragă mea Lună! Mă îndoiesc să găseşti, Casey!

— Sfârşeşte, Louise! Interveni Pointdexter, cu asprime. Nu-mi place să te aud vorbind așa... N-o lua în seamă, Casey! Lăsând deoparte pe indieni, află că pe aici roiesc tot felul de lepădături. Îţi interzic să pleci singură la plimbare, așa ca până acum, te rog să nu uiți.

— Fie, dacă vrei tu, tată – murmură Louise, ridicându-se de la masă. Nu pot să trec peste cuvântul tău. Dar să știi c-am să mă îmbolnăvesc stând închisă în casă... Du-te, Pluto! Urmă ea, întorcându-se spre negrul rămas în ușă, cu același zâmbet pe față. Dă-i drumul Lunii în țarc sau pe pășune, unde crezi tu, las-o să alerge în voie prin prerie dacă-i place. Nu mai plec nicăieri.

Fata ieși îndată din încăpere. „Oare ce-a aflat tata? Poate că nu-s decât niște simple bănuieli de-ale lui. Cine să-i fi spus? Oare știe ceva de întâlnirea noastră?”

CAPITOLUL XXIX.

EL COYOT ACASĂ LA EL.

Callhown se ridică de la masă aproape tot atât de brusc că și Louise. De astă dată nu se închise la el în odaie, ci ieși din casă. Deși nu se restabilise pe deplin de pe urma rănilor primite în duel, se simțea mult mai bine și făcea mici plimbări în jurul conacului. Acum, fie că era tulburat de discuția din sufragerie, fie de vestea pe care o primise plantatorul, găsi în el destulă putere și, sprijinindu-se într-un baston, se aventură până departe în susul râului, în direcția fortului. Merse așa destul de mult prin preria pustie și arsă de soare, care începea chiar din spatele haciendei și se întindea până în zare. Deodată se apropie de niște hățișuri de salcâmi, adăpostită în umbra unor copaci înalți. Aici, pierdută în verdeață, se vedea o colibă, cu pereții din șipci împlinite cu lut. Era un hacale, cum întâlnești adesea în Texasul de sud-vest. Stăpânul ei era Miguel Diaz, mustangerul mexican. Coliba semăna într-un total stăpânului – un om crud și pe jumătate sălbatic, care-și merita cu prisosință porecla: „El Coyot”. Lupul acesta era greu de găsit în bârlogul lui – căci altfel nu puteai să numești hacaleul unde sălășluia Miguel Diaz. Coliba era pentru el doar un adăpost pentru noapte. Rareori și atât. Numai după o vânătoare izbutită își îngăduia Diaz să se aciueze în preajma settlementului și să se bucure o vreme de „distracțiile” obișnuite acolo. Restul timpului și-l petrecea în largul preriei.

Callhown avu noroc: îl găsi acasă, deși, ce-i drept, nu era treaz. De altfel, asta era ceva obișnuit la el.

— Hei, senior! Strigă El Coyot, văzându-și oaspetele în ușă. Ce vânt te-aduce? Nu m-am așteptat să te văd aici, zău. Ia un scaun. Uite colo un scaun. Ha-ha-ha!

Hohotele mexicanului fuseseră stârnite de obiectul pe care el îl numea scaun. Nu era decât o țeastă de mustang. Mai vedeai în coliba sărăcăcioasă o masă grosolană, întocmită din tulpini de iucca și un pat la fel de primitiv din trestie – încolo nimic. Obosit de drum, Callhown urmă îndemnul gazdei și se așeză pe țeastă de mustang. Fără să piardă vremea,

deschise vorba îndată despre ale lui.

— Senor Diaz – începu el – am venit aici ca să...

— Senor americano! Bălmăji mahmur vânătorul de mustangi. La ce atâta pălăvrăgeală?! Caramba! Știi eu bine ce te-a adus încoace. Vrei să-i faci de petrecanie diavolului de irlandez, ai?

— Întocmai.

— Uite ce e, ți-am promis: o fac pentru dumneata la prima ocazie pentru cinci sute de sunători. Ehei, Miguel Diaz își ține cuvântul! Mai așteaptă nițel, că până acum nu mi-a picat în mână. Drace! Ca să-i vii unuia de hac așa cum scrie la carte, se cere pricepere, păi ce crezi! Nici aici, în prerie, nu poți omorî fără să lași urme și dacă-i vorba să se găsească vreo urmă, apoi atunci n-o să-ți fie moale. Dumneata, senor, uiți că sunt mexican. Dacă eram american ca dumneata, totul ar fi fost floare la ureche. Spuneam că ne-am luat la ceartă și gata, scăpăm cu obrazul curat. Pe când așa, cu noi, mexicanii, e groasă rău. La noi, dacă faci să curgă sânge, se cheamă că ai săvârșit o crimă. Și pe urmă, voi, americanii, la judecata voastră prostească, cu cei doisprezece judecători „cinstiți”, hotărâți degrabă: „La spânzurătoare cu el!”. Îl urăsc pe irlandez cât îl urăști și dumneata, dar n-am de gând să dau de bucluc. Trebuie să aștept să-mi vină bine!

— Acum ar fi momentul! Se grăbi Callhown. Spuneai că ți-ar fi ușor s-o faci, dacă ar începe ceva cu indienii.

— Da, am spus-o. Ei, dacă-ar fi așa...

— N-ai aflat nimic?

— Ce să aflu?

— Cum, ce? Comancii sunt pe picior de război.

— Caramba! Strigă El Coyot, sărind în mijlocul colibei de pe patul de trestie. Sfântă fecioară, adevărat, senor?

— E adevărul adevărat! Adineauri am primit vestea, însuși comandantul fortului m-a înștiințat.

— Ei, dacă-i așa... – Făcu mexicanul, gânditor. Dacă-i așa, atunci don Mauricio poate să-și ia adio de la viață. Comancii au voie să-l omoare, ha-ha-ha!

— Ești sigur?

— Eram mai sigur dacă pentru scăfârlia lui mi se numărau o mie de dolari, în loc de cinci sute.

— Merită.

— Cât?

— O mie de dolari.

— Promiți?

— Promit.

— Eh, atunci or să-l calce „comancii”, senor căpitan. Întoarce-te acasă și dormi liniștit. Cum se ivește prilejul, dușmanul dumitale o să rămână fără păr. Înțelegi ce vreau să spun?

— Da, înțeleg.

— Ai grijă numai de pregătește mia de dolari.

— Banii te-așteaptă.

— Drace! Umflu bănetul ăsta în doi timpi și trei mișcări! Preasfântă fecioară! Se însufleți mexicanul, de cum plecă oaspetele. Ce noroc! Să te procopsești cu un miar, ca să vii de hac unui om, căruia și așa voiam eu să-i fac felul! Comancii sunt pe picior de război? Păi dacă-i așa, să-mi pregătesc și eu straiete pentru mascarada asta. De mult stau degeaba, că n toți anii ăștia de pace cu indienii nu le-am folosit niciodată.

CAPITOLUL XXX.

POȘTA AERIANĂ.

Louise Pointdexter îndrăgea tot felul de sporturi, până și tragerea cu arcul și era un arcaș desăvârșit. Învățase să tragă cu arcul de la indienii tribului Guma, încă de pe când trăiau pe Mississippi, dar de când se aflau în Texas, nu avusese prilejul să-și mai încerce îndemânarea. Frumosul ei arc de lemn de portocal, cu săgețile-i penate, zăcea aruncat într-un dulap. Dar iată că sosi o clipă când arcul îi fu de mare folos. Asta se întâmplă curând după discuția din sufragerie, când tată-său o oprise să se mai plimbe singură prin prerie. Fata se supuse fără murmur cuvântului părintesc, ba renunță aproape cu totul la plimbări, chiar și în tovărășia fratelui ei. Mustangul rotat se plictisea în grajd, însă Louise nu uita de dragă ei Lună: se ducea adesea să o vadă și ruga să fie bine îngrijită. Acum, tragerea cu arcul luă locul plimbărilor călare. Creola închina arcului aproape tot timpul. Se ducea pe malul Leonei, umbrit de aluni bătrâni, de duzi și de cedri, unde era singură și nu o tulbura nimeni. De altfel, în ultima vreme căuta singurătatea mai mult ca oricând. Tată-său, oricât de prost dispus ar fi fost, nu-i putea reproșa nimic pentru această nevinovată distracție.

— Și nici nu se mai neliniștea din pricina fetei: o apărau zidurile înalte ale Casei del Corvo și apele adânci ale Leonei. Pe de altă parte, plantatorul nu numai că nu avea nimic împotriva acestor ceasuri pe care fiica lui le petrecea în singurătate, dar chiar le încuviința. Bănuielile ce-l tulburaseră o vreme și nu fără temei, se risipiră repede. La urma urmei, pesemne că totul nu era decât o clevetire. Limbile ascuțite caută veșnic un prilej să trăncănească. Și găsiseră cu cale să se oprească asupra Louisei. Se putea foarte bine ca întâlnirea ei cu Maurice-Mustangerul să nu fi fost decât o simplă întâmplare. Fata putea să-l întâlnească pe neașteptate în crâng și nu se cuvenea să nu schimbe o vorbă cu omul care îi salvase viața în două rânduri. Nu era la mijloc decât un simplu simțământ de recunoștință, de bună seamă. Faptul că Louise dăduse ascultare atât de lesne cuvântului părintesc întărea convingerea plantatorului.

De obicei, nu era prea ușor să înfrângi voința Louisei, mai cu seamă dacă te așezai în calea dorințelor ei. Woodley Pointdexter știa bine cât de șubredă era autoritatea sa de părinte asupra fetei și era mulțumit de purtarea ei. Nevinovata pasiune a tragerii cu arcul, de pe urma căreia aveau de suferit doar păsărelele din grădină, îl bucura. Se vede însă că tatăl frumoasei Louise, care împlinise de curând cincizeci de ani, uitase ce înseamnă tinerețea. Nu păsărelele erau ținta săgeților Louisei. Altceva o făcea să îndrăgească

tragerea cu arcul. Fata punea o scrisorică în vârful săgeții și trimitea săgeata în tufele de salcâmi de pe malul din față al Leonei. După câțva timp, aceeași săgeată pornea dintr-un alt arc și se întorcea cu o altă scrisorică în vârf. De când lumea, dragostea râde de opreliștile ce-i stau în cale!

Pentru că nu puteau să se mai întâlnească, Maurice și Louise scorniseră această „poștă aeriană”.

CAPITOLUL XXXI.

O TRECERE IZBUTITĂ PESTE RÂU.

Schimbul de scrisorele nu ținu mult timp. Cei doi îndrăgostiți doreau să se vadă cu orice preț... Dragostea care se aprinsese în inima Louisei și a lui Maurice nu înțelegea să se dea bătută în fața opreliștilor de nici un fel. Curând găsiră un mijloc să-și îndeplinească dorința. Se întâlniseră de două ori în liniștea grădinii bătrâne, cufundate în noapte și de două ori stelele de pe cer le ascultaseră jurămintele. Acum hotărâseră o a treia întâlnire.

În acest timp, orgoliosul plantator trăia într-o naivă și dulce neștiință. Putea oare să-și închipuie că singura-i fiică, de care era atât de mândru, îi va înșela încrederea, fără nici o părere de rău? Pointdexter păstra nădejdea că afacerile lui se vor îndrepta și plănuia să o mărite pe frumoasa Louise cu un om bogat și influent. Putea oare să-și închipuie că ea se întâlnește, noaptea, cu un simplu vânător de mustangi, nesocotind toate principiile societății din care făcea parte? Desigur că nu. Plantatorul nu avea nici cea mai mică bănuială. Asta i s-ar fi părut de necrezut, monstruos. Era mulțumit că Louise s-a supus cuvântului său și, că a încetat cu plimbările-i călare.

La drept vorbind însă, îl cam neliniștea această supunere, neobișnuită la ea și uneori îi părea rău că a oprit-o să mai plece la plimbare.

Era o noapte așa cum numai în sud poți vedea. Discul argintiu al lunii luneca lin pe cerul de safir. În văzduhul străveziu se conturau siluetele depărtate și impunătoare ale munților. Frunzișul copacilor părea că ascultă încremenit larva fiarelor, păsărilor și găngăniilor. Greu se lipește somnul de un îndrăgostit într-o asemenea noapte!

Spre miezul nopții, un călăreț ieși pe poarta hotelului ținut de Oberdoofer. Apucă pe drumul ce cobora spre Leona și dispăru curând din ochii călătorilor întârziați și grăbiți să ajungă în settlement.

Drumul pe care înainta călărețul trecea pe lângă Casa del Corvo, aflată pe celălalt mal al Leonei. Ajuns în marginea crângului de salcâmi, călărețul sări din șar și legă calul de un copac. Apoi desprinse de la oblânc o frânghie lungă din păr de cal, o strânse colac și, petrecând-o pe braț, porni încet spre haciendă. Înainte să iasă din umbra copacilor, se uită cu luare-aminte la cer și la luna care lumina ca ziua.

„N-are rost să aștept aici până ce frumoasa asta s-o hotărî să se ascundă! Își zise el, preocupat. Poate să lumineze așa până-n zori”.

Măsura cu privirea locul deschis ce-l despărțea de malul râului. Casa del Corvo se afla pe celălalt mal al râului.

„Dar dacă întâlnesc pe cineva? Nu, e prea târziu și nu cred să rățacească nimeni pe afară. Doar dacă n-ai somn din pricina gândurilor negre! Și-n casă asta e cineva care n-are somn,

există un asemenea om! Dacă e treaz, mă zărește fără doar și poate. Dar n-am încotro. Pe cer nu se vede nici urmă de nor și luna n-o să apună prea curând. Louise mă așteaptă. Trebuie să risc. Curaj!”.

Zicând acestea, se furișă iute pe întinderea deschisă ce-l despărțea de râu. Curând ajunse pe malul abrupt al Leonei. Fără să piardă o clipă, coborî sprinten pe o cărăuie șerpuitoare până lângă apă. Dincolo, lângă malul din față, o luntre mică adăsta în umbra unui plop uriaș. Un timp, omul păru că măsoară din ochi lărgimea râului, cercetând totodată cu încordare hățișurile din jur. După ce se încredința că nu era nimeni prin preajmă, azvârli cu o mișcare dibace lassoul. Lațul căzu peste botul luntrei și el o trase încetișor. Pe fundul luntrei găsi vâslele. După ce trecu râul și legă luntrea la mal, oaspetele nocturn al Casei del Corvo se opri în umbra plopului. De prisos să mai spunem că oaspetele acesta nu era nimeni altul decât Maurice-Mustangerul.

CAPITOLUL XXXII.

UMBRĂ ȘI LUMINĂ.

Maurice nu așteaptă mult sub umbra plopului. În clipa când sărise în luntre, la Casa del Corvo se deschisese o fereastră ce dădea spre grădină. Pe cercevea, în lumina lunii, se văzu o mână micuță și albă. Curând, Louise Pointdexter cobora pe scara de piatră în grădină. O clipă se opri în loc să asculte: nu cumva i s-a părut numai că aude zgomot de vâsle? Greierii umpleau văzduhul cu țârâitul lor neîntrerupt, așa că puteai lesne să te înșeli. Dar ceasul hotărât pentru întâlnire sosise și nu o mai răbda inima să aștepte. Păși ușor pe trepte, se strecură în grădină printre tufișuri, ocolind statuile de marmură așezate ici-colo și în cele din urmă ajunse sub plop. Mustangerul o cuprinse în brațe, plin de dragoste.

— Mâine noapte ne întâlnim iar, dragul meu, da?

— De-aș putea, aș spune da, să ne întâlnim și mâine și poimâine, mereu, iubita mea.

— Ce te împiedică? De ce mi-ascunzi?

— Mâine în zori trebuie să plec pe Alamo.

— Așa? Și trebuie neapărat să pleci?

Întrebarea Louisei sună fără voia ei ca un reproș: întotdeauna când auzea de coliba singuratică de pe Alamo, simțea o strângere de inimă. De ce, nici ea singură nu știa.

— Am motive serioase să plec.

— Motive serioase? Te-așteaptă cineva acolo?

— Nimeni altul decât prietenul meu Phelim. Sper că nu i s-a întâmplat nimic. L-am trimis la colibă acum vreo zece zile, înainte să se fi iscat zvonurile cu indienii.

— Numai Phelim te-așteaptă? Altcineva, nu? Adevărat, Maurice? Să nu mă minți, dragul meu! Numai Phelim te-așteaptă?

— De ce mă întrebi, Louise?

— N-aș putea să-ți spun. Aș muri de rușine dacă ar fi să recunosc ce-mi trece uneori prin minte.

— Nu te teme. Spune-mi tot ce gândești. Eu, unul, n-aș fi în stare să-ți ascund nimic. Hai, spune, bucuria mea!

— Ții cu tot dinadinsul să știi, Maurice?

— Sigur că da. Ți-aș spulbera într-o clipă toate îndoielile, sunt convins. Dacă se află despre legătura noastră, vei avea discuții neplăcute. Iată de ce trebuie să plec pe Alamo.

— Vrei să rămâi acolo?

— Doar o zi sau două, ca să-mi strâng lucrurile și să-mi iau un ultim rămas bun de la coliba din prerie.

— Așa!

— Nu știu cum, pari nemulțumită.

— Nu, sunt numai nedumerită. Nu te înțeleg. Și probabil că n-am să te înțeleg niciodată.

— Totul e foarte simplu. Am luat o hotărâre importantă și știu c-ai să mă ierți atunci când ai să afli.

— Să te iert, Maurice? De ce?

— Pentru că ți-am ascuns taina mea. Nu sunt cel drept care mă iei.

— Eu știu un singur lucru: că ești un om nobil, frumos și curajos. De rest, nu-mi pasă. O, Maurice, nici nu-ți închipui ce drag îmi ești și cât te iubesc!

— Porumbița mea, în inima noastră arde aceeași dragoste și, ca să ne apărăm fericirea, trebuie să ne despărțim.

— Să ne despărțim?

— Da, iubito! Numai pentru scurt timp.

— Cât?

— Atât cât trebuie unei corăbii să treacă Oceanul Atlantic și să se întoarcă.

— Mi se pare o veșnicie! De ce trebuie să pleci?

— Vezi tu, e nevoie să mă reped până în patrie, în Irlanda. Nu-s nici douăzeci de ceasuri de când am primit de acolo o veste importantă pentru mine. Iar la întoarcere, am să dovedesc mândrului tău tată că mustangerul acesta sărac, care a cucerit inimă fiicei sale... Oare am cucerit-o, Louise?

— Știi foarte bine. Iubirea îmi stăpânește toate gândurile, toate simțămintele, toate visurile!

Urmără alte îmbrățișări și alte jurăminte, pecetluite de gingașe sărutări. Cei doi îndrăgostiți nici nu băgară de seamă că țărâitul greierilor s-a potolit dintr-o dată, ca și larmă de noapte a păsărilor, care începură să se avânte tot mai sus în zbor în lumina lunii. Se auzi un zgomot de pași pe cărarea așternută cu pietriș, dar ei nu zăriră silueta întunecată ce se furișa printre tufișuri, pitulându-se din când în când pe după statui. Nu zăriră umbra ascunzându-se în spatele unui copac și nu bănuiau că Casey Callhown le surprinde fiecare mișcare și fiecare șoaptă.

CAPITOLUL XXXIII.

UN ADEVĂR CHINUITOR.

O simplă întâmplare îl făcuse pe Callhown să descopere acest adevăr chinuitor. La miezul nopții, căpitanul se urcase pe azotee și-și fuma în liniște țigara. De bună seamă, în aceste clipe socotea că nu are nici un motiv să se neliniștească. Rănile primite în duelul cu mustangerul erau aproape vindecate. Ce-i drept, amintirea înfrângerii îl mai sâcâia și acum, dar gândul răzbunării neîntârziată îi mai îndulcea amărăciunea.

Casey Callhown, ca și plantatorul, era foarte mulțumit să vadă că Louise a renunțat la plimbările ei prin prerie și de fapt el era autorul acestei opreliști părintești. Întocmai ca și plantatorul, nu bănuia nici pe departe ce ascunde pasiunea fetei pentru tragerea cu arcul, socotind totul drept o distracție nevinovată.

Începuse chiar să se mângâie cu gândul că nepăsarea Louisei față de el nu-i decât o prefăcătorie. În plus, de la o vreme, tânăra creolă nu se mai purta atât de repezit cu el și Casey era gata să se îndoiască de bănuielile pe care gelozia i le vârâse în cap.

Căpitanul își fuma liniștit țigara, privind în direcția râului. Apariția unui călăreț pe drum nu-l miră câtuși de puțin. I se părea foarte firesc să călătorești noaptea, pe răcoare, în loc să te canonești sub arșița nemiloasă a soarelui de peste zi.

La lumina lunii nu-l recunosc pe călăreț și, de altfel, nici nu-l cercetă prea atent. Îl urmărea cu privirea numai ca să-și omoare vremea. Abia atunci când călărețul se abătu în crâng, Callhown miroși ceva.

„Ce să însemne asta? Făcu el, cu mirare. Uite-l, a sărit din șa și se îndreaptă înapoi, spre cotul râului. Uite, coboară și malul. După cum se vede, cunoaște bine locul... Ce-o fi vrând pe-aici? Nu cumva are de gând să se strecoare în grădină? Dar cum? Trebuie să treacă râul înot. N-o fi vreun hoț?”

Acesta fu primul gând care-i veni în minte, dar își dădu seama îndată de netemeinicia unei asemenea presupunerii.

„Aha, aud un plescăit de vâsle... Va să zică a tras luntrea și acum trece râul. Ce naiba o fi căutând aici?”

Era gata să coboare ca să trezească bărbații din casă și să cerceteze împreună grădina, când auzi un alt zgomot, care îi schimbă numaidecât hotărârea. Era un scârțâit ca de ușă sau fereastră deschisă. Zgomotul venea de undeva de jos, nu departe de locul unde se afla el. Căpitanul se aplecă peste parmaclâcul azoteei și scrută întunericul. Deodată, o paloare cadaverică i se așternu pe față: se deschise fereastra de la odaia verișoarei sale. Și însăși Louise, înveșmântată în alb, stătea în capul scării ce cobora în grădină. Ghici că între apariția ei și omul care trecuse râul cu luntrea trebuie să fie neapărat o legătură și în aceeași clipă înțelese că omul din luntre nu-i altul decât Maurice-Mustangerul.

Rămase încremenit, incapabil să facă vreo mișcare. Abia târziu, după ce silueta albă a Louisei dispăru și auzi șoapte în grădină, tresări, fulgerat de un alt gând. Se hotărî să nu trezească pe nimeni: el singur trebuia să fie martorul rușinii de care se acoperea Louise. Porni grăbit pe urmele ei, tremurând de indignare. Le auzi mărturisirile și jurămintele de dragoste, hotărârea mustangerului de a pleca a doua zi în zori și făgăduiala lui că se va

întoarce curând, apoi fu martor la îmbrățișările lor pătimase. Îl cuprinse dorința aprigă de a împlânta pumnul în pieptul rivalului său și să-l vadă prăvălindu-se acolo, la picioarele iubitei. Dar nu avu curaj.

Să fi fost oare din pricină că zări în lumina lunii un Colt cu șase gloanțe lucind la cingătoarea mustangerului? Căpitanul se grăbi să plece, lăsându-i singuri pe cei doi îndrăgostiți.

CAPITOLUL XXXIV.

INTENȚII „CAVALEREȘTI”

Încotro o pornise Casey Callhown? De bună seamă că nu spre odaia lui. Putea oare somnul să se lipească de un om chinuit ca el? Căpitanul intră în odaia vărului său, Henry Pointdexter. Se duse glonț la Henry, fără să mai piardă vremea să ia o lumânare. De altfel, luna lumina îndeajuns și nici nu avea nevoie de lumânare.

Deslușeai ușor liniile mobilei simple: un lavoar, o masă nu prea mare, două scaune și patul cu un polog de muselină care te ferea de vizita nesuferită a țăntarilor. Callhown ridică pologul și se grăbi să-l trezească pe tânărul care dormea fără grijă:

— Scoală, Henry! Strigă el, scuturându-l cu putere de umăr.

— A-a! Tu ești, Casey? Ce este? Sper că n-au năvălit indienii?!

— E mai rău. Mult mai rău. Scoală și hai cu mine! Grăbește-te, altfel va fi prea târziu. Vino să vezi rușinea familiei noastre! Pentru numele lui Dumnezeu, grăbește-te, altfel numele de Pointdexter va ajunge de râs în întreg Texasul!

După o asemenea prevenire, firește că niciunul dintre Pointdexteri n-ar mai fi avut poftă de somn. Tânărul sări în picioare și se uită nedumerit la vărul său.

— Nu-ți mai pierde vremea cu îmbrăcatul! Îl zori căpitanul, tulburat. Hai repede! Repede, te rog!

În câteva clipe, Henry îmbrăcase costumul simplu pe care îl purta de obicei și o porni în urma căpitanului.

— Ce s-a întâmplat, Casey? Întrebă el, când Callhown îi dădu să înțeleagă prin semne că trebuie să se oprească. Lămurește-mă, ce înseamnă toate astea?

— Uită-te singur! Vino mai lângă mine și uită-te! Privește printre copacii ăștia, în direcția unde îți priponești tu luntrea. Ce vezi?

— Văd o siluetă în alb... parcă ar purta rochie. Da, e o femeie.

— Ai dreptate, e o femeie. Și cine crezi că e?

— Habar n-am! Tu știi, Casey?

— Iar alături se vede o altă siluetă, în haine de culoare închisă.

— Pare un bărbat. Da, chiar așa.

— Și cine crezi că e?

— De unde să știu, Cas? Tu știi?

— Da, știi. Bărbatul e Maurice-Mustangerul.

— Dar femeia?

— Este Louise, sora ta, în brațele lui.

În aceeași clipă, tânărul Henry se aruncă înainte.

— Stai! Îl opri Callhown, prinzându-l de braț. Uiți că ești neînarmat, spre deosebire de mustanger! Știi bine că-i înarmat. Ține! Urmă el, întinzându-i pumnalul și revolverul lui. Mă gândeam să mă folosesc eu însumi de ele, dar mi-am zis că e mai nimerit să o faci tu, fratele și apărătorul surorii tale. Haide, Henry! Numai vezi să n-o nimerești cumva pe ea; du-te tiptil până lângă ei, că n-are rost să-l mai previi. Găurește-i burta și, dacă cele șase gloanțe nu-i vin de hac, atunci înfige și pumnalul. Eu stau în apropiere să-ți sar în ajutor.

Henry Pointdexter nu avea nevoie de aceste sfaturi mârșave. Se năpusti numaidecât înainte, dornic să salveze cinstea surorii sale.

— Ticălosule! Izbucni el. Dă-te la o parte, Louise, lasă-mă să-l împușc! Dă-te la o parte, surioară, ascultă-mă odată!

În loc să scoată revolverul și să se apere, Maurice se străduia să se desprindă din brațele fetei, temându-se doar pentru ea. Fata însă se lipea și mai strâns de el. Dacă ar fi tras asupra mustangerului, Henry ar fi primejduit și viața surorii sale. Șovăi și nu apăsă pe trăgaci. Clipa aceasta fu salvatoare pentru toți. Lăsându-și iubitul, Louise prinse brațul fratelui ei: știa că de Maurice nu are de ce se teme și că trebuie să-l stăpânească doar pe Henry.

— Fugi, fugi! Strigă ea spre mustanger, străduindu-se să-și potolească fratele. Henry nu cunoaște adevărul, am să-i explic eu singură totul. Fugi, Maurice! Repede, salvează-te!

— Henry Pointdexter! Rosti tânărul irlandez, care era gata să dea ascultare acestui sfat. Mă socotești pe nedrept un ticălos. Dă-mi un răgaz și dacă mă voi dovedi nedemn de respectul și dragostea surorii tale, poți să mă împuști în văzul tuturor ca pe un coiot fricos. Până atunci, rămâi cu bine!

Furia lui Henry, care se smucea din brațele surorii sale, slăbea din ce în ce mai mult: cuvintele mustangerului îl liniștiră. Împotrivirea lui era tot mai slabă și, în clipa când Maurice se aruncă în apa râului, îndreptându-se înot spre malul celălalt, el își lăsă brațele de-a lungul corpului.

— L-ai judecat greșit, frate. Te-asigur că nu-l cunoști! Exclamă Louise. O, Henry, de-ai ști ce om minunat este! Nu va îngădui niciodată să fiu jignită și cu atât mai puțin ar fi în stare să mă jignească el. Mi-e cu neputință să nu-l iubesc și nu-mi pasă că e un simplu mustanger!

— Louise. Spune-mi adevărul, vorbește-mi ca și cum ai vorbi cu tine însăși. Îmi dau seama că-l iubești pe omul acesta. Spune-mi adevărul: s-a purtat cavalereste față de tine? N-a abuzat de încrederea ta?

— Nu, nu, nu! Îți jur! Henry, de ce l-ai jignit? N-o merită câtuși de puțin!

— L-am jignit, eu?!

— Da, Henry, l-ai jignit într-un mod grosolan și nedrept.

— Sunt gata să-i cer scuze, plec să-l ajung din urmă și-i cer scuze pentru că nu m-am putut stăpâni. Dacă tu-mi spui adevărul, surioară, atunci trebuie să fac acest lucru. Știi doar că eu l-am simpatizat din prima clipă când l-am văzut. Hai, Louise, acum du-te în odaia ta și culcă-te. Mă grăbesc să ajung la hotel, poate că-l mai găsesc acolo. N-am liniște până nu-mi îndrept greșeala.

În clipa când fratele și sora treceau pragul casei, în urma lor se ivi o a treia siluetă, care până atunci stătuse pitulată între tufe. Era Casey Callhown. Și el se gândea la mustanger.

CAPITOLUL XXXV.

O GAZDĂ NEPRIMITOARE

„Un papă-lapte! Un fricos! Un gogoman! Sunt un prost că m-am amăgit cu asemenea speranțe! Trebuia să prevăd că ea va ști să-l înmoaie pe mucosul ăsta, pentru ca nemernicul ăla s-o poată șterge. Ascuns după un copac, l-aș fi răpus fără să risc nimic. Unchiul Woodley nu putea decât să-mi mulțumească pentru asta. Iar în settlement toți mi-ar fi dat dreptate. Un seducător ticălos! Un geambaș josnic! Cine ar fi cârtit împotriva dreptei răfuiei cu un asemenea individ? Acum, la naiba, când o să mi se mai ivească un prilej ca asta!”

Așa gândea căpitanul pe când se întorcea spre casă, la oarecare depărtare în urma Louisei și a lui Henry.

— Ciudat! Bombăni el. Nătărăul ăsta cu caș la gură are într-adevăr de gând să-i ceară scuze omului care i-a sucit capul soră-și? Da, pesemne că a luat lucrurile în serios, altfel nu-mi explic zarva din grajd. Se pregătește să-și scoată calul.

Potrivit obiceiului mexican, ușa de la grajd dădea într-o curte pietruită. Era întredeschisă. După o clipă, cineva o împinse dinăuntru și în prag apăru un om cu o mantie aruncată pe umeri și cu o panama pe cap, ducând de frâu un cal înșeuat. Callhown îl recunoscuse îndată pe vărul său.

— Uf, l-ai scăpat! Șuieră căpitanul furios când tânărul se apropie. Dă-mi înapoi pumnalul și revolverul! Jucăriile astea nu-s pentru mânuțele tale delicate. De ce n-ai făcut cum ți-am spus eu, de ce te-ai lăsat prostit?

— Da, așa e, m-am lăsat prostit – răspunse liniștit tânărul. Știu bine asta. Am jignit în mod grosolan și pe nedrept un om cumsecade.

— Ai jignit un om cumsecade! Ha-ha-ha! Ți-ai ieșit din minți, pe legea mea!

— Aș fi fost un nesăbuit dacă ți-aș fi urmat sfatul, Casey. Din fericire, n-am făcut-o. Vreau să-l găsesc și să-i cer scuze.

— Încotro?

— Mă grăbesc să-l ajung din urmă pe Maurice-Mustangerul și să-mi cer scuze pentru purtarea mea.

— Ha-ha-ha! Glumești, desigur!

— Nu, vorbesc cât se poate de serios. Vino cu mine și ai să vezi.

— Atunci îți spun încă o dată că ți-ai ieșit din minți! Și nu ești numai nebun, ci pur și

simplu idiot!

— Nu pari prea politicos, Casey!

Zicând aceasta, tânărul dădu pinteni calului și se depărta în galop. Callhown rămase nemișcat până ce-i pierdu din ochi. După aceea se îndreptă spre casă, străbătu iute verandă și intră la el în odaie. Curând se ivi înfășurat într-o mantie veche. Se duse la grajd. Nu trecu mult timp și ieși în curtea pietruită, ducându-și calul înșeuat spre poartă cu atâta grijă, încât ai fi crezut că e un hoț. Ajuns afară, sări în șa și se depărtă cu repeziciune. O milă sau două călări pe același drum cu Henry Pointdexter, dar se părea că nu ține să-l ajungă din urmă, căci Henry avusese răgaz să i-o ia binișor înainte. Într-adevăr, Callhown nu se grăbea. La jumătatea drumului spre fort se opri, aruncă o privire cercetătoare spre crângul din apropiere și apucă brusc pe o potecă lăturalnică, în direcția râului.

„Mi-a mai rămas o singură posibilitate, dar nu-i de loc de lepădat. Numai că mă costă bani grei spre deosebire de prilejul pe care l-am scăpat adineauri. O mie de dolari în cap! Ce contează! Trebuie să scap de ticălosul ăsta de irlandez! Mâine, în zori, după cum spunea chiar el, dacă nu cumva a mințit, se duce la coliba lui. Tare aș vrea să știu când pornește la drum! Pentru oamenii din prerie se pare că-i târziu în zorii zilei. Hm, mai e destul timp! El Coyot are răgaz să i-o ia înainte lui Maurice. Coliba lui trebuie să fie prin apropiere. Mexicanul știe unde, nici vorbă, sau, oricum, știe drumul care duce într-acolo. Asta mi-e de ajuns. N-are decât să-l aștepte pe Maurice la coliba lui. Numai că eu nu prea cred să mai ajungă. Pe drum poate oricând să se întâlnească cu indienii!”

Cu aceste gânduri, căpitanul se apropie de hacaleul mustangerului mexican. Ușa era dată în lături. Dinăuntru se auzea un sforăit răsunător, întrerupt în răstimpuri de niște scânceli ca un guițat ori de strigăte balmăjite: „Caramba! Mii de draci! Iisuse! Sfântă fecioară!”

Callhown se opri în prag, ascultând.

— Porcul, e beat criță!

— Hei, senor! Îngăimă stăpânul hacaleului, dezmeticindu-se puțin. Cu cine am onoarea? Uf, nu asta am vrut să spun! Sunt fericit că vă văd! Eu, Miguel Diaz, El Coyot, cum mi se mai spune... ha-ha-ha! El Coyot! La naiba! Cine sunteți? Numele dumneavoastră, senor, mii de draci! Cine sunteți?

Ridicându-se în coate pe patul lui de trestie, El Coyot rămase nemișcat, cercetând cu privirile rătăcite acest musafir neașteptat, care-i curmase visele de bețiv. Apoi se porni să mormăie în legea lui, se trânti pe pat și începu iar să sforăie.

— Încă o posibilitate pierdută! Șuieră furios Callhown, întorcându-se să plece. Blestem! În noaptea asta, ghinioanele s-au ținut scai de mine! Până s-o trezi porcul ăsta, trec cel puțin trei ceasuri. Trei ceasuri! Atunci va fi prea târziu, prea târziu...

Apucă nehotărât calul de frâu, de-ai fi zis că nu știe ce să facă și încotro să pornească.

— N-are nici un rost să rămân aici. Până să-și vină asta în fire, se luminează de ziuă. Pot tot așa de bine să mă întorc acasă și să aștept acolo sau...

Tăcu deodată fără să rostească hotărârea luată. Dar oricare ar fi fost, ea avu darul să pună capăt îndoielilor căpitanului.

Callhown se îndreptă în goană în direcția opusă drumului care-l adusese la hacaleul lui El Coyot.

CAPITOLUL XXXVI.

TREI OAMENI PE ACELAȘI DRUM.

Nimeni nu va nega, că o plimbare prin preria acoperită cu iarbă moale și mătăsoasă e una dintre cele mai mari desfătări de pe lume. Mulțumită prietenului care călărește alături de tine, fermecat ca și tine de frumusețile și de măreția naturii, plimbarea asta îți va rămâne vie în minte ani și ani de-a rândul. Destul să ieși din settlement și să te abați de la drumul cel mare, marcat de urmele a cinci-șase cai, ca să mergi apoi ceasuri, săptămâni, luni, ba poate și un an întreg, fără să întâlnești în cale țipenie de om. Numai cine a umblat de unul singur prin uriașa prerie a Texasului poate să-și dea seama cu adevărat de întinderea-i nemărginită. Nici pe ocean nu încerci cu atâta putere simțământul vastității.

În largul oceanului, nimic nu trădează calea străbătută. Imensa suprafață azurie a apei, cu o cupolă de un azuriu ceva mai deschis răsturnată deasupra, rămâne întotdeauna aceeași, încât nu deosebești nici o schimbare. Ba de la o vreme începe să ți se pară că stai nemișcat în centrul acestei uriașe cupole și nu poți cuprinde întreaga măreție a întinderii de apă... Preria e cu totul altceva. Insulițele de pădure, dealurile, copacii, lanțurile muntoase, stâncile se perindă într-una, spunându-ți că biruiești împărăția ei cea fără de hotare.

Călătorul, ce străbate preria și mai cu seamă preria Texasului de sud-vest, se încumetă rareori să admire sălbăticia naturii de unul singur. Pe aici se umblă de obicei în doi, ba chiar în grupuri de câte zece-douăzeci, altminteri, drumul e primejdios. Iată de ce întâlnești foarte rar pe aici drumeți singuratici.

În noaptea dramei petrecute în preajma Casei del Corvo, trei călători străbătură pe rând câmpia întinsă spre sud-vest de apa Leonei.

În clipa când Callhown pleca de la hacaleul mustangerului mexican, primul dintre cei trei călători putea fi văzut strecurându-se din settlement. Se îndrepta în direcția lui Rio de Nueces sau a unuia dintre afluenții săi.

De prisos să spunem că era călare: în Texas, nimeni nu umblă pe jos, decât doar cei care rămân într-un oraș sau la vreo plantație.

Omul avea un cal minunat. Silueta puternică și pasu-i sprinten arătau că poate face față cu ușurință unui drum lung. Călărețul era îmbrăcat așa cum se obișnuiește în Texas când pornești la un drum de zece-douăzeci de mile. Un serapé aruncat pe umeri urma să-l ferească de umezeala nopții. Cum însă noaptea era uscată și caldă, omul părea să se fi pregătit într-adevăr de drum lung, mai cu seamă că în direcția în care înainta nu se află nici un settlement prin apropiere.

În ciuda acestor lucruri, călărețul nu se grăbea, ca și cum prea puțin îi păsa când va ajunge la destinație. Cufundat în gânduri ori poate în aduceri aminte, părea că nu bagă de seamă nimic din jur. Calul, lăsat în voie, înainta cu pas sigur, încât ai fi zis că străbate un drum cunoscut. Călătorul acesta, pe care nimic nu era în stare să-l tulbure, se depărtă astfel până se pierdu în preria pâcloasă și abia luminată de lună.

Cam în același timp în care primul călăreț pieri în zare, în marginea settlementului se ivi

un al doilea călăreț. Apucă și el aceeași cale. Judecând după îmbrăcăminte, era pregătit deopotrivă de drum lung. Purta o pelerină largă, de culoare închisă, strânsă la piept și căzând în cute largi la spate.

Spre deosebire de primul călăreț, cestălalt era vădit că se grăbește să ajungă undeva. Mereu își îmboldea calul cu cravașa și cu pintenii. Ba ai fi zis că vrea să ajungă din urmă pe cineva – poate chiar pe călărețul care trecuse cu puțin înainte. Din vreme în vreme, se ridica în scări și scruta depărtarea. Curând pieri în zare, exact în locul unde pierise și cel dintâi călăreț. Așa cel puțin ai fi crezut, dacă ai fi stat să-i urmărești din fort sau din settlement.

Printr-o ciudată întâmplare – dacă într-adevăr era numai o întâmplare – în clipa când cel de al doilea călăreț fu înghițit de pâcla depărtării, în marginea settlementului se ivi un altul – al treilea. Apucă în aceeași direcție ca și primii doi, îmbrăcat și el ca pentru drum lung, cu o bogată pelerină roșie aruncată pe umeri. De sub poalele pelerinei ieșea la iveală o pușcă cu țeava scurtă, atârnată la oblâncul șei.

Ca și primul călăreț, nu se grăbea de loc, mergea încet, atât de încet, încât oricine ar fi putut să-l întreacă. Arăta însă o mare neliniște și în privința asta semăna cu călărețul dinaintea lui. Numai că în purtarea lor se făcea simțită și o mare deosebire. Dacă cel de al doilea călăreț își tot zorea calul, ca și cum ar fi vrut să ajungă pe cineva, cel de al treilea întorcea mereu capul, ca pentru a se încredința dacă nu-i urmărit. Uneori se răsucea pe jumătate în șa, alteori întorcea calul în loc, cercetând urmele după care se călăuzea.

Curând se pierdu și el în depărtare, fără să ajungă din urmă pe cineva și fără să fie, la rândul său, ajuns din urmă.

Distanța dintre cei trei călăreți se păstra aproape egală – tustrei mergeau fără să se vadă unul pe altul. Și nimeni nu i-ar fi putut zări pe toți trei dintr-o dată, afară doar de vreo bufniță cocoțată în vârful unui copac înalt, sau de vreo păpăludă ridicată în văzduh la vânătoare de fluturi de noapte.

După vreun ceas, cam la vreo zece mile de fortul Indge, poziția celor trei călăreți, unul față de altul, se schimbase mult.

Primul abia ajunsese în capul unei poteci lungi care tăia ca o alee un desiș întins cât vedeai cu ochii în dreapta și, în stânga. Poteca semăna cu o trecătoare, mărginită de verdele viu al copacilor, ca o apă mărginită de maluri. Lumina lunii desprindea poteca numai pe jumătate din întuneric. Ceva mai încolo cărarea făcea o cotitură neașteptată, intrând în umbra deasă a copacilor.

În capul potecii, primul dintre cei trei călăreți opri calul în loc și rămase așa, scrutând întunericul. Toată atenția sa era îndreptată înainte. Nu întoarse o dată capul. După câțva timp, încredințat pesemne că nimic nu-l împiedică să-și continue drumul, porni mai departe.

În clipa aceea fu zărit de către cel de-al doilea călăreț care venea pe același drum și se afla acum la vreo jumătate de milă în urmă.

Zărindu-l, omul în mantia neagră scoase un strigăt ușor. Îndemnă calul cu pintenii și apucă și el pe potecă. Primul călăreț avusese însă timp să dispară în umbra deasă de la cotul potecii.

Al doilea călăreț îl urmă îndată.

Cel de al treilea se ivi și el în capătul potecii, dar după un timp mai îndelungat decât cel de al doilea. El nu se avântă pe potecă, așa ca primii doi, ci se abătu într-o parte, pierzându-se printre tufe. Descălecă și legă calul de un copac, apoi străbătu desișul și ieși pe potecă.

Ca și mai înainte, se uita mereu îndărăt, ca și cum l-ar fi interesat mai mult cele ce se petreceau în spatele lui, decât în față. Curând se apropie de cotul potecii cufundată în umbră și se pierdu în întuneric, ca și ceilalți doi.

Concertul gălăgios al nopții, întrerupt în două rânduri de tropotul potcoavelor și apoi de zgomot de pași omenești, continua să răsună în noapte, în mijlocul hățișurilor.

Deodată bufni o împușcătură.

Urletul coiotului, mieunatul sălbăticiunilor, răgetul jaguarului – totul amuți într-o clipită.

Nu se auzi nici geamăt de om rănit, nici urlet de fiară răpusă. Jaguarul se porni iarăși să-i sperie pe locuitorii pădurii cu răgetu-i răgușit. Prietenii și dușmanii lui – păsări, animale, insecte, reptile – fără să ia în seamă răgetul acesta spăimântător, își începură din nou larma lor asurzitoare.

CAPITOLUL XXXVII.

A DISPĂRUT UN OM.

Clopotul Casei del Corvo sună de două ori, vestind vremea gustării de dimineață.

Sclavii care trudeau în vecinătatea conacului se așezară pe iarbă și începură să înfulece cu poftă din bucatele lor.

Familia plantatorului, adunată în sufragerie, era gata să se așeze la masă, când se văzu că lipsește cineva: Henry.

La început nimeni nu dădu atenție acestui fapt, așteptându-l să se ivească din clipă în clipă. Trecură câteva minute și Henry tot nu venea. Plantatorul își arătă mirarea, nedumerit de întârzierea fiului său.

În sud-vestul Americii se obișnuiește ca la gustarea de dimineață să se adune toți ai casei, așa că mirarea plantatorului era pe deplin îndreptățită.

— Pe unde umblă băiatul ăsta? Întrebă bătrânul Pointdexter pentru a patra oară.

Nici Callhown, nici Louise nu dădură vreun răspuns.

Din clipa când intrase în odaie, Callhown păstrase o tăcere deplină. În dimineața asta, ochii lui se fereau să întâlnească ochii Louisei. Ședea la masă, stăpânit de o mare nervozitate. O dată sau de două ori, la intrarea servitorului, chiar tresări. Nu încăpea îndoială: ceva îl tulbura adânc.

— E foarte ciudat că Henry n-a venit la masă! Repetă plantatorul pentru a zecea oară. Oare mai doarme? Nu, nu, Henry nu se scoală niciodată târziu. Chiar dacă s-a dus undeva, trebuia să audă cornul, dacă n-a auzit clopotul. Poate că e în cameră la el! Pluto!

— Aici, mister Woodley!

Pluto, pe lângă îndatorirea de vizitiu, mai avea și pe aceea de lacheu și își servea stăpânii la masă.

— Du-te în cameră la Henry și spune-i că noi terminăm micul dejun.

— Nu-i acolo, mister Woodley.

— Ai fost tu în cameră la el?

— Da... adică nu. Nu fost în cameră, fost în grajd să dau nutreț la cal. Calul nu-i, nici șaua nu-i, nici frâul nu-i, nici masa Henry nu-i. Se vede c-a plecat de mult.

— Ești sigur? Întrebă plantatorul, serios îngrijorat.

— Absolut sigur, mister Woodley! În grajd numai calul lui masa Callhown este. Rotatul aleargă prin țarc. Calul lui masa Henry nu-i.

— Asta însă nu înseamnă că mister Henry nu-i în camera lui. Du-te și vezi.

— Îndată, mister, îndată, dar să știți, Pluto nu minte. Tânărul stăpân nu-i în cameră. Masa Henry e acolo unde-i și calul lui.

— Nu mai înțeleg nimic! Făcu plantatorul, după ce Pluto ieși din sufragerie. Henry a plecat de acasă și încă în puterea nopții. Unde s-o fi dus? Nu-mi închipui că putea să facă vreo vizită la o oră atât de târzie. Și nădăjduiesc că nu s-a dus la tavernă...

— O nu, desigur, el n-ar pune piciorul la tavernă – se amestecă în vorbă Callhown.

Părea tot atât de nedumerit ca și plantatorul, dar nu suflă o vorbă despre cele petrecute în grădină.

„Casey sper că nu știe nimic de treaba asta – cugetă Louise în sinea ei. Totul trebuie să rămână o taină a mea și a fratelui meu. Cred că o să mă înțeleg cu Henry. Dar de ce nu s-a întors până acum? Toată noaptea l-am așteptat. Se vede că l-a ajuns din urmă pe Maurice și s-au împăcat. Cât aș dori să fie așa!”

În clipa aceea, Pluto apără în ușă. Avea o înfățișare atât de mohorâtă, încât era de prisos să-l mai întrebi ceva.

— Ei! Strigă plantatorul, fără să dea răgaz servitorului să deschidă gura. E acolo?

— Nu, mister Woodley! Rosti negrul, cu o adâncă tulburare în glas. Nu-i acolo, masa Henry nu-i acolo. Dar... ă-ă-ă... – Făcu el, cu șovăială – știți... Pluto trebuie să vă spună ceva... Calul e acolo.

— Calul? Nădăjduiesc că nu e în cameră la el!

— Nu, sir. Nici în grajd. E la poartă.

— Calul lui Henry la poartă? De asta ești așa plouat?

— Știți... mister Woodley... ă-ă... știți... calul lui masa Henry... calul... animalul...

— Hai, negriciosule, vorbește ca lumea! Ce să știi? Calul e întreg, sper, doar n-o fi rămas fără cap? Ori fără coadă?

— O, mister, negrul Pluto nu se teme de asta! Să-și piardă calul și capul și coada, puțin mi-ar păsa... Pluto se teme c-a pierdut călărețul din șa.

— Cum? Vrei să spui că l-a azvârlit pe Henry din șa? Prostii, Pluto, prostii! Un călăreț ca fiul meu nu poate fi azvârlit din șa! Cu neputință!

— Nici nu spun că l-a azvârlit. O, dragul meu stăpân, eu nu mai spun nimic. Veniți până la poartă, să vedeți singur.

Glasul și gesturile lui Pluto te nelinișteau din ce în ce mai mult.

Toți se îndreptară într-acolo în mare grabă. Negrul îi urmă și el. Ceea ce văzură nu putea trezi decât negre și sumbre presimțiri. Un sclav ținea de frâu un cal înșeuat, ud tot de rouă nopții... Calul bătea din copite și fornăia nervos. Păru-i murg era stropit și mânjit de ceva mai închis la culoare decât petele de rouă și mai întunecat chiar decât părul său negru. Pe picioare, pe șa, peste tot se vedeau urme de sânge închegat.

Dincotro gonise calul înapoi? Din prerie. Un negru îl prinsese în câmpie. Călăuzit de instinct, calul se îndreptă spre conac. Frâul îi atârna între picioare.

Al cui era calul? Iată o întrebare pe care n-o mai puse nimeni. Toți cei de față recunoscuseră murgul lui Henry Pointdexter.

Nimeni nu întrebă cu al cui sânge era mânjit. Și tatăl și sora și vărul nu se îndoiau câtuși de puțin: petele acelea întunecate de sânge, la care ei toți se uitau cu ochi răătăciți, era sângele lui Henry Pointdexter.

CAPITOLUL XXXVIII.

CERCETĂRI.

Nebun de durere, plantatorul sări în șaua însângerată și porni în galop spre fort. Callhown se aruncă și el pe cal și-l urmă îndată. Vestea despre această crimă făcu iute înconjurul întregii regiuni, purtată de călăreți în susul și în josul râului, până la cele mai depărtate plantații. Așadar, indienii au trecut la atac și Henry Pointdexter era prima lor victimă! Henry Pointdexter, tânărul acesta atât de liniștit și de blajin, care nu avea un singur dușman în întreg Texasul! Cine putea să verse sânge nevinovat, dacă nu comancii? Din toată mulțimea de călăreți adunați în piața fortului Indge, nimeni nu se îndoia de lucrul acesta. Dar unde se săvârșise omorul, cum și când? Petele de sânge se vedeau mai mult pe coapsa dreaptă a calului; și parcă fuseseră întinse de corpul călărețului atunci când se prăbușise fără viață la pământ. Călărețul fusese ori împușcat, ori străpuns cu sulița. Unii preziceau cu destulă siguranță până și momentul crimei. După părerea lor, petele de sânge datau de cel mult zece ore. Era amiază, deci omorul se săvârșise pe la două noaptea.

Ultima întrebare se dovedea și cea mai complicată. Unde anume s-a făcut omorul? Unde trebuia căutat trupul celui ucis? Și unde trebuiau căutați ucigașii? Iată ce se discuta în cercul militarilor și al civililor din settlement, convocați de urgență în piața fortului Indge, sub conducerea comandantului fortului.

Plantatorul stătea retras, copleșit de tragica întâmplare. Unde s-a săvârșit omorul? Și unde să fie căutați făptașii? Așezările comancilor se aflau departe spre apus. Era însă ceva prea nesigur, întrucât ele se întindeau pe sute de mile. Ar fi fost pur și simplu o nechibzuință să se acționeze la întâmplare. În plus, indienii se găseau acum pe picior de război și deci era de așteptat să se ivească și dinspre răsărit, iar șiretlicurile din partea lor nu erau excluse, ci dimpotrivă. Iată de ce propunerea ca oamenii să se împartă în grupuri

mici și să pornească cercetările în direcții diferite fu primită cu neîncredere. Maiorul o respinse. Indienii numărau cam o mie de luptători și forțul dispunea abia de o sută de oameni, adică cincizeci de dragoni, pe lângă care se mai putea recruta un număr egal de călăreți din mijlocul localnicilor. Se impunea apoi ca grupul să nu se risipească spre a nu fi covârșit de dușman.

Era o părere cât se poate de întemeiată. Până și Pointdexter, cu nepotul său, i se alătură. De altfel, maiorul însuși o susținea cu toată autoritatea lui.

Hotărârea să formeze un singur grup, care să rămână unit în tot timpul cercetărilor. Încotro să pornească? Chibzuitul căpitan de infanterie propuse să se stea de vorbă cu ultimii oameni care îl văzuseră pe Henry Pointdexter. Cine îl văzuseră ultimii pe Henry Pointdexter? Tatăl și vărul său, fără îndoială. Plantatorul îl văzuse seara, la cină și presupunea că după cină fiul său s-a dus la culcare. Răspunsul lui Callhown nu era prea lămurit. El stătuse puțin de vorbă cu vărul său după cină, pe urmă tânărul s-a dus pesemne să se culce.

Ce-l făcea pe Callhown să ascundă adevărul? De ce trecea sub tăcere întâlnirea din grădină, al cărui martor fusese? Oricare ar fi fost motivul, el mințea, era limpede.

Deodată, în chip cu totul neașteptat, cazul apără într-o nouă lumină. Oberdoofer, stăpânul hotelului, veni singur la consfătuire, fără să-l cheme nimeni. Făcându-și loc prin mulțime, el spuse că vrea să aducă unele lămuriri. Știa, se pare, unele lucruri care puteau să clarifice această poveste: în primul rând ora când l-a văzut el pentru ultima oară pe Henry Pointdexter; în al doilea rând – direcția în care a apucat tânărul.

Într-o englezească stâlcită, neamțul povesti următoarele:

Maurice-Mustangerul, care rămăsese la el la hotel din ziua duelului cu căpitanul Callhown, plecase undeva peste noapte, așa cum făcea de altfel de vreo câteva nopți. S-a întors acasă foarte târziu. Localul era deschis, fiindcă petreceau câțiva tineri. Mustangerul a cerut să i se facă socoteala, lucru de care nu se mai îngrijise de multă vreme. Spre mirarea neamțului, a plătit totul până la ultimul bănuț. De unde a făcut rost de bani, nu putea nimeni să spună. De ce s-a grăbit să plece, rămânea de asemenea, nelămurit.

Oberdoofer știa doar că mustangerul a luat cu el tot echipamentul cu care se ducea de obicei la vânătoarea de cai sălbatici. La vreo douăzeci de minute după aceea a apărut Henry Pointdexter. Vroia să-l vadă pe Maurice Gérald. Când i s-a spus că a plecat, tânărul a întrebat de cât timp a plecat și încotro a apucat. Primind toate lămuririle cerute, a pornit în goană în direcția arătată, grăbindu-se parcă să-l ajungă din urmă pe mustanger.

Informațiile neamțului, nu erau prea clare, totuși se bizuiau pe ele. Dacă cel dispărut plecase împreună cu Maurice-Mustangerul sau în urma lui, însemna că pe acest făgaș trebuiau îndrumate cercetările.

— Unde se află coliba mustangerului? Îl întreabă câțiva pe neamț.

Nimeni nu știa nimic deslușit în această privință. Unii spuneau că s-ar afla pe undeva lângă izvorul lui Rio de Nueces, un afluent al lui Alamo. Până la urmă hotărârea să pornească în direcția râului Alamo, presupunând că vor da de urmele lui Henry sau îi vor găsi cadavrul. Nu era exclus să găsească și cadavrul lui Maurice. Și atunci trebuiau să răzbune această crimă sălbatică.

CAPITOLUL XXXIX.

O BALTĂ DE SÂNGE.

Grupul pornit în cercetare înainta cu mare prevedere. Aveau temeieri serioase pentru asta, întrucât indienii se aflau pe picior de război. Trimiseră înainte iscoade și încercați cercetători de urme. În împrejurimile Leonei nu găsiră nici un fel de urmă. La vreo zece mile de fort, câmpia era tăiată de niște hățșuri care se întindeau până departe spre nord-vest și sud-est. Era jungla Texasului, încolăcită de liane și aproape de nestrăbătut pentru om, ca și pentru cal. Dincolo de aceste hățșuri, chiar în fața fortului, se vedea un luminiș – o potecă. Era drumul cel mai drept spre izvoarele lui Rio de Nueces.

Poteca, mărginită de șiruri de copaci, dădea impresia unei adevărate alei. Era oare un joc întâmplător al naturii? Era la mijloc mâna omului? Se prea poate să fi fost vechiul drum al comancilor, tăiat în timpul luptelor pentru Tamolipea Guaquillu și Noua Leonă. Cum cercetătorii de urme spuneau că poteca duce spre Alamo, hotărâra să pornească pe ea.

Curând, unul dintre cercetătorii de urme se opri în marginea hățșului.

— Ce este? Întrebă maiorul, apropiindu-se. Ai găsit vreo urmă?

— O, da, domnule maior. Mai multe. Uitați-vă, vedeți?

— Sunt urmele unui cal.

— Doi cai! Rosti cercetătorul de urme, corectându-l îngăduitor pe maior.

— Hm, ai dreptate!

— Ceva mai încolo s-ar părea că e, la fel, dar de fapt e vorba de un singur cal. Întâi s-a dus pe potecă în sus, pe urmă a venit îndărăt.

— Prea bine, prietene Spengler. Ei, ce crezi despre asta?

— Sunt multe lucruri ciudate – răspunse Spengler, care era cercetaș al fortului. Dar pentru mine e limpede: aici s-a săvârșit o crimă.

— Ai vreo dovadă? Ai găsit cadavrul?

— Nu, nu l-am găsit încă.

— Atunci?

— Am găsit sânge. O băltoacă de sânge, ca de la un bizon înjunghiat. Veniți să vedeți. Și dacă vreți să citesc urmele așa cum trebuie – adăugă Spengler – porunciți să nu vină nimeni încoace.

— Bine! Încuviință maiorul. Apoi se întoarse spre ceilalți: Vă rog pe toți să rămâneți pe loc. Spengler vrea să facă o cercetare și are nevoie să se miște liber.

Cuvintele maiorului fură primite fără murmur chiar și de civili – oameni neobișnuiți cu disciplina militară. Spengler făcu vreo cincizeci de pași, apoi se opri.

— Vedeți? Vorbi el, arătând spre pământ.

— Trebuie să fii orb ca să nu vezi băltoaca asta de sânge. E atât de mare, încât ai crede că aici a fost înjunghiat un bizon, întocmai cum spuneai tu – răspunse maiorul.

— Dacă-i vorba de un om, a pierdut prea mult sânge și e cu neputință să mai fie în viață. A murit – rosti cercetătorul de urme. A murit mai înainte ca sângele să se închidă la culoare.

— Spune, Spengler, cine crezi că e victima?

— Cel pe care îl căutăm noi: feciorul bătrânului plantator. De asta n-am vrut să se apropie mister Pointdexter...

— După părerea mea, n-ar trebui să-i ascundem adevărul. Mai devreme sau mai târziu, tot va afla.

— Aveți dreptate, domnule maior, dar mai înainte ar trebui să lămurim ce-i de lămurit. Nu pricep în ruptul capului cum s-au petrecut lucrurile.

— Cum adică, nu pricepi? E foarte simplu. A fost ucis de indieni, de comanci.

— Nici pomeneală! Izbucni cercetătorul de urme.

— Cum așa, Spengler?

— Dacă ar fi vorba de indieni, găseam aici urmele a patruzeci de cai și nu doar a doi cai.

— Mda, ai dreptate.

— Comancii nu atacă izolat. Făptașul nu se află printre comanci și nici printre indieni. Pe potecă se văd doar urmele a doi cai. Urme de potcoave, uitați-vă. Or comancii n-au cai potcoviți. Amândoi caii purtau călăreți albi, nu piei-roșii. Un rând de urme le-a lăsat un mustang, celălalt rând de urme – un cal american. În drum spre apus, mustangul a mers înainte. La întoarcere, mergea calul american înainte și mustangul după el. Greu de spus la ce distanță erau călăreții unul de altul. Sper să lămuresc asta abia după ce vom ajunge în locul unde amândoi călăreții s-au întors și-au apucat în direcții opuse. Trebuie să fie pe undeva, pe-aproape.

— Bine, haidem! Zise maiorul. Voi cere să rămână toată lumea pe loc.

Maiorul comunică grupului rugămintea sa și porni după Spengler. Urmele se întindeau pe încă vreo cinci sute de pași. Presupunerea lui Spengler, că spre apus mustangul a mers înainte, iar la întoarcere venea după calul american, se adevărea. La un moment dat, Spengler se opri. În locul acela se opreau și urmele. Aici amândoi caii se întorseseră și o porniseră îndărăt.

Spengler sări din șa și începu să cerceteze cu luare-aminte această mică porțiune de pământ.

— Aici au stat alături – spuse el după câteva clipe, continuându-și migăloasa cercetare. Și-au zăbovit destul de mult. Amândoi călăreții au rămas în șa, n-au descălecat. Se vede apoi la fel de bine că au discutat prietenește. Hm, toate astea încurcă și mai mult itele.

— Dacă e adevărat ce spui, ești un vrăjitor, Spengler. Spune-mi, cum de-ai ghicit toate astea?

— După urme, domnule maior, numai după urme. E foarte simplu. Din loc în loc, urmele se aștern unele peste altele. Călăreții erau pesemne foarte aproape unul de altul, însă caii nu stăteau locului. Au rămas aici destul ca să poată fuma o țigară. Iată și mucerile. După

cum vedeți, țigările au fost fumate până la capăt. Cercetătorul de urme se aplecă și ridică de jos un muc de țigară, pe care i-l întinse maiorului: Asta – continuă el – arată limpede că ambii călăreți, oricine ar fi fost ei, nu puteau să fie dușmani. Nu stau doi oameni să fumeze împreună o țigară, ca după aceea să se înjunghie. Cearta poate să fi început abia după ce-au terminat de fumat. Că a fost o ceartă la mijloc, nu încape îndoială. Sunt convins că unul dintre ei l-a ucis pe celălalt. Pe cine anume dintre cei doi, e limpede. Bătrânul Pointdexter, sărmanul, n-o să-și mai vadă fiul.

— Hm, cam prea multe mistere – observă maiorul.

— La naiba, aveți dreptate!

— Și cadavrul?

— Tocmai asta mă încurcă cel mai mult. Dacă erau la mijloc indienii, dispariția cadavrului nu m-ar fi mirat. Puteau să-l ia cu ei. Dar nu văd urme de indieni. Unul dintre cei doi călăreți l-a înjunghiat pe celălalt, credeți-mă, domnule maior. Ce-a făcut cu cadavrul, rămâne o enigmă pentru mine.

— Foarte ciudat! Exclamă maiorul. Nemaipomenit!

— Sper totuși să dezlegăm enigma – rosti Spengler. Mai întâi trebuie să găsim urmele cailor după ce s-au îndepărtat de locul crimei. Poate mai aflăm câte ceva. Aici nu mai avem ce căuta. Ce spuneți, să-l anunțăm și pe el?

— Pe mister Pointdexter?

— Da.

— Ești convins că victima e fiul plantatorului și nu altcineva?

— O, nu, nicidecum! Dar sunt convins că bătrânul Pointdexter a venit înapoi cu noi pe unul din cei doi cai care au fost martori la crimă. Am comparat urmele. Dacă tânărul Pointdexter călărea pe calul ăsta, mă tem că există puține speranțe să mai fie în viață. Tovarășul lui de drum venea în urma tânărului și asta nu-mi place de loc.

— Spengler, ai vreo bănuială în privința ucigașului?

— Nu, niciuna. Dacă nu era mărturia bătrânului Oberdoofer, nu m-aș fi gândit niciodată la Maurice-Mustangerul. E drept, aici se văd urmele unui mustang potcovit, dar nu pun mâna-n foc că-i mustangul lui. Pare neverosimil. Irlandezul nu face parte dintre oamenii iuți la mânie, capabili să ucidă pentru un fleac. Dar îl cred în stare să o facă la o adică!

— Cred că ai dreptate.

— Deci, dacă tânărul Pointdexter a fost ucis de către Maurice Gérald, înseamnă că între ei a avut loc o luptă cinstită și că fiul plantatorului a fost învins. Așa văd eu lucrurile. Cât privește dispariția cadavrului și balta de sânge de adineauri, aici e ceva tare încâlcit. Să mergem mai departe, să vedem ce spun urmele. Poate că ajungem totuși la o concluzie logică. Ce ziceți, să-i împărtășesc bătrânului presupunerile mele?

— Nu, nu e bine. Și așa știe destul de multe. Are să înțeleagă treptat adevărul îngrozitor al celor petrecute: așa poate că o să-i fie mai ușor. Nu-i spune nimic despre ce-am văzut noi. Caută și descoperă urmele. În acest timp, eu voi încerca să-i iau pe toți de aici.

— Bine, domnule maior! Mi se pare că ghicesc de unde începe drumul făcut de călăreți la întoarcere. Dați-mi zece minute de răgaz. După aceea, la semnalul meu, apropiați-vă.

Spengler se înapoie la băltoaca de sânge. O vreme cercetă locul cu încordare, apoi se abătu pe o cărare lăaturalnică. După zece minute, potrivit înțelegerii cu maiorul, scoase un șuierat puternic. După sunet, ghiceai că s-a îndepărtat cu aproape o milă de băltoaca de sânge și cu totul în altă direcție.

Maiorul dădu ordinul de pornire. Călărea în capul grupului, împreună cu bătrânul Pointdexter și cu alți câțiva din aristocrația locală. Nu spusese nimănui nimic despre înspăimântătoarele și misterioasele descoperiri ale cercetătorului de urme.

CAPITOLUL XL.

UN GLONȚ NEÎNSEMNAT.

Expediția lăsă poteca, apucând prin hățșuri. Maiorul vroia să-l cruțe pe bătrân și să nu-i dea prilejul să vadă băltoaca de sânge – sângele tânărului Pointdexter, după cum presupunea el.

Grupul înainta pe o cărare atât de îngustă, încât doi călăreți nu puteau merge alături. Pe alocuri, cărarea se lărgea, ca apoi să se îngusteze din nou. O mică întâmplare veni să învioroze întrucâtva monotonia drumului. Pe neașteptate, într-o poiană le ieși în cale un jaguar. Era un animal de o frumusețe rară, chiar și pentru jungla tropicală. Natura îi împodobise meșteșugit blana galbenă, cu un desen ajurat de rozete și cerculețe, într-o capricioasă îmbinare. Uriașa pisică pestriță, mlădie și puternică, ajunsese dintr-un salt în mijlocul poienii și, firește, nu se putea să nu atragă atenția călăreților. În ciuda scopului expediției, ispita era prea mare pentru un vânător. Doi dintre călăreți apăsări pe trăgaci: Casey Callhown și un tânăr plantator care călărea alături de el. Un glonț culcă la pământ superba sălbăticiune. Cui aparținea cinstea acestei lovituri izbutite? Callhown și tânărul plantator și-o revendicau deopotrivă.

— Am să vă dovedesc îndată! Rosti plin de sine căpitanul, sărind de pe cal și, după ce trase pumnalul din teacă, se adresă către toți cei de față: Dacă glonțul îmi aparține, trebuie să poarte inițialele mele: „CCC”. Gloanțele mele sunt comandă specială, așa că pot recunoaște oricând vânatul doborât de mine.

Aerul triumfător cu care ridică în mână glonțul scos din trupul animalului dovedea că a spus adevărul. Curioșii nu pregetară să se apropie: într-adevăr, glonțul purta inițialele căpitanului.

Curând, călăreții ajunseseră la locul unde aștepta Spengler și porniră mai departe în cercetare.

Acum nu se mai vedeau urmele a doi cai potcoviți. Spengler descoperise urmele unui singur cal, atât de slab întipărite, încât, pe alocuri, nimeni în afară de el nu putea să le deslușească. Urmele îi purtară prin hățșuri, din vreme în vreme ieșeau în câte o poiană și, în cele din urmă, descriind un cerc, aduse grupul într-un loc deschis, ceva mai departe, spre apus.

Spengler înainta repede, călăuzindu-se după aceste urme. Grupul venea în spatele lui. Cercetașul știa că e vorba de mustangul care stătuse sub plop, unde găsisese mucerile celor

două țigări fumate prietenește și unde urmele se înecau în băltoaca de sânge. În scurtul răstimp cât rămăsese singur, cercetase și urmele lăsate de calul american și își dăduse seama că ele îl vor purta înapoi, în prerie, pe drumul pe care ei veniseră înapoi, iar apoi, poate în settlementul de pe Leona. Dacă ele nu spuneau nimic despre drama sângeroasă petrecută peste noapte, urmele mustangului păreau să făgăduiască mai mult. Se putea chiar să ducă la dezlegarea misterului și chiar la ascunzătoarea ucigașului.

Totuși urmele mustangului îl puseră pe gânduri, așa cum pățise și cu urmele care se învălmășeau sub plop. Ele nu mergeau în linie dreaptă, așa cum e firesc atunci când calul înaintează spre o țintă precisă. Aci șerpuiau, aci șovăiau în zigzag, aci se roteau în cerc, aci se așterneau drept înainte, aci se abăteau în noi ocoluri. Ai fi zis că mustangul ori nu purta un călăreț, ori călărețul adormise în șa. Puteau oare să fie urmele calului cu care ucigașul a fugit după crimă?

Spengler nu prea înclina să ia în seamă această presupunere. Aproape că nu știa ce să mai creadă. Era mai nedumerit ca oricând, lucru pe care-l mărturisi și maiorului.

Expediția își continuă drumul. Toți trăiau într-o apăsătoare nesiguranță. Și deodată îi cuprinse o groază fără margini. Ce-ați spune dacă vi s-ar ivi în fața ochilor un om care stă liniștit în șa, încât în prima clipă pare un călăreț ca oricare altul, pornit la drum prin prerie, pentru ca apoi să descoperiți deodată că acest călăreț... nu are cap? Ar fi ciudat ca o asemenea priveliște să nu vă îngrozească! Asta le fu dat să vadă și membrilor expediției noastre.

Cu o mișcare bruscă, toți opriră caii în loc, de parcă s-ar fi pomenit pe neașteptate în marginea unei prăpăstii. Soarele era jos, deasupra zării, aproape culcat în iarbă și razele băteau drept în ochi, stânjenind vederea, orbind oamenii. Dar fiecare văzuse lămurit: în fața lor apăruse un călăreț fără cap.

Dacă nu l-ar fi zărit decât unul singur, ceilalți l-ar fi luat în râs și l-ar fi socotit nebun. Dar cum îl văzuseră toți și cum se aflau acolo câteva zeci de perechi de ochi, era cu neputință să mai pui arătarea sub semnul îndoielii.

Călărețul fără cap se îndrepta tocmai spre cărarea în capătul căreia se opriseră prietenii noștri. Dacă și-ar fi urmat drumul, ar fi însemnat să dea peste ei, bineînțeles, în cazul când ar fi avut curajul să suporte o asemenea întâlnire.

Martorii acestei ciudate întâmplări erau toți oameni care nu credeau în stafii și nici în lucruri supranaturale. Mulți călătoriseră prin cele mai depărtate colțișoare ale globului pământesc și avuseseră prilejul să înfrunte cele mai neașteptate capricii ale naturii. Așadar, nu erau oameni care să creadă în fantome. Și totuși, la vederea acestui tablou atât de potrivit naturii, până și mințile cele mai treze începură să se îndoiască de realitate, repetându-și: „E o fantomă! Altfel, nu se poate!” Dar nu era momentul să filosofezi. Ferindu-și ochii de soarele orbitor, toți se uitau îngroziți la misteriosul călăreț. Din pricina luminii, nici îmbrăcămintea călărețului, nici calul nu-și deslușeau culoarea. Culorile parcă se ștergeau în strălucirea soarelui. Nu se vedeau decât contururile: o siluetă neagră, pe fondul auriu al cerului.

— E diavolul călare! Strigă unul dintre grăniceri, un flăcău care văzuse multe în viață și pe care nu era chip să-l sperii în nici un fel. Mă jur că-i diavolul în carne și oase!

Ca speriat de acest strigăt, călărețul întoarse iute calul. Calul scoase un nechezat sălbatic și se depărtă în goană. Călărețul fără cap se ducea parcă în întâmpinarea soarelui și goni așa până pieri în zarea pâcloasă.

CAPITOLUL XLI.

CEI PATRU CĂLĂREȚI.

În dimineața aceea de pomină, nu numai grupul condus de maior ieșise din fort: în zorii zilei, cu mult înaintea lor, un pâlc de patru călăreți apucase de asemenea spre Rio de Nueces.

Cei patru nu plecaseră însă în căutarea lui Henry Pointdexter. La ceasul acela, nimeni nu bănuia că tânărul a pierit, ba mai mult, nimeni nu știa de dispariția lui.

Tuspatru călăreții erau mexicani și-ți dădeai lesne seama de asta. Felul cum se țineau în șa, picioarele musculoase, serapéurile pestrițe aruncate pe după umeri, pantalonii largi de catifea, pintenii de la cizme și, în sfârșit, negrele sombrero-uri de pe cap, totul trăda la ei fie obârșia mexicană, fie dorința de a imita portul mexican. Dar călăreții noștri erau mexicani get-beget.

Pielea oacheșă, părul negru și des, bărbia ascuțită, trăsăturile frumoase, toate acestea caracterizează tipul spaniolo-mexican, care trăiește în prezent în cuprinsul străvechiului teritoriu al aztecilor.

Unul părea mai vânjos decât ceilalți. Avea cal mai mândru, veșminte mai scumpe și arme mai meșteșugit lucrate, întreaga-i înfățișare îl arăta drept căpetenia grupului. Era un bărbat de vreo patruzeci de ani și, dacă n-ar fi avut o privire rece și firoasă ca de fiară, obrazul buhăit trădând desfrânare și cruzime, ar fi putut să treacă drept un bărbat frumos. Omul acesta nu era altul decât El Coyot, Lupul preriei.

Cum se făcea oare că El Coyot călărea prin prerie, în zorii zilei și pesemne treaz, în fruntea celorlalți? Doar cu vreo câteva ceasuri în urmă zăcea beat turtă...

Schimbarea asta bruscă și oarecum ciudată nu era prea greu de lămurit. Ieșind din colibă, Callhown uitase să închidă ușa și ușa rămăsese deschisă până în zori, când El Coyot se trezi din pricina frigului. Venindu-și puțin în fire, sări din pat și, clătinându-se pe picioare, începu să umble de colo până colo, blestemând frigul și ușa vinovată că l-a lăsat să pătrundă în colibă.

Lumina cenușie a dimineții abia destrăma întunericul din colibă. El Coyot cotrobăia prin toate colțurile, poticnindu-se și înjurând, până ce găsi ceea ce căuta: o ploscă mare, de obicei plină cu băutură.

— Pe sângele lui Cristos! Răcni el, furios și dezamăgit, întorcând ploscă cu gura în jos. Nu-i nici un strop! Mi s-a lipit limba de cerul gurii! Simt că-mi arde gâtlejul, de parcă aș fi înghițit un fâraș de jeratic. La naiba! Nu mai pot să rabd. Ce să fac? Uite, mijește de ziuă. N-am încotro, e musai să mă reped până-n orașel. Poate că – senior Doofer a apucat să deschidă capcana ca să prindă primele păsărele. Dacă-i așa, o să-l aibă pe El Coyot de mușteriu!

Petrecând cureaua ploștii pe după umăr și aruncându-și pe spate serapéul, El Coyot o porni spre settlement. Peste vreo douăzeci de minute trecea pragul tavernei. Avea noroc:

Oberdoofer se afla dinapoia tejghelei și își servea mușteriii – vreo câțiva soldați care se furișaseră pe sub nasul santinelei, ca să tragă o dușcă de dimineață.

— Dumnezeule, mister Diaz! Strigă stăpânul tavernei, salutându-și noul mușteriu și depărtându-se fără părere de rău de cei șase ostași care băuseră pe datorie, mulțumită unuia, care (știa moș Doofer bine!) avea să-i plătească cu bani gheață. Te-ai sculat cu noaptea-n cap? Știu de ce-ai venit. Vrei să-ți umplu ploscă cu băutura aia mexicană... ac... ac... cum naiba îi zice?

— Acvardiente! Ai ghicit, caballero, chiar asta mă aduce înapoi.

— Un dolar. Atâta face: un dolar în cap!

— Caramba! Păi am plătit destul de des și știu prețul. Ține banii, ține și plosca. Umple-o, hai repede.

— Te grăbești, mister Diaz? N-ai grijă, n-o să zăbovești. Pesemne că vrei să pleci la vânatoare de mustangi. Mă tem doar că, dacă se mai găsesc căi frumoși prin herghelii, irlandezul ăla o să-i prindă înaintea dumatăle. Nu mai stă la mine, a plecat chiar în noaptea asta. Ciudat mușteriu și Maurice Gérald asta! Nu știi niciodată la ce să te-astepti din partea lui. Aș păcătui să-l vorbesc de rău, fiindcă a fost un mușteriu cumsecade. A plătit cu dărnicie nota, deși era cam umflată, așa cum face un om cu stare. Avea buzunarele doldora de dolari.

Mexicanul, care ciulise urechile la vorbele lui Oberdoofer, își trădă interesul printr-o ușoară exclamație de uimire, însoțită de o mișcare plină de nerăbdare. Dar cum nu ținea să se dea în vileag, în loc să-i pună întrebări și să se trădeze de-a binelea, se mulțumi să mormăie nepăsător:

— Puțin îmi pasă, caballero. În prerie sunt mustangi berechet, să tot prinzi... senior... Și rămâi sănătos! Dă-mi băutura!

Oarecum dezamăgit că a pierdut prilejul să mai flectărească nițel, neamțul se grăbi să umple plosca. O întinse mexicanului, fără să se mai lungească la vorbă, își luă dolarul și se întoarse la ceilalți mușterii.

În ciuda setei care-l chinuia, Diaz ieși din tavernă fără să destupe plosca, de parcă uitase de ea. Îl frământa ceva și nu-i mai era gândul la băutura. Sări în șauă fără să piardă o clipă și, după ce trecu pe la trei colibe aflate în marginea settlementului, se îndreptă spre casă. Pe drum, în preajma colibe sale, văzu niște urme de potcoave.

„Caramba! Căpitanul american a fost azi-noapte pe-aici. Lua-m-ar să mă ia, parcă mi-aduc eu aminte ceva, dar tot credeam c-am visat. Mda, bănuiesc eu ce l-a adus înapoi. A aflat de plecarea lui don Mauricio. Mai s-abate el pe aici, n-am grijă. Ha-ha! O să fac treaba singur, fără el. N-am nevoie de sfaturile lui. O mie de dolari! Ce noroc pe capul meu! După ce-mi pică în labă, mă reped până pe Rio Grande și văd eu cum mă descurc cu Isidora”.

El Coyot nu zăbovi mult în colibă. Înghiți în grabă vreo câteva bucăți de carne friptă, trase o dușcă bună din ploscă, apoi prinse calul lăsat să se odihnească și-i puse șaua, își legă niște pintoni uriași la cizme, atârână o carabină cu țeava scurtă la oblânc, își vârî două pistoale la brâu, încalecă și se depărta în goană. Înainte să iasă în prerie, se abătu iarăși

prin marginea settlementului, unde se întâlnește cu tovarășii săi.

Cei trei păreau să cunoască planurile lui El Coyot. Oricum, știau că totul se va petrece pe Alamo, căci atunci când se urniră la drum și Diaz apucă într-o parte, îi strigară tustrei că a scrântit-o.

— Cunoasc bine Alamo – spuse unul, mustanger și el. Am vânat pe-acolo nu o dată. Trebuie s-o ținem spre sud-vest. Dumneata, don Miguel, ai luat-o prea spre vest.

— Nu zău! Făcu disprețuitor Diaz. Uیți, senor Vicente Baraho, că noi avem cai potcoviți? Indienii nu apucă niciodată pe drumul drept când pleacă de la fortul Indge spre Alamo. Înțelegi ce vreau să spun?

— Ai dreptate! Încuviință Baraho. Măi, să fie! Nu mi-a dat prin cap una ca asta!

Și-l urmară cu supunere toți trei.

Merseră în tăcere până în marginea unei păduri. Când se văzură la adăpostul desișului, toți patru coborâră la pământ și legară caii de copaci.

CAPITOLUL XLII.

SE ADUNĂ CORBII.

Un stol de corbi rotindu-se pe deasupra preriei e ceva obișnuit în sudul Texasului. Cine a călătorit pe acolo a avut negreșit prilejul să vadă această priveliște. Stoluri, numărând până la o sută de corbi, se rotesc în cercuri mari sau se învârt aidoma unor titirezi: aci coboară până aproape să atingă ierburile sau vârfurile copacilor, aci se avântă în văzduh, cu aripile întinse și neclintite. Siluetele lor negre se desenează limpede pe fondul albastru al cerului.

Călătorul care îi vede pentru întâia oară își strunește fără voie calul, dornic să urmărească păsările. Chiar și cel pentru care vânzoleala corbilor a încetat de mult să mai fie o noutate, nu poate trece mai departe fără să se întrebe: „De ce s-or fi adunat? Nu degeaba se învârt pe aici. Au simțit prada...” Și fie că vede sau nu, drumețul știe că pe pământ, în locul unde se rotesc corbii, zace o fiară răpusă ori, cine știe, poate un om – un om mort sau gata să-și dea sufletul.

În zorii zilei, după noaptea aceea sumbră, pe când cei trei călăreți străbăteau câmpia, un stol de corbi se zări coborând deasupra pădurii. Era la un cot al potecii. Mai înainte nici nu se vedeau. Dar după nici un ceas se roteau sute prin văzduh, cu aripile larg desfăcute și umbrele lor posomorau frunzișul verde.

Nu degeaba se adunaseră corbii. În pădure, la vreun sfert de milă de băltoaca de sânge cunoscută cititorului, zăcea un om – un tânăr chipeș, căruia moartea nu apucase să-i schimonosească trăsăturile frumoase. Oare era mort cu adevărat? La prima vedere, oricine ar fi crezut asta. Poziția corpului, ca și expresia feței aproape că nu lăsau nici o îndoială. Zăcea pe pământul pietros, cu brațele și picioarele țepene și azvârlite în lături.

În preajmă se afla un stejar uriaș, dar coroana-i bogată nu-și arunca umbra proteguitoare asupra tânărului. Pălăria albă abia de-i acoperea fruntea și razele soarelui, care începuseră să răzbată prin frunziș, lunecau pe fața lui palidă, întoarsă spre cer.

Oare era mort cu adevărat? Judecând după vânzoleala corbilor prin văzduh, ai fi zis că da. Numai că de astă dată, instinctul înșelase păsările de pradă: omul care zăcea la pământ

deschise ochi. Fie că razele soarelui ce-i cădeau pe față îl făcuseră să-și vină în simțiri, fie că odihna îl readusesse la viață, tânărul deschise ochii și se mișcă încetșor.

Curând se ridică într-un cot și cătă nedumerit în jur.

Corbii se înălțară degrabă în văzduh.

— Cum, trăiesc? Îngăimă el. Nu visez? Ce-i asta? Unde mă aflu?

Lumina soarelui îl orbea. Simțea nevoia să-și apere ochii cu mâna, dar și atunci vedea totul ca prin ceață.

— În jurul meu numai copaci. Deasupra capului, frunzișul des... eu zac pe pământul ăsta pietros... Cum de-am ajuns aici? A, mi-aduc aminte! Exclamă tânărul, după o clipă de gândire. M-am izbit cu fruntea de o creangă. Uite copacul. Uite și creanga care m-a azvârlit jos din șa... Piciorul stâng mă doare... Ce să fie? Nu cumva mi l-am rupt?

Încercă să se ridice de jos, dar nu izbuti: piciorul i se umflase rău la genunchi și nu putea să-l sprijine în pământ.

„Unde mi-o fi calul? A fugit, fără îndoială. Acum cred că a ajuns, în grajdul Casei del Corvo. Nu trebuie să mă neliniștesc pentru soarta lui. Oricum, tot n-aș fi putut să încalec, chiar dacă era aici. Ah, Doamne, ce priveliște îngrozitoare! Nu-i de mirare că mi s-a speriat calul. Ce-i de făcut? Pesemne că mi-am rupt piciorul. Singur nu pot să mă mișc. Pot să trag nădejdea că o să treacă cineva pe aici? Ah, păsările astea nesuferite! Dau năvală de parcă ar fi sigure c-am murit! De mult zac oare aici? Soarele nu s-a ridicat prea sus și eu am pornit călare pe la revărsatul zorilor. Înseamnă că am zăcut fără cunoștință cam un ceas. Afurisită treabă! Mi-am rupt piciorul, nici vorbă, și nu-i nici un chirurg prin partea locului. Un pat de piatră în inima junglei din Texas... Hățișurile se întind până departe. Nici gând să ieși singur de aici. Rareori se încumetă câte un om prin locurile astea. Prin hățișuri pândesc lupii, în văzduh, corbii... Cum de-am pornit așa la drum?”

Chipul tânărului se posomorî. Pe măsură ce-și dădea scama de primejdia în care se afla, se întuneca tot mai mult la față. Încercă din nou să se ridice și izbuti cu mare caznă să stea pe picioare; își dădu seama îndată că nu se va putea sluji decât de un singur picior, căci pe celălalt era cu neputință să se sprijine. Se văzu silit să se lase din nou la pământ. Rămase întins încă vreo două ceasuri, fără să facă o mișcare. Din când în când răsunau în pădure strigătele lui de ajutor. Strigă multă vreme, până ce se încredință că totul e zadarnic și că nimeni nu o să-l audă. De atâta strigat, gâttelejul i se usca și-l cuprinse o sete crâncenă. Setea îl chinuia din ce în ce mai mult și, în cele din urmă, birui toate celelalte suferințe, până și durerea sfredelitoare din picior.

„Am să mor de sete dacă mai rămân aici – se gândi tânărul. Trebuie să ajung cu orice preț la o apă. După, câte mi-amintesc, undeva pe-aproape curge un pârâiaș. Să ajung până la el, chiar de m-aș târî în patru labe.”

— Să mă târăsc în patru labe? Murmură tânărul. Dar am un genunchi vătămat și nu pot să mă folosesc de el. Ce fac? N-am încotro, trebuie să încerc: cu cât zăbovesc, cu atât e mai rău pentru mine. Soarele a și început să dogorească. Capul mi-e încins. Aș putea să-mi pierd cunoștința și atunci lupii, corbii... Gândul acesta înfiorător îl făcu să tresară. Tăcu. După câteva clipe își urmă vorba: Măcar să fi cunoscut drumul! De pârâul ăsta îmi amintesc destul de bine. Curge înspre câmpia calcaroasă către sud-est. Să pornesc într-

acolo. Noroc că mă pot orienta după soare. Numai de nu m-ar lăsa puterile!

Zicând acestea, tânărul se apucă să-și croiască drum, în patru labe, printre hățișuri. Se târa ca o șopârlă pe pământul pietros, trăgându-și piciorul rănit. Adeseori se oprea ca să mai răsuflă. Nu-i prea lesne să înaintezi târâș sprijinit în mâini și numai într-un genunchi, mai ales și cu un picior beteag.

Abia se urnea. Fiece mișcare îi pricinuia suferințe de neînchipuit. Drumul, era cu atât mai chinuitor, cu cât nici nu știa dacă n-a apucat într-o direcție greșită și deci toate eforturile lui vor fi zadarnice. Singură teama de moarte îl îmboldea să-și continue calea.

Se târî așa vreun sfert de milă, când, deodată, îl fulgeră un gând: „Să încerc să mă slujesc de picioare. Pentru asta mi-ar trebui o cârjă... A! Am pumnalul la mine! Uite și un copac tocmai bun, un stejar pitic”.

Scoase în grabă de la brâu pumnalul de vânătoare, tăie copăcelul și-și meșteri o cârjă. Apoi, sprijinindu-se în ea, se ridică în picioare și își urmă calea spre sud-vest, ca și până acum. Se orienta mai cu seamă după soare. Hățișurile îl sileau adesea la ocoluri, se abătea din drum sperând să găsească vreo rariște. Cum știa că pârâiașul curge printr-o vale, se orienta și după relief.

Puțin câte puțin, oprindu-se din când în când să se odihnească, tânărul străbătu o milă. Deodată desluși niște urme de fiare. Urmele abia se vedeau, dar duceau în aceeași direcție. De bună seamă era o cărare care te scotea la vreun pârâu, un iaz sau un izvor.

Fără să mai ia în seamă soarele arzător, gropile și râpele din cale, tânărul se grăbi să apuce pe urmele fiarelor. Din când în când era nevoit să se târască în patru labe, fiindcă umblatul în cârjă îl istovea. Curând, realitatea îi alungă orice nădejde din suflet: cărarea îl scoase într-o poiană, înconjurată de un zid de hățișuri, își dădu seama că locul de adăpat se afla în celălalt capăt al cărării. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să pornească înapoi.

Îmboldit de sete, tânărul își încordă ultimele puteri, dar cu fiecare clipă se simțea tot mai vlăguit. Copacii printre care se strecura nu prea făceau umbră: erau, în cea mai mare parte, arțari cu frunzele zdrențuite, alternând pe alocuri cu cactuși ghimpoși și cu agave.

Soarele de amiază ardea necruțător. Rănitul era learcă de sudoare și setea îl chinuia tot mai cumplit. Întâlnea în cale tufe cu poame zemoase – era destul să întindă mâna, ca să le culegă. Dar știa bine că poamele sunt prea dulci ca să-i potolească setea. Nici sucul de cactus ori de agavă, acru și neplăcut la gust, nu putea să-i fie de folos.

O crâncenă îndoială îl frământa: va avea oare destule puteri ca să ajungă la pârâu? Piciorul beteag i se umflase îngrozitor. Cum să se miște mai departe? Se părea că nu i-a mai rămas decât un singur lucru de făcut: să se întindă la pământ și să aștepte moartea.

Numai că moartea nu avea să vină prea iute. Nici lovitura de la cap și nici genunchiul vătămat nu puteau să-i aducă sfârșitul. Era amenințat să moară de sete – ceea mai chinuitoare moarte din câte pot exista. Gândul acesta îl sili să-și încordeze puterile. Fără să ia în seamă durerea ascuțită și cazna cu care se mișca, o porni înainte.

Între, timp, corbii se roteau neobosiți pe deasupra lui. Nici pomeneală să se împutineze, dimpotrivă, erau tot mai mulți. Deși prada pe care o urmăreau încă se mai mișca, instinctul le spunea că sfârșitul este aproape. Umbrele lor întunecate se așterneau mereu în calea

rănitului. Părea că însăși moartea își fâlfâie aripile.

O liniște deplină stăpânea în jur. Corbii pluteau lin, fără să umple văzduhul cu croncănitul lor, în ciuda prăzii pe care o adulmecau. Soarele arzător moleșise greierii și broaștele; șopârlele argintii dormitau pe sub pietre.

Doar zgomotul făcut de hainele rănitului, care se agățau de ierburile ghimpoase și strigătele-i rare și zadarnice după ajutor tulburau liniștea pădurii.

Țepii de cactuși și de agavă îi zgâriau obrazii și mâinile; sângele îi șiroia din belșug, amestecat cu sudoare. Într-un târziu, sleit de puteri, rănitul se prăbuși cu fața la pământ. Pierduse orice nădejde. Dar tocmai asta îi aduse scăparea și tocmai atunci când se aștepta mai puțin. Culcat cum era, lipind urechea de pământ, auzi deodată un susur slab. Era tot ce râvnise cu atâta înfrigurare. Apă!

Cu un strigăt de triumf, se ridică și porni înainte sprijinit în cârjă. Simțea în el puteri noi. Acum, parcă și piciorul beteag devenise mai ascultător. Dragostea de viață birui. După zece minute, tânărul stătea întins pe iarbă, lângă un izvor limpede, întrebându-se cu mirare cum de-a fost cu puțință să pătimească atât din pricina setei.

CAPITOLUL XLIII.

ÎN COLIBA MUSTANGERULUI.

Să aruncăm acum o privire în coliba mustangerului, Phelim, sluga lui credincioasă, șade călare pe un scaun, în mijlocul încăperii. În fața vetrei, pe o blană, doarme câinele.

Ușa din piei de mustangi atârână, ca și mai înainte, în legăturile ei. Aceași masă grosolan întocmită, același pat, aceleași scaune.

Damigeana cu whisky se află ca de obicei într-un colț, la locul ei. Phelim tot trage cu coada ochiului spre ea, căci oriunde s-ar uita, privirile i se întorc ca vrăjite spre ispita în împletitură de răchită.

— Oh, comoara mea, aici erai! Exclamă el pentru a douăzecea oară, cătând drăgăstos spre damigeană. În pânțelele tău minunat trebuie să se afle vreo doi litri și mai bine. Dacă numai a zecea parte ar nimeri în burta mea, tare m-ar mai ajuta să mistui ce-am înfulecat, zău așa! Tu ce zici, Tara?

Câinele ridică ochii privind întrebător în jur, ca și cum ar fi vrut să afle de ce e tulburat.

— Să nu crezi, prietene, că râvnesc la toată damigeana. Știu, ar fi prea din cale-afară. Nu vreau decât un păhărel! Dar nu îndrăznesc să pun strop în gură, după cele ce mi-a spus stăpânul. Cât m-am mai chinuit azi cu strânsul lucrurilor și cu pregătirile de plecare! Mi s-a lipit limba de cerul gurii. Ce păcat că mister Maurice m-a pus să jur că nu m-ating de damigeană! Păi ce nevoie mai are de ea? Singur spunea că, după ce se întoarce din settlement, nu mai rămânem aici decât o noapte. Doar n-o fi plănuiind să dea gata atâta băutură într-o noapte! Afară dacă Stump, păcătosul ăla bătrân, n-o să vină cu el. Atunci să te ții! Ți-a e-n stare să sugă și mai și, un singur lucru mă liniștește: plecăm la Ballibalah-ul nostru. Ce-o să-i mai trag eu acolo pe gât: băutură irlandeză adevărată, nu poșircă d-asta americană! Îmi vine să înnebunesc de bucurie numai cât mă gândesc la asta!

O vreme, Phelim rămase tăcut, ca și cum s-ar fi desfătat în taină cu bucuriile ce-i așteptau

la Ballibalah. Curând visurile îl purtară iarăși spre colțul unde se afla damigeana și lăcomia licări din nou în ochii irlandezului.

— Comoara mea! Glăsui el. Lasă-mă să-ți spun: ești cea mai frumoasă între frumoase. Nădăjduiesc să nu mă trădezi dacă te sărut o dată, ai? Numai o sărutare! Ce-i rău în asta? Nici stăpânul n-o să aibă nimic împotriva, când o să afle cât m-am căznit cu strânsul lucrurilor. Ce de prăfăraie am mai înghițit! Și-apoi... plecăm doar! Se poate să nu tragi o dușcă înainte să pornești la drum? Nu se poate, asta cobește a rău. Chiar așa o să-i spun stăpânului. Cred că n-o să se supere. Hm, a zăbovit zece ceasuri încheiate. O să-i spun că n-am băut decât un piculeț, ca să-mi fac curaj. Ei, ce-o fi o fi! Să văd doar cum miroase, nimic altceva... Tu stai locului, Tara, că nu plec nicăieri.

Văzând că Phelim se îndreaptă spre ușă, câinele se ridică, fiindcă nu avea cum să-i ghicească gândurile. Phelim ieși în prag, să se uite dacă nu cumva vine stăpânul. Nu ținea să fie stingherit. Încredințându-se că nu are de ce se teme, se duse cu pași mari până în colțul cu damigeana, scoase dopul și, ridicând-o la gură, trase o dușcă zdravănă. După aceea puse damigeana la loc, se așeză pe scaun și din nou începu să vorbească cu sine:

— Nu pricep de ce zăbovește. Zicea că se întoarce pe la opt dimineața, iar acum e șase seara, dacă soarele ăsta din Texas nu minte. L-o fi ținut ceva pe loc. Tu ce zici, Tara?

Câinele, căruia îi intrase cenușă în nări, pufni a încuviințare.

— Nu i s-o fi întâmplat ceva? Ce ne facem atunci, Tara? Cine știe când mai vedem Ballibalah-ul nostru! Doar dacă vindem catrafusele stăpânului.

Phelim se ridică și se îndreaptă spre ușă.

— Haidem, Tara! Strigă el. Haidem, prietene, să vedem dacă nu se ivește stăpânul. Mister Maurice are să se bucure că-i purtăm de grijă.

Phelim, însoțit de Tara, o porni spre malul prăpăstios al râului Alamo. Apucă printr-o râpă și, străbătând niște tufișuri dese, ieși la poalele povârnișului și începu să urce. Curând ajunse sus. Câmpia se așternea până hăt departe sub ochii lui. Soarele era în asfințit, dar întunericul nu se lăsase încă. Pe fața netedă a preriei străjuiau ici și colo câte un cactus sau câte o iucca singuratică. Nimic nu înviora monotonia câmpiei, nimic nu se deslușea în zare. Ai fi văzut până și un lup. Departe se zărea fâșia întunecată a pădurii. Phelim privea tăcut în direcția dincotro aștepta să se ivească stăpânul său. Nu trecu mult și în zare, de după zidul copacilor, apăru un călăreț care se îndrepta spre Alamo. Călărețul se afla la mai bine de o milă, dar credinciosul servitor își recunoscu stăpânul numaidecât. Serapé vărgat și bogat în culori vii ca al lui nu avea nimeni pe aici: acest serapé fusese țesut de indienii tribului Navaho.

Văzând că stăpânul său poartă serapéul pe umeri, într-o seară atât de călduroasă, Phelim rămase tare mirat. Era mult mai înțelept să-l fi strâns sul la oblânc.

— Tara, prietene, uite și stăpânul! E o zăpușeală de poți frige carnea pe piatră și lui, ia privește, parcă nici nu-i pasă. N-o fi răcit cumva în văgăuna aia, în taverna lui Oberdoofer? Nici o vită nu s-ar învoi să șadă acolo. Coliba noastră e un palat pe lângă ea!

Phelim urmări o vreme în tăcere călărețul care se apropia. Acum se afla doar la jumătate de milă.

— Pe maica lui Moise! Strigă el. Ce mai e și asta? Nu, zău, cred că e o glumă, Tara. Vrea să ne sperie. Ori și-a pus în gând să-și rădă de noi. Sfinte Patrick! Ce ciudățenie! Ai zice că n-are cap. Și zău că n-are! Păcatele mele, ce-i asta? Sfântă fecioară! Dacă n-aș ști că e stăpânul, m-aș speria de-a binelea... Oare stăpânul să fie? Nu, el parcă-i ceva mai înalt. Dar capul? Sfinte Patrick, milostivește-te și mă apără! Unde-i este capul? Doar n-o fi ascuns sub serapé? Nu, nu se poate. Ce înseamnă toate astea, Tara?

Glasul irlandezului era plin de groază. Câinele, la picioarele lui, se uita cu ochi strălucitori la stăpânul său, ajuns la vreo sută cincizeci de pași de ei. Și în clipa când Phelim rosti ultima întrebare, încheindu-și vorbăria nesfârșită, Tara, drept răspuns, scoase un urlet jalnic. Apoi țâșni în calea călărețului. Alerga schelălăind ascuțit, într-un chip ciudat; câtă deosebire între schelălăitul acesta și lătratul voios cu care îl întâmpina de obicei pe mustanger când se întorcea acasă!

Murgul, pe care Phelim îl recunoscuse de mult ca fiind calul stăpânului său, sări într-o parte și apucă înapoi în stepă. Fără să-și ia ochii de la călăreț, Phelim începu să tremure ca varga. Apoi încremeni, cuprins din nou de groază. În clipa când calul o pornise îndărăt, văzuse – și asta era mai îngrozitoră decât orice – văzuse capul omului, al omului care ședea în șă, numai că în loc să stea pe umeri, capul atârna în mâna călărețului, lângă coapsă.

În clipa când calul sări în lături și se întoarse, Phelim văzu – ori poate doar i se păru – un chip înspăimântător de vânăt și plin de sânge încheșat.

Mai mult nu putu să vadă. Întorcându-și fața de la câmpie, porni în jos pe povârniș, alergând cu toată iuțea de care erau în stare picioarele-i tremurânde.

CAPITOLUL XLIV.

CEI PATRU COMANCI.

Phelim fugea mâncând pământul, fără să se uite îndărăt. Chica-i roșcată i se zbârlise și-i flutura în vânt. Ajuns la colibă, închise ușa din piei de mustang și îngrămădi în prag baloturile și legăturile ce-i picară sub mână. Dar nici așa nu se simți în siguranță. Ușa, fie ea și baricadată, putea oare să-l apere de cele văzute adineauri? Într-adevăr, avusese parte să vadă un lucru ca de pe lumea cealaltă. Pe lumea asta nu se petrec asemenea minuni. Cine s-ar putea lăuda că a văzut vreodată un călăreț stând în șă și ținându-și în mână propriul cap? Cine a mai pomenit așa ceva? El, Phelim O'Neill, niciodată.

Servitorul, îngrozit, nu-și găsea locul: aci se așeza pe scaun, aci se ridica și se furișa spre ușă, dar nu îndrăznea nici măcar să se uite afară. Își smulgea părul din cap, își strângea cu înfrigurare tâmplele în palme și se freca la ochi, de parcă ar fi vrut să se încredințeze că n-a visat și că totul a fost aieva.

Treptat-treptat și nu din pricină că s-ar fi simțit în siguranță, ci numai din nevoia de a înțelege cele petrecute, își recapătă graiul. Și deodată, ca dintr-un adevărat corn al abundenței, prinseră să se reverse întrebări și exclamații nesfârșite. De astă dată vorbea doar cu sine. Câinele nu se întorsese acasă și nu avea cum să-l asculte. Turuia în șoaptă, de parcă s-ar fi temut că trage cineva cu urechea de afară.

— Oh, oh! Oftă Phelim. Cu neputință să fie el! Sfinte Patrick, apără-mă! Ce-a fost asta? Toate câte le-am văzut ale lui sunt: calul, serapéul vârgat, cizmele din blană de jaguar, ba chiar și capul. Numai chipul. Nu știu dacă era al lui. M-am uitat eu, dar cum să recunoști

un chip mânjit tot de sânge închegat? Ah, nu se poate să fi fost mister Maurice! Nu se poate! Pentru nimic în lume! Am visat, asta-i. Se vede că am dormit și am visat totul. Ori mi s-o fi trăgând de pe urma băuturii? Dar nu, nu eram beat. E cu neputință! Abia a trecut jumătate de ceas de când am văzut toate astea... Fiindcă veni vorba, un strop de whisky mi-ar prinde tare bine. Altminteri, rămân toată noaptea pradă gândurilor. Ah, ah! La urma urmei, ce-a fost? Și pe unde-i stăpânul, dacă nu era el pe cal? Sfinte Patrick! Apăra un sărman păcătos ca mine, c-am rămas singur singurel, înconjurat de spirite și de năluci!

După rugăciunea adresată sfântului Patrick, irlandezul se adresă cu și mai multă smerenie unei alte zeităști, cunoscută din vechime sub numele de Bachus. Acesta din urmă îi auzi rugăciunea.

Un ceas după ce se prosternase la altarul acestei zeități păgâne, întruchipat într-o damigeană plină cu whisky de Monongahel, Phelim era eliberat de chinuri, dar nu și de păcate. Zăcea pe jos cât era de lung, fără să mai știe de priveliștea care-l umpluse de groază, după cum nu mai știa nici de el însuși.

Se lasă întunericul. În coliba lui Maurice-Mustangerul nu se aude nici un zgomot. În schimb, se aud afară, în jur. Nu sunt decât zgomote obișnuite – glasurile de noapte ale pădurii: susurul râului, foșnetul frunzelor în bătaia vântului, țârâitul greierilor. Din când în când, câte un țipăt de sălbăticiune necunoscută spintecă văzduhul.

Luna învăluie totul într-o lumină strălucitoare. Razele-i argintii străpung desișul, aruncând fâșii de lumină printre umbrele negre ale copacilor.

Niște călăreți, cărora parcă le place să umble prin întuneric, se strecoară încetișor înainte. Nu-s mulți, sunt numai patru, dar te-apucă groaza privindu-i. Trupurile despuiate, vopsite într-un roșu aprins, fețele tatuate, penele roșii ca focul înfipte în păr, armele lucioase din mâini, toate acestea vădesc o forță sălbatică. De unde vin? Necunoscuții poartă semnele de luptă ale comancilor. Tatuajele, cununile cu pene de vultur de pe cap, brațele și piepturile goale, pantalonii din piele de căprioară o arată cu prisosință. Și dacă sunt într-adevăr comanci, atunci fără îndoială că vin dinspre apus. Dar încotro merg?

Călăreții se îndreaptă spre coliba unde zace fără cunoștință unul dintre locatarii ei. Pesemne că ținta lor e coliba lui Maurice Gérald. Ajunși aproape, sar cu toții la pământ, leagă caii de copaci și se furișează spre colibă.

Nici nu le simți pașii pe covorul de frunze moarte. Caută să se țină în întuneric, din când în când se opresc în loc, scrutează împrejurimile și ascultă cu încordare. Căpetenia dă din mână spre ceilalți – le poruncește fără să scoată o vorbă.

În colibă domnește o liniște deplină. Nu se aude nimic. Cei patru comanci se furișează până la ușă. Ușa e închisă, dar în marginile ei sunt niște crăpături. Tuspatru, ca la o poruncă, își lipesc urechea de câte o crăpătură și ascultă nemișcați. Nu se aude nimic – nici un sforăit, nici măcar o răsuflare.

— Se prea poate să nu fi venit încă acasă – spune căpetenia, în spaniolă. Deși trebuia să se fi întors de mult. Mai știi, poate c-a plecat iar pe undeva. În spatele colibei parcă e un șopron pentru cai. Dacă mustangerul e acasă, atunci mustangul lui trebuie să fie-n șopron. Așteptați-mă aici, mă duc să văd.

După câteva clipe, căpetenia se întoarce. Ceilalți trei nu s-au mișcat de lângă ușă.

— Afurisit ghinion! Bombăne omul, destul de tare. Nimic. N-a mai dat de câteva zile pe aici.

— Să intrăm în colibă și să ne convingem – propune unul dintre războinici, într-o spaniolă curgătoare. Nu strică să vedem și noi bârlogul irlandezului.

— Sigur, nu strică – încuviințează cel de-al treilea, tot în spaniolă. S-aruncăm o privire și în cămară. Mor de foame. Aș mânca și carne crudă, pe legea mea!

— La naiba! Pufnește cel de-al patrulea și ultimul din grup și el tot în spaniolă. Am auzit că are și pivniță. Păi dacă-i adevărat...

Căpetenia nu-i mai dă răgaz să-și isprăvească vorba; se vecie că gândul la pivniță îl îmboldește să treacă fără întârziere la fapte. Împinge ușa cu piciorul.

— Caramba! Ușa e înțepenită pe dinăuntru! Asta ca să nu se pomenească pe cap cu niscaiva oaspeți nepoftiți: lei, tigri, urși, bizoni și... pesemne... indieni. Ha, ha, ha! Izbește din nou cu piciorul în ușă, dar ușa nu se clintește. E înțepenită zdravăn. Lasă, vedem noi îndată ce e.

Un cuțit iese la iveală. Pielea de mustang întinsă pe ramă ușoară de lemn e spintecată într-o clipită. Indianul vâra mâna înăuntru și bâjbâie în jur. Baloturile și legăturile îngrămădite în prag sunt împinse în lături. Ușa se deschide larg.

Sălbaticii dau buzna înăuntru. Razele strălucitoare ale lunii pătrund prin ușa deschisă. În mijlocul colibeii zace pe jos un necunoscut.

— Drace!

— Ce-o fi cu asta, doarme?

— E mort, altfel ne-ar fi auzit.

— Nu – face căpetenia, cercetând mogâldeța întinsă la pământ. E beat turtă, atâta tot. Țsta-i servitorul mustangerului. I-am mai văzut eu mutra și altă dată. Pesemne că stăpânul său nu-i acasă. Hm, trag nădejde că nătărăul ăsta n-a dat pe gât toată băutura. A, uite și damigeana. Parcă-i un trandafir îmbobocit, așa bine miroase. Eh, a rămas destul și pentru noi. Hai să bem!

Cât ai clipi, rămășițele whiskyului de Monongahel s-au și împărțit. Fiecare trage câte o dușcă bună, iar căpetenia, firește, face cu pricea la împărțeață.

Mai devreme ori mai târziu, stăpânul colibeii trebuie să se întoarcă. Oaspeții țin să-l vadă negreșit, de bună seamă, altfel n-ar fi venit încoace în puterea nopții. Ce socoteli pot să aibă cei patru indieni cu Maurice-Mustangerul?

Au venit să-l omoare.

Cititorul trebuie să fi ghicit cine se ascunde sub înfățișarea comancilor. Comancii noștri nu-s decât niște mexicani get-beget, iar căpetenia lor un mustanger pe nume Miguel Diaz.

— Să stăm la pândă și să-l așteptăm – spune El Coyot. Nu cred să mai zăbovească mult. Tu, Baraho, suie pe mal și urmărește când se ivește-n câmpie. Ceilalți rămân cu mine. O să vină dinspre Leona. Putem să-l așteptăm sub chiparosul cel mare, în trecătoare. E locul cel mai nimerit.

— N-ar fi bine să-i facem de petrecanie și ăstuia? Mormăie sângerosul Baraho, arătând spre Phelim.

— Păi da, zău. Că doar cu omul mort nu mai ai nimic de împărțit – i se alătură un altul.

— Ce rost are? Nu încurcă pe nimeni. Lăsați-l ciorilor pe tontul ăsta. M-am înțeles să-i fac de petrecanie doar lui stăpânu-său. Hai, Baraho, tu du-te sus pe stâncă! Don Mauricio poate să apară dintr-o clipă în alta. Să meargă treaba ca pe roate. Niciodată n-o să ne mai întâlnim cu un asemenea prilej. Tu urmărește-l de sus de pe mal. E o lună că-l zărești de departe. Cum îl vezi, dă fuga și vestește-ne. Bagă de seamă cum faci, să putem ajunge la vreme la chiparos.

Baraho nu se prea grăbește să se supună acestei porunci. Noaptea trecută a avut ghinion la cărți și El Coyot l-a ușurat de o groază de bani. Acum ar fi vrut să-și scoată părleala. Știe el bine cu ce se vor îndeletnici tovarășii lui.

— Hai mai repede, senor Vincent! Poruncește Diaz, văzându-l că șovăie. Dacă e să pierdem în afacerea asta, tu ai mai mult de pierdut decât poți să câștigi la o partidă de monte¹⁹. Hai, prietene, du-te! Îl îndeamnă prietenește El Coyot. Dacă nu apare într-un ceas, vine careva dintre noi și te schimbă.

Baraho se supune, iese pe ușă și se îndreaptă spre stâncă. Ceilalți rămân în colibă.

Pe masă, în loc de cină, se ivește un pachet de cărți de joc – tovarăș nedespărțit al oricărui aventurier mexican. Timpul trece pe nesimțite pentru mexicanii noștri, înfierbântați de joc. Se scurge un ceas încheiat. Argintul zăngăne pe masă. Cărțile foșnesc ușor.

Un strigăt neașteptat le întrerupe jocul. E Phelim, care s-a trezit din beție și își dă seama speriat de ciudata societate ce se adăpostește, împreună cu el, sub acoperișul colibei. Jucătorii sar de la masă. Tustrei scot pumnalele. Viața lui Phelim se află în primejdie. Tocmai atunci, Baraho năvălește pe ușă și-l salvează pe irlandez.

— Vine! Se apropie de stâncă. Hai mai iute, prieteni, mai iute! Turuie el în șoaptă.

Cei patru nu mai au vreme de Phelim. Cât ai clipi, toată bandă a ajuns la poalele stâncii. Se așează la pândă sub chiparosul uriaș și așteaptă victima.

Curând se aude un tropot de copite. Potcoavele sună cadențat. Zgomotul se aude aci mai tare, aci mai încet, ca și când calul ar alerga pe un teren accidentat. Călărețul pesemne coboară povârnișul. Încă nu se vede. Povârnișul, ca și întreaga vale, sunt umbrite de coroana uriașului chiparos. Lumina lunii smulge din întuneric doar o fâșie îngustă de pământ.

— Să nu-l omorâți! Poruncește în șoaptă Miguel Diaz. E prea devreme. Să mai trăiască nițel. Așa e mai bine. Luați-l prizonier cu cal cu tot. Dacă se împotrivește, îi venim de hac. Băgați de seamă, eu trag primul.

Niciunul nu crâcnește, toți făgăduiesc să asculte orbește. Dar călărețul nu se lasă așteptat.

— Abajo, las armas! A tierra! 20 răsună glasul lui El Coyot, care se repede înaintea călărețului.

El Coyot apucă iute calul de frâu. Ceilalți trei se aruncă asupra călărețului. Călărețul nu

schitează nici o mișcare de împotrivire, nu scoate o vorbă. În șa se află un om – cei patru îl văd cu ochii lor, îi pipăie corpul cu mâinile – dar omul pare lipsit de viață. Doar calul le dă de furcă. Se ridică în două picioare și se trage îndărăt, smucindu-i după el pe bandiți.

Iată-i, acum au ieșit în fâșia luminată de lună. Cu un strigăt de spaimă, mexicanii se aruncă înapoi, aleargă bezmetic spre desișul unde și-au legat caii, se azvârle în șa și o tulesc mâncând pământul. Ceea ce au văzut ar fi vârat groaza și în alții mai curajoși decât ei: l-au văzut pe călărețul fără cap.

CAPITOLUL XLV.

BÂJBÂIELI.

Grupul comandat de maior, care pornise din settlement pentru cercetări îl văzuse în puterea dimineții – pe călărețul fără cap. Soarele le bătea drept în ochi, orbindu-i. Deslușiră, numai silueta călărețului, dar nu găsiseră nici o asemănare între el și Maurice-Mustangerul.

Phelim îl văzuse din spate pe călărețul fără cap, în asfințit și i se păruse, că seamănă cu stăpănu-său.

Cei patru mexicani, care îl cunoșteau pe Maurice-Mustangerul, rămăseseră cu aceeași convingere.

Atât Phelim cât și mexicanii trăiseră o groază fără de margini.

Dând cu ochii de strania apariție, membrii expediției conduse de maior fuseseră și ei puternic tulburați. Nimeni nu știa cum să-și explice această ciudățenie.

— Ce-a fost asta? Dumneavoastră ce credeți, domnilor? Glăsui maiorul, adresându-se întregului grup, atunci când călărețul se pierdu în depărtare. Eu, unul, sunt cât se poate de nedumerit.

— Să fie vreo ispravă de-a indienilor? Întrebă cineva. Vreo momeală, ca să ne atragă în cursă?

— Prostească momeală! Observă un altul. Pe mine, unul, nu mă păcălești cu așa ceva.

— Cred că indienii n-au nici un amestec aici – rosti maiorul. Dumneata ce spui, Spengler?

În loc de răspuns, Spengler se mulțumi să clatine din cap.

— Să fie un indian travestit? Stăruie maiorul.

— Nu știu mai mult decât dumneavoastră – răspunse cercetătorul de urme. Cam așa ceva. Ori e un om, ori o momâie.

— O momâie, nici vorbă! Întăriră câțiva în cor.

— Oricine și orice ar fi: om, diavol sau momâie – vorbi un bărbat din grup, care cu puțin înainte intervenise în discuție cu o judecată foarte sănătoasă – nu văd ce m-ar împiedica să aflu unde duc urmele lui, dacă asemenea urme există.

— Dacă a lăsat urme, le vom descoperi – îl încredința Spengler. Doar mergem în aceeași direcție. Putem porni, domnule maior?

— Desigur. Asemenea fleacuri nu trebuie să ne întârzie. Înainte!

Călăreții îndemnară caii la drum – câțiva nu fără oarecare șovăială. Unii din grup ar fi făcut bucuros cale întoarsă, dacă ar fi fost după dorința lor. Printre aceștia se afla și Callhown. Căpitanul fusese zguduit mai mult decât toți. La vederea călărețului fără cap rămăsese încremenit: cu ochii holbați ca două bile de sticlă, cu gura căscată și cu buzele livide.

Înfățișarea-i ciudată ar fi atras atenția celor din jur, dacă n-ar fi fost și ei descumpăniți. Toți se uitau ca vrăjiți la strania arătare. Iar în clipa când porniră din nou la drum, căpitanul Callhown rămase în urmă, ca să nu atragă privirile celorlalți.

Spengler avusese dreptate: locul unde se oprise misteriosul călăreț se afla chiar în direcția în care mergeau ei.

Numai că, vrând parcă să dea dovadă că ține de altă lume, călărețul nu lăsase nici o urmă.

Asta era totuși cât se poate de firesc, întrucât din locul acela începea solul calcaros. Ici și colo se vedeau zgârieturi lăsate de potcoavele calului. Până și ochiul ager al lui Spengler descoperea urmele cu mare greutate. Dar și ele se pierdeau printre pietre.

Curând, soarele stătea în asfințit și Spengler renunță să mai caute. Nu le mai rămânea decât să se întoarcă în marginea pădurii și să-și așeze tabăra.

În zori hotărâră să înceapă din nou cercetările.

Interveniră însă lucruri neprevăzute.

Nici nu apucară să-și așeze tabăra și se ivi un curier cu o scrisoare pentru maior. Scrisoarea era de la statul-major din San-Antonio de Becsar, de la comandantul regiunii.

Maiorul era înștiințat de atacul comancilor, în regiunea San-Antonio, la vreo cincizeci de mile de Leona. În consecință porunci dragonilor să se întoarcă în fort, în vederea campaniei, grăbindu-se el însuși să plece într-acolo.

Se înțelege, civilii ar fi putut să continue și singuri cercetările, dar cei mai mulți nu-și luaseră cu ei decât armele fără să se gândească la provizii. Și foamea începea să se facă simțită.

Oricum, nimeni nu avea de gând să renunțe și să lase lucrurile la jumătate. Trebuiau doar să schimbe caii, să facă rost de hrană și puteau să continue cercetările. O mână de oameni, în frunte cu Spengler, se însărcina să dibuie urmele calului american. Ceilalți se întoarseră în fort, împreună cu dragonii.

Înainte să-și ia rămas bun de la Pointdexter și de la prietenii acestuia, maiorul socoti de datoria lui să-i pună la curent cu tristele descoperiri făcute de Spengler. Le povesti și despre băltoaca de sânge, vrând astfel să-i ajute în dezlegarea misterului.

În încheiere, le mărturisi cu amărăciune bănuielile în privința tânărului irlandez, cu care avusese întotdeauna cele mai bune relații. Nu credea în vinovăția lui Maurice-Mustangerul – ori, mai bine zis, o socotea puțin probabilă – dar nu putea să ignore faptul că existau probe serioase împotriva lui. Pentru ceilalți, vinovăția mustangerului era mai presus de orice îndoială. Maurice Gérald fu declarat pe față ucigaș. Lucrurile păreau cât se poate de limpezi.

Cele povestite de Oberdoofer nu lămureau decât începutul tragicei întâmplări. Calul lui Henry Pointdexter, plin de sânge, cu șaua mânjită și ea de sânge, stătea mărturie despre nefericitul deznodământ. Celelalte momente fură iute reconstituite, parte pe temeiul celor susținute de Spengler, parte mulțumită unor vești proaspete.

Dar nimeni nu-și pusese întrebarea: ce anume l-a împins pe Maurice Gérald să săvârșească o asemenea crimă? Sau cel puțin nimeni nu cugetase serios la asta. Cearta cu Callhown era luată drept punct de plecare ca să se înlătore orice îndoieli. Presupunneau că Maurice și-a vărsat dușmănia nutrită față de Callhown asupra întregii familii Pointdexter.

Frământat de gânduri, Pointdexter își luă rămas bun de la prietenii săi. Era hotărât ca a doua zi de dimineață să reînceapă cercetările. Trebuia să cerceteze până la capăt cele două serii de urme și să-i găsească pe cei doi dispăruți, vii sau morți.

Grupul conclus de Spengler își așază tabăra pe locul indicat de maior.

Erau vreo zece oameni. Nici nu se simțea nevoie de mai mulți. Primejdia unui atac al comancilor fusese înlăturată și alte primejdii nu păreau să existe aici.

În loc să se culce, oamenii se adunară în jurul focului, să mănânce. Focul trosnea vesel, aveau la ei băutură din belșug, dar atmosfera era apăsătoare. Apariția stranie a călărețului fără cap le stăruia și acum înaintea ochilor. Groaza acelor clipe nu putea fi risipită prea lesne. Nimeni nu se simțea în stare să înțeleagă și cu atât mai puțin să lămurească cele petrecute. Spengler și Callhown erau la fel de descumpăniți. Ultimul părea mai răvășit decât toți. Ședea încruntat în umbra copacilor, departe de foc. În clipa plecării dragonilor nu scosese o vorbă. Ai fi zis că nu-l ispitește să se alătore nici grupului rămas aici, deși între timp oamenii mai trăseseră câte o dușcă și se mai înveseliseră puțin. Ochii îi sclipeau în cap. Groaza i se citea și acum pe față.

— Hei, Callhown! Îi strigă un tânăr, care băuse binișor. Vino încoace, bătrâne, stai cu noi lângă foc. Noi îți împărțăm durerea și-o să facem totul ca să te răzbunăm pe tine și pe ai tăi. Hai, lasă posomorala și vino să bei cu noi un whisky de Monongahel. Prinde bine, crede-mă!

Callhown primi această invitație prietenoasă și se așază lângă foc, în mijlocul tineretului pus pe băutură. Curând, mohoreala îi pieri, ca și când nici n-ar fi fost. Deveni chiar atât de vesel, încât stârni mirarea celor din jur. Era o purtare de neînțeles la un om al cărui văr – după cum se bănuia – fusese ucis chiar în dimineața aceea. Deși venise lângă foc ca invitat, în scurt timp își luă aere de stăpân.

Băutura curgea din belșug și tineretul se înveselea tot mai mult: sporovăiau, cântau, jucau, ba la o vreme începură să se rostogolească prin iarbă. Dar veselia asta artificială trecu iute. Îi răzbi somnul. Oamenii se întoarseră pe iarbă și adormiră buștean.

Singur Callhown rămase treaz. Când se încredință că toți dorm, se ridică încetișor, se furișă până la calul lui, îl dezlegă, sări iute în șa și se depărta în goană.

În toată purtarea lui – nimic de om beat.

Ce era oare? Pleca în cercetare, din dragoste pentru vărul ucis? Ținea să-și dovedească zelul, încumetându-se de unul singur în noapte?

Judecând după ceea ce mormăia din când în când, ar fi de crezut că, într-adevăr, tocmai

asemenea gânduri îl stăpânesc.

— Slavă Domnului, luna luminează ca ziua și până-n zori mai am șase ceasuri bune. Timp berechet să cercetez toate cotloanele din hățiş până la două mile jur împrejur, în cazul când cadavrul se află pe undeva, trebuie să-l găsec cu orice preț. Ce să însemne toate astea? Dacă n-aș fi văzut decât eu, aș zice că mi-am ieșit din minți. Dar au văzut toți, până și ultimul om! Dumnezeule! Ce să fie?

Nici nu apucă bine să-și isprăvească vorba și un strigăt de groază îi scăpă de pe buze. Smuci brusc frâul, oprind calul ca în fața unei primejdii neașteptate. Apucase pe o potecă lăturalnică, spre cărarea pe care cititorul o cunoaște. Tocmai dădea să iasă pe făgașu-i îngust, când zări un călăreț în pădure. Trecea în goană prin hățişuri.

Cu mult înainte să se apropie, Callhown se dumiri: călărețul fără cap îi ieșea iarăși în cale. El era, nu încăpea nici o îndoială. Razele argintii ale lunii îi luminau umerii – capul nu se afla pe umeri. Nu putea să fie o nălucire, doar văzuse arătarea și-n lumina vie a soarelui.

Numai că de astă dată, Callhown mai văzu ceva: văzu și capul. Atârna în mâna călărețului, lângă coapsă. Era un chip de o paloare înspăimântătoare, mânjit de sânge. Recunoscuse calul, serapélul vârgat de pe umerii călărețului, cizmele impermeabile – toate aparțineau lui Maurice-Mustangerul.

Căpitanul avu răgaz să le cerceteze pe fiecare în parte și rămase locului, împietrit de groază.

Calul ce purta în spinare ciudata arătare scoase un nechezat sălbatic, căruia îi răspunse un urlet de coiot, apoi se întoarse și o porni în goană mai departe. Abia atunci răsuflă ușurat și Callhown.

— Cerule! Îngăimă el, recăpătându-și graiul. Ce-a fost asta? Ce-am văzut: un om, sau un diavol care-și bate joc de mine? Nu cumva toată ziua de azi n-a fost decât un vis urât? Nu cumva mi-am ieșit din minți? Da, mi-am ieșit din minți, am înnebunit!

Cu o mișcare hotărâtă întoarse calul și se îndreptă glonț spre tabără, renunțând la planurile lui. Acolo se furișă pe nesimțite lângă foc și se cuibări între tinerii care dormeau duși. Nu fu în stare multă vreme să închidă ochii. Era scuturat ca de friguri. Aștepta cu nerăbdare zorile.

Paloarea dimineții îi lumină obrazul galben ca de mort și sclipirea sinistră a ochilor adânciți în orbite.

CAPITOLUL XLVI.

TAINICA MĂRTURISIRE.

De cum mijiră zorile, Casa del Corvo se și trezi la viață. Tot mai mulți oameni se adunau în curte. Nu erau militari, dar erau înarmați până-n dinți. Unii purtau puști greoaie de vânătoare, cu o singură țeava, alții puști mai mici, cu două țevi, alții pistoale ori revolvere, alții cuțite mari, ba chiar și bâte.

Îmbrăcămintea le era la fel de pestriță: flanele roșii de Kentucky apăreau alături de camizole indiene din pânză; aici vedeai pantaloni cafenii din stofă de casă, dincolo

pantaloni albaștri de bumbac, aici pălării cu borul larg, dincolo șepci de piele, aici cizme înalte din piele tăbăcită, dincolo încălțări din piele de cerb.

O asemenea adunare pestriță de oameni voinici și înarmați e un tablou din cele mai obișnuite în ținuturile de graniță ale Texasului. Chiar și când au cele mai pașnice gânduri, ei tot înarmați umblă: așa e obiceiul în Texas.

În dimineața aceea, oamenii se adunaseră în curtea Casei del Corvo, ca să continue căutarea lui Henry Pointdexter, fiul dispărut al plantatorului. Unii luaseră parte și la cercetările din ajun, dar cei mai mulți mergeau astăzi pentru întâia oară. Asta, fie din pricină că locuiau în settlemente mai depărtate, fie că lipsiseră de acasă. Iată de ce grupul era mult mai numeros.

Printre ei se aflau și câțiva rangeri²¹. Nu se deosebeau de ceilalți nici prin îmbrăcăminte, nici prin arme. Un străin n-ar fi recunoscut niciodată un ranger, dar ei se cunoșteau între ei. Toți vorbeau despre uciderea lui Henry Pointdexter. Maurice-Mustangerul era învinuit de crimă.

Apariția călărețului fără cap în prerie stârnise discuții însuflețite. Scepticii priveau totul ca pe o născocire și, la început, nu credeau nimic. Curând se văzură însă nevoiți să se dea bătăuți în fața numeroșilor martori oculari.

Oamenii îl așteptau pe Woodley Pointdexter, care urma să conducă expediția. Așteptau dispozițiile acestuia.

Plantatorul zăbovea plecarea, nădăjduind să găsească o călăuză capabilă să le arate drumul spre Alamo și să-i conducă până la coliba lui Maurice-Mustangerul. Dar nu găsea un asemenea om. Printre plantatorii, negustorii, băcanii, juriștii, vânătorii și geambașii de cai, ca și printre sclavii adunați acolo, nu era nimeni care să știe unde se află coliba de pe Alamo.

Până la urmă se lămurii că un singur om din settlement putea să ia asupra sa această sarcină – Zeb Stump. Dar Zeb Stump nu era de găsit. Plecase ca de obicei pe undeva departe, la vânătoare. Câțiva îl căutaseră zadarnic în toate părțile.

În schimb, în Casa del Corvo se afla o femeie care ar fi putut să le arate fără greș drumul spre coliba mustangerului. Numai că Woodley Pointdexter nu avea de unde să știe asta.

Și era bine că nu știa. Căci dacă trufașul plantator ar fi bănuit măcar că Louise poate să-i călăuzească spre coliba singuratică de pe Alamo, durerea pentru fiul pierdut ar fi sporit la gândul că fata lui a apucat pe căi greșite.

Ultimul om trimis după Zeb Stump se întoarse și el tot singur. Nu se putea să mai zăbovească: setea de răzbunare îi stăpânea prea mult.

Hotărâră să pornească la drum, fără călăuză.

Grupul călăreților abia apucă să se depărteze de Casa del Corvo, că aici se văzură doi oameni care cunoșteau la fel de bine drumul spre Alamo. Era o întâlnire neașteptată, o simplă întâmplare: Zeb Stump, întors de la vânătoare, venea să-i aducă niște vânat plantatorului.

Pentru Zeb Stump, Louise Pointdexter era, se înțelege, acasă. Mai mult: fata ardea să-l

vadă. Dorința de a sta de vorbă cu bătrânul vânător era atât de mare, încât în ajun Louise pândise drumul toată ziua.

Grupul gălăgios al călăreților nici nu se pierdu bine în depărtare, când Louise îl zări pe Zeb Stump. Bătrâna-i iapă venea agale, sub povara îmbeșugată a prăzii. Vânătorul era pe celălalt mal al râului, dar o și apucase spre haciendă.

Dând cu ochii de silueta lui de uriaș, fata se bucură din suflet. Simțea în omul acesta un prieten, căruia putea să-i încredințeze orice taină.

Louise urcă să-l aștepte pe azotee, cu mult înainte ca Stump să ajungă în curte.

Vânătorul se îndrepta liniștit spre conac. Era voios, nici gând să bănuiască cele petrecute aici. Pe chipul lui se zugrăvi o adâncă nedumerire găsind poarta zăvorită. Asta nu intra în obiceiurile casei Pointdexter. Înfățișarea posomorâtă a negrului îl miră și mai mult.

— Ce-i cu tine, prietene Pluto? Ești întunecat ca un nor. Și de ce ai zăvorit poarta în toiul zilei? S-a întâmplat ceva?

— Da, da, mister Stump. Nenorocire! Mare, mare nenorocire!

— Spune mai repede! Îl zori vânătorul. Hai, dă-i drumul! Mai mare nenorocire decât se citește pe mutra ta nici nu cred să existe. E vorba de tânăra ta stăpână? Cu neputință! Miss Louise...

— Nu, nu, miss Louise nu pățit nimic. E ceva cam la fel. Tânăra miss acasă. Intrați, mister Stump. Spune miss singură la dumneavoastră vestea îngrozitoare.

— Și stăpânul tău? E acasă?

— Oh, nu, nu! Stăpân plecat. Acum departe. De un sfert ceas plecat. Plecat prerie, unde umblă cai sălbatici. Acolo unde făcut vânătoare luna trecut.

— În, prerie? Umblă unde cai sălbatici? Păi ce i-a venit? Cine-a mai plecat cu el?

— Ooh, mister Callhown și încă mulți. O, mulți oameni... Pluto spune adevărul.

— Bine. Tânărul tău stăpân, Henry, a plecat și el?

— O, mister Stump, tocmai asta nenorocire! Mister Henry plecat, dar el nu întoarce niciodată acasă. Calul întors în goană singur, plin de sânge. Vai, vai, oamenii spun că mister Henry mort!

— Mort? Ce tot îndrugi tu, Pluto?

— O! Adevăr-adevărat, mister Stump. Greu la mine să spun... Toți plecat caute cadavru.

— Ține, du astea la bucătărie. Uite un curcan și niște găini sălbatică. Pot s-o văd pe miss Louise?

— Sunt aici, mister Stump. Poftește! Se auzi un glas cristalin, pe care vânătorul îl cunoștea atât de bine, numai că astăzi era copleșit de tristețe, încât Zeb Stump mai-mai să creadă că i-a vorbit altcineva. Vai! Tot ce-a spus Pluto e adevărat. Fratele meu a dispărut. Nimeni, nu l-a mai văzut de alaltăieri noapte. Calul lui s-a întors acasă cu șaua mânjită de sânge. Oh, mister Zeb, mi-e și groază să mă gândesc!

— Mda, cumplite vești aud. Va să zică a plecat de-acasă și calul lui s-a întors singur. N-

aș vrea să vă îndurerez, miss Louise, dar mă gândesc că v-aș putea fi de ajutor și pentru asta am nevoie de amănunte.

Louise îi povesti tot ce știa. Nu-i ascunse decât cele petrecute în grădină și înainte de asta. Pomeni apoi de Oberdoofer, care socotea că Henry a plecat pe urmele mustangerului.

Zeb Stump rămase adânc tulburat. Iar atunci când Louise îi mărturisi că Maurice era învinuit că l-a omorât pe fratele ei, bătrânul izbucni revoltat:

— Minciună! Calomnie! Numai niște ticăloși au putut să scornească așa ceva! Cu neputință! Cu neputință! Mustangerul nu-i în stare de-o asemenea faptă. N-am să cred niciodată! Ce să-l îmboldească? Dacă ar fi fost în relații proaste, mai înțeleg. Dar nu-i adevărat! Îi cunosc părerea despre fratele dumneavoastră, chiar el mi-a spus-o. E drept, nu-l putea suferi pe vărul dumneavoastră, dar aș vrea să știu, cine-l îndrăgește? Iertați-mă că v-o spun. Dacă între fratele dumneavoastră și mustanger ar fi avut loc o ceartă, o neînțelegere, atunci...

— Nu, nu! Strigă creola într-o răbufnire de durere, uitând de orice prevedere. Fratele meu și mister Gérald s-au împăcat. Henry mi-a spus-o singur, iar Maurice...

Privirea vânătorului o făcu să amuțească. Fata își ascunse fața în mâini și izbucni în prins.

— Va să zică tot a fost ceva între ei! Murmură Zeb. Miss Louise, spuneți că fratele dumneavoastră s-a certat cu...

— Dragul meu, bunul meu Zeb Stump! Se tângui ea, descoperindu-și fața și privindu-l drept în ochi, încât bătrânul se fâstâci de-a binelea. Făgăduiește-mi că n-ai să spui nimănui, niciodată! Făgăduiește-mi asta ca un prieten, ca un om cinstit și cumsecade. Îmi făgăduiești?

Vânătorul ridică mâna-i uriașă și se lovi cu ea în piept într-un chip foarte grăitor. După cinci minute cunoștea taina pe care o femeie, îndeobște, se ferește să o dea în vileag și pe care o încredințează numai aceluia care-i cu adevărat demn de încredere.

Zeb Stump nu se prea miră auzind această mărturisire.

— Nu văd nimic neobișnuit aici, miss Louise! Mormăi el, înțelegător. Nu văd nimic de rușine în ce mi-ați spus. Femeia rămâne veșnic femeie: în prerie, ca și în orice alt colțișor de pe lume. Dacă cineva ar susține că, dăruindu-vă inima mustangerului, iubiți un om care nu vă merită iubirea, ar săvârși o mare greșală. E un flăcău de ispravă și merită dragostea dumneavoastră. Încolo, tot ce mi-ați spus nu face decât să-mi întărească și mai mult convingerea că Maurice n-a putut săvârși o asemenea nelegiuire. Asta, se înțelege, numai dacă lucrurile s-au întâmplat aievea și nu-s niscaiva născociri. La urma urmei, unde-s dovezile? Asta e singura dovadă, că i s-a întors calul acasă cu șaua mânjită de sânge?

— Din nefericire, s-au găsit și alte dovezi. Ieri, cercetările au ținut toată ziua. Au mers mult după niște urme și-au descoperit ceva de care n-au vrut să-mi spună nimic. Mi s-a părut că tata s-a ferit să-mi vorbească și pe ceilalți m-am temut să-i întreb. Azi au plecat iar, cu puțin înainte să te zăresc venind.

— Și mustangerul? Ce spune în apărarea lui?

— A, nu știi? Nici el nu-i de găsit! Poate că a pierit de aceeași mână care mi-a răpus fratele.

— Spuneți că au dibuit niște urme? Va să zică au să-l găsească. Dacă e în viață, nu poate să se afle decât pe Alamo, De ce n-au pornit într-acolo? Aha, înțeleg! Nimeni nu știe prea bine pe unde-i Alamo. Și dacă i-a călăuzit mucosul de Spengler, n-au găsit nici o urmă în preria calcaroasă. Ziceți că au apucat în aceeași direcție?

— Tocmai de-asta voiam să te văd. Azi au plecat cu tata o mulțime de oameni. Printre ei și câțiva rangeri. În timp ce se depărtau, i-am auzit vorbind de linșaj. Unii jurau să se răzbune. Gândește-te, mister Zeb, ce se va întâmpla dacă-l vor găsi pe Maurice și el nu va ști să-și dovedească nevinovăția! Îți închipui de ce sunt în stare toți oamenii aceștia mânați de ură, având pe deasupra și un ajutor cum e Callhown? Bunul meu Zeb, de dragul meu, de dragul lui, de dragul prieteniei noastre, du-te și caută-l, du-te repede! Trebuie să ajungi acolo înaintea lor și să-l previi pe Maurice. Calul dumitale nu-i prea iute. Ia-l pe al meu ori pe oricare vrei. Numai grăbește-te.

— Aveți dreptate – încuviință vânătorul, pregătindu-se să plece. Se înțelege, toate astea pot să sfârșească prost pentru tânărul mustanger. Am să fac totul ca să-l ajut. Nu vă îngrijați, miss Louise. Ajung eu și cu bătrânica mea. Cu fugara dumneavoastră cea rotată, nu știu de ce, nu-mi prea vine s-o pornesc la drum. Și-apoi, bătrânica mea e gata de plecare... Ei, rămâneți cu bine! Nu vă faceți inimă rea, poate că nu i s-a întâmplat nimic rău nici frățiorului. Cât despre Maurice-Mustangerul, el e curat ca un prunc. Pentru mine, unul, asta e limpede, limpede ca lumina zilei!

CAPITOLUL XLVII.

SCRISOAREA INTERCEPTATĂ.

Pradă unei spaime ucigătoare, El Coyot și cei trei din ceata lui se repeziră la cai și săriră în șa. Nici gând să se mai întoarcă la coliba mustangerului. Singura lor dorință era să se știe cât mai departe de coliba singuratică. Erau convinși că l-au văzut pe „don Mauricio”, doar îl știau toți trei. Diaz îl cunoștea mai bine, e adevărat, dar și ei îl știau destul ca să-și dea seama că arătarea fără cap nu era altul decât irlandezul.

Recunoscuseră calul, cizmele impermeabile de jaguar, serapéul țesut de indienii din tribul Navaho, care se deosebea prin culorile-i vii de obișnuitele serapéuri mexicane și, în sfârșit, pălăria.

Din nefericire, calul nu stătuse în loc și nu văzuseră capul ca lumea. Era ascuns sub o pălărie – un sombrero negru și lucios, cum purta Maurice-Mustangerul. Luna tocmai aruncase o fâșie de lumină asupra pălăriei. Pe urmă văzuseră un câine mare și Diaz îl recunoscuse: era câinele irlandezului, care se repezise spre ei mârâind furios.

Ce-i drept, nu mai era nevoie de asta, căci și așa o luaseră la goană.

Călăreții alergau mâncând pământul prin hățișuri. Se cățărară pe povârnișul abrupt, dar nu prin trecătoarea unde aveau de gând să săvârșească omorul și, într-un târziu, ieșiră în câmpie. Goniră înainte fără să se oprească o clipă, până ce ajunseră din nou în hățișuri, în locul unde, cu puțin înainte, se travestiseră în comanci.

Nu-și bătură prea mult capul să-și recapete înfățișarea de mexicani și terminară repede

treaba. Își spălară tatuajele zugrăvite pe corp (aveau apă cu ei în niște ploști mari), apoi scoaseră veșmintele mexicane pitite în scorbura unui copac, le îmbrăcară la iuțeală, săriră în șa și apucară în goană spre Leona.

Acum, la înapoiere, nu vorbeau decât despre călărețul fără cap. Cei patru mustangeri mexicani, pătrunși de o groază nebună, nu se puteau dumiri cu nici un chip ce era cu acea arătare de pe altă lume. În marginea settlementului, apăsați de temeri nedeslușite, se despărțiră, ducându-se fiecare acasă.

— La naiba! Mormăi El Coyot, pășind pragul colibei și aruncându-se pe pat. Cum să mai închizi ochii după toate astea? Sfinte, Dumnezeu! Ce priveliște înfiorătoare! Mi-a înghețat sângele în vine, nu alta! Și n-am nimic la îndemână ca să-mi mai vin în fire. Plosca e goală, taverna închisă. Toți dorm. Sfântă fecioară, ce-a fost asta? O nălucă! Nu! Doar am pus mâna, am pipăit eu cu mâna mea! Dacă nu era decât o păpușă de paie, cine și ce nevoie a avut de toată festa asta? Cine, în afară de mine și de fărtații mei, are chef de un asemenea bâlci în prerie? Mii de draci! Însăpăimântătoare poveste! Ia stai, nu cumva mi-a luat-o altul înainte? Poate că altul a și umflat mia de dolari! Poate că arătarea era chiar irlandezul, cu propriul lui cap în mână... Nu, e cu neputință, ar fi prea de tot, prea de necrezut! Atunci, ce-a fost? Aha, înțeleg! L-o fi prevenit careva despre vizita noastră ori poate a avut niscaiva bănuieli. Și-a pus la cale toată tărășenia numai ca să ne bage-n sperieți. Te pomenești că ne-a văzut el însuși cum o luăm la sănătoasa... Caramba! Cine să ne trădeze? N-avea cine. Nimeni nu știa de planurile noastre. Atunci, cum de ne-a pregătit primirea asta drăcească? Aha! Uitam: am mers prin prerie în toiul zilei. Ne-o fi văzut careva. Mda, pesemne că așa s-a întâmplat. Și în timp ce ne schimbam înfățișarea în pădure, ne-a urmărit și ne-a pregătit festa. Mda, altfel nu se poate! Nătărăi am mai fost! Ne-am speriat de o momâie! Pe toți dracii! Măine mă duc din nou pe Alamo. Pun eu laba pe miarul ăsta, de-ar fi să pierd și un an întreg! Oricum, e musai să duc treaba la capăt. Destul c-am pierdut-o pe Isidora. Poate că lucrurile nu stau chiar așa, dar numai gândul ăsta mi-e nesuferit. Dacă aflu cumva că-l iubește, că s-au întâlnit după ce... Oh, Doamne! O să-mi ies din minți... Și-n nebunia mea n-o să-l nimicesc numai pe omul pe care-l iubește ea, ci și pe ea, femeia pe care o iubesc ca pe ochii din cap! Oh, dona Isidora! Ești frumoasă ca un înger și perfidă ca un demon! Pot să te strâng în brațe, ori să te ucid cu pumnalul! Te las să alegi singură...

Liniștindu-se puțin după emoțiile prin care trecuse și mulțumit de această nouă hotărâre a sa, El Coyot adormi buștean. Se trezi abia dimineața, când, o dată cu soarele, un oaspete se arătă în prag.

— José! Strigă El Coyot, plin de mirare și de bucurie. Tu, aici?

— Chiar eu, senior.

— Îmi pare bine că te văd, prietene José. Dona Isidora e și ea aici? Pe Leona?

— Da, senior.

— S-a întors atât de repede? Doar nu-s nici două săptămâni de când a plecat. Așa-i? N-am fost în settlement, dar mai aud și eu câte ceva. Așteptam o veste de la tine. De ce n-ai dat nici un semn de viață atâta vreme?

— Numai pentru că n-am găsit un om de nădejde, don Miguel. Trebuia să-ți comunic

unele lucruri, dar nu puteam să încredințez veștile oricui. Din păcate, n-o să-mi mulțumești pentru ele. Dar viața mea se află în mâinile dumitale și am jurat, așa că vei afla totul.

Lupul preriei sări în sus ca ars:

— Vești despre el și despre ea! Citesc asta pe chipul tău. Stăpâna ta s-a întâlnit cu el?

— Nu, senor. Cel puțin din câte știu eu, de atunci, de la prima întâlnire, nu s-au mai văzut.

— Atunci, ce este? Stăruia Diaz, ceva mai liniștit. Ea a fost aici în timpul cât a locuit el la hotelul neamțului? S-a înfiripat ceva între ei?

— Da, don Miguel. O știu bine, pentru că eu însumi am ajutat-o în treaba asta. I-am dus în trei rânduri câte un coș cu bunătăți, trimis de către dona Isidora. Ultima dată era și o scrisoare în coș.

— O scrisoare! Știi ce-i scria, ai citit-o?

— Mulțumită dumitale, mulțumită bunătății dumitale, eu, care-ți sunt slugă umilă, am putut s-o fac. Ba mai mult: am copiat scrisoarea.

— O ai la tine?

— Da! Vezi, don Miguel, nu degeaba m-ai trimis la școală! Uite scrisoarea donei Isidora.

Cu o mișcare plină de nerăbdare, Diaz îi smulse hârtia din mână și începu lacom să citească. Scrisoarea păru că-l liniștește.

— Pe dracu! Mormăi el, împăturind nepăsător hârtia. Nu-i vorba decât de mulțumiri, îi mulțumește pentru un serviciu. Asta-i tot?

— Nu, nu-i tot. Altceva m-a purtat încoace: am de dus ceva în settlement. Citește.

— Aha! Altă scrisoare?

— Întocmai, senor. Și de astă dată e o scrisoare adevărată, nu mângăliturile mele.

Cu mâini tremurătoare, Diaz luă hârtia pe care i-o întinsese Jose. O desfăcu și citi:

Lui senor Mauricio Gérald.

„Dragă prietene, mă aflu din nou aici, în vizită la unchiul Silvio. Nu mă mai simt în stare să trăiesc fără vreo veste din partea dumitale. Mă chinuiește nesiguranța. Spune-mi, te rog, te-ai făcut bine? O, dacă ar fi așa! Cât aș da să-ți văd ochii – ochii dumitale frumoși și expresivi – ca să mă conving că te-ai făcut bine cu adevărat! Poartă-te ca un prieten și dă-mi această posibilitate. Peste o jumătate de ceas voi fi pe dealul din spatele casei unchiului meu. Vino, te aștept!

Isidora Covarubio de Los Lanos”

CAPITOLUL XLVIII.

ISIDORA.

Soarele abia se ridicase deasupra zării și discul lui ca un scut de aur străluci peste ierburile înalte ale preriei. Razele aurii străbăteau prin hățișurile risipite ici și colo pe

întinderea netedă ca-n palmă. Picături mari de rouă străluceau în frunzișul salcânilor, îngreunându-l și se rostogoleau ca niște lacrimi pe pământ. Copacii păreau că plâng despărțirea lor de noapte, cu umezeala și răcoarea ei, că se tem de arșița înăbușitoare a zilei. În schimb, păsărelele ciripeau vesel, salutând ivirea soarelui.

Oriunde altundeva, afară doar de preriile Texasului, e îndoielnic să vezi un om pornit la drum la ceasul acesta.

Pe malul râului Leona, la trei mile de fortul Indge, apăru un călăreț. După felul cum se ținea în șa și după îmbrăcămintea întregită de un serapé și un sombrero cu boruri largi, ai fi zis că e un bărbat. Dar să nu uităm că întâmplările de față se petrec în sud-vestul Texasului, unde femeile se țin în șa și se îmbracă aidoma bărbaților.

Da, călărețul nostru matinal nu e un bărbat, ci o femeie. Te convingi lesne de asta, văzând mâna gingașă care ține frâul, piciorușul sprijinit în scară, mijlocul zvelt și părul minunat, strâns în coc sub borul pălăriei.

Călărețul nostru e dona Isidora Covarubio de Los Lanos. Tânăra mexicană abia a împlinit douăzeci de ani. E o brunetă nespus de frumoasă, dar frumusețea ei seamănă cu frumusețea unei tigroaice și inspiră mai curând teamă decât dragoste. Pe chipul ei nu descoperi nici un semn de slăbiciune, nici o umbră de sfială. Dârzenie, curaj, o istețime neobișnuită la o femeie – iată ce-i oglindesc trăsăturile. Obrazu-i oacheș e rumen, atât de rumen, încât ai crede că nu poate păli nici în fața unei primejdii de moarte.

Fata se plimbă singură pe malul împădurit al Leonei. Se depărtează de casa unde locuiește, casa unchiului ei, don Silvio Martinez. Tânăra mexicană se ține în șa fără încordare și plină de siguranță. Are un cal focos, dar asta nu o neliniștește fiindcă se pricepe de minune să-l stăpânească. Un lassou ușor, strâns colac, atârnă la oblânc. Isidora mânduiește lassoul la fel de bine ca orice mustanger mexican și e foarte mândră de asta.

Lasă drumul ce urmează malul râului și apucă pe o potecă lăturalnică. Poteca duce de la casa unchiului ei până pe culmea dealului din apropiere – singura ridicătură de pământ de pe malul Leonei. Sus, pe culme, smucește de frâu. Dar nu pentru a îngădui calului un răgaz de odihnă, ci pentru că a ajuns la țintă. Cărarea se unește aici cu drumul; în preajmă se află o poieniță cu iarbă bogată, dar lipsită de copaci. Ai zice că-i o prerie în miniatură. Tufișuri ghimpoase înconjură poiană. Trei cărării abia zărite taie desigur în diferite direcții.

Ajunsă în mijlocul poienii, Isidora se oprește în loc și mângâie calul pe grumaz, să-l liniștească, deși nici nu-i nevoie să o facă: urcușul l-a istovit și fugarul nu se mai smucește în frâu și nu mai dă semne de nerăbdare.

— Am sosit prea devreme! Exclamă tânăra, scoțând un ceasornic de aur de sub serapé și uitându-se la el. Te pomenești că nici nu vine. Ah, numai să poată veni!

„Oare ce-i cu mine? Tremur toată. O stare nervoasă. Niciodată n-am trecut prin asemenea emoții. Să fie teamă? Da, se prea poate... Cât de ciudat mi se pare să mă tem de omul pe care-l iubesc, singurul pe care l-am iubit vreodată! Purtarea mea față de don Miguel nu poate să fie numită dragoste. N-a fost decât amăgire, un joc al închipuirii. Din fericire, m-am vindecat repede, văzându-l cât e de fricos. Eroul viselor mele romantice a coborât de pe pedestal și a urmat dezamăgirea. Ce bine îmi pare! Azi n-am decât ură pentru don

Miguel. Asta din clipa când am aflat că s-a făcut... Cerule! Să fie adevărat... că s-a făcut bandit? Dar nu m-aș teme de el nici dacă l-aș întâlni aici, într-un loc atât de singuratic... Ciudat: te temi de omul pe care-l iubești, pe care-l socoți cel mai nobil, cel mai minunat dintre toți oamenii de pe pământ și n-ai pic de teamă față de cel pe care-l urăști, cunoscându-i cruzimea și perfidia. La drept vorbind, nu-i nimic ciudat în asta. Nu primejdia, ci teama că nu sunt iubită mă face să tremur. Iată de ce tremur acum, iată de ce mă chinui noapte de noapte, fără somn, din clipa când Maurice Gérald m-a scăpat din mâinile bandiților...

Nu i-am vorbit niciodată de simțămintele mele. Și nu știu cum va primi mărturisirea mea. Dar trebuie să afle totul. Mi-e cu neputință să mai îndur nesiguranța asta chinuitoare. Mai bine deznădejdea, ba chiar moartea, dacă m-am înșelat în visele mele...

A! Aud un tropot de copite. El să fie? Da! Îi zăresc printre copaci veșmântul pestriț. Așa se îmbracă Maurice Gérald. Și nu-i de mirare, îl prinde atât de bine.

— Sfântă fecioară! Port serapé și sombrero! Are să mă ia drept bărbat. Jos masca asta urâcioasă! Sunt femeie și el trebuie să găsească o femeie aici!

Isidora își smulge serapéul și pălăria și într-o clipă – nici nu se putea săvârși mai iute o asemenea transformare – pe fondul verdeței din jur se conturează o siluetă gingașă și un căpșor minunat, vrednice de măiestria sculptorului Canova. Se ridică în scări, se apleacă înainte și așteaptă cu încordare.

În ciuda gândurilor ei, nu simte nici umbră de teamă. Nu-i tremură buzele și nici paloarea nu i se așterne pe față. Dimpotrivă, privirea-i ațintită înainte e o chemare a iubirii pline de mândrie – chemarea vultanei ce-și așteaptă perechea.

Dar deodată... Ce-i cu schimbarea asta? Hainele împodobite cu cusături aurii au înșelat-o. Călărețul în straie de mexican nu-i Maurice Gérald, ci Miguel Diaz.

Avântul și tulburarea Isidorei se risipesc. Dezamăgită, fata se lasă în șa. Un suspin adânc îi scapă ca un geamăt din piept.

El Coyot vorbi cel dintâi:

— Bună dimineața, senorita! Cine se aștepta să te vadă printre hățșurile de aici?

— În nici un caz asta nu te privește pe dumneata, don Miguel Diaz.

— Ciudat răspuns, senorita! Mă privește, se înțelege, ba chiar trebuie să mă privească. Știi prea bine, te iubesc ca un nebun. Am fost un prost atunci când ți-am mărturisit că sunt sclavul dumitale. Asta te-a făcut să-mi arăți multă răceală.

— Te înșeli, senior. Niciodată n-am spus că te iubesc. Dacă îmi plăcea cum călărești și ți-am spus-o, nu trebuia să înțelegi altceva. Nu pe dumneata te admiram, ci iscusința dumitale de călăreț. Și asta acum trei ani. Pe atunci eram încă un copil, eram la vârsta când asemenea lucruri provoacă o impresie puternică, când te atrage strălucirea exterioară. Astăzi am devenit mai matură și, firește, am început să privesc multe lucruri cu alți ochi.

— Atunci, de ce mi-ai dat speranțe deșarte? Îți amintești de ziua când am îmblânzit cel mai turbat taur și cel mai sălbatic cal din herghelia tatălui dumitale? Nimeni n-avusese curajul să se apropie de ei. În ziua aceea mi-ai zâmbit și eu am citit dragoste în privirea

dumitale. Nu spune nu, dona Isidora! Cunosc destul de bine oamenii și mi-a fost ușor să ghicesc pe chipul dumitale gândurile și simțămintele din acea clipă. Acum totul s-a schimbat. De ce? Pentru că m-a robit farmecul ființei dumitale sau, mai bine zis, pentru că am făcut prostia să ți-o mărturisesc. Iar dumneata, așa cum se întâmplă de obicei cu femeile, după ce m-ai robit și-ai aflat adevărul, nu ți-a mai păsat de mine. Așa s-a întâmplat, seniorita, să nu spui nu.

— N-ai dreptate, don Miguel Diaz. Niciodată n-am arătat că ți-aș purta dragoste, nici cu vorba, nici altfel. Dumneata erai pentru, mine un călăreț iscusit, atâta tot. Pe vremea aceea stăpâneai, sau se părea că stăpânești acest meșteșug. Dar astăzi? Știi ce se vorbește despre dumneata aici pe Leona și nu numai aici, ci și pe Rio Grande?

— Nu socot de cuviință să răspund unor bârfeli, fie că pornesc de la prieteni trădători, fie de la dușmani mincinoși. Mă aflu aici să capăt și nicidecum să dau lămuriri.

— Să capeți lămuriri de la cine?

— De la dumneata, superbă dona Isidora.

— Ești prea încrezut, don Miguel Diaz. Nu uita cu cine stai de vorbă. Nu uita că sunt fiica...

— Unuia dintre cei mai mândri plantatori de pe Rio Grande și nepoata unui plantator din Texas, cu nimic mai prejos. M-am gândit la toate. Mi-am amintit că aveam cândva și eu o casă, nu-s decât un simplu vânător de cai. La naiba! Ce importanță are? Nu ești femeia care să disprețuiești un bărbat din pricină că nu-i bogat, în ce te privește, un simplu mustanger poate avea tot atâtea nădejdi ca și stăpânul a sute de herghelii. Am dovada generozității dumitale.

— Ce dovadă? Se grăbi să întrebe Isidora, umbrită pentru întâia oară de neliniște. Despre ce dovadă vorbești?

— Uite-o colea! Scrisorica asta minunată din mâna mea, care poartă semnătura donei Isidora Covarubio de Los Lanos. E adresată unui mustanger sărac lipit ca și mine. Nu-i nevoie să ți-o dau în mână. O recunoști, nu-i așa?

Isidora recunoscuse scrisoarea. Privirea mândrie pe care o aruncă lui Diaz o trădă.

— Cum de-a ajuns în mâinile dumitale? Izbucni ea, fără să-și mai ascundă indignarea.

— N-are a face. Se cheamă că-i în mâinile mele. De mult umblu eu după ea. Nu țineam să aflu c-am încetat să mai însemn ceva în ochii dumitale, fiindcă asta mi-era limpede, voiam să am dovada că te simți atrasă de un altul. Spui în scrisoare că-l iubești pe Maurice-Mustangerul, că visezi la ochii lui frumoși. Ei, află de la mine; n-o să-l mai vezi niciodată!

— Ce vrei să spui, don Miguel Diaz? Și glasul îi tremură, fiindcă se temea să-i audă răspunsul.

Și nici nu era de mirare: expresia întipărită pe chipul lui El Coyot inspira spaimă. Miguel Diaz băgă de seamă.

— Temerile-ți sunt pe deplin întemeiate. Eu, unul, te-am pierdut, dona Isidora, dar nu vei fi nici a altuia. Iată hotărârea mea.

— Cum adică?

— Așa cum auzi: nu vei fi a nimănui și cu atât mai puțin a lui Maurice-Mustangerul!

— Așa!

— Da! Făgăduiește-mi că niciodată n-ai să te mai întâlnești cu el, altfel nu mai pleci de aici!

— Glumești, don Miguel?

— Nu, nicidecum, dona Isidora.

Sinceritatea acestui om era prea vădită, ca să nu-i dai crezare. În ciuda lașității care-l caracteriza, privirea lui El Coyot exprima o hotărâre rece și crudă, iar mâna i se și încleștase pe pumnal.

Până și curajoasă Isidora nu se prea simțea în apele ei. O amenința o primejdie aproape fără de scăpare. Din prima clipă a întâlnirii cu El Coyot simțise o strângere de inimă, dar spera că prietenul ei va sosi la timp și o va ocroti. Ascultă cu încordare să-i audă tropotul calului; din când în când se uita spre hățișurile dincotro îl aștepta să apară. Acum, orice nădejde i se spulberase. Scrisoarea nu ajunsese în mâinile cui trebuia. Nu avea rost să mai aștepte ajutor. O clipă se gândi să fugă. Dar riscul era prea mare. Putea să se pomenească cu un glonț în spate. El Coyot avea pistolul tot atât de aproape ca și pumnalul.

Isidora cântărise bine primejdia. În locul ei, orice altă femeie s-ar fi pierdut. Dar ea nu era sperioasă din fire și nu părea să ia în seamă amenințările lui El Coyot.

— Fleacuri! Îl înfruntă mexicană. Glumești, senor. Vrei să mă sperii. Ha, ha, ha! De ce m-aș teme? Călăresc tot atât de bine și arunc lassoul cu aceeași ușurință ca și dumneata. Ia te uită!

Desprinse zâmbind lassoul de la oblânc gata parcă să-și arate îndemânarea.

Adevăratul ei gând era cu totul altul. Diaz nu ghici nimic și stătea nedumerit. Abia după ce simți lassoul strângându-i-se peste coate, se dezmetici. Prea târziu! Cât ai clipi era legat fedeleș, cu brațele lipite de trup. Acum nu putea să mai apuce nici pumnalul, nici pistolul. Se pomeni înlănțuit în strânsoarea lassoului, mai înainte să facă vreo mișcare de apărare. O lovitură puternică îl azvârli jos din șa.

— Ei, Miguel Diaz! Îi strigă Isidora, întorcându-și calul. Lasă amenințările și nu încerca să te eliberezi! Dacă miști un deget, pornesc în galop. Ucigaș perfid! În ciuda lașității tale, ai vrut să mă omori, și-am citit asta în ochi. Dar rolurile s-au schimbat și de astă dată...

Nu primi nici un răspuns și tăcu. Lassoul era întins ca o coardă și ea nu-și lua ochii de la omul răsturnat din șa. El Coyot zăcea țeapăn. În cădere își pierduse cunoștința. Ai fi zis că e mort.

— Sfântă fecioară! Oare l-am omorât? Exclamă Isidora, aducând calul puțin înapoi. N-am vrut. Dar și așa, nimeni n-o să-mi poată aduce vreo învinuire: doar era hotărât să măucidă! Nu-mi dau seama dacă e mort ori se preface și nu mă-ncumet să m-apropii de el. N-au decât să se convingă alții. Acum pot să plec acasă, fără teama că m-ajunge din urmă. Și dacă viața lui e în primejdie, am să trimit vreo câțiva oameni de la conac ca să-i dea ajutor. Adio, don Miguel Diaz!

Zicând acestea, Isidora scoase din sân un mic pumnal tăie lassoul de lângă oblânc și, fără vreo remușcare, porni în goană spre casă, lăsându-și potrivnicul zăcând la pământ.

CAPITOLUL XLIX.

LASSOUL E DEZLEGAT.

După convorbirea cu Zeb Stump, tânăra creolă se dusă în odaia ei și, lăsându-se în genunchi, începu să se roagă. Ca toți creolii, era catolică și credea fierbinte în ajutorul madonei. Rugăciunea ei era tristă și ciudată: se ruga pentru omul care trecea drept ucigașul fratelui.

Louise era convinsă că Maurice Gérald nu-i vinovat. Și se ruga nu pentru iertarea, ci pentru apărarea lui. Hohotele de plâns îi sugrumau glasul. Își iubea fratele cu toată gingășia unei surori. Era zguduită de nenorocirea abătută asupra casei lor, dar durerea, oricât de mare, nu putuse înăbuși un alt simțământ, mai puternic decât legăturile de sânge. Fata își plângea fratele și, în același timp, se rugă pentru salvarea omului iubit.

Când se ridică în picioare, privirea îi căzu din întâmplare pe arcul de care se slujise ca să-i trimită scrisorile ei de dragoste.

„O, de-aș putea slobozi o săgeată, să-l previn, pe Maurice de primejdia ce-l pândește!”

Deodată o fulgeră un gând: oare întâlnirile lor tainice n-au lăsat urme? Își aminti că, după ce s-au văzut atunci, în miez de noapte, Maurice a trecut râul înot, nu cu luntrea. În ajun, copleșită de durere cum era, nici nu se gândise la asta. Secretul întâlnirilor nocturne dintre ei doi putea fi deci descoperit.

Soarele se ridicase destul de sus pe cer și își arunca razele strălucitoare prin ușa deschisă. Louise deschise larg ușa, vrând să coboare în grădină și să se furișeze până la barcă. Auzi niște voci pe azotee. Se opri pe verandă. Vorbeau Florinda și Pluto, care, în lipsa stăpânului, se urcaseră acolo, să respire puțin aer curat. De pe verandă se auzea fiecare cuvânt. Dar pe Louise o interesa prea puțin convorbirea lor. Abia după ce desluși numele omului iubit, deveni atentă.

— Ei îl învinuiesc pe tânărul Gérald. Maurice Gérald, așa-l cheamă. Spun că-i irlandez, dar dacă asta-i adevărat, atunci nu seamănă deloc cu irlandezii pe care i-am văzut la New Orleans. Mai curând seamănă cu un gentleman adevărat. Uite cu cine seamănă!

— Tu, Pluto, crezi că el l-a omorât pe mister Henry?

— Nici gând! Ha! Ha! Ha! Auzi, să-l omoare pe mister Henry?! Poftim ce le-a trăsnet prin cap! E ca și cum ai spune că eu l-am omorât pe Mister Henry. Ei, ce-o fi acolo? Ia te uită, Florinda. Vezi?

— Unde?

— Colo, pe malul celălalt ai râului. Nu vezi un călăreț? E Maurice Gérald. Omul pe care l-am întâlnit în preria neagră. Omul care i-a dăruit mustangul rotat lui miss Lou. Și pe care-l caută acum toată lumea, fără să dea de el!

— O, Pluto, eu cred că nu-i vinovat! E un gentleman atât de chipeș și de viteaz!

Louise nu ascultă mai mult. Se întoarse și urcă încet pe azotee. Îi venea greu să-și ascundă tulburarea în fața servitorilor.

— Ce tot vorbiți aici? Întrebă ea, cu o asprime prefăcută.

— O, miss Louise, ia uitați-vă! Tânărul de colo...

— Care tânăr?

— Cel pe care-l caută, nimeni altul...

— Nu văd nimic.

— Eh! Tocmai e ascuns de niște copaci. Uitați-vă... Nu-i vedeți pălăria neagră, lucioasă și haina de catifea cu nasturi lucitori de argint? El e, sunt sigur. Tânărul acela.

— Te înșeli, Pluto. Pe aici multă lume se îmbracă așa. Și-apoi, e prea departe. Cum să-l recunoști, când aproape nici nu-l mai vezi. Nu-i nimic... Florinda, dă fuga jos și adă-mi pălăria și costumul de călărie. Vreau să mă plimb puțin. Iar tu, Pluto, pune iute șaua pe Luna. Mă tem să nu se ridice soarele prea sus. Hai, grăbește-te!

De îndată ce servitorii dispărură, Louise, adânc tulburată, se apropie de parmaclâcul azoteei. Acum nu o mai stânjenea nimeni, putea să se uite în voie. Scrută cu încordare hățișurile. Prea târziu: călărețul se făcuse nevăzut.

„Semăna și parcă nu semăna. Dacă ar fi fost într-adevăr Maurice Gérald, ce rost avea să vină încoace?”

După zece minute, Louise se afla pe celălalt mal al râului și se afunda în hățișurile unde dispăruse călărețul. Gonea cu repeziciune, privind cercetător înainte. În vârful dealului, opri calul brusc în loc. Auzise glasuri. Ascultă. Veneau de departe, dar puteai desluși un glas de bărbat și altul de femeie. Cine era bărbatul și cine femeia? Inima îi zvâcni dureros în piept. Se apropie puțin și se opri din nou. Cei doi vorbeau în spaniolă. Creola știa destul de bine spaniolă, ca să înțeleagă ce spun.

Numai că se afla încă prea departe. Cei doi aproape strigau, păreau foarte tulburați. Louise se apropie și mai mult. Acum, vocea de bărbat nu se mai auzea. În schimb, în vocea femeii se simțea limpede amenințarea.

Glasurile veneau dintr-o poiană binecunoscută Louisei: de locul acesta o legau amintiri dragi. Se temea să meargă mai departe, îngrozită că va afla un adevăr amar.

Într-un târziu smuci frâul.

În poiană se zbugiuma încoace și încolo un cal înșeuat. Un bărbat necunoscut zăcea la pământ, cu brațele înlănțuite de un lassou. Un sombrero și un serapé zăceau alături, dar se părea că nu-i aparțin. Ce se petrecuse aici? Bărbatul purta pitorescul costum mexican. Pe cal era așternut un cioltar de toată frumusețea, cusut cu motive mexicane.

Inima Louisei se umplu de bucurie. Mort sau nu, omul acesta era fără îndoială chiar călărețul pe care îl văzuse de pe azotee. Și nu era Maurice Gérald. Se apropie și mai mult și-l privi. Îți dădeai seama numaidecât că e un mexican.

„Frumos chip” – gândi creola în sinea ei.

Dar nu asta o îmboldi să sară de pe cal și să se aplece cu milă spre el, ci bucuria că omul care zăcea în iarbă nu era cel pe care se aștepta să-l găsească acolo.

„N-a murit: îi aud răsuflarea.”

Și desfăcu lațul lassoului.

„Acum poate să respire în voie... Ce s-o fi petrecut aici? Ah, își vine în fire... Slavă Domnului! Acum voi afla tot.”

— Te simți mai bine, sir?

— Cine ești dumneata, senorita? Întrebă don Miguel Diaz, ridicând capul și privind cu neliniște în jur. Unde-i ea?

— De cine vorbești? N-am văzut pe nimeni.

— La naiba! Ciudat! N-ai văzut o femeie pe un cal sur?

— Am auzit un glas de femeie în timp ce mă apropiam.

— Un glas diavolesc, mai bine zis, căci asta-i tot ce se poate spune despre Isidora Covarubio de Los Lanos.

— Ea a făcut isprava asta?

— Da, ea. Blestemata! Unde e? Spune-mi, senorita.

— Habar n-am. Judecând după tropotul calului, a coborât pe cărare. Da, nici vorbă. Eu am venit din partea opusă.

— Aha! Înseamnă că s-a dus acasă... Ești foarte bună cu mine, senorita. Îți sunt recunoscător că m-ai eliberat din lațul ăsta afurisit. Vrei să te arăți la fel de bună și să mă ajuți să încalec? Nădăjduiesc să mă pot ține în șa, dar trebuie să mă ajute cineva. Aici nu pot să mai rămân. Dușmanii mei sunt pe aproape... Hai încoace, Carillo! Își chemă el calul și fluieră într-un chip ciudat. Vino mai aproape, nu te speria de drăgălașa senorita. Nu ea ne-a făcut pocinogul, nu ea ne-a despărțit. Hai, nu te teme! Auzind fluieratul, calul veni în fugă lângă stăpănu-său și se lăsă apucat, de frâu. Un mic ajutor din partea dumatăle și sunt în șa. Atunci, n-au decît să mă urmărească, că nu-mi pasă.

— Crezi că o să fii urmărit?

— Păi sigur. Am dușmani... Eh, astea-s fleacuri. Mă simt tare slăbit. Vrei să m-ajuti?

— Firește. Cât pot, te-ajut cu dragă inimă.

— Îți sunt recunoscător, senorita. Foarte recunoscător.

Cu mare greutate, tânăra creolă ajută mexicanului să se urce în șa.

— Rămâi cu bine, senorita! Vorbi El Coyot. Nu te cunosc, văd doar că nu ești mexicană. Ești americană, pesemne. Dar asta n-are a face. Te-ai dovedit bună pe cât ești de frumoasă. Și dacă vreodată se va ivi prilejul, Miguel Diaz îți va dovedi recunoștința lui.

Tinerei creole i se părea că visează – un vis mai curând straniu decît neplăcut. Această stare sufletească se schimbă brusc în clipa când ridică de jos o scrisoare pierdută de Diaz. Era adresată lui Maurice Gérald și purta semnătura Isidorei Covarubio.

Louise se urcă anevoie în șa.

La întoarcere, în drum spre Casa del Corvo, intră cu calul în apele Leonei. Privi îndelung în adâncul undelor, cu ochii pironiți ciudat într-un singur punct. Pe chipul ei se citea o

deznădejde fără de margini. Era destul să mai înainteze puțin și râul ar fi înghițit-o pentru totdeauna.

CAPITOLUL L.

LUPTA CU COIOȚII.

Umbrele liliachii ale înserării începură să pogoare când, după un drum chinuitor prin hățșurile ghimpoase, rănitul izbuti să ajungă în sfârșit la pârau.

După ce-și potoli setea, se întinse pe iarbă. Durerea din picior se mai potolise. Nu se mai gândea la nimic, se simțea istovit. Corbii zburau spre culcușurile lor de noapte. O boare răcoroasă legăna frunzișul zimțat al arțarilor. Toropit, tânărul greu încercat se cufundă într-un somn adânc. Nu dormi mult. Se deșteptă din pricina rănilor, care se făceau din nou simțite.

Nu se temea de lupul preriei – o fiară lașă, care se năpustește numai asupra leșurilor. Nici nu-i trecea prin minte că moartea îi dă târcoale.

Noaptea i se părea o veșnicie. Abia aștepta zorile. Într-un târziu se arătară zorile, dar asta nu-i aduse nici o bucurie. O dată cu lumina apărură și corbii, și umbrele lor sumbre se perindau din nou pe deasupra lui. Începu să-l chinuie foamea. Trebuia să găsească ceva de mâncare. Prin apropiere se afla un desiș de aluni, dar alunele erau prea sus, la vreo șase picioare de pământ. Rănitul se apropie de o tufă, deși fiecare mișcare îi pricinuia dureri îngrozitoare. Cu ajutorul cârjei dădu jos vreo câteva alune și le ronțai la iuțea.

Ce să facă? Să plece, era cu neputință. Durerile îl secau la inimă la cea mai mică mișcare. Nefericitul tânăr aproape nici nu mai spera să primească vreun ajutor. Strigase până răgușise. Zadarnic. În ciuda acestui lucru, din când în când tot mai scotea câte un strigăt slab. Erau licăririle lui de speranță, în luptă cu deznădejdea. Nu avea de ales. Trebuia să rămână pe loc. De îndată ce se lămurii cum stau lucrurile, se întinse liniștit pe iarbă, hotărât să se înarmeze cu răbdare, atât cât va putea.

Din vreme în vreme, câte un geamăt îi scăpa din piept. Istovit de durere, nici nu mai băga de seamă ce se petrece în jur. Corbii se roteau ca și mai înainte pe deasupra lui. El însă se obișnuise și nu se mai sinchisea de ei nici atunci când vreunul se lăsa jos de tot, atingându-i creștetul cu bătaia aripilor.

Dar asta ce-o fi? Auzea niște zgomote noi...

Un lipăit mărunț de picioare îi ajunse la ureche dinspre malul nisipos al pâraului. Un lipăit însoțit de o răsuflare sacadată. Rănitul se uită să vadă ce se petrece. „A, coioții!” gândi el, zărind o haită întreagă de lupi care se foiau încoace și încolo pe mal.

Până acum nu-l cuprinsese spaima: aceste fiare pline de lașitate, nu-i stârneau decât scârbă.

De obicei, ele nu atacă omul, dar e destul să-l simtă slab și lipsit de apărare, că se obrăznicesc îndată. Rănitul era zdrelit de ghimpii cactușilor și sângera abundant. Mirosul de sânge ațâță coioții. Rănitul nu se mai îndoia: puseseră ochii pe el. Nu avea altă armă decât cuțitul de vânătoare, care, din fericire, îi rămăsese la cingătoare. Pușca și revolverul rămăseseră în coburii șei. Scoase cuțitul, se propti în genunchiul drept și se pregăti să se apere. O clipă de șovăială și ar fi fost pierdut. Lacomii și scoși din minți de mirosul

sângelui, coioții se năpustiră asupra pradei. Șase dintre ei își înfipseră colții în mâinile, picioarele și trupul rănitului.

Încordându-și toate puterile, lovind în dreapta și-n stângă cu cuțitul de vânătoare, tânărul izbuti să-i alunge. Unul sau doi dintre coioți se depărtară cu urlate sălbătice. Lupta deveni disperată. Câteva fiare căzură ucise. Dar soarta lor nu oprea haita. Alții se năpusteau și mai înverșunați asupra prăzii. Sfârșitul tânărului părea aproape. Coioții se îmbulzeau lacomi de-a valma. Rănitul izbea cu cuțitul, dar brațele i se muiau din ce în ce și loviturile și-atingeau tot mai rar ținta. Cu fiecă clipă, puterile îl părăseau. Stătea față în față cu moartea.

În aceste clipe de disperare, scoase un nou strigăt. Ciudat: nu era un strigăt de deznădejde, ci de bucurie, totul se potoli pentru un timp. Apoi se auzi un tropot de cal, însoțit de lătratul răsunător al unui câine. Rănitul continua să strige după ajutor. Calul părea foarte aproape și călărețul nu se putea să nu-i audă strigătele. Dar nu veni nici un răspuns. Călărețul trecu mai departe. Tropotul calului era din ce în ce mai slab. Nefericitul tânăr căzu din nou în ghearele deznădejdii.

În același timp, prinzând curaj, fiarele se întoarseră asupra prăzii. Din nou se încinse lupta. Sleit de puteri, tânărul se credea pierdut și se apăra în neștire.

Deodată, coioții îi dădură pace: de astă dată se ivise un apărător. Călărețul trecuse mai departe, dar iată că-i sărea câinele în ajutor. Un câine uriaș. Se aruncă în salturi prin hățișuri și se îndreptă ca o săgeată spre locul luptei, lătrând cu putere.

— Prietene! Ce fericire! Prietene!

Câinele ieși în marginea desișului și se repezi asupra coioților. Fiarele își lăsară prada și dădură speriate înapoi. Dintr-un salt, câinele înșfacă un lup, îl scutură ca pe un șobolan și, după o clipă, îl azvârli la pământ cu beregata sfârtecată. Un altul avu aceeași soartă. Nici nu mai fu nevoie să răpună un al treilea: speriați de moarte, ceilalți o tuliră cu coada între picioare, schelălăind și se afundară în hățișuri.

Tânărul, istovit, nu mai vedea nimic în jur. Întinse mâna și, cu un zâmbet, mângâie câinele – salvatorul lui. Apoi îngăimă ceva și își pierdu cunoștința.

Nu după mult timp își veni în fire. Se ridică într-un cot și se uită întrebător în jur. Te treceau fiorii privind locul luptei. Dacă nu și-ar fi pierdut cunoștința, tânărul ar fi avut sub ochi ceva și mai îngrozitor.

În timpul cât zăcuse fără să știe de el, apăru în poiană călărețul fără cap. Calul coborî spre pârâu, să-și astâmpere setea, apoi urcă malul abrupt, trecu în goană prin poiană și dispăru în desiș. Câinele se aruncă din nou în urma călărețului, dar curând se întoarse și se culcă alături de rănit.

În clipa aceea, tânărul deschise ochii. Mângâie câinele, se lăsă pe spate, își trase poala pelerinei peste cap, ca să se apere de soarele dogorător și adormi. Câinele, care stătea lungit la picioare, pirotea și el. Din când în când se trezea și asculta încordat ori ridica botul și mârâia furios, alungând corbii atunci când se lăsau prea jos.

Tânărul aiura. De pe buzele lui arse de febră se desprindeau cuvinte ciudate. Ba erau pătimașe chemări de dragoste, ba vorbe fără șir despre un omor.

CAPITOLUL LI.

DE DOUĂ ORI BEAT.

Să ne întoarcem acum la coliba singuratică de pe Alamo, părăsită atât de brusc de cartoforii aciuțați aici în lipsa stăpânului.

Era către amiază, a doua zi, dar stăpânul colibei tot nu se iveau. Ca și mai înainte, Phelim se afla singur. Zăcea beat pe jos.

Pentru a lămuri lucrurile, e nevoie să povestim ce s-a mai petrecut în noaptea cu pricina.

Văzând trei sălbatici așezați în jurul mesei și jucând cărți, Phelim se trezi într-o clipită din beție. Nu-și amintea prea limpede ce-a fost mai departe. Cei trei indieni sulemenți au azvârlit cărțile cât, colo și au scos pumnalele, vrând să-l omoare. Și deodată, ascultând de un al patrulea, care venise după ei, l-au lăsat în pace și au plecat în grabă. Totul s-a petrecut în vreo douăzeci de secunde. Și când irlandezul se dezmetici de-a binelea, nu mai era picior de indian în colibă.

Visa, ori era treaz? Avusese vreo nălucire de pe urma beției, ori văzuse totul în vis? Totul fusese aievea? Sau nu era decât o nouă nălucire, o aiureală fără cap și fără coadă, ca și cea care-i mai stăruia și acum în minte.

Nu, cu neputință. Văzuse indienii prea de aproape ca să se înșele – erau oameni în carne și oase. În plus, îi auzise vorbind într-o limbă pe care el nu o cunoștea. Mai mult: cărțile lor de joc zăceau azvârlite pe jos.

Nici gând să ridice vreo carte, ca să se încredințeze dacă-s adevărate sau nu. Era treaz de-a binelea, dar nu avea curaj. Cine îi garanta că aceste ciudate cărți de joc n-au să-i ardă degetele? Dacă aparțineau diavolului?

Cu toată harababura din capul lui, își dădu seama că era primejdios să mai rămână în colibă. Jucătorii în costume de indieni puteau să se întoarcă să-și continue jocul. Nu lăsasera aici numai cărțile, ci și toate lucrurile din colibă. E drept, ceva important îi silise să plece, dar se puteau întoarce în chip tot atât de neașteptat.

Gândurile acestea îl hotărâră pe irlandez să nu stea cu mâinile în sân. Stinse lumânarea, ca măsură de prevedere, și ieși tiptil afară. Nu îndrăzni să iasă pe ușă. Luna lumina ca ziua bătătura din fața colibei și indienii puteau să fie prin apropiere. Phelim smulse o piele de cal alcătuind o parte din perete, se strecură afară și se trase în umbra unui copac.

Nu apucă să se depărteze prea mult, când zări înaintea lui niște mogâldețe întunecate. Desluși și un zgomot: ai fi zis că e un cal care paște. Din când în când se auzea și tropot de copite. Se pitulă degrabă după trunchiul unui chiparos.

Curând, irlandezul se convinse că mogâldețele cu pricina erau într-adevăr cai. Nu încăpea nici o îndoială: erau caii celor patru indieni gătiți de luptă, care transformaseră coliba mustangerului în tripou. Pesemne că erau legați de copaci, dar și stăpânii lor puteau să fie aproape.

La gândul acesta, Phelim vru să se întoarcă și să apuce în direcția opusă. În aceeași clipă auzi niște glasuri dintr-acolo – niște bărbați amenințau pe cineva. Apoi răsunară strigăte întretăiate de spaimă și un lătrat de câine. Se lăsă o liniște grea. Se auzi un trosnet de crengi rupte. Parcă niște oameni alergau îngroziți prin desiș.

Phelim asculta cu încordare: oamenii se apropiau, veneau tocmai în direcția chiparosului. După câteva clipe ajunseră lângă cai: săriră din fugă în șa și o tuliră mâncând pământul.

Cei patru fugari nimeriră în fâșia de lumină a lunii și Phelim văzu tatuajele roșii de pe

trupurile lor pe jumătate despuiate. Recunosc pe cei patru indieni care călcaseră coliba mustangerului. Nu se mișcă din loc până când nu-și dădu seama, după tropotul copitelor, că au urcat malul abrupt, ieșind la loc neted și au pornit-o în goană prin prerie.

Abia atunci ieși la iveală.

— Sfinte Patrick! Exclamă irlandezul, împreunându-și palmele cu zgomot. Ce-or fi toate astea? Ce-au căutat aici dracii ăștia? Cine i-o fi urmărind? Se vede cât de colo că acest cineva i-a speriat de moarte. Ciudat: el o fi fost? Pot să jur că da. Am auzit câinele lătrând. Câinele a fugit după el. Oh! Doamne! Dar dacă, urmărindu-i pe ăia, apucă încoace?

Teama, să nu dea din nou cu ochii de misteriosul călăreț îl sili pe Phelim să se pitească iarăși în spatele chiparosului. Rămase acolo un timp, într-o așteptare plină de spaimă.

„La urma urmei, s-ar putea să nu fie decât o glumă de-a lui mister Maurice. În drum spre casă i-o fi venit chef să mă sperie. Bine c-a picat tocmai la țanc și i-a băgat în sperieți pe sălbatici. Doar aveau de gând să ne jefuiască și să ne facă de petrecanie la amândoi. Hm, s-a scurs timp cam mulțor. Țin minte că am băut zdravăn, în schimb, acum mă simt de parcă n-aș fi luat strop în gură... Un lucru aș vrea eu să știu: nu cumva indienii mi-au ochit damigeana? Am auzit eu că se dau în vânt după whisky, taman ca noi, albi. Dumnezeu, dacă au dibuit băutura, n-a mai rămas nici o picătură! Trebuie să mă conving cu ochii mei. N-am de ce să mă mai tem. Judecând după cum au luat-o la sănătoasa, li s-au răcit de mult urmele...”

Phelim ieși de după chiparos și o porni spre colibă. Se strecură prevăzător înainte, ba în câteva rânduri și opri locului că să se convingă că nu-i nimeni prin preajmă. În ciuda gândurilor de adineauri, cu care voia să-să mai dea curaj, se temea mereu de călărețul fără cap.

Pofta de băutură îi înăbuși teama și Phelim își urma drumul. Într-un târziu se strecură în colibă. Nu aprinse lumânarea – de altfel nici nu era nevoie. Ce mare lucru pentru el să găsească damigeana, doar îi știa prea bine locul. Dar ia damigeana de unde nu-i.

— La dracu! Mi se pare că tot au dibuit-o. De ce nu-i la locul ei? Eu cu mâna mea am pus-o aici, țin minte cât se poate de bine. Aha, aici erai, comoara mea! Se bucură el când dădu peste damigeana. Ticăloșii, au golit-o până la ultimul strop! Tâlharii, arză-i-ar toate cazanele iadului să-i arză! Să se învețe minte și să nu mai părăduiască băutura unui om cumsecade care doarme! Vai de mine și de mine! Ce să fac, să mă culc iar? Păi, parcă mai poți să dormi când te gândești la ăștia și la el? Nu, hotărât, fără băutură nu-mi găsesc liniștea. N-a mai rămas nici de leac... Ia stai! Sfinte Patrick! Mi-am adus aminte! Plosca e plină! Am ascuns-o în ladă. Ultimă dată când mister Maurice se pregătea să plece în settlement, am umplut-o ochi, zicând să i-o dau la drum. Îmi pare că a uitat s-o ia. Ferească Dumnezeu, dacă tâlharii au pus etichetele lor murdare și pe ploscă, înnebunesc, nu alta... Ura! Izbucni Phelim după ce cotrobăi câteva clipe în ladă. Ce fericire! Aici nu le-a venit în minte să caute. Plosca e neatinsă!

După fericita descoperire, irlandezul porni să dănțuiască triumfător prin colibă.

Apoi se făcu liniște și se auzi un gălgâit urmat de plescăituri și exclamații de încântare.

Gălgâitul făcea loc plescăielilor, plescăielile făceau loc gălgâitului și tot așa mereu, până ce – buf!

— Plosca goală fu azvârlită cât colo. Chiotele de om beat se învălmășeau cu frânturi dintr-un cântec de petrecere, cu râsete sălbatice și judecăți încâlcite asupra celor patru indieni și a călărețului fără cap. Aceleași și aceleași discursuri despre spaimile trăite de Phelim se repetau la nesfârșit, încet, tot mai încet. Într-un târziu totul amuți, lăsând să se audă sforăitul răsunător al vajnicului orator, beat criță.

CAPITOLUL LII.

TREZIREA.

Cel de al doilea somn al lui Phelim ținu mai mult decât primul. Era aproape de amiază când se trezi, dar și atunci din pricina unei găleți cu apă rece turnată în cap. Asta avu darul să-l dezmeticească într-o clipită, ca și apariția pieilor roșii.

Dușul cu pricina i-l făcu Zeb Stump.

Ieșind pe poarta Casei del Corvo, bătrânul vânător apucă pe drumul cel mai scurt spre izvoarele lui Rio de Nueces. Călărea pe o cărăruie binecunoscută.

Din cele spuse de către Louise Pointdexter, bătrânul vânător înțelese că Maurice Gérald se află în grea primejdie. Stump căuta să evite ceata lui Pointdexter și se grăbea să ajungă înaintea lor la Alamo. Știa că, dacă se întâlnește cu rangerii, va trebui vrând-nevrând să le arate drumul spre coliba presupusului ucigaș. În hățișurile malului scund al lui Alamo, la oarecare depărtare de colibă, Stump se opri, legă calul de un copac și își urmă drumul pe jos. Ușa – o piele de mustang întinsă pe o ramă de lemn – era închisă, dar în mijlocul ei se căsca o tăietură cât toate zilele. Ce să însemne asta?

Bătrânul vânător ocoli cu pas ușor colibă și se strecură pe sub copaci spre șopron. Aici se lăsă în genunchi și ascultă cu încordare. Dinspre colibă venea un sforăit răsunător. Vânătorul se ridică, ocoli din nou colibă și pătrunse înăuntru. Ușa era închisă, așa că, deocamdată, nu simțea nevoia să-l trezească pe Phelim. Zeb se opri îngândurat în prag.

„Hm, lucrurile-s strânse pentru drum. A, mi-aduc aminte! Maurice spunea că are de gând să plece zilele astea. Cât despre viteazul ăsta, nu doarme, pur și simplii e beat mort. Aș vrea să știi: a mai lăsat vreo picătura de băuturistică? M-aș mira, zău... Uite și o damigeană... zace răsturnată. Alături de ea, o ploscă, goală și ea, se-nțelege. Dracii să-l ia pe bețivul ăsta, e-n stare să sugă cât toată preria de calcar! Uite și niște cărți de joc spaniole! Un pachet întreg azvârlit pe jos... Ce-o fi făcut cu ele? Pesemne că trăgea la măsea și întindea pasiențe. Ce-i cu spintecătura asta în ușă și cu căscătura asta în perete? Numai Phelim poate să mă lămurească. Ia să-l trezesc!”

— Phelim, hei, Phelim!

Irlandezul nici gând să răspundă.

— Eu sunt, Phelim! Hei, Phelim!

Nimic. Vânătorul strigase de se auzise pesemne până la jumătate de milă în jur, dar Phelim dormea dus. Zeb începu să-l scuture zdravăn. În loc de răspuns se auzi un mormăit îngăimat, care se prefăcu pe dată în același sforăit răsunător.

„Dacă n-ar sforăi, aș zice că-i mort. E beat criță... ce mai calea-valea. Cum naiba să-l aduc în simțiri?”

Privirea bătrânului vânător se opri asupra găleții aflate într-un colț și plină cu apă. Zâmbind batjocoritor, ridică găleata și o vărsă drept în capul celui adormit.

De astă dată nu dădu greș. Phelim se trezi, numai că era buimac.

Torentul de exclamații al irlandezului se amestecă cu hohotele de râs ale bătrânului. Într-un târziu se potoliră amândoi și putură să stea de vorbă. Pe Phelim îl treceau și acum fiorii, amintindu-și cele petrecute. Glumele mușcătoare ale lui Zeb nu-l supărau. Dimpotrivă, era bucuros că poate să-i împărtășească gândurile. Zeb auzi astfel pentru întâia oară de ciudatul călăreț fără cap. La început își bătu joc de Phelim, zicând că toate nu-s decât năzăririle unui bețiv înrăit, dar când irlandezul stăruie și susținu cu îndărătnicie că a văzut totul cu ochii lui, bătrânul căzu pe gânduri.

— Ce năzărire? Izbucni Phelim. Dacă l-am văzut pe mister Maurice cum te văd pe dumneata? Am văzut tot, afară de cap. Capul l-am văzut ceva mai târziu, când a întors calul. Afară de asta, află că purta serapéul mexican pe care i-l cunosc prea bine și cizmele din piele de jaguar. Cum se putea să nu-i recunosc calul frumos? Am uitat să-ți spun că și Tara s-a luat după el. Am auzit-o mârâind la indieni.

— Indieni? Făcu vânătorul, clătinând neîncrezător, din cap. Indieni care folosesc cărți de joc spaniole?

— Crezi că nu erau indieni?

— N-are importanță ce cred eu. Acum nu-i vreme să ne dăm cu părerea. Spune tot ce-ai văzut și-ai auzit.

Când Phelim isprăvi de povestit, bătrânul nu-l mai întrebă nimic. Ieși din colibă și se întinse afară pe iarbă, să-și adune gândurile. Istorisirea lui Phelim încurca și mai mult lucrurile.

Până acum nu se știa decât de dispariția lui Henry Pointdexter. Și iată că deodată povestea se complică: mustangerul nu s-a întors acasă, deși, după spusele servitorului, trebuia să se întoarcă de ieri dimineață.

De necrezut erau spusele lui Phelim, cum că mustangerul și-a făcut apariția sub înfățișarea călărețului fără cap ori ținându-și capul în mână. Nu putea să fie decât farsă. Firește, era ciudat să se țină cineva de asemenea isprăvi, tocmai în aceste zile când abia fusese săvârșită o crimă și când jumătate din settlement pornise în căutarea ucigașului. Totul părea și mai ciudat, cu cât tocmai Maurice Gérald era socotit vinovat de această crimă.

În fața ochilor lui Zeb Stump se închegă un tablou: o serie de împrejurări, o mulțime de întâmplări înlănțuite în chip straniu. Întâmplări fără o cauză întemeiată, fapte fără urmări vizibile, crime fără un mobil justificat. Era ceva tainic, de neînțeles.

Întâlnirea nocturnă dintre Maurice Gérald și Louise Pointdexter, cearta cu fratele fetei în urma acestei întâlniri, plecarea lui Maurice în prerie, Henry pornind după el ca să-i ceară iertare – toate acestea erau lucruri firești și cât se poate de clare. De aici înainte începeau însă încurcăturile și contradicțiile.

Zeb Stump cunoștea simpatia lui Maurice Gérald pentru Henry Pointdexter. Maurice vorbea mereu de Henry și niciodată nu-i arătase nici cea mai mică umbră de dușmănie.

Dimpotrivă, era plin de admirație față de minunatele însușiri ale tânărului. Presupunerea că Maurice s-ar fi putut transforma brusc, devenind din prieten ucigașul lui Henry, părea cu totul și cu totul de necrezut!

Deși înzestrat cu o minte deosebit de pătrunzătoare, Zeb Stump nu era în stare să găsească o dezlegare logică acestei drame complicate. De un singur lucru nu se îndoia și anume că cei patru călăreți, care, după părerea lui, nu erau indieni, au făcut o incursiune asupra colibeii. Se putea foarte bine să existe o legătură între ei și crima săvârșită. Dar apariția lor la colibă, în lipsa mustangerului, îl duse pe Stump la presupuneri și mai sumbre: socotea că n-a fost ucis numai un om și că trebuiau căutate două cadavre în hățișuri.

La acest gând, un oftat greu îi scăpă din piept. Ajunsesse să aibă față de tânărul irlandez o dragoste aproape părintească. Bănuiala că Maurice Gérald a fost ucis în chip mârșav în hățișurile întunecoase și că trupul lui zace acum pradă corbilor și coioților îl îndurera cumplit. Pe măsură ce se lăsa în voia gândurilor, oftă tot mai adânc. Într-un târziu, dându-și seama că nu mai poate îndura apăsarea asta chinuitoare, sări în picioare și începu să se plimbe cu pași mari în sus și în jos. Luase o hotărâre: să se răzbune.

Bătrânul vânător era atât de copleșit, încât nici nu zări câinele voinic al mustangerului, care trecu în goană pe lângă el. Phelim salută întoarcerea câinelui cu un chiot de bucurie. Zeb Stump rămase nepăsător, până în clipa când se auzi strigat din răspuțeri.

— O, mister Stump, uitați-vă la Tara! Vedeți, îi atârnă ceva la gât. N-avea nimic atunci când a plecat. Ce să fie?

Într-adevăr, de gâtul câinelui atârna o curelușă din piele de cerb, sub care se vedea ceva, ca un mic sul. Zeb scoase cuțitul de vânătoare și se aplecă asupra câinelui. Câinele se trase înapoi înspăimântat, dar, încredințându-se că omul nu are gânduri dușmănoase, îl lăsă să se apropie. Zeb tăie curelușa și desfăcu sulul: găsi o carte de vizită, pe care scria ceva, cu cerneală roșie parcă – pesemne cu sânge.

Bătrânul desluși destul de repede cele scrise și scoase un suspin de ușurare.

— Trăiește, Phelim! Trăiește! Citește aici... Ei, dar tu nu știi carte. Mulțumesc bătrânului meu dascăl care m-a învățat să citesc. Auzi... Trăiește! Trăiește!

— Cine? Mister Maurice? Să-i mulțumim lui Dumnezeu.

— Stai, omule! Acum n-avem timp de așa ceva. Adu o pătură și niște curele. Grăbește-te! Cât mă duc eu după iapă, să fii gata. Hai, mișcă-te! Nu trebuie să pierdem o clipă. Altfel va fi prea târziu!

CAPITOLUL LIII.

AJUTORUL SOSEȘTE LA TIMP.

Zicând acestea, bătrânul vânător se și urni din loc. Avea dreptate: nu puteau să piardă nici o clipă. În timp ce se zorea să plece în ajutorul celui care scrisese cu sânge mesajul său, o nouă primejdie de moarte îl amenința: după al doilea atac al coioților, un dușman și mai înfiorător începu să-i dea târcoale. Clipele lui erau numărate.

Pentru cititor e limpede pesemne: rănitul cu mantie și sombrero nu-i altul decât Maurice

Gérald. După lupta cu coioții, sfârșită cu bine mulțumită ajutorului dat de Tara, îl copleși slăbiciunea și simți nevoia să doarmă.

Liniștit de prezența unui prieten în preajmă și convins că credinciosu-i câine îl va apăra de dușmani – fie ei cu aripi, fie cu patru labe – tânărul uită de toate, cufundându-se într-un somn adânc. După câteva ceasuri, deschizând ochii, își simți forțele împrăpătate și judecă în liniște situația în care se afla.

Câinele îl scăpase de coioți și nu încăpea îndoială că se putea bizui pe el și în cazul unor noi atacuri. Ce-l mai aștepta în viitor? Câinelui nu-i stătea în putere să-l ducă acasă și, ca să rămână aici, însemna să moară de foame ori poate din pricina rănilor. Se ridică în picioare, dar se frânse de mijloc. Încercă să facă vreo câțiva pași, așa, gârbovit, dar fu silit să se lungească din nou pe iarbă. Simțea cum se învârtește totul în jurul lui.

Și deodată îl fulgeră un gând salvator: „Tara poate să ducă o veste acasă”.

— Numai de-aș izbuti s-o fac să plece! Murmură, uitându-se cercetător la câine. Vino încoace, Tara! O chemă Maurice. Vreau să te fac poștașul meu, să duci o scrisoare. Pricepi? Așteaptă până o scriu, c-o să-ți explic mai bine.

Tânărul vârî mâna în buzunar și scoase o carte de vizită.

— Bine barem că am pe ce scrie. Creion n-am, dar nu-i nimic. Cerneală-i destulă pe aici. Drept peniță o să-mi slujească un spin de agavă.

Se târî și rupse un spin lung din marginea unei frunze, îl muie în sângele unui coiot și începu să scrie. După ce isprăvi scrisoarea, scoase din buzunar o curelușă din piele de cerb și o legă la gâtul câinelui. Înfășură cu grijă cartonașul într-o bucățică de piele ruptă din căptușeala pălăriei și-l vârî pe sub zgarda improvizată.

Acum nu-i mai rămânea decât să convingă câinele să se transforme în poștaș. Greu lucru. În ciuda inteligenței sale, credinciosul câine nu pricepea de ce trebuie să-și părăsească stăpânul în nenorocire. Rămase multă vreme surd la toate rugămințile. Și abia după ce omul căruia îi salvase viața, se răsti la el cu o furie prefăcută, lovindu-l cu cârja, abia atunci se supuse. Plecă, dar mai întoarse capul de câteva ori, aruncând priviri pline de mustrare.

— Sărmana Tara! Se înduioșă Maurice, după ce câinele se afundă în hățisuri. Parcă n-am dat în ea, ci în mine ori în cel mai apropiat prieten. Lasă, voi ști eu s-o răsplătesc. Deocamdată trebuie să mă gândesc cum să mă apăr în cazul unui nou atac al coioților. Au să simtă c-am rămas singur și-au să apară iar.

Planul i se înfiripă numaidecât în minte. Nu departe de aluniș se afla un copac cu două crengi groase, horizontale, foarte apropiate una de alta, cam la șase-șapte picioare de pământ.

Gérald găuri în câteva locuri cu cuțitul poalele mantiei, apoi scoase de la gât fularul de mătase și-l rupse în două fâșii lungi de câțiva iarzi fiecare. După aceea întinse mantia între crengi, în chip de hamac, legând-o la capete cu cele două fâșii de fular.

Maurice știa că lupii preriei – coioții – nu se cațără în copaci și că poate să-i privească în liniște din patul lui suspendat. Convins că lacomii coioți se vor întoarce, nu-și cruță forțele. Și într-adevăr, lupii nu întârziară. Se strecurau cu fereală, făceau un pas doi și se

opreau, cătând scrutător în jur. Se apropiau tot mai mult de locul luptei. Când adulmecă absența câinelui, întreaga haită se adună la iuțeală. Maurice se pomenește fără voie martorul lăcomiei dezgustătoare ce stăpânește fricosul coiot. Mai întâi se apucară să sfâșie leșurile fraților căzuți, apoi se îmbulziră sub copacul unde se adăpostise rănitul.

Agățându-și hamacul de cele două crengi, mustangerul nu căutase să-l camufleze în nici un fel. Atârna destul de sus de la pământ, așa încât se socotea ferit de orice primejdie.

Dar ospățul de adineauri le ațâțase pesemne și mai mult coioților pofta de sânge. Stăteau buluciți de-a valma sub copac, lingându-și boturile mânjite de sânge. Maurice aproape că nu-i lua în seamă nici atunci când săreau spre hamac, mai-mai să-i atingă picioarele. Și totuși îl pândea o primejdie la care nu se gândise. Văzând că încercările lor rămân zadarnice, fiarele se tolănesc gâfâind sub copac. Părea că asta n-ar trebui să-l îngrijoreze câtuși de puțin pe mustanger. Și într-adevăr, n-ar fi fost nici un temei de neliniște. Dar îl cuprinsese o sete nepotolită și tot mai chinuitoare.

Se mânie singur de nesăbuiința lui. Ar fi putut să se gândească la asta înainte să se cațare în hamac. Ce mare lucru să ia niște apă cu el. Pârâul se afla la doi pași, iar frunzele scobite de agairă puteau să-i slujească de minune în acest scop.

Acum era prea târziu. Dorința de a-și potoli setea era tot mai nestăvilită. Să se strecoare până la pârâu printre coioții rămași la pândă, era cu neputință: asta ar fi, însemnat moartea.

După ce pierzi mult sânge, setea te chinuiește cumplit. Suferința mustangerului devenea de neîndurat. Începu să aibă și halucinații. I se părea că lupii s-au înmulțit, că sunt de zece ori mai numeroși. O sută, o mie de coioți năvăliseră în poiană. Făcuseră roată și se apropiau din ce în ce. Ochii le sticleau înspăimântător. Limbile lor roșii aproape că atingeau mantia atârnată între crengi. Și ei se tot căzneau să o sfâșie cu gura. Maurice le simțea duhoarea respingătoare ori de câte ori săreau spre hamac.

Când își venea în fire, mustangerul își dădea seama că totul nu era decât jocul închipuirii lui înfierbântate. Lupii stăteau tolăniți în iarbă, pândindu-și liniștiți prada.

Deodată, rănitul observă ceva neașteptat și de neînțeles: coioții săriră brusc în picioare și o tuliră în desiş, dispărând până la unul.

Ce putea să-i sperie până într-atât?

Un strigăt de bucurie scăpă din pieptul mustangerului. Pesemne că s-a întors Tara. Poate că a venit și Phelim cu ea. Doar a trecut destul timp: asediul coioților ținea de aproape două ceasuri. Se aplecă peste marginea hamacului și privi în jur. Nu-și văzu nici câinele, nici servitorul. Văzu numai crengi și tufişuri. Ascultă cu încordare. Nu se auzea nici un zgomot. Doar urletele răzlete ale coioților, care păreau că nu s-au oprit din fugă nici acum. Nu cumva aiurează din nou? Ce-a pus fiarele pe fugă? Acum drumul era liber și nu-l mai amenința nici o primejdie: putea să se ducă la pârâu. Apa îi sclipea cu fulgi de lumină în fața ochilor. Susurul pârâului îi suna mângâietor în auz.

Se lăsă să alunece din hamac și se îndreptă spre pârâu. Înainte să se aplece să bea, întoarse capul. Zări cu groază în frunziș blana târcată a unui jaguar. Fiara se târa ca un șarpe, mlădiindu-și trupul lung și subțire. Acum era limpede ce anume pusese coioții pe fugă. Ghiceai limpede gândul jaguarului: simțise mirosul de sânge și se grăbea înapoi, lacom de ospăț. Se apropia tot mai mult, la început încet, târâș, apoi din ce în ce mai iute,

pregătindu-se pentru săritură.

Zadarnic s-ar fi urcat Maurice în copac: jaguarul se cațără în copaci ca o pisică. Mustangarul o știa bine, dar și dacă n-ar fi știut, tot era prea târziu. Fiara tocmai trecea pe lângă copacul ce-i slujise de adăpost, iar un alt copac nu se mai află prin apropiere. Descumpănit și neștiind unde să-și caute scăparea, nefericitul se aruncă în pârâu. Dar jaguarul, pe lângă că se cațără în copaci ca o pisică, mai și înoată ca o vidră. E tot atât de cumplit în apă ca și pe uscat.

În această situație disperată, Maurice Gérald intră în apă până la brâu și se opri în loc. Nu-i mai rămânea nimic de făcut. Nu avea nimic la el să se apere: nici pușcă, nici revolver, nici cuțit, ba nici măcar cârja.

Un răcnet sălbatic îi scăpă din piept, atunci când fiara tărcată se pregăti de săritură. Ca un ecou și parcă răspunzându-i mustangerului răsună strigătul unui prieten. Și numaidecât detună o împușcătură. În loc să se arunce asupra omului, jaguarul scoase un urlat și se prăbuși mort în apă.

Un câine uriaș se năpusti din desiș și sări în pârâu. Apoi o namilă de om se apropie cu pas iute de mal. Un altul, scund, venea după el, umplând văzduhul cu chiote de bucurie și izbândă.

Tânărul auzi toate acestea ca prin vis – erau ultimele lui impresii din ziua asta plină de groază. Pe urmă nu-și mai aminti și nu-și mai dădu seama de nimic. Vru să-și sugrume câinele credincios, care se gudura pe lângă el și se zbatu aprig în brațele puternice ale prietenului său, care încerca să-l scoată din apă.

Tot ce trăise în ultima vreme se dovedi o grea încercare pentru nervii lui Maurice. Nu rezistă acestei teribile încordări. Încercă să-și dea seama de cele ce se petreceau în realitatea înspăimântătoare din jur și căzu într-o uitare și mai înspăimântătoare. Și deodată, un val de fierbințeală îl cuprinse din creștet până-n tălpi.

CAPITOLUL LIV.

UN PALANCHIN ÎN PRERIE.

Zeb Stump era cel care venise în ajutorul mustangerului. Urmând indicațiile din bilețel, bătrânul vânător se grăbi să ajungă la fața locului.

Și sosi la timp, tocmai în clipa când jaguarul se pregătea să sară asupra prăzii. Din fericire, Zeb se afla la numai o bătaie de pușcă: glonțul care străpunsese inima fiarei nu-i opri și saltul, dar saltul acesta se dovedi cel din urmă pentru ea.

Bătrânul vânător se aruncă îndată în apă. Dar aici îl aștepta și pe el un atac. Nu ghearele jaguarului îi dădură de furcă, ci mâinile omului pe care abia îl scăpase de la moarte. Norocul însă îi ținea parte, întrucât cuțitul mustangerului rămăsese în hamac; în schimb, nesăbuitul se năpusti să-i sugrume. Zeb azvârli pușca din mână ca să se apere. Lupta ținu destul de mult. În cele din urmă îl înșfacă zdravăn pe tânărul irlandez și izbuti să-l scoată pe mal.

De îndată ce se simți scăpat din brațele vânătorului, mustangerul sări în sus și străbătu alunișul în fugă, de parcă piciorul beteag nu l-ar mai fi supărat câtuși de puțin. Zeb Stump zări lucirea unui cuțit pe mantie și-i ghici gândul: mustangerul alerga la cuțit. Se repezi

într-o clipă în urma lui, îl înhață din nou și îl trase deoparte.

— Repede, Phelim! Strigă bătrânul. Ia și ascunde jucăria de colo. Flăcăul și-a pierdut judecata. Are fierbințeală. Arde tot.

Phelim îl ascultă. Lupta tot nu se încheiase. Rănitul, se năpusti cu pumnii strânși asupra salvatorului său. Striga și amenința, cu ochii răătăciți și arzând sălbatic. După vreo zece minute, istovit cu desăvârșire, se lăsă pe iarbă, se mai zbatu un timp, scoțând suspine prelungi și rămase nemișcat. Părea că ultima scânteie de viață s-a stins în el.

Phelim începu să-l bocească.

— Ține-ți gura și nu te mai smiorcăi, nătărău afurisit! Se oțărî Zeb. Urletele tale-s de ajuns ca să-i desprindă sufletul de trup. Nu-i mort, cum nu ești nici tu! A leșinat, atâta tot! Judecând după felul cum se răfuaia cu mine, n-a pățit nimic grav.

Fericit că stăpânul său trăiește și se află în afară de orice primejdie, Phelim trecu brusc la o bucurie fără de margini, țopăind cum nu se poate mai caraghios. Veselia asta și focusu-i dans irlandez o molipsi și pe Tara, care sărea neobosită în jurul lui.

Zeb aproape că nici nu-i lua în seamă, deși te pufnea râsul privindu-i. Se aplecă din nou asupra mustangerului. Încredințându-se că nu are răni primejdioase, se apucă să cerceteze lucrurile azvârlite în jur. Atenția îi fu atrasă de pălăria de panama, rămasă ca prin minune pe capul lui Gérald.

Pălăriile din pai de guaiacvila, cărora greșit li se spune „de panama”, sunt răspândite peste tot în sud, ca și în Texas. Vânătorul știa însă că tânărul irlandez obișnuia să poarte un sombrero mexican – o pălărie cu totul deosebită de aceasta. Se putea ca mustangerul să-și fi schimbat obiceiul. Avea totuși Zeb impresia că a mai văzut pălăria. O luă în mână și ochii îi căzură peste două inscripții: una cu pecetea fabricantului, cealaltă – scrisă de mână: „Henry Pointdexter”. Cercetă mantia și găsi dovada că și ea aparținea tot lui Henry Pointdexter.

— Naiba știe ce înseamnă toate astea! Mormăi bătrânul vânător, cu ochii în pământ și căzu pe gânduri. Pălării care nu stau pe capetele stăpânilor, capete care nu stau la locul lor pe umeri! E ceva necurat la mijloc, pe legea mea! Dacă nu m-ar durea ochiul stâng de pumnul voinicului ăsta, poate că m-aș îndoi și de propria-mi scăfârlie că stă acolo unde se cuvine să stea. Acum n-am ce deslușiri să aștept din partea lui – adăugă Zeb, uitându-se la Maurice. Întâi să-l lase fierbințeala. Cine știe când o fi asta... Hm! Făcu vânătorul după o vreme. Aici n-are rost să mai rămânem. Trebuie să-l ducem acasă. Să ne gândim, cum să-l ducem? Pe ăsta, degeaba, nu-l ajută mintea – oftă Zeb, trăgând cu coada ochiului la Phelim, care sporovăia cu Tara. Câinele pesemne că e mai isteț decât el. Eh, nu-i nimic. O să dea și el nițeluș de greu. Cum? Facem o targă. Asta se poate. Două prăjini, mantia sau cu pătura pe care a luat-o Phelim cu el și gata. Chiar așa. O targă, uite de ce avem nevoie.

Irlandezul se văzu chemat să dea o mână de ajutor. Tăiară și curățiră de crengi două trunchiuri de câte zece picioare lungime, peste care așezară curmeziș alte două. Așternură deasupra întâi pătura, apoi mantia. Prevăzând o nouă criză de furie, Zeb Stump se hotărî să-l lege pe Maurice de targa.

Targa nu o purtară doi oameni, așa cum se întâmplă de obicei. Rostuiră treaba altfel: capătul dinainte fu legat de cal, pe cel din spate îl purta Phelim. Zeb pășea în față, în chip

de călăuză. Pe acest palanchin improvizat, Maurice Gérald fu adus la colibă.

Se întunecase când ciudatul convoi ajunsese la colibă. Brațele puternice ale vânătorului așezară grijuliu bolnavul pe pat.

Gérald nu-și dădea seama unde se află. Nu-l recunoștea nici pe Zeb, prietenul său, care stătea aplecat asupra lui. Gândurile îi rățăceau aiurea, dar nu mai avea accese de furie. De la o vreme se liniști. Nu tăcea, însă nici nu răspundea la întrebările blajine ale lui Stump. Exclamații ciudate îi scăpau de pe buze.

Îi legară rănila așa cum se pricepură – mai mult nu putură să facă. Trebuiau să aștepte dimineața.

Zeb îi porunci lui Phelim să se ducă la culcare. El rămase la căpătâiul mustangerului. Avea motivele lui să facă asta. Nu voia ca vorbele pe care bolnavul le rostea în delir să fie auzite de altcineva, nici chiar de Phelim. Și veghe toată noaptea lângă patul lui Maurice, numai ochi și urechi.

Nu i se păru ciudat să-l audă repetând mereu, în jurămintele-i de dragoste, numele Louisei. Dar buzele lui rosteau și un alt nume: acela al lui Henry, fratele Louisei. O bolmojeală înspăimântătoare însoțea acest nume.

Zeb Stump alătura tot ce auzea acum de lucrurile știute și, în clipa când se iviră zorile, nu mai avea nici o îndoială: Henry Pointdexter nu se mai afla printre cei vii.

CAPITOLUL LV.

O ZI PLINĂ DE NOUTĂȚI.

Don Silvio Martinez era unul dintre puținii bogătași mexicani rămași în Texas după cucerirea țării de către coloniștii din nord. Om pașnic din fire, destul de vârstnic, se interesa prea puțin de politică și de aceea se împăcase fără mare greutate cu noua situație.

Don Silvio era un mare „guanadero” – un mare crescător de vite. Pășunile lui se întindeau pe zeci de mii în lung și în lat, iar hergheliile și cirezile lui se ridicau la mii de capete. În schimb, hacienda lui – o clădire lungă și îngustă, fără etaj, semăna mai curând a închisoare decât a casă de locuit. Jur împrejur, peste tot, se vedeau țarcuri pentru vite.

Viața se scurgea aici foarte liniștită. Abia la sărbătoarea de toamnă, când puneau pecetea pe vite, văzduhul răsuna zile de-a rândul de larma veselă a petrecerilor. Numai că asta se întâmpla o singură dată pe an. În restul vremii, bătrânul – burlac convins – trăia o viață liniștită și retrasă. Locuia împreună cu o soră – o femeie și mai în vârstă decât el.

Ce-i drept, atunci când drăgălașa lor nepoată de pe Rio Grande venea să-i vadă, casa se însuflețea pe dată. Amândoi se bucurau de prezența Isidorei. Fata venea și pleca atunci când poftea. În casa unchiului i se îngăduia să facă tot ce vroia. Bătrânului îi plăcea vioiciunea și veselia Isidorei și apoi nu era nici el un om posac.

Don Silvio Martinez își trăise întreaga tinerețe într-o veșnică primejdie. Fusese martor la multe fapte nesăbuite. Nu era deci de mirare că nu-i prea puneă piedici Isidorei, ale cărei porniri se învecinau adesea cu un soi de nebunie nestăpânită.

Își iubea nepoata cu duioșie, ca pe propriul lui copil. Toți știau că fata e moștenitoarea lui don Silvio Martinez. Iată de ce Isidora se bucura de respectul deplin al servitorimii, fiind

socotită viitoarea stăpână. Dar Isidora era respectată deopotrivă pentru calitățile și mai cu seamă pentru curajul ei. Rar tânăr mexican care să nu tragă machetele²², ca să o apere.

În ultima vreme, Isidora își vizita unchiul din ce în ce mai des. Nu pentru că s-ar fi legat mai mult de el și-ar fi vrut să-i mângâie bătrânețile. Motivul era cu totul altul. Venea pe malurile Leonei în speranța să-l întâlnească pe Maurice Gérald. Îi iubea. Din ziua când o scăpase din mâinile bandiților, Maurice îi cucerise inima.

Isidora nu-și mai găsea liniștea. Era o fire aprinsă și nu putea să îndure nesiguranța în care trăia. De aceea se hotărâse să-i mărturisească dragostea ei și să ceară un răspuns deschis: el o iubește sau nu? Îi scrisese că vrea să-l vadă și-l așteptase la întâlnire, dar mustangerul nu venise.

„Miguel Diaz s-a așezat între noi doi!” își spunea Isidora, în timp ce se grăbea să ajungă la conacul unchiului ei, zorindu-și neîndurătoare calul sur. Era fără pălărie, pieptănătura îngrijită i se răvășise și minunatul păr negru îi flutura în vânt. O strălucire înfrigurată îi stăruia în ochi. Obrajii i se învâpăiaseră. Apropiindu-se de casă, smuci frâul și calul își domoli goana într-un trap mărunț. Apoi merse la pas și în cele din urmă se opri în mijlocul drumului.

Isidora căzu pe gânduri.

„Mai bine-l las în pace. Altfel, o să fie mare tărahoi. Deocamdată, nimeni nu știe nimic de întâlnire. Ah, de-aș povesti tot ce s-a petrecut acestor oameni binevoitori din Texas, s-a zis cu el... Dar nu, îl las să trăiască... E un nemernic, însă nu mă tem de el. După cele întâmplate, n-o să mai îndrăznească să-mi iasă în cale. Sfântă fecioară! Cum de-a fost cu puțință să-mi placă? Fie și o singură clipă? Trebuie să trimit pe cineva să-l elibereze. Un om care să păstreze taina. Pe cine să trimit? Pe Benito, starostele păstorilor. E un flăcău credincios și viteaz... A, iată-l! Numără vitele ca de obicei.”

— Benito! Benito!

— Porunciți, seniorita!

— Benito, prietene, te rog să-mi faci un serviciu. Vrei să m-ajuti?

— Vă îndeplinesc bucuros porunca, seniorita – zise mexicanul, cu o plecăciune adâncă.

— Nu e o poruncă: te rog să-mi faci un serviciu.

— Ascult, seniorita!

— Sus, pe deal, se încrucișează trei drumuri, cunoști locul?

— Cum cunosc coralul unchiului dumneavoastră.

— Prea bine. Du-te până acolo. Ai să găsești un om înlănțuit de lassou. De-i cumva rănit, ajută-l cum poți. S-ar putea să-l cunoști. Așa mi se pare, dar asta n-are importanță. Nu-l întrebi nimic și nici nu-i răspunzi dacă te întreabă ceva. Cum îl vezi pe picioare, lasă-l să și le poarte unde-o pofti. M-ai înțeles?

— Totul e cât se poate de limpede, seniorita. Voi îndeplini porunca întocmai.

— Îți mulțumesc, prietene Benito! Mai am o rugămintă: despre tot ce faci pentru mine, nu trebuie să știe decât trei oameni. La cel de al treilea te trimit acum. Pe ceilalți doi îi

cunoști.

— Înțeleg, senorita. Cuvântul dumneavoastră e lege pentru mine.

Și Benito dădu pinteni calului.

— Așteaptă puțin! Am uitat ceva! Strigă Isidora. Ai să găsești acolo serapéul și pălăria mea. Ia-le cu tine. Eu te-aștept aici sau îți ies înainte pe drum.

Benito făcu o plecăciune și dădu să plece, dar Isidora îl opri din nou:

— M-am hotărât să merg și eu cu tine.

Starostele păstorilor lui don Silvio se obișnuise cu toanele viitoarei stăpâne. O porni înainte. Isidora venea după el. Nu dintr-o simplă toană îl însoțea ea pe Benito. Avea motive temeinice să o facă. Uitase acolo nu numai serapéul și pălăria, ci și scrisoarea care i pricinuisese atâtea neplăceri. Și Benito nu trebuia să dea peste scrisoare.

Cum de-a ajuns scrisoarea în mâinile lui El Coyot? Să i-o fi dus José? Oare servitorul ei e un trădător? Sau don Diaz, întâlnindu-l, l-a silit să-i dea scrisoarea? Două bănuieli deopotrivă vrednice de crezare.

În sfârșit, ajunseră. Isidora intră în poiană în pasul calului, alături de Benito. Miguel Diaz dispăruse. Dar și scrisoarea dispăruse și asta o necăjea mai mult ca orice. Pălăria, serapéul și lassoul zăceau în iarbă.

— Poți să te întorci, Benito. Omul care a căzut de pe cal și-a venit pesemne în fire și a plecat. Mă bucur pentru el. Nu uita, Benito, totul trebuie să rămână între noi. Pricepi?

— Pricep, dona Isidora.

Benito plecă și pieri curând după stâncile de pe culmea dealului.

Isidora rămase singură în poiană. Sări jos de pe cal, își aruncă serapéul pe umeri, își potrivi pălăria pe cap și din nou se transformă într-un tânăr hidalgo. Apoi se urcă încet în șa. Gândurile, pesemne, îi rătăceau undeva departe. Dar abia își potrivi picioarele în scări, că José dădu buzna în poiană.

— Ce-ai făcut cu scrisoarea? Îl luă ea la rost.

— Am dus-o, senorita.

— Cui ai dus-o?

— Am lăsat-o la han – îngăimă José, pălind. Nu l-am găsit pe don Maurice.

— Minți, ticălosule! Ai dus scrisoarea lui Miguel Diaz! Nu tăgădui! Am văzut-o cu ochii mei la el în mână.

— O, senorita, iertare, iertare! Nu-s vinovat, vă jur că nu-s vinovat!

— Nătărăule, te-ai trădat singur. Cât te-a plătit don Miguel?

— Vă jur, senorita, că nu-i trădare la mijloc! El... el... m-a silit... m-a amenințat, m-a bătut... Eu... eu... și nu mi-a plătit nimic.

— Atunci o să-ți plătesc eu. Nu mai am nevoie de tine! Pleacă unde poțtești. Drept răsplată, ține!

Și își abătu de vreo zece ori cravașa pe spinarea servitorului, repetând mereu: „Ține! Ține!” José încercă zadarnic să scape cu fuga. Isidora îl ajunse din urmă și el se opri în loc, de teamă să nu nimerească sub copitele calului. Dungii vinete îi vrâstară pielea smeadă.

— Piei din ochii mei! Să nu te mai văd! Hai, pleacă! Servitorul o tuli ca o pisică speriată, bucuros să-și ascundă rușinea în hățișurile ghimpoase.

Isidora nu mai zăbovi în poiană. Mânia i se preschimbă într-o adâncă tristețe. Nu era destul că și-a văzut zădărnicită întâlnirea: taina inimii ei încăpuse pe mâna unor nemernici.

Se îndreptă spre casă. În jurul haciendei domnea o agitație de neînțeles. Peonii²³, care lucrau pe câmp, păstorii, grăjdarii, toată argățimea lui don Silvio Martinez alerga de-a valma încolo și încoace: de la câmp la coral, de la coral în curte. Toți strigau. Bărbații se înarmau. Femeile, în genunchi, ridicau brațele spre cer.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Isidora, nedumerită.

— A fost omorât un om în prerie – răspuse Benito, apropiindu-se. Un american, fiul plantatorului de la Casa del Corvo. Se spune că indienii ar fi făptașii.

După câteva ceasuri se auziră alte zvonuri. Nu comancii săvârșiseră crima, ci un alb: Maurice-Mustangerul! Indienii nu se aflau prin apropiere.

Asta liniști argățimea lui don Silvio, însă avu cu totul o altă înrâurire asupra nepoatei lui. Isidora nu-și găsea liniștea. După o jumătate de ceas își oprea calul în fața hotelului din settlement.

Tânăra mexicană cunoștea puțin engleza – de câteva săptămâni învăța englezește cu sârg – și bruma ce știa o ajută să se descurce: dar nu întrebă despre omul ucis, ci despre cel învinuit de omor. Stăpânul tavernei, știind cine era, îi răspuse în chipul cel mai curtenitor cu putință.

Copleșită de tristețe, se întoarse la conacul lui don Martinez. Acolo iarăși începuse zarvă. O veste îngrozitoare umbra din gură în gură: în împrejurimile lui Rio de Nueces apăruse un călăreț fără cap.

Isidora se hotărî să plece înapoi pe Rio Grande. Nimic nu o putea opri. Prea puțin îi păsa că în prerie, pe unde trecea drumul ei, a fost omorât un om! Nu-i păsa nici da călărețul fără cap! Mai mult, spuse că va pleca singură. Don Silvio ținu să-i dea ca însoțitori zece călăreți înarmați, dar Isidora nici nu vru să audă. Atunci, nu dorește să-l ia cu ea măcar pe Benito? Nu, dorește să fie singură. Asta dorește.

Într-adevăr, a doua zi dimineța porni la drum. Când, abia mijiră zorile, Isidora era în șa. După nici două ceasuri, ajunsese departe. Numai că nu ținea drumul drept Spre Rio Grande. Mergea de-a lungul râului Alamo.

CAPITOLUL LVI.

UN GLONȚ TRAS ÎN DIAVOL.

Bolnavul nu închise ochii toată noaptea. Era când tăcut liniștit, când zbuciumat de delir. Bătrânul vânător, care nu se depărta o clipă de lângă el, se străduia să-i prindă orice șoaptă.

Ceartă. Pălărie. Manta... Gândurile lui Zeb rătăceau parcă într-un labirint misterios și întunecat. Minte-i ascuțită nu fusese pusă nicicând într-o asemenea încurcătură. Bătrânul gemea, dându-și seama de neputința lui.

Spre dimineață, pe la îngânatul zorilor, auzi urletul prelung al Tarei, care umbla razna prin hățișuri. Zeb stinse lampa, ieși încetișor afară și ascultă cu încordare. Larma de noapte a hățișurilor tropicale amuțise. Oare de ce urla Tara?

Vânătorul cercetă poiana din fața colibei, marginea pădurii și își aținti privirile în umbra copacilor. Nu vedea nimic. Pădurea se profila întunecată pe cer. Copacii de pe înălțimi îndulceau linia munților. Dincolo de văgăună era valea ca un căuș. Luna lumina puternic stâncile și împrejurmile, încât nici un șarpe nu s-ar fi strecurat neobservat.

Dar nicăieri nu se vedea nimic.

Se auzi un zgomot din direcția văii, parcă undeva în vecinătatea stâncii. Parcă un țacănit de potcoave izbite în piatră.

Așa socoti bătrânul Zeb.

Și nu se înșelase. La scurtă vreme, din spatele copacilor apăru un cal. Purta un om în spinare. Silueta întunecată a călărețului se desenă lămurit pe cerul de safir.

Dar numai până la umeri – deasupra umerilor nu se vedea nimic.

Zeb Stump se frecă la ochi. Călărețul nu-și schimbă înfățișarea. Bătrânul se uită îndelung la ciudatul călăreț. Nu era nălucă, nici năzărire. Călărețul se depărta agale. Îndărătul copacilor de pe povârniș se ascunse capul, gâtul calului, picioarele dinainte, apoi și călărețul – nălucă și monstru deopotrivă.

— Iosafat! Îngână uluit vânătorul.

Era vorbă lui în clipele de adâncă tulburare. Și acum, în ciuda bărbăției de care dădea dovadă în orice împrejurare, se simțea pătruns de groază până-n măduva oaselor.

Cumplita arătare făcu să-i piară graiul.

— La naiba! Mormăi vânătorul într-un târziu. Irlandezul a avut dreptate. Am crezut că totul i s-a năzărit din pricina beției. Dar nu! L-a văzut, cum l-am văzut și eu. Nici nu-i de mirare că s-a speriat. Tremur și eu ca varga. Iosafat! Ce să însemne asta? Ce să fie? Bombăni Zeb, frământându-și mintea. Lasă, dibui eu misterul, să mă ia dracu dacă nu! Dacă era ziuă, îl vedeam că lumea. E musai să mă apropii mai mult de călărețul ăsta. N-o să mă mănânce, fie el chiar diavolul. Dacă până la urmă s-o dovedi că e diavolul, încerc să-l dobor cu pușca. Eh, atunci mă dumiresc eu ce hram poartă.

Zicând acestea, vânătorul o porni pe cărarea ce ducea spre malul abrupt.

Când ieșise din colibă, la urletul câinelui, luase și pușca. Într-adevăr, chibzuise bine lucrurile: urcând pe cărarea abruptă, îl zări curând pe călăreț. Se oprise chiar în capul povârnișului.

Bătrânul simți că se cutremură, dar era hotărât să-și ducă planul la îndeplinire. Voia să afle cu orice preț dacă acest călăreț fără cap era om sau diavol.

Duse arma la ochi. O clipă... și glonțul l-ar fi străpuns pe misteriosul călăreț. Un gând

neașteptat îl opri să tragă: dacă săvârșește o crimă? Lăsă arma în jos, plin de îndoială.

— Hei! Necunoscutule! Strigă el. Ce cauți pe-aici la ora asta târzie? Și unde ți-ai uitat capul?

Nici un răspuns. Doar calul fornăi răsunător.

— Ascultă, necunoscutule! Îți vorbește bătrânul Zeb Stump din statul Kentucky. Eu nu-s omul cu care să glumești. Vreau să-mi lămurești scamatoria asta. Dacă ții negreșit s-o faci pe mortul, ridică, rogu-te, un braț în sus. Vorbește că trag!

Nici un răspuns.

— Dracu să te ia! Se înfurie vânătorul. Încă șase secunde! Îți mai dau șase secunde. Vorbește că trag! Dacă nu ești decât o momâie, n-are de ce să-ți pese. Dacă ești diavol, la fel. Dar dacă ești un om și-o faci pe mortul, atunci meriți un glonț cu vârf și îndesat pentru toată gogomânia asta. Hai, vorbește! Strigă bătrânul, din ce în ce mai furios. Auzi? Nu vrei? Bine! Atunci trag! Unu, doi, trei, patru, cinci, șase!

Răsună o împușcătură.

Drept răspuns, calul începu să necheze sălbatic, dar călărețul rămase la fel de absent că și mai înainte. În clipa următoare, calul se smuci într-o goană turbată. Zeb rămase locului, uluit. O vreme nu fu în stare să clintească un deget. Stătea încremenit de groază. Era încredințat că glonțul lui a nimerit în inimă sau în locul unde orice om are inima.

Dădu să fugă – cu neputință. Nemișcat ca o stană de piatră, urmărea cum se depărta arătarea. Abia când pieri în desiş, găsi în el puterea să se întoarcă la colibă și abia acolo își veni în fire. Începu să cugete liniștit la strania întâmplare. Multă vreme îl sâcâi gândul că a dat ochii cu diavolul, dar până la urmă rațiunea învinse, convingându-l că nu are dreptate. În schimb, era incapabil să înțeleagă cele petrecute...

Se lumina de ziuă. Era timpul să-l trezească pe Phelim, ca să vegheze în locul lui la căpătâiul bolnavului. Irlandezul, dezmeticit de-a binelea din beție, primi bucuroși. Știindu-l neîndemânatic, bătrânul schimbă pansamentele bolnavului. Cunoștea ca nimeni altul ierburile tămăduitoare și puse pe rană o frunză de „pora”, un soi de cactus. Știa că sevă de pora săvârșește adevărate minuni și că în două-trei zile rănille se vor tămădui pe deplin.

Ca mai toți băștinașii din țara cactușilor, Zeb nutrea o adâncă neîncredere față de medici. Pentru nimic în lume n-ar fi chemat un medic la căpătâiul unui bolnav. Afară de asta, rănille mustangerului nu i se păreau primejdioase. Cu totul altă primejdie îl pândeau pe Maurice Gérald.

— Haide, Phelim – spuse Zeb, isprăvind cu pansamentul. Eu am făcut tot ce m-am priceput ca să-i tămăduiesc rănille. Acum să ne gândim și la hrană. Ai pe-aici ceva de mâncare, nu?

— Nimic, mister Stump. Și mai rău decât toate e că n-am pic de băutură!

— De, ticălosule, isprăvile tale! Se răsti bătrânul. Fără buretele din tine, aveam rachiu destul cât zăcea Maurice. Ia zi, ce facem?

— Degeaba mă cerți, mister Stump. Eu n-am băut decât ce-a fost în ploscă. Damigeana au secat-o indienii. Jur!

— Haide, lasă minciunile! Ce, te-mbătai tu numai cu rachiul din ploscă? Știu eu de ce ești în stare, afurisitule! Ai supt zdravăn și din damigeană!

— Mă jur pe toți sfinții!

— Rogu-te, dă-le pace sfinților tăi, nu-i mai necăji degeaba! Nici un om cu mintea întreagă n-o să creadă asemenea basme. N-are rost să mai vorbim! Tu ai secătuit băutura. Acum n-o să pleci la douăzeci de mile ca s-aduci alta. Ne lipsim de băătură și gata.

— Păi cum așa?

— Taci și ascultă. Fără băătură o mai scoatem noi la capăt, dar ar fi o nerozie să murim de foame. Bolnavul nostru e și el rupt de foame. Cât despre mine, află că aș înfuleca și un lup, deși, la o adică, un curcan parcă mi-ar pica mai bine. Tu rămâi de veghe aici. Eu mă duc spre râu, poate găsesc ceva vânat.

— Nici o grijă, mister Stump...

— Tu ține-ți gura și ascultă.

— Ascult.

— Ei, atunci bagă la cap. Un lucru mai ales să nu-ți scape. Dacă vine careva în lipsa mea, să-mi dai de veste. Îmi dai de veste numai decăt, fără să pierzi o clipă. Baga de seamă.

— Cum să-ți dau de veste? Dacă te depărtezi prea mult, n-o să mă auzi, oricât aș striga. Și-atunci? Cum să mă descurc?

— Nu cred să mă duc prea departe. Nu-i prea greu să găsești un curcan sălbatic pe-aici. Dar poți să știi? Stătu la îndoială. Ai o pușcă? De altfel și un pistol ți-ar prinde bine.

— N-am nici pușcă, nici pistol. Le-a luat stăpânul cu el.

— Hm, ciudat... Da, ai dreptate, n-o să te aud, oricât ai striga. Zeb dădu să iasă pe ușă. În prag se opri, îngândurat. Am găsit! Exclamă el, după o scurtă chibzuință. Am găsit! O vezi pe bătrâna mea?

— Cum să nu văd iapa, mister Stump? O văd, se-nțelege!

— Bine! Acum uită-te colo. Vezi desișul de cactuși din marginea poienii?

— Firește.

— Bravo! Ei, ascultă! Tu stai cu ochii pe ușă! Dacă vine cineva în lipsa mea, dă o fugă până la cactuși și taie o cracă, da' știi, una mai țepoasă și vâr-o iepei sub coadă.

— Sfinte Patrick! De ce?

— Vezi tu, Phelim, eu trebuie să știu negreșit dacă pică cineva în lipsa mea. N-o să mă depărtez prea mult, dar pe tine s-ar putea să nu te-aud. Dacă nechează iapa, aud. Pricepi? Bagă de seamă, să faci totul cum ți-am spus.

După ce-i mai dădu câteva porunci, bătrânul vânător își aruncă arma pe umăr și ieși din colibă.

„Da, nu-i prost bătrânul!” gândi Phelim în sinea lui și, îndată ce Zeb se depărta, ieși în pragul colibeii, unde se postă că o santinelă.

CAPITOLUL LVII.

SEMNALUL.

Phelim nu stătu de strajă nici zece minute și auzi deodată un tropot de cal. Cineva venea în lungul malului spre colibă. Irlandezul, simți cum îi zvâcnește inima de frică: „Dacă el apare din nou?”

Frunzișul des al copacilor îl împiedica să vadă călărețul care se apropia. Vru să alerge în poiană și să îndeplinească porunca lui Zeb, dar spaima îl țintui locului. Nu se încumeta să facă un pas. Curând se convinse că se speriasse degeaba: călărețul cu pricina avea și cap.

— Totul e-n ordine! Are capul pe umeri! Mormăi Phelim în clipa când călărețul se ivi de după copaci și se opri în marginea poienii. Da, are cap. Ba mai e și chipeș! Dar tare-i supărat, săracul! Ai crede că abia și-a îngropat bunica! Tii, frumos flăcăul! Ce piciorușe... Sfinți mucenici, e o femeie!

Phelim holbă ochii și se convinse că nu s-a înșelat în privința călărețului necunoscut.

Era Isidora.

Phelim o vedea pentru întâia oară pe tânăra mexicană. Nici ea nu-l cunoștea. Într-adevăr, pe chipul fetei nu citeai pic de fericire. Dimpotrivă, citeai tristețe, ba mai mult – deznădejde. O teamă adâncă stăruia în ochii Isidorei în clipa când se ivi din spatele copacilor. Iar când ieși în poiană, uimirea și dezamăgirea se zugrăviră pe chipul ei.

— Nu cumva am greșit? Întrebă nehotărâtă Isidora, în englezește. Credeam... credeam că don Morris locuiește aici.

— Don Morris? Nu, aici nu locuiește nimeni cu numele ăsta... Don Morris... Am cunoscut eu pe unul, Morris, pe undeva în apropiere de Ballibalah. Numai că nu-i zicea Don, ci Patt, Patt Morris.

— Don Mauricio, Maurice... Maurice!

— A, Maurice! Îl cauți cumva pe stăpânul meu, mister Gérald?

— Da, da! Senor Gérald!

— Mister Gérald locuiește chiar în coliba asta, mai bine zis, se adăpostește aici când se întoarce de la vânătoarea de mustangi. Stă aici puțin, cât e ocupat cu vânătoarea. Ei, dacă ai vedea ce casă are și ce mândrețe de fată cu ochi albaștri îi duce dorul! Sărăcuța, plânge toată ziua așteptându-l. Ehe, de-ai vedea-o pe ea!

Cu tot accentul pocit al lui Phelim, tânăra înțelese bine ce vrea să spună. Ceva asemănător cu un suspin scăpă din pieptul Isidorei când Phelim pomenise de „ea”.

— Nu vreau s-o văd pe „ea”! Răspunse nestăpânit Isidora. Pe el vreau să-l văd. E acasă?

— Dacă-i acasă? Prea mă iei de-a dreptul. Și dacă ți-aș spune că-i acasă?

— Vreau să-l văd.

— Uite ce, trebuie să mai aștepți. Acum nu-i timp de musafiri: pe el, frumoaso, nu poate să-l vadă decât doctorul său preotul. Pe tine nu te las înăuntru.

— Trebuie să-l văd!

— Hm! Vrei să-l vezi? N-ai să reușești! Phelim O'Neill rareori refuză o femeie frumoasă, mai ales când are niște ochi smoliți că ai tăi. Dar, ce să-i faci, nu se poate și pace!

— De ce nu se poate?

— Fiindcă nu se poate. Mai întâi, acum nu se cade să primească musafiri, mai ales o femeie.

— De ce, senor, de ce?

— Pentru că nu-i prea îmbrăcat. N-are decât cămașa pe el, dacă nu pun la socoteală cârpele cu care l-a înfășurat bătrânul Zeb. La naiba! Din toată cârpăraia asta ai putea să scoți un rând de haine în lege: haină, pantaloni, jiletcă...

— Nu te-nțeleg, senor...

— Aha, nu mă-nțelegi! N-am spus limpede că stă în pat?

— În pat? La vremea asta! Sper că nu i s-a...

— ... întâmpat nimic, asta vrei să spui? Din nefericire, lucrurile stau tocmai pe dos. I s-a întâmpat ceva rău. Și-o să stea în pat multe săptămâni, că n-are încotro.

— Oh, senor, e bolnav?

— Tocmai asta am vrut să spun.

— Va să zică e bolnav. Ah, sir, spune-mi, ce are?

— Fie. Dar nu pot să răspund decât la o întrebare, la cea dintâi. Boala pe care o are, o are din pricină că s-a purtat cineva rău cu el, dar cine anume, numai Dumnezeu știe. Îl doare piciorul. Piciorul lui arată de parcă l-ar fi ținut într-un sac cu douăzeci de pisici sălbatice. Eh, dacă i-ai vedea piciorul! Nu găsești un locșor nevătămat. Nici măcar cât mânuța dumitale! Colac peste pupăză și-a pierdut și cunoștința.

— Și-a pierdut cunoștința?

— Chiar așa! Vorbește în bobote, așa cum vorbește omul beat. Nițică băătură ar fi cea mai bună doctorie pentru el, însă, din păcate, noi n-avem strop. Și plosca și damigeana sunt goale. Nu cumva ai niscaiva băătură? De pildă, niște acvardiente, cum i se zice pe aici. Am băut eu poșircă și mai și, dar o înghițitură din licoarea asta i-ar ajuta grozav stăpânului meu. Spune, senora, n-ai pic de băătură?

— Nu, senor, n-am.

— Păcat. Îmi pare rău pentru mister Maurice. Tare bine i-ar mai prinde.

— Și nu pot să-l văd, senor? Adevărat?

— E adevărul adevărat! Și-apoi, la ce bun? Totuna e. Acum nu-i în stare să te deosebească de bunica lui. S-a purtat cineva rău cu el, ți-am spus și zace fără cunoștință.

— Cu atât mai mult trebuie să-l văd. Poate pot să-l ajut... Sunt îndatorată față de dânsul...

— O, îi ești îndatorată și vrei să-i plătești datoria? Asta-i cu totul altceva! Dacă-i așa, atunci la ce să-l mai vezi? Eu sunt omul lui de încredere. Toate afacerile lui trec prin mâna

mea. Ce-i drept, nu știu carte, dar lasă, fac o cruciuliță pe chitanță în loc de iscălitură. Asta-i destul. Poți să-mi dai banii cu toată încrederea. Stăpânul n-o să ți-i ceară a doua oară, pe cinstea mea! Banii pică la țanc. Tocmai plecăm de-aici și avem nevoie de bani. Dacă îi ai la dumneata, de celelalte – adică de hârtie, toc și călimară – fac eu rost, le-aduc din colibă. Dacă te învoiești, îți dau chitanță numaidecât.

— Nu, nu, nu! Nu-i vorba de bani, îi datorez recunoștință.

— Aha, numai de recunoștință e vorba! Eh, o datorie ca asta nu-i prea greu de plătit. Și nu-i nevoie nici de chitanță. Numai, vezi, acum nu-i timp pentru asemenea datorii. Stăpânul meu tot n-o să înțeleagă. Când o să-și vină în fire, o să-i spun că ai fost pe-aici. Și de cerut, n-o să-ți mai ceară nimic.

— Trebuie să-l văd!

— Trebuie! Asta-i bună! Eu stau de strajă și mi s-a poruncit să nu las pe nimeni înăuntru.

— Nu-i vorba și de mine, crede-mă. Eu sunt o prietenă. O prietenă de-a lui don Maurice.

— De unde să știe Phelim O'Neill dacă-i adevărat? Ești frumoasă foc, dar poți să-i fii cel mai aprig dușman.

— Trebuie să-l văd! Vreau să-l văd și am să-l văd! Cât ai clipi, Isidora sări din șa și se îndreptă spre ușa colibeii.

Hotărârea zugrăvită pe chipul tinerei mexicane îl făcu pe Phelim să priceapă că era timpul să îndeplinească porunca lui Zeb Stump. Intră iute în colibă, de unde se întoarse cu o secure. Porni cu pas apăsător spre cactuși, dar deodată încremeni. O mână de femeie îi lipise țeava unui revolver de tâmplă.

— Abajo la hacha! Strigă Isidora. Nătărău fricos! Dacă ridici mâna asupra mea, ești mort!

— Să ridic mâna asupra dumitale, senora? Bolborosi Phelim, dezmeticindu-se din spaima ce-i cuprinsese. Sfântă fecioară! Nu pentru dumneata am luat securea. Mă jur pe toți sfinții!

— Atunci, pentru cine? Întrebă mexicană, dându-și seama de greșeala ei și lăsând revolverul în jos. De ce ai luat securea?

— Jur că n-am vrut decât să tai un cactus. Uite, pe cel de colo... Trebuie să i-l pun iepei sub coadă. Ai ceva împotrivă?

Tânăra mexicană tăcu. Nu știa ce să mai creadă.

Omul care stătea în fața ei era prea stângaci ca să o înfricoșeze. Întreaga înfățișare a irlandezului, mișcările lui erau mai curând comice decât amenințătoare.

— Tăcerea înseamnă consimțământ! Rosti liniștit Phelim.

Apoi străbătu în goană poiană și îndeplini întocmai porunca bătrânului Zeb.

Nechezatul sălbatic al iepei se amestecă cu troyotitul copitelor ei, precum și cu urletul câinelui.

Isidora rămase tăcută, fără să înțeleagă nimic. Cât timp ținea această zarvă infernală, nu

avea nici un rost să ceară vreo lămurire.

Phelim se întoarse în ușa colibei. Cu aerul unui om pe deplin mulțumit de sine, își ocupă din nou postul de pază.

CAPITOLUL LVIII.

SĂRUTAREA OTRĂVITĂ.

Asurzitorul concert ținu încă vreo zece minute. Iapa necheza ca înjunghiată, iar câinele îi ținea isonul cu urlete jalnice. Totul se auzea până hăt departe în jur. Și întrucât Zeb Stump nu putea să fi ajuns cine știe unde, bineînțeles că auzi tot tărăboiul. Dar Maurice mai avea un apărător care păzea cu strășnicie ușa colibei. Era Tara. Câinele se uita cu aceeași neîncredere la acest musafir nepoftit. Mișcările mexicanei i se părură dușmănoase și se lungi în prag, la picioarele lui Phelim.

Isidora nu voia să dea buzna înăuntru. Aștepta. Un atât de furtunos preludiu trebuia să aibă un final corespunzător. Intrigată la culme, aștepta cu răbdare. Nedumerirea și neajutorarea îi stăruiră pe față, până ce un uriaș, într-o haină decolorată și cu o armă lungă în spinare, se ivi între copaci.

Zărind-o pe Isidora, uriașul mormăi ceva printre dinți, dar din pricina larmei nu înțelegeai ce spune. Apoi se îndreptă spre iapă, îi ridică degrabă coada și o scăpă de îngrozitoarea-i caznă.

Se făcu liniște. Dar Isidora era la fel de nedumerită.

Mulțumirea lui Phelim pieri ca prin farmec. Stump se îndreptă amenințător spre colibă. Nici prezența frumoasei seniorite nu-i stăvili torentul de ocări.

— Eh, gogomanule! Nătărău irlandez ce ești? De ce, mă rog, m-ai chemat? Tocmai luasem la ochi un curcan strașnic, pe puțin de opt kile. Afurisita de iapă cu nechezatul ei l-a speriat înainte să apăs pe trăgaci. Gata, acum; s-a zis cu mâncarea noastră!

— Păi singur mi-ai poruncit, mister Stump, că dacă se, apropie cineva de colibă...

— Of, tontule! Ce, a fost vorba de vreo femeie? Cap sec ce ești!

— De unde să știu că-i femeie? De-ai fi văzut cum se ținea în șa! Să juri că-i bărbat!

— Ei și? Toate mexicancele sunt călărețe neîntrecute. Eu am văzut-o de câteva ori pe seniorita, ba am și auzit despre dânsa. Nu știu ce-a adus-o înapoi. Și nici nu cred să ne poată lămuri, fiindcă nu vorbește decât spaniola. Iar eu, unul, nu pricep boabă spaniolește și nici nu vreau să pricep!

— Te înșeli, mister Stump. Ciripește și englezește... Este, senora?

— Prea puțin – spuse fata, care până atunci ascultase totul în tăcere.

— Oho! Exclamă Zeb, un pic stânjenit. Iertare, seniorita, vorbești englezește? Cu atât mai bine. Atunci, lămurește-mă, ce te-a adus aici? Sper că nu te-ai rătăcit.

— Nicidecum, senior... – Spuse fata, cu oarecare nehotărâre în glas.

— Atunci?

— Eu, senior... Asta-i casa lui don Maurice Gérald?

— Asta. Deși cam greu poți numi casă o asemenea colibă. Vrei să-l vezi pe stăpânul ei?

— O, da, senor! De asta am venit.

— Ei, ce să zic! N-am nimic împotriva. Doar nu vii cu gânduri rele, nu? Mă întreb numai: e nimerit să-i vorbești acum? Acum nu-și dă seama de nimic: dumneata ori talpa lui de la cizmă, totuna!

— E bolnav? I s-a întâmplat vreo nenorocire? Cerberul ăsta n-a vrut să-mi spună...

— Da, n-am vrut să-i spun! Se împăuna Phelim, auzind că a fost numit cerber.

— E rănit – adeveri Zeb. Acum delirează nițel, dar cred că nu e nimic grav. Nădărduesc să se facă bine cât de curând.

— O, sir, aş putea să-l ajut, să-l îngrijesc. Bietul de el! Lasă-mă să-l îngrijesc. Îi sunt prietenă devotată.

— Bine. Nu văd nimic rău în asta. Se și spune că-i treaba femeilor să îngrijească bolnavii. Eu, unul, de când mi-am îngropat bătrânica pe malul lui Mississippi, n-am fost bolnav și n-am avut prilejul să verific. Spui că-i ești prietenă și că vrei să-l îngrijești? Poftim, intră și rămâi lângă el până la întoarcerea noastră. Numai bagă de seamă să nu sară din pat. Și nu-l lăsa să-și rupă bandajele.

— Poți să te bizui pe mine, sir. Voi face tot ce-mi stă în putință. Spune-mi, ce s-a întâmplat? Indienii sunt de vină? Indienii doar nu se află prin apropiere! S-a certat cu cineva?

— Știi tot atât de puțin ca și dumneata, senorita. Se pare că s-a luptat cu un lup. Greu de spus ce-a pățit la picior, însă lupul n-are nici un amestec aici. L-am găsit ieri seară, departe, în niște hățişuri. Stătea în apă până la brâu, iar pe mal tocmai se pregătea să sară asupra lui o fiară târcată, căreia voi, mexicanii, îi spuneți jaguar. L-am scăpat din această mică încurcătură. Încolo nu știu nimic, e o mare taină! Și-a pierdut cunoștința și acum nu poți scoate nimic de la el. Nu ne rămâne altceva de făcut decât să așteptăm.

— Ești convins că nu-i nimic grav, sir? Rănila nu-s primejdioase?

— Nu-ți face gânduri. Are nițică fierbințeală, încolo, mai nimic. Rănila nu-s decât niște simple zgârieturi. Peste o săptămână e sănătos tun.

— O, am să-l îngrijesc cu atâta drag...

— Ești foarte bună, numai că... vezi...

O îndoială îl fulgeră pe Zeb. Un gând neașteptat îi trecu prin minte. Și gândul acesta aduse alte gânduri. „Pesemne că fata asta îi trimitea bunătați la tavernă – își spuse vânătorul. E îndrăgostită lulea de Maurice, asta-i limpede ca lumina zilei. Cealaltă, la fel. Și-i tot atât de limpede că Maurice se gândește la cealaltă, nu la asta. Ar fi grozav s-o înduplec pe frumoasa asta cu ochii negri să nu intre la el, ca să n-audă cuvintele pătimășe pe care le tot îndrugă Maurice!”

— Vai, miss! Glăsu Zeb în cele din urmă, văzând nerăbdarea mexicanei. N-ar fi mai bine să te duci frumușel acasă și să te-ntorci când se va însănătoși? Acum nici n-o să te recunoască. Nu-i nevoie să-l îngrijești, că nu-i rău bolnav și nici n-are de gând să dea ortul popii.

— Nu-i nimic dacă nu mă recunoaște. Țin să-l văd negreșit. Dacă are nevoie de ceva? Am să-i fac orice.

— Eh, văd că te-ai hotărât să rămâi, nu? Murmură Zeb, îngândurat. Voia dumitale! Numai să nu te superi de ce-o să auzi. El tot îndrugă despre un omor și altele la fel. Asta e firesc la un om care aiurează, ba plin și de răni. O să mai auzi și altele. Poate să vorbească de o femeie, că tot timpul pomenește de ea!

— O femeie?

— Da, o femeie. O să-i spună și numele.

— Numele? Ce nume, senor?

— E sora lui, sunt convins.

— Despre mister Maurice vorbești, mister Stump? Întrebă Phelim.

— Ține-ți gura, nătângule! Nu te-amesteca unde nu-ți, fierbe oala. Treaba asta nu-i de nasul tău. Hai să ne plimbăm puțin. Când urcam malul, am omorât un șarpe și l-am lăsat acolo. Dacă nu l-o fi șterpelit cineva, să-l iei și să-l aduci înapoi.

— Un șarpe? Un șarpe cu clopoței?

— Păi sigur.

— Doar n-o să te-apuci să-l mănânci, mister Stump. Te otrăvești!

— Of, multe mai știi! N-a rămas pic de venin în el. I-am retezat capul, așa că s-a zis cu veninul.

— Ptiu! Să știi că mor de foame, n-aș pune în gură nici o bucățică din scârnavia asta.

— N-ai decât să mori. Cine te silește să mănânci? Eu vreau s-aduci șarpele, atâta tot. Haide, fă ce ți-am spus! Numai bagă de seamă să nu înghiți cumva șarpele! Cu cap cu tot!

— Mister Stump, nici nu m-am gândit să-ți ies din cuvânt. Phelim O'Neill îți va îndeplini porunca întocmai! Sunt gata să înghit și șarpele! Sfinte Patrick, iartă-mă pe mine, păcătosul!

— Lasă trăncăneala! Să mergem. Phelim amuți și porni supus spre pădure, în urma vânătorului.

Isidora intră în colibă. Se apropie de patul bolnavului și-i acoperi fruntea fierbinte și buzele arse cu sărutări pătimășe. Deodată se trase îndărăt, ca mușcată de un scorpion. Ceea ce o făcu să se tragă înapoi era însă ceva mai cumplit decât veninul scorpionului: un cuvânt – un singur cuvânt.

CAPITOLUL LIX.

ÎNTÂLNIREA DIN COLIBĂ.

Ziua în care Louise Pointdexter îl eliberase pe Miguel Diaz din strânsoarea lassoului fusese o zi neagră pentru ea. Poate cea mai neagră zi din viața ei.

Durerea pierderii lui Henry se contopea cu grijă pentru omul iubit și gelozia îi sporea și mai mult durerea. Scrisoarea Isidorei către Gérald – iată motivul geloziei ce-o stăpânea.

Scrisoarea arăta că relațiile dintre Maurice Gérald și mexicană erau mult mai intime decât spunea el. Așadar, Maurice mințea. Altfel, de ce s-ar fi apucat femeia aceea să-i scrie despre simțămintele ei? Scrisoarea nu făcea nici cea mai mică aluzie la prietenie. Fiecare cuvânt vădea o dragoste pătimașă.

Și-apoi și întâlnirea astea.

— Ce-i drept, ea îl ruga. Dar nu era decât cochetăria unei femei sigure de sine. Ultimele cuvinte ale scrisorii sunau de-a dreptul ca o poruncă: „Vino, te aștept!”

Louise mototoli scrisoarea în pumn.

— Da, acum îmi dau seama! Exclamă ea, cu aprindere. Nu-i prima oară când el îi răspunde la o asemenea rugămintă. Și nu-i prima oară când s-au întâlnit... „pe dealul din spatele casei unchiului meu”. Va să zică acolo se întâlneau.

După ceasuri îndelungi de frământare, creola se potoli și începu să judece mai liniștit. Citi din nou scrisoarea. Îi mai rămânea o speranță: poate că Maurice Gérald nu se afla în settlement!

În împrejurarea de față îi era greu să verifice acest lucru, dar nu avea încotro. Îndată ce se întunecă, pornii călare spre settlement. Se opri în fața tavernei.

Orășelul era pustiu în seara aceea. Oamenii erau plecați fie pe urmele crimei, fie împotriva comancilor. Singur Oberdoofer știa de venirea Louisei.

Aflând că nu-i singura care se interesează de Maurice-Mustangerul și că o altă femeie a întrebat înaintea ei aceleași lucruri, Louise întoarse calul și porni deznădăjduită spre Casa del Corvo. Toată noaptea nu-și găsi liniștea, în răstimpuri, când o fura somnul, o chinuiau, coșmarurile.

Dimineața îi aduse o hotărâre îndrăzneată, aproape disperată. Louise Pointdexter nu vedea altă soluție decât să plece la coliba de pe malul lui Alamo. Nu era nimeni care să o oprească ori să-i spună: „Nu face asta!”

Cercetările legate de crimă continuaseră toată noaptea și nimeni nu se întorsese în settlement.

Louise ținea să afle adevărul. Una din două: adevărul acesta sau îi va dăruia pacea, sau îi va sfărâma inima. Mai bine așa decât chinul îndoielilor! Nici bătrânul Pointdexter n-ar fi fost poate în stare să o facă să renunțe la hotărârea ei.

La răsăritul soarelui ieși pe porțile Casei del Corvo și apucă în goană spre largul preriei, pe o cărare binecunoscută. Douăzeci de mile despărțeau hacienda de coliba singuratică a mustangerului. După nici două ceasuri ajunse la țintă. Deznădejdea o părăsise și speranța îi licărea în inimă. Palide licăriri care pieriră de cum păși pragul colibeii... Un strigăt înăbușit îi scăpă din piept.

Părea strigătul cel de pe urmă al unei inimi sfâșiate de suferințe.

În colibă se afla o femeie.

Totul deveni limpede pentru tânăra creolă... Avea în față pe femeia care scrisese scrisoarea de dragoste. Ei doi tot se întâlniseră.

E greu de zugrăvit în cuvinte durerea Louisei.

Deopotrivă de nedeslușite și de chinuitoare erau și gândurile Isidorei. Mexicana pricepuse din prima clipă că nu are loc în inima lui Maurice. Bolnavul îndrugase atâtea lucruri, încât crudul adevăr îi apăruse limpede. Femeia care-i luase locul în inima mustangerului se afla în prag.

Stăteau amândouă față-n față, cu ochii arzând. Amândouă îndrăgostite de același bărbat, amândouă chinuite de gelozie, amândouă în preajma lui, dar, vai, fără ca el să-și poată da seama de prezența nici uneia. Fiecare o socotea fericită pe rivala ei. Louise nu auzise acele cuvinte capabile să-i dăruiască liniștea, cuvinte care răsunaseră neîncetat până atunci în urechile Isidorei, sfâșiindu-i inima.

Femeile se dușmăniră mutește. Nu schimbară nici o vorbă între ele și nici nu-și cerură lămuriri – nu era nevoie de nici o lămurire. Există împrejurări când orice lămurire e de prisos. De amândouă părțile – dușmănie și dragoste jignită, priviri arzătoare și cute de dispreț adunate în colțul gurii.

Totul ținu doar douăzeci de secunde. Louise Pointdexter se întoarse să plece. În coliba lui Maurice Gérald nu era loc pentru ea.

Isidora ieși și ea, aproape călcându-și rivala pe poala rochiei. Același gând îi stăruia în minte: în coliba lui Maurice Gérald nu era loc pentru ea! Amândouă păreau dornice să plece cât mai repede. Calul sur se afla mai aproape, mustangul Louisei mai departe. Isidora sări cea dintâi în șa. Când trecu prin fața Louisei, ea tocmai punea piciorul în scară. Rivalele se fulgerară din nou cu privirea. Niciuna dintre ele nu era triumfătoare. Dar nici îndurare nu le citeai în ochi.

Privirea creolei era plină de tristețe, de mânie și de uimire. Un vulcan de furie neputincioasă clocotea în privirea Isidorei.

CAPITOLUL LX.

DENUNȚUL.

Sub soarele care scânteia orbitor în unda râului Alamo, Isidora își urma calea, pradă gândurilor negre. Dorul de răzbunare îi sfâșia sufletul.

Și tocmai asta o scăpă din ghearele deznădejzii.

Se opri în marginea unui povârniș abrupt, umbrit de chiparoși uriași. Umbra lor posomorâtă îi alina durerea mai mult decât soarele strălucitor.

„Trebuia s-oucid acolo, pe loc, N-ar fi bine să mă întorc și să o provoc, să ne înfruntăm pe viață și pe moarte? Și dacă oucid, ce câștig? Doar n-am să-i pot întoarce inima spre mine. I-am pierdut dragostea pentru totdeauna! Singur chipul ei trăiește în inima lui. Mie nu mi-a mai rămas nici o scânteie de speranță. Nu, el trebuie să moară! Din pricina lui sunt nefericită! Și dacă-l ucid pe el, ce-o să devină viața mea? Un chin de nesuportat! Dar azi, acum... Asta nu-i chin? Nu, nu pot să mai rabd. Numai răzbunarea o să-mi aducă liniștea. Nu numai ea, ci și el, amândoi trebuie să moară... Nu acum, abia în clipa când va putea să-și dea seama de mâna cui a murit! Da, să simtă toată cruzimea răzbunării mele! Sfântă fecioară, dă-mi putere să mă răzbun!”

Isidora înfipse pintenii în coastele calului și urcă iute povârnișul.

Ieșind în vale, porni nebunește prin prerie, fără să lase calului nici un răgaz de odihnă. Simțind frâul slobod surul o apucă într-o direcție necunoscută, dar Isidorei prea puțin îi păsa. Cu capul în piept, cufundată în gândurile cele mai negre nu vedea nimic în jur.

Abia când calul se opri în loc, își veni și ea în fire. În largul câmpiei zări un grup de călăreți.

„Să fie indieni? Nu, nu, sunt albi. Oameni din Texas!” își spuse ea.

Deși nu avea nici un motiv să se teamă de ei, tânăra mexicană nu ținea câtuși de puțin să-i întâlnească. Altă dată nu i-ar fi evitat, dar acum, fiind atât de îndurerată, îi era lehamite de întrebări și priviri iscoditoare.

Mai avea timp să dispară. Grupul călăreților nu o zărise încă. Se afundă brusc în desiș, în nădejdea că va izbuti să se facă nevăzută.

Deodată, surul scoase un nechezat prelung. Douăzeci de cai îi răspunseră. Nimic nu o împiedica nici acum să fugă. Călăreții se vor năpusti pe urmele ei, dar oare vor reuși să o ajungă, mai ales aici, în pădure, pe cărările pe care ea le cunoștea atât de bine?

Era gata să dea pintenii calului. Întoarse capul și văzu că grupul călăreților gonea drept spre ea.

„Tâlhari? Nu, nicidecum!” Erau prea bine îmbrăcați ca să fie tâlhari. Pesemne un grup de cercetași, în frunte cu tatăl celui ucis. Da, da, chiar așa. Oh, Dumnezeu! Iată prilejul să se răzbune! Totul parcă i-a picat din cer! Fără îndoială, aici era mâna lui Dumnezeu!

În loc să se afunde în desiș, Isidora ieși la vedere și se apropie cu un aer provocator de grupul călăreților. Avea planul gata în minte. Smuci frâul și se opri, așteptându-i. După câteva clipe se văzu înconjurată de ei.

Întâlnirea nu o tulbură câtuși de puțin. Nici gând să se sperie de oamenii care o înconjuraseră cu atâta îndrăzneală. Pe unii dintre ei îi cunoștea. Pe bărbatul în vârstă – căpetenia grupului, fără doar și poate – nu-l văzuse niciodată, dar își dădu seama instinctiv cine este. Era părintele tânărului ucis și al fetei pe care ținea să o vadă moartă sau acoperită de rușine. O, ce minunat prilej!

— Vorbiți franțuzește, mademoiselle? Întrebă Woodley Pointdexter.

— Prea puțin, sir. Mai curând ne vom înțelege în englezește.

— O, în englezește? Cu atât mai bine. Spuneți-mi, miss, pe cine ați întâlnit în drum? N-ați întâlnit niște călăreți, n-ați observat cumva vreo tabără?

Isidora își chibzuia răspunsul.

Plantatorul continua cu întrebările, deosebit de politicos:

— Permiteți-mi să vă întreb: unde locuiți?

— Pe Rio Grande, senior.

— Veniți chiar de-acolo?

— Nu, de pe Leona.

— De pe Leona?

— E nepoata bătrânului Martinez – lămuri unul dintre cei de față. Plantațiile lui se mărginesc cu ale dumneavoastră, mister Pointdexter.

— Da, sunt nepoata lui don Silvio Martinez.

— Acum veniți de acasă? Iertați-mă, poate par sâcâitor, dar vă încredințez, miss, că întrebările mele nu sunt o simplă curiozitate. Am motive temeinice să procedez astfel, ba mai mult decât atât.

— Da, viu de la conacul lui don Martinez – răspunse Isidora, prefăcându-se că n-a auzit ultimele cuvinte ale plantatorului. Am plecat de la unchiul meu acum două ceasuri.

— În acest caz, ați auzit, fără îndoială, că s-a săvârșit o crimă, nu?

— Da, senor. Ieri seară, în casa lui don Silvio, unchiul meu, s-a vorbit despre asta.

— Și azi-dimineață, când ați plecat de acasă, ați mai aflat vreo noutate în settlement?

— Am auzit doar că ucigașul e căutat. Era vorba de detașamentul dumneavoastră, senor?

— Întocmai... N-ați întâlnit pe nimeni în drum, miss?

— Ba da.

— Pe cine? Fiți bună și vorbiți mai amănunțit.

— Am întâlnit o femeie.

— O femeie? Răsunară câteva glasuri.

— Chiar așa, senor.

— Cine era?

— O americană.

— O americană? Aici, prin locurile astea? Singură?

— Cine anume?

— Nu știu.

— Cum, n-o cunoașteți? Atunci, spuneți-ne; cum arăta?

— Vă spun.

— Cum era îmbrăcată?

— Purta costum de călărie.

— Așadar, era călare?

— Călare.

— Și unde ați întâlnit-o pe femeia despre care vorbiți?

— De cealaltă parte a pădurii, nu prea departe de-aici.

— Încotro mergea? Există pe acolo vreo așezare?

— O colibă.

— Și cine e stăpânul colibei?

— Don Maurice-Mustangerul.

Un vuiet triumfător se stârni în mulțimea călăreților. După două zile și două nopți de căutări zadarnice dădeau, în sfârșit, de urma ucigașului.

Cei care descălecaseră săriră în șa, gata să pornească.

— N-am vrea să vă obosim, miss Martinez. V-am ruga să ne arătați drumul spre colibă.

— Trebuie să fac un ocol pentru asta... Dar dacă v-ați hotărât să mergeți într-acolo, vă conduc.

Isidora străbătu din nou fâșia de pădure, de astă dată întovărășită de grupul călăreților. În marginea dinspre apus a pădurii se opri. În fața călăreților, până la râul Alamo, se întindea preria netedă ca în palmă.

— Uitați-vă! Spuse Isidora. Vedeți un punct negru în zare? E vârful chiparosului de pe malul lui Alamo. Mergeți într-acolo. Veți găsi un povârniș care duce la râu. Coborâți povârnișul și găsiți coliba îndată.

Cercetașii nu-și mai pierdură vremea cu întrebările. Uitând cu totul de călăuza lor, se avântară în direcția chiparosului.

Un călăreț se desprinse de grup și rămase pe loc. El cunoștea spaniola, limba maternă a Isidorei, aproape tot atât de bine ca și engleză, limba lui maternă.

— Spune-mi, te rog, seniorita – o rugă călărețul în spaniolă – n-ai observat calul pe care călărea femeia aceea?

— Bineînțeles că da! Oricine l-ar fi observat!

— Spune-mi cum era?

— Era un mustang rotat.

— Un mustang rotat? Oh, Dumnezeule! Gemu Casey Callhown și porni nebunește în urma grupului.

Pentru Isidora era limpede: nu numai ea, ci și omul acesta era mistuit de aceeași flacăra cumplită. Și numai moartea putea să o stingă.

CAPITOLUL LXI.

LA PATUL BOLNAVULUI.

Plecarea rivalei sale o ului pe Louise Pointdexter. Era gata să o îndemne pe Lună la drum, dar se opri nehotărâtă, sub impresia celor petrecute. Cu puțin înainte intrând în colibă, dăduse ochi cu femeia aceea, care pe semne se simțea stăpână acolo. Atunci, cum să înțeleagă plecarea ei? Privirile ei pline de dușmănie și ură? Și de ce nu i-a citit în ochi triumfătoarea încredere a omului sigur de sine?

Privirile Isidorei nu o jigniră câtuși de puțin pe creolă. Dimpotrivă, îi strecuraseră o tainică bucurie în suflet. Și în loc să se afunde în prerie, Louise Pointdexter lunecă din șa

și intră din nou în colibă.

Când văzu chipul celui drag acoperit de paloare, ochii tulburi care i se rostogoleau în orbite, creola uită de orice jignire.

— Dumnezeule! Exclamă ea, apropiindu-se de pat. Rănit... Moare... Cine-i făptașul?

Nici un răspuns – doar o bolboroseală de neînțeles.

— Maurice, vorbește Maurice! Nu mă recunoști? Sunt Louise! Louise a ta! Tu singur mi-ai spus așa: Oare mi-ai uitat până și numele?

— Louise! Louise! Dragostea mea... – Gemu Maurice, răspunzând parcă la chemarea ei și din nou începu să delireze.

Louise nu se simțise nicicând atât de fericită. Nici în ziua când el îi mărturisise pentru întâia oară dragostea; acolo, sub umbra salcâmului, vorbindu-i cu toată înflăcărarea inimii, nici atunci nu se simțise atât de tulburată. O, cât era de fericită!

Sărutări gingașe acoperiră din nou fruntea dogoritoare și buzele arse ale bolnavului.

Louise, triumfătoare, îi apăsa mâna pe inimă. Era fericită. Se temea doar ca aceste clipe de vis să nu zboare prea iute.

Și vai, temerile ei se dovediră îndreptățite.

Un om apăru pe neașteptate în pragul colibeii. Louise îl recunoscuse numaidecât pe caraghiosul de Phelim. Într-o mână ținea securea, iar în cealaltă un uriaș șarpe cu clopoței.

— Sfinte Patrick! Bâigui irlandezul, scăpând și securea și șarpele din mâini. Pesemne că m-am prostit de tot, zău! Dumneata ești, miss Pointdexter? Nu, nu se poate!

— Chiar eu, mister O'Neill! Nu-i frumos din partea dumitale să mă uiți atât de repede!

— Să te uit pe dumneata? Cum așa! Nici pomeneală! Cine te-ar putea uita, miss Louise? Uite, de când aiurează, numai de dumneata pomenește!

Phelim căută cu înțeleș spre pat. Un tremur de fericire o străbătu pe Louise din tălpi și până în creștet.

— Ce-i asta? Făcu Phelim, nedumerit. Unde-i tânărul său femeia de adineauri? Naiba să mai priceapă dacă-i ceva de priceput aici! N-ai găsit pe nimeni aici, miss Pointdexter?

— Ba da!

— Aha, v-ați întâlnit? Și ea unde-i?

— A plecat.

— Cum, a plecat?! Nici ea singură nu știe ce vrea, zău! Acum zece minute am lăsat-o în colibă. Și-a scos pălăria – o pălărie bărbătească – și s-a așezat colea, de parcă ar fi fost la ea acasă. Hm, spui c-a plecat? Strașnic! Nu-mi pare rău de loc! E bine să te ții cât mai departe de o asemenea femeie. N-ai să mă crezi, miss Pointdexter, dar îți jur că mi-a pus revolverul sub nas!

— Dumnezeule! De ce?

— Pentru că n-am lăsat-o să intre în colibă. Până la urmă, tot a intrat. Mister Zeb n-a vrut

s-o oprească atunci când s-a întors. Dumneaei susținea că mister Gérald e prietenul ei și că vrea să-l îngrijească.

— Adevărat? O, ciudat, foarte ciudat! Îngână creola și căzu pe gânduri.

— Ai dreptate, se petrec lucruri tare ciudate.

— Dragul meu Phelim, ce s-a mai întâmplat? Povestește-mi.

— Bine, miss, dar pentru asta trebuie să mai zăbovești un pic. Barem scoate-ți pălăria. Dă-mi un pic de răgaz, că nu pot să-ți povestesc tot ce s-a petrecut de alaltăieri, așa, una-două.

— Cine-a mai fost pe aici?

— Oho, destui! Mai întâi, un soi de măscărici. N-am curaj să-ți istorisesc despre el, mă tem să nu te sperii, miss!

— Lasă, n-ai grijă.

— La drept vorbind, nici eu singur nu-s prea lămurit. Era un călăreț, dar fără cap.

— Un călăreț fără cap?!

— Și culmea, semăna leit cu mister Maurice. Ah, de-ar fi băgat de seamă ce spaimă am tras! Nici nu mai știam pe ce lume sunt!

— Unde l-ai văzut, mister O'Neill?

— Sus, pe culmea povârnișului. Tocmai ieșisem în întâmpinarea stăpânului, că-mi făgăduise să fie acasă până la amiază. Întâi am crezut că-i mister Maurice. Și deodată s-a apropiat ăla... fără cap... Eh, scoate-ți pălăria, miss. Și vino colea pe ladă, că stai mai bine decât pe scaun. Hai, zău. Încă n-am isprăvit...

— Spune mai departe, nu te îngriji de mine. În afară de călărețul ăsta ciudat, cine-a mai fost pe-aici? O fi fost vreo glumă.

— De, ce să zic, bună glumă! Bătrânul Zeb zicea la fel.

— A fost și el pe-aici?

— Da, numai că a picat după ce-au venit...

— Cine?

— Alții, miss. Bătrânul Zeb a picat abia ieri dimineață. Iar ăia au dat buzna în ajun, noaptea târziu. Eu dormeam un somn dulce ca mierea. Și ei m-au trezit.

— Cine?

— Păi cine crezi? Indienii!

— Indienii?

— Da, da, un trib întreg! Închipuiește-ți, miss: eu, cum spuneam, dormeam ca un prunc, când aud un foșnet, de parcă cineva ar fi rupt niște cărți... Sfinte Patrick, ce să fie asta?

— Nu înțeleg.

— N-auzi nimic? Ascultă! Un tropot de cal! Phelim se repezi spre ușă.

— Sfinți mucenici! Ne-a înconjurat un detașament de călăreți! Sunt o mie în cap! Trebuie să-i dau de veste bătrânului Zeb! Oh, Doamne! Poate că-i prea târziu!

Înșfăcând o ramură de cactus, Phelim ieși în goană din colibă.

— Dumnezeu! Murmură creolă. Ei sunt! Tata... Ce mă fac? Sfântă fecioară, ferește-mă de rușine!

Louise sări la ușă și o încuie, dar după ce se gândi puțin, își dădu seama că nu are nici un rost. Cei de afară, desigur, nu aveau să se oprească în fața unei asemenea piedici. Louise recunoscuse glasurile rangerilor.

Zări o spărtură în perete și se întrebă dacă n-ar fi mai bine să fugă. Dar era prea târziu. Tropotul se auzi și în spatele colibei. Călăreții înconjuraseră colibă.

La urma urmei, prezența ei nici nu putea să rămână o taină. Mustangul rotat aștepta afară, legat de un țărnuș: cu neputință să nu fi fost recunoscut. Și mai era ceva care o oprea să fugă. Maurice se afla în primejdie și ea trebuia să-l apere.

„Chiar de-ar fi să-mi pierd cinstea – cugetă creola – să-l pierd pe tata, să-mi pierd prietenii, primesc, numai pe el să nu-l pierd! El e soarta mea! Am să-i rămân credincioasă chiar de-ar fi să mă acopăr de rușine!”

Se așeză liniștită lângă patul bolnavului, gata la orice sacrificiu, gata să-și dea și viața pentru el.

CAPITOLUL LXII.

ÎNTR-O AȘTEPTARE ÎNCORDATĂ.

Niciodată nu răsunase atâta tropot de cai lângă coliba mustangerului. Nici atunci când țarcul era plin de mustangi sălbatici, abia prinși.

Phelim, care ieșise în goană, fu ținut locului de strigătul câtorva zeci de oameni. Un glas răsună mai puternic decât toate. Irlandezul înțelese că era căpetenia detașamentului.

— Stai, ticălosule! Degeaba fugi! Încă un pas și ești mort! Stai!

Phelim se supuse, nu avu încotro.

— Vă încredințez, domnule, că nici prin gând nu-mi trece să fug! Bâigui el, cu glas tremurător, văzând privirile furioase și puștile celor din jur îndreptate amenințător asupra lui. Nici pomeneală să fug. Mă pregăteam doar...

— Ei, acum fugi dacă poți. De început, ai început-o bine... Dick Tracy, vino încoace! Adu și oamenii! Legați-l! Dracu să-l ia! Nu prea cred că-i omul pe care-l căutăm noi!

— Nu, nu, John! Nu-i el! Este servitorul lui.

— Hei, voi de colo, înconjurați colibă! Să nu iasă nimeni! N-am prins încă tartorul! Nu lăsați pe nimeni să fugă... Acum spune-mi: cine-i înăuntru?

— Adică... În colibă?

— Tu răspunde ce te întreabă, nătărăule! Se răsti Tracy, plesnindu-l cu frânghia pe spinare. Cine-i în colibă?

— Mai întâi și întâi, stăpânu-meu.

— Ciudat... Ce-i asta? Mormăi Woodley Pointdexter, care se apropiase abia atunci, dând cu ochii de mustangul rotat. Calul Louisei!

— Chiar așa, unchiule – întări Casey Callhown, care călărea alături de plantator.

— Interesant. Cine o fi adus-o aici?

— A venit ea singură, de bună seamă.

— Glumești, Casey!

— Vorbesc foarte serios, unchiule!

— Vrei să spui că fata mea a fost aici?

— Chiar și acum e aici, sunt convins.

— Imposibil!

— Ia uită-te colo!

În ușa larg deschisă a colibei se vedea o femeie.

— O, Dumnezeule, fiica mea!

Pointdexter sări din șa și porni spre colibă. Callhown îl urmă. Amândoi dispărură înăuntru.

— Louise, ce înseamnă asta? E un rănit aici? Cine e? Henry?

Mai înainte să-i audă răspunsul, ochii plantatorului descoperiră pălăria și pelerina lui Henry.

— El e! Trăiește! Slavă ție, Dumnezeule! Pointdexter se repezi spre pat, dar fericirea lui pieri ca un fum. Se trase în lături, gemând.

Callhown era la fel de tulburat ca și unchiul său. Scoase un strigăt de groază și, zgribulindu-se tot, ieși încetișor din colibă.

— Ce-i asta? Șopti plantatorul. Ce-i asta, Louise? Poți să mă lămurești?

— Nu, tată, nu pot! Sunt aici abia de câteva minute. L-am găsit în starea asta. Zace fără cunoștință, așa cum vezi și tu.

— Și... Henry?

— Nu mi-a spus o vorbă. Mister Gérald era singur când am intrat. Servitorul lipsea, adineauri s-a întors. N-am apucat să-l întreb nimic.

— Bine... și tu... cum ai nimerit aici?

— N-am putut să rămân acasă. Nesiguranța asta mă chinuia cumplit. Eram singură de tot. E îngrozitor! Ceva cu neputință de îndurat. Și-apoi, gândul la nefericitul meu frate... Dumnezeule! Dumnezeule!

Pointdexter o privi uluit, cu o mută întrebare în ochi.

— Credeam să-l găsesc aici pe Henry.

— Aici... Dar de unde știai că poate nimeri aici? Cine te-a adus înapoi? Ai venit singură?

— Cunoșteam drumul, tată. Ți-aduci aminte, atunci, la vânătoare, când calul a luat-o la goană cu mine? La întoarcere, mister Gérald mi-a arătat unde stă și eu n-am uitat.

Pointdexter, descumpănit ca și mai înainte, se posomorî și mai mult auzind-o.

— Asta nu-i cuminte din partea ta, fata mea. E o ieșire destul de necuviincioasă și foarte riscantă. Ai procedat ca o fetiță prostuță. Trebuie să pleci de-aici chiar acum. Haide! Aici nu-i locul pentru o fată. Urcă pe cal și du-te acasă. Te va însoți cineva! Aici pot să se petreacă lucruri neplăcute. Nu se poate să rămâi. Să mergem!

Plantatorul ieși pe ușă și fata îl urmă fără tragere de inimă.

Călăreții, care în răstimp descălecaseră, se îmbulzeau în jurul colibeii. Callhown le spusese tuturor cum stau lucrurile. Oamenii se împărțiseră în câteva grupuri. Unii stăteau tăcuți, alții discutau cu aprindere. Mulți făcuseră roată în jurul lui Phelim, care zăcea trântit la pământ, legat cobză. Întrebările curgeau din toate părțile, dar lumea, firește, nu prea lua în seamă răspunsurile irlandezului.

La ivirea plantatorului și a fiicei sale toți se întoarseră spre ei. Cei mai mulți o cunoșteau pe Louise și erau mirați, ba chiar uimiți să o vadă aici. Sora tânărului ucis, în casa ucigașului! Mai mult ca oricând oamenii erau convinși de vinovăția mustangerului. Asta, mulțumită lui Callhown, care le vorbise despre pălăria și pelerina găsite în colibă.

— Dar ce caută aici Louise Pointdexter, singură, neînsoțită de nimeni?

Se vorbea sfiit, în șoaptă. Nimeni nu voia să jignească simțământul de părinte al plantatorului și-i așteptau cu răbdare deslușirile.

— Suie pe cal, Louise! Mister Gensy te va conduce acasă!

Tânărul căruia îi fusese adresată această rugămintă se simțea nespul de fericit. Era unul dintre cei care invidia în mod deosebit fericirea închipuită a lui Casey Callhown.

— De ce să nu te-aștept și pe dumneata? Întrebă ea. Doar nu mai zăbovești mult.

— Draga mea, aș dori să faci așa cum ți-am spus.

Louise se urcă în silă în șa. Tânărul plantator porni înainte și fata îl urmă la pas. El nu-și putea ascunde fericirea, în vreme ce ea nu-și putea ascunde tristețea. Deodată, chipul creolei se însenină, luminat de speranță. Se opri în loc. Însoțitorul se văzu nevoit să facă la fel.

— Mister Gensy – glăsui Louise, după un răstimp de tăcere. Mi-a slăbit chinga șei. Stau rău din pricina asta. Fii bun, strânge-o dumneata.

Gensy sări numaidecât să cerceteze chinga. Găsi că nu trebuie strânsă mai mult, dar nu vru să recunoască asta și trase de ea voinicește.

— Stai să cobor – spuse fata. Așa o să-ți fie mai ușor.

Fără să aștepte vreun ajutor, sări sprintenă din șa, rămânând în picioare lângă mustang.

— Acum totul e-n ordine, miss Pointdexter.

— Da – încuviință ea, încercând chinga. Știi, abia sosisem la colibă. Am gonit tot drumul și biata Luna nici n-a apucat să răsuflă. Să stăm puțin să se odihnească. Ar fi o cruzime să nu mă gândesc și la ea.

— Numai că tatăl dumitale... Tatăl dumitale dorea...

— Dorea să mă duc acasă. Lasă, nu-i nimic! Pur și simplu, tata n-a vrut să rămân acolo, între atâta lume. Atâta tot. Dar de vreme ce sunt departe, n-are de ce să mai fie neliniștit. Ce frumos e aici! Ce plăcută e umbra copacilor! Arșița din prerie e de nesuportat. Ah, mister Gensy, ia privește ce peștișori frumoși se zbenguie-n apă! Uite colo, îi vezi, parcă-s de argint!

Tânărul plantator, măgulit, nu se lăsă rugat a doua oară.

— Miss Pointdexter, sunt cu totul la dispoziția dumitale și mă simt fericit că pot să-ți îndeplinesc dorința. Să mai rămânem puțin.

— Numai cât se odihnește Luna. Atunci când s-a apropiat detașamentul vostru, abia descălecasem. Uită-te la Luna ce chinuită-i, săraca, după atâta goană!

Gensy, fericit că poate să-i îndeplinească fetei o cât de mică dorință, nici nu se gândea la Luna. Se opriră amândoi pe malul râului.

Tânărul plantator rămase foarte mirat, văzând că Louise nici nu băga în seamă zbenuguiala peștișorilor și în același timp se necăjea că nici pe el însuși nu-l prea bagă în seamă. Ochii fetei aveau o privire rătăcită, iar auzu-i încordat prindea orice zgomot ce răzbătea dinspre colibă.

În ciuda farmecului tinerei creole, Gensy începu și el să asculte. Larma din poiană spunea că acolo aveau să se petreacă lucruri grave.

Câteva glasuri răsunau deslușit. Unul dintre ele se auzea mai tare decât toate. Louise îl recunoscuse: era glasul vărului ei, Casey. Acesta căuta să convingă, să dovedească ceva. O aprigă dușmănie se simțea în vorbele lui. Dar iată că tăcu. În clipa următoare izbucniră strigăte furtunoase de încuviințare.

Gensy asculta cu încordare, uitând cu desăvârșire de prezența frumoasei creole. Își aminti de ea abia în clipa când fata țâșni ca o săgeată înapoi spre colibă.

CAPITOLUL LXIII.

JUDECATA.

Un strigăt puternic, care vestea rezultatul judecății și osânda, o făcu pe tânăra creolă să se smulgă din loc. Auzi deslușit: „La spânzurătoare!” și atunci se năpusti spre coliba mustangerului.

Oamenii se adunaseră în cerc, nu mai stăteau răspândiți în grupuri răzlețe. În mijlocul lor se vedea figura impunătoare a șefului rangerilor, alături de care se aflau Woodley Pointdexter și Casey Callhown. Alții aveau cuvântul hotărâtor și ei asistau pesemne numai ca martori la drama care se desfășura.

Judecau un om învinuit de omor – după judecata lui Lynch. Acuzator era însuși șeful rangerilor.

Mulțimea, afară de cei doi acuzați, aveau rolul juraților.

Maurice Gérald și Phelim, servitorul său, se găseau în mijlocul cercului, trântiți în iarbă și legați cobză.

Amândoi fuseseră reduși la tăcere. Pe Phelim îl amenințaseră să-și țină gura, iar stăpânului său îi puseseră un căluș de lemn. Cum strânsoarea frânghiilor nu izbutea să paralizeze mișcările bolnavului, doi îl țineau de umeri, iar un al treilea stând în genunchi, îi țintuia picioarele de pământ.

Greutatea învinuirii cădea mai ales asupra lui Maurice Gérald; Phelim era socotit doar complice. I se porunci să spună tot ceea ce știa. Dar cele povestite de Phelim despre indieni și jaguar fură socotite drept „o născocire”, cu scopul de a induce în eroare tribunalul.

Ancheta ținu doar zece minute. Concluzia era limpede. Majoritatea erau convinși că Henry Pointdexter a fost ucis și că Maurice Gérald a făptuit omorul.

Fiecare amănunt fu iarăși discutat și cântărit. Acestor amănunte li se adăugară altele proaspăt descoperite în colibă. Cele mai convingătoare erau pălăria și mantia celui ucis. Unii, plini de nerăbdare, strigau: „La spânzurătoare cu ucigașul!”

Pe cât se pare, sentința se știa dinainte: jos, în iarbă, se vedea o frânghie cu un laț la unul din capete. Nu era decât un lassou, dar se dovedea foarte potrivit în acest scop. O creangă orizontală putea să țină de minune loc de spânzurătoare.

Cei mai mulți se pronunțară pentru condamnarea la moarte. Unii își întăriră hotărârea prin blesteme la adresa osânditului. Dar de ce oare nu treceau la executarea sentinței? Pur și simplu fiindcă nu exista unanimitate de păreri. Întreaga adunare era de acord cu sentința, dar parte din judecători se împotriveau executării lui Maurice. Deși în minoritate, ei spuseră un „nu” pe cât de liniștit pe atât de ferm.

Printre acești foarte puțini se număra și Sam Manly, șeful rangerilor.

— Cetățeni! Începu el, răsunător. Nu avem destule dovezi pentru a putea lua o hotărâre atât de gravă. Trebuie să ascultăm și acuzatul, bineînțeles, atunci când va fi în stare să vorbească, în momentul de față vede oricine, n-are nici un rost să-i cerem acest lucru. De aceea propun să amânăm hotărârea până la...

— Ce sens are această amânare? Tună vocea lui Casey Callhown. Ce te oprește să iei o hotărâre, Sam Manly? Dacă ai fi avut un prieten sau un frate care să piară nevinovat de mâna unui ucigaș, de bună seamă c-ai fi judecat altfel. Ce mai dorești spre a te convinge de vinovăția acestui ticălos? Dovezi în plus?

— Întocmai, căpitane Callhown! Dovezi.

— Poți să mai aduci vreo dovadă, Casey Callhown? Se auzi un glas din mulțime.

— Mi se pare că există suficiente dovezi, ba chiar mai multe decât trebuie. Dar dacă vreți, sunt gata să aduc și altele.

— Da, vrem, vrem! Strigară zeci de glasuri.

— Gentlemen! Rosti Callhown. Adresându-se celor din jur. Știți bine ce s-a întâmplat între omul acesta și mine. N-aș vrea să vă gândiți că urmăresc să mă răzbun. Nu gândul

răzbunării mă stăpânește. Dacă n-aș fi convins că el e autorul crimei, cum sunt convins că am capul pe umeri, atunci...

Callhown începu să se bâlbâie. Vorbele acestea care-i scăpaseră fără să vrea produsera o ciudată impresie asupra oamenilor.

— Dacă n-aș fi convins – urmă el – n-aș spune nimic despre cele ce-am văzut sau, mai bine zis, am auzit.

— Ce-ai auzit, mister Callhown? Întrebă șeful rangerilor. Cearta dumitale cu acuzatul, cunoscută de toată lumea, n-are nici o legătură cu mărturiile pe care le faci astăzi. Nimeni nu se gândește să te învinuiască de mărturii mincinoase. Continuă, te rog. Ce-ai auzit, când anume și unde?

— Lucrurile s-au petrecut marți noaptea, adică în noaptea când a dispărut vărul meu.

— Marți noaptea? Mai departe.

— Mă dusesem în camera mea. Era mare zăpușeală și țânțarii nu mă lăsau să dorm. M-am dat jos din pat, am aprins o țigară, m-am plimbat puțin prin odaie, apoi m-am hotărât să urc pe terasă. Era aproape de miezul nopții sau poate mai devreme, nu știu, nu m-am uitat la ceas. Ajuns pe terasă, am vrut să aprind altă țigară, când deodată, dinspre râu, aud niște glasuri. O discuție zgomotoasă, aprinsă. O ceartă, era limpede. Ascultând mai atent, am recunoscut glasurile: era glasul vărului meu Henry și glasul omului acesta, al ucigașului.

— Continuă, mister Callhown. Întâi să ascultăm mărturia dumitale, pe urmă vei afla și părerea noastră.

— Vă dați seama, gentlemen, am rămas uimit auzind glasul vărului meu: credeam că doarme de mult. Eram atât de convins că este Henry, încât nici nu m-am dus la el în odaie să controlez. Auzeam la fel de lămurit și celălalt glas, glasul mustangerului. Mi se părea tare ciudat că Henry, împotriva obiceiului, a ieșit din casă atât de târziu. Dar faptele sunt fapte și aici nu încăpea nici o îndoială. Am început să ascult mai atent, ca să-mi dau seama de ce se ceartă. Nu auzeam prea bine ce spun. Am deslușit doar niște cuvinte cam tari, adresate mustangerului de către Henry. Era clar, vărul meu fusese jignit cu ceva. Apoi am auzit cum nu se poate mai limpede amenințările mustangerului. Își spuneau amândoi pe nume și nu se putea să mă înșel. Ar fi trebuit să mă duc la ei, să văd despre ce-i vorba, însă eram în papuci. Am stat așa aproape jumătate de ceas, tot sperând că Henry se va întoarce acasă. Nu s-a întors. M-am gândit că s-a dus la tavernă, că a întâlnit poate cunoscuți din fort și a mai zăbovit cu ei. Și m-am hotărât să mă culc. Iată, gentlemen, v-am spus tot ce știu. Sărmanul Henry, de atunci nu s-a mai întors acasă! În noaptea aceea patul lui a rămas nedesfăcut. El a rămas undeva în prerie sau în pădure. Unde anume, numai omul acesta știe.

Și ridică mâna, arătând spre mustanger. Cuvintele lui Callhown produsera o profundă impresie. Nimeni nu se-ndoia de sinceritatea căpitanului. Urmă o nouă explozie de indignare.

— La spânzurătoare cu el! La spânzurătoare cu el! Se auzeau strigăte din toate părțile.

Însuși Sam Manly părea descumpănit. Cei care se împotriveau sentinței se împuținau din

ce în ce. Încordarea creștea ca înaintea unei furtuni.

Unul dintre bandiți plătiți de Callhown, care tocmai îi șoptise căpitanului ceva la ureche, se apropie și ridică funia, petrecând iute lațul după gâtul acuzatului, care nu-și venise nici acum în simțiri. Nimeni nu avea de gând să oprească mâna călăului și nimeni nu se încumeta să ia apărarea osânditului. Lațul fusese aruncat de gâtul lui Maurice. Celălalt capăt al funiei se și odihnea pe creanga unui copac.

„Maurice Gérald o să-și ia rămas bun de la viață!” cugetau oamenii în sinea lor.

CAPITOLUL LXIV.

ÎNTÂMPLĂRI NEAȘTEPTATE

„Maurice Gérald o să-și ia rămas bun de la viață!” – așa cugeta fiecare dintre cei prezenți la această tragedie care se desfășura în mijlocul naturii, la umbra copacilor seculari.

Dar iată că interveni ceva neașteptat și tragedia se transformă în farsă. Eroul acestei farse era Phelim.

După discursul „însuflețitor” al lui Callhown, care stârni și mai mult în oameni dorința de răzbunare, atenția tuturor se concentrează numai asupra lui Maurice. Uitară cu desăvârșire de servitorul mustangerului. Privirile cătau pline de ură spre osândit, așa încât Phelim avu prilejul să fugă și nu lăsa prilejul să-i scape.

Răsucindu-se neobservat în iarbă, irlandezul slăbi funia ce-i lega mâinile, o desfăcu de tot și se strecură încetșor printre picioarele oamenilor. Nimeni nu băgă de seamă manevra lui. Scoasă din minți de o asemenea priveliște ațățătoare, mulțimea își dădu coate, cu ochii la creanga ce avea să țină loc de spânzurătoare.

Cât despre Phelim, nici pomeneală să-și lase stăpânul în voia sortii. Dimpotrivă, căută și de astă dată să-i vină în ajutor. Toate nădejtile lui erau îndreptate spre Zeb Stump. Hotărî să-i dea de știre și să-l cheme cât mai grabnic.

Irlandezul se furișă tiptil spre locul unde păștea bătrâna iapă a vânătorului. Caii ceilalți erau legați în marginea pădurii și formau un adevărat zid. La adăpostul acestui zid viu, Phelim izbuti să ajungă la țintă.

Își dădu seama însă că nu are la el cele de trebuință. Creanga de cactus rămăsese pe locul unde fusese prins.

Pierduse pe undeva și cuțitul. Atunci cu ce să taie altă creangă de cactus?

CUPRINS: de o tristă îngândurare, se opri descumpănit. Trebuia să acționeze fără întârziere. Fiecare clipă pierdută putea să fie fatală pentru stăpânul său. Gata la orice sacrificiu, credinciosul servitor se târî până la planta țepoasă și rupse o creangă cu mâinile goale.

Mâinile i se umplură de sânge și de zgârieturi. Dar putea oare să ia în seamă un fleac ca asta atunci când era vorba de viața unui om? Irlandezul alergă ca o săgeată spre iapă și-i vârî sub coadă această armă de tortură, fără să-și ia nici o măsură de prevedere.

În acest timp, în poiană lucrurile își urmau cursul. Lațul era gata, celălalt capăt al funiei fusese aruncat peste creanga unui copac; mâinile unor călăi voluntari țineau funia,

așteptând doar o poruncă. Oamenii încremeniseră. Stăteau tăcuți și nemișcați, ca și trunchiurile copacilor din jur. Dar nimeni nu se încumeta să dea semnalul execuției. Până și Callhown se feri să-și asume această răspundere.

În aceste clipe de încordare, bătrâna iapă, despre care toți știau că e iapa lui Zeb Stump, turbă ca din senin. Se porni să tropăie prin iarbă, azvârlind din picioarele dindărăt și nechezând îngrozitor. Caii din preajmă începură să necheze și ei și să zvârle nebunește din picioare.

Starea mulțimii se schimbă brusc. Neliniștea se citea pe fețele tuturor. Ici-colo răsunară strigăte de spaimă.

Oamenii se aruncară spre arme și spre cai:

— Indienii!

Doar un atac al comancilor putea stârni o asemenea învălmășeală.

Teama ținu până în clipa când toți se văzură în șa. Caii se liniștiră ca prin farmec. Singură iapa lui Zeb continua să necheze turbat.

Abia atunci se descoperi pricina acestuiărăboi. Și tot atunci se descoperi și dispariția irlandezului. Phelim, prevăzător, se pitise după niște tufișuri și astfel își scăpă pielea, căci viața lui ar fi fost tot atât de primejduită ca și viața stăpânului său.

Vreo douăzeci de inși îndreptară armele spre iapa nărăvașă, dar până să apese ei pe trăgaci, unul aflat mai aproape îi aruncă un lassou după gât și o sili să tacă.

Liniștea se înstăpâni din nou în poiană și privirile se ațintiră din nou asupra osânditului. Toți erau la fel de porniți ca și mai înainte.ărăboiul de adineauri nu înveselise pe nimeni, dimpotrivă, ațâțase și mai mult spiritele. Și din nou răsunară strigăte, cerând executarea.

Mulțimea însetată de răzbunare se strânse din nou în jurul mustangerului.

Bandiții apucară din nou capătul funiei și prin mintea fiecăruia trecu din nou același gând: „Maurice Gérard o să-și ia rămas bun de la viață!”

Dar iată că din nou interveni ceva neprevăzut.

O fată de o rară frumusețe se năpusti din spatele copacilor în poiana învăluită de razele strălucitoare ale soarelui.

Louise străbătu mulțimea ca un fulger și se aplecă asupra osânditului, care zăcea în iarbă. Apucând zdravăn funia, încercă să o smulgă din mâinile călăilor.

— Oameni din Texas! Ticăloșilor! Strigă ea, cu glasul sugrumat de indignare. Rușine! Rușine!

Uimiți, călăii scăpară funia din mâini.

— Judecată?! Asta-i judecată?! Osândiți pe cineva fără apărător și fără posibilitatea să spună măcar un cuvânt în apărarea lui?! Asta numiți voi dreptate? Dreptatea din Texas! Rușine! Sunteți fiare, nu oameni! Ucigași!

— Ce-nseamnă asta? Izbucni Pointdexter, repezindu-se în față și apucându-și fata de umeri. Ți-ai pierdut mințile, Lou? Ai înnebunit? Cum de-ai ajuns aici? Nu ți-am spus să te

duci acasă? Să pleci acasă chiar acum, nu te-amesteca în treburi care nu te privesc!

— Ba mă privesc, tată!

— Cum așa? A, da, ai dreptate, doar îi ești soră. Și omul acesta este ucigașul fratelui tău!

— Niciodată n-am să cred una ca asta! Niciodată! Oh, oameni, dacă sunteți într-adevăr oameni, atunci nu vă purtați ca niște fiare! Judecata trebuie să fie dreaptă. Și atunci... atunci...

— Judecata a fost dreaptă! Se auzi un glas. Nimeni nu se îndoiește de vinovăția mustangerului! El ți-a ucis fratele, nimeni altul. Nu-i frumos din partea dumitale, iartă-mă că ți-o spun, să cauți să scapi vinovatul de osânda meritată!

— Așa e! Întăriră câțiva.

— Să fie osândit după faptă săvârșită!

— Da, trebuie osândit! Trebuie osândit! Repetă ca un ecou un întreg cor de glasuri.

— Ne pare foarte rău, dar nu putem să-ți îndeplinim dorința și suntem nevoiți să te rugăm să pleci de aici... Mister Pointdexter, ar fi bine dacă ai lua-o pe fiica dumitale de aici.

— Să mergem, Lou! N-ai ce căuta aici. Să mergem! Nu vrei? Cum vine asta? Nu vrei să-l asculți pe tatăl tău? Casey, ia-o și du-o de-aici. Dacă nu pleci de bunăvoie, Louise, te vom sili s-o faci! Haide, fii cuminte și ascultă-mă, te rog! Pleacă!

— Nu, nu plec, tată! Nu plec până ce nu-mi făgăduiești, până ce n-au să-mi făgăduiască toți...

— Oricât am dori, nu putem să-ți făgăduim nimic, miss. Asta nu-i o treabă de femeie. S-a săvârșit o crimă și dumneata o știi prea bine. Părerea judecătorilor nu poate fi influențată cu nimic și ucigașul nu poate fi cruțat.

— Să nu fie cruțat! Strigară vreo câțiva înrăiți.

— La spânzurătoare cu el! La spânzurătoare cu el! Prezența fermecătoarei fete nu-i mai stingherea câtuși de puțin, pe rangeri. Uitând de orice politețe, Casey Callhown o trăgea brutal din poiană. Louise se zbătea să-i scape din mâini, hohotind de plâns și protestând din răspuțuri împotriva acestei răfuieli neomenești:

— Monștrilor! Ucigașilor!

Numai că era departe și lipsită de orice posibilitate de a-l ajuta pe omul pentru care era gata să-și dea chiar și viața.

CAPITOLUL LXV.

ALTĂ ÎNTÂMPINARE NEAȘTEPTATĂ.

Liniștea se lăsă pentru a treia oară în jurul colibei – o liniște sinistă. Spectatorii și actorii acestei drame cumplite își ocupară din nou locurile. Funia zbură din nou peste creanga copacului și aceiași călăi se grăbiră să-i apuce capătul. Numai că de astă dată îl țineau cu nădejde.

„Maurice Gérald o să-și ia rămas bun de la viață!”

Sărmanul Maurice se afla la un pas de moarte. Până și dragostea se dovedise neputincioasă, nici ea nu-l putuse salva. Oare ce forță era în stare să oprească groaznicul deznodământ? Părea că nu există nici o posibilitate de a veni în ajutorul mustangerului și nici răgaz pentru așa ceva. În privirile rangerilor nu citeai pic de îndurare, ci numai nerăbdare. Călăii se grăbeau și ei, temându-se să nu se vadă iarăși stingheriți. Apucaseră de capătul funiei cu îndemânarea unor călăi încercați. Nici șazeci de secunde și sentința mulțimii avea să fie adusă la îndeplinire...

— Haide, Bill, ești gata? Vorbi unul dintre călăi către tovarășul său, hotărât pesemne să nu mai aștepte nici o poruncă.

— Totul e-n ordine! Răspunse Bill. Să-i venim mai iute de hac ticălosului ăștia. Hai, trage!

Se opintiră amândoi, însă nu izbutiră să ridice osânditul de la pământ. Lațul abia îi săltă capul.

— Trage, afurisitule, nu dormi! Se răsti Bill, furios. Caști gura, ai?

Bill stătea cu spatele spre pădure și nu vedea că se ivise cineva dintre copaci.

— Haide, trage odată! Hai, împreună! Sus! Să isprăvim cu el!

— Nu, asta n-o să se întâmple! Răsună un glas tunător.

Un bărbat de statură uriașă, cu arma la umăr, răsări dintre tufișuri. Cât ai clipi, Zeb Stump se afla în mijlocul mulțimii.

— Nu, asta n-o să se întâmple! Repetă vânătorul, aplecându-se asupra omului trântit în iarbă și îndreptând țeava lungă a puștii spre călăi. Dați drumul funiei, că trag. Ei, Bill Griffin, dacă mai smucești de funie, te-alegi c-o bombonică în burtă pe care nu prea cred s-o poți mistui! Dați drumul la funie, blestemaților!

Nici zbieretele turbate ale iepei nu tulburaseră atât mulțimea că apariția lui Zeb Stump. Toți îl cunoșteau. Era respectat și mulți se temeau de el. Printre aceștia din urmă se numărau și Bill Griffin cu prietenii săi. La porunca vânătorului, Bill lăsă funia din mâini.

— Ce neghiobie au mai pus la cale flăcăii ăștia? Continuă Zeb Stump, adresându-se celor din jur, care amuțiseră de-a binelea. Nu cumva aveți de gând să spânzurați un om bolnav?

— Ba chiar așa! Hăhăi un glas grosolan.

— Și de ce n-am face-o? Întrebă un altul.

— De ce? Păi cine v-a dat vouă dreptul să spânzurați fără judecată un cetățean al Texasului?

— Ia te uită ce mai cetățean! Și-apoi, aici a avut loc o judecată, o judecată dreaptă!

— Ei, poftim! Condamnă la moarte un om lipsit de cunoștință! Îl trimit pe lumea cealaltă atunci când el habar n-are de nimic! Asta numiți voi judecată dreaptă?

— Ce ne pasă, atâta timp cât știm că-i vinovat! E vinovat, suntem siguri de asta!

— Sunteți siguri? Bine. Cu tine, James Storedast, nici nu mai stau de vorbă de azi înainte! Dar tu, Sam Manly și dumneavoastră, mister Pointdexter, nu puteți încuviința

atâta lipsă de omenie! Ceea ce se petrece aici e pur și simplu o crimă.

— Zeb Stump, tu nu știi cum s-au petrecut lucrurile – rosti șeful rangerilor, vrând să justifice participarea lui la judecarea mustangerului. Avem dovezi!

— La naiba cu dovezile voastre! Nu vreau s-aud nimic! Avem timp berechet să le lămurim pe toate la adevărata judecată. Cred că n-are nimeni nimic de zis!

— Îți iei o răspundere prea mare, Zeb Stump! Intervenii Casey Callhown. Victima nu-i nici fiul, nici fratele dumitale. Atunci ai vorbi altfel. Nu pricep de ce te amesteci în treaba asta!

— În primul rând, pentru că tânărul ăsta e prietenul meu, cu toate că-i un străin. În al doilea rând, pentru că Zeb Stump nu poate îngădui un joc necinstit, nici chiar în preiiile Texasului.

— Un joc necinstit?! Numești asta joc necinstit? Oameni din Texas, oare vă pierdeți cumpătul în fața unui palavragiu ca el? Hai să isprăvim odată, e timpul! Sângele lui Henry Pointdexter cere răzbunare. Ei, voi de colo, puneți mâna pe funie!

— Să-ncerce numai! Primul care se-ncumetă, e mort mai înainte s-atingă funia! Abia când oi zace în iarbă, alături de vreo câțiva dintre voi, abia atunci o să-l puteți spânzura pe bietul mustanger! Ei, vreau să văd și eu cine pune mâna pe funie!

Se lăsă o liniște desăvârșită. Oamenii nu se clinteau din loc, parte înfricoșați de amenințarea bătrânului vânător, parte din respect față de bărbăția și generozitatea lui. Folosindu-se de acest moment prielnic, Zeb Stump se strădui să-și impună punctul de vedere:

— Mustangerul să fie judecat cu dreptate! Să-l ducem la settlement, acolo să fie judecat! Noi nu avem dovezi că ar fi luat parte la crimă. Să mă lovească toate relele dacă eu, unul, pot să cred așa ceva! Și-apoi, știi bine cum s-a purtat față de tânărul Pointdexter. Nu numai că nu i-a fost dușman, i-a fost chiar prieten.

— Ei, mister Stump. Nu știi ce-am auzit noi adineauri.

— Ce-ați auzit?

— Unele mărturii din care reiese cu totul altceva. Avem dovada că între Maurice Gérald și tânărul Pointdexter a avut loc o ceartă, ba mai mult, că această ceartă a avut loc chiar în noaptea dispariției.

— Și cine v-a spus asta, Sam Manly?

— Eu! Rosti Callhown, ieșind înaintea celorlalți, înadins ca bătrânul să-l vadă.

— O, mister Casey Callhown, dumneata? Știi dumneata că ei doi s-au certat? Ai fost de față la ceartă lor?

— N-am spus asta. Dar n-are rost să răspund la întrebările dumitale, Zeb Stump... Cred, domnilor, că sunteți de acord cu sentința dată. Nu înțeleg de ce se amestecă un prostănac bătrân în treburile noastre.

— Prostănac bătrân? Izbucni vânătorul. Așa-mi spui mie, prostănac bătrân? O să-ți retragi cuvintele; ți-o jur! Ți-o spune Zeb Stump din Kentucky! Ei, acum nu merită să

vorbim despre asta. Fiecare lucru la timpul lui. Vine el și ceasul duminicilor, mister Casey Callhown. Poate chiar mai devreme decât crezi... Cât despre cearta dintre Henry Pointdexter și tânărul Gérald – se întoarse bătrânul vânător către șeful rangerilor – eu, unul, nu cred și n-am să cred nimic până ce nu voi avea dovezi temeinice și nu vorbe... Din câte știu eu până acum, nu se poate trage o concluzie. Spui că ai dovezi noi? Eu la fel. Și după cum mi se pare, niște dovezi menite să aducă oarecare lumină în această poveste misterioasă.

— Ce dovezi? Întrebă Sam Manly. Vorbește, te-ascultăm.

— Mai multe. În primul rând, vedeți și voi, tânărul Gérald e rănit. Nu vorbesc de zgârieturile căpătate pesemne de la coioți. Uitați-vă la genunchiul lui. Aici nu mai sunt coioții la mijloc. Tu cum crezi, Sam Manly?

— Bănuim că-i o urmă a luptei dintre el și...

— Și cine? Întrebă Zeb, nestăpânit.

— Și tânărul care a dispărut.

— Da, asta-i părerea noastră! Întări cineva. Știm cu toții că Henry Pointdexter nu putea să se lase omorât ca o vrabie. Între ei doi a fost o luptă, de bună seamă, și mustangerul, căzând și-a zdrelit genunchiul de o piatră. Așa se explică umflătura de la genunchi. Mai are o rană și la cap, de la un glonț, după cât se pare. Cât despre zgârieturi, nu putem ști dacă-s pricinuite de spinii plantelor ori de ghearele coioților, cum bănuiești dumneata. Un caraghios ne-a îndrugat adineauri verzi și uscate despre un jaguar, dar cine să-l creadă!

— Cine? Nu cumva Phelim? Unde-i Phelim?

— A fugit ca să-și scape pielea. Dă-l găsim noi, n-ai grijă, întâi să isprăvim cu ăsta. O să-l facem să dea de gustul șbilțului și-o să spună tot ce știe.

— N-o să aflați nimic nou dacă vreți amănunte despre jaguar. Am văzut dihania cu ochii mei și abia l-am scăpat pe Maurice din ghearele ei. S-aud ce v-a spus Phelim?

— O poveste lungă cu niște indieni. Da' cine să-l creadă?

— Mi-a spus și mie aceeași poveste. Se pare că e adevărul adevărat. Cică au jucat cărți. Uitați-vă, am găsit un pachet de cărți de joc azvârlit în colibă. Cărți de joc spaniole.

Și Zeb scoase la iveală din buzunar pachetul de cărți și-l întinse șefului rangerilor. Acesta le cercetă atent. Erau cărți de fabricație mexicană, folosite de obicei, la jocul „monte”.

— Unde-ați mai pomenit comanci care să joace cărți? Pufni cineva. E de râs, zău!

— Spui că e de râs? I-o întoarse bătrânul vânător, care stătuse aproape douăsprezece luni în captivitate la comanci. O fi de râs, da-i adevărat. Nu o dată am avut prilejul să-i văd pe indieni jucând cărți pe o piele de bizon, în loc de masă. Și jucau tocmai „monte”, joc mexican învățat pesemne de la prizonierii lor. Oricum, comancii se țin de jocurile de cărți, asta-i limpede.

Zeb Stump era bucuros de întorsătura discuției. Apariția unor indieni prin împrejurimi putea să schimbe părerea rangerilor, întrucât ei credeau că indienii atacau numai în partea opusă settlementului.

— Așa e, bineînțeles – spuse Zeb, dorind să-i convingă pe cei prezenți că e nevoie să amâne cercetările și judecata. Aici au fost indieni sau, în orice caz, cineva care aducea grozav la înfățișare cu ei... Hei, dar ce-i asta? Cine gonește așa?

În aceeași clipă, dinspre partea opusă a povârnișului se auzi un tropot de copite.

Pe culme apărură o călăreață care gonia mâncând pământul. Pălăria îi zburase de pe cap și părul îi flutura în vânt. Amazoana își biciuia calul și-l tot îmboldea cu pintenii și cu strigătele, deși bietul animal alerga cât îl țineau puterile.

În această amazoană înspăimântată toți recunoscuseră dintr-o ochire pe femeia care, cu un ceas mai înainte, le arătase drumul spre colibă.

CAPITOLUL LXVI.

FUGĂRITĂ DE COMANCIU.

Isidora apărură pe neașteptate. Oare ce-o făcuse să se întoarcă? Și de ce gonia așa?

Pentru a lămuri lucrurile, e nevoie să ne întoarcem la întâlnirea ei cu grupul călăreților, când călărea pradă gândurilor negre.

Despărțindu-se de grup, stătu un timp la îndoială dacă să se îndrepte spre Leona sau să se întoarcă la colibă, ca să fie ea însăși martoră la tot ce avea să se petreacă acolo. Se opri în marginea pădurii, la umbra copacilor și privi spre vârful chiparosului ce se ridica pe malul abrupt al lui Alamo. Îndoieli grele îi frământau sufletul.

Ce a câștigat îndrumând călăreții spre colibă? Poate că femeia pe care ea o ura va fi înjosită, dar în același timp asta putea să-l piardă pe omul pe care îl iubea.

— Sfântă fecioară! Șopti Isidora. Ce-am făcut? Dacă acești judecători severi îl vor socoti vinovat, care va fi sfârșitul? Moartea! O, nu, nu vreau! Nu vreau să moară de mâna lor! Nu! Cu câtă furie s-au năpustit spre colibă atunci când le-am arătat drumul! De bună seamă, hotărâseră dinainte osânda lui don Mauricio. El e străin pe meleagurile astea, vine din altă țară. E singur, fără prieteni, înconjurat numai de dușmani!

Ochii fetei, plini de o mută durere, rătăceau prin prerie. Deodată, calul necheză subțirel și întoarse capul spre hățisuri.

— N-o fi cineva acolo?

Isidora scrută cu privirea cărarea pe care abia o străbătuse. Era calea ce ducea spre Leona. Cărarea se vedea până la o cotitură apropiată, de unde se înfunda în hățisuri. Nu zări decât doi-trei coioți costelivi.

Atunci de ce e neliniștit calul, de ce smucește, de ce sforăie și nechează? Drept răspuns, se auzi nechezatul câtorva cai; pesemne că veneau pe cărare, dar erau ascunși încă de hățisuri. În schimb, tropotul copitelor răsuna deslușit. Curând se așternu din nou liniștea. Călăreții fie că se opriseră, fie că înaintau neauzit.

Isidora își potoli cu greu surul. Încremeni locului, ascultând cu încordare. O șușoteală ajunsese până la ea de undeva din hățisuri. Și iarăși se făcu liniște. Călăreții pesemne că se opriseră și ei. Asta nu o neliniști.

„De bună seamă că se îndreaptă spre Rio Grande – cugetă Isidora. Ori fac parte din

detașamentul întâlnit adineauri și-au rămas mai în urmă. Indieni nu pot să fie, doar se știe că indienii nu se află prin partea locului. Oricum, să fiu foarte prevăzătoare.”

Cu aceste gânduri, Isidora porni mai departe. Se opri sub frunzișul unui salcâm și trase din nou cu urechea, își dădu seama că necunoscuții se apropiau de ea, dar nu pe cărare, ci prin desiș. De unde să știe ce vor? O cuprinse neliniștea. Până adineauri își păstrase calmul, dar acum purtarea călăreților dădea de bănuț. Dacă ar fi fost niște simpli călători, ar fi mers pe cărare și nu s-ar fi furișat prin hățșuri. Privi în jur, căutând un loc unde să se ascundă. Dar frunzișul dantelat al salcânilor nu era bun de ascunzătoare. Îmboldi calul cu pintenii, ieși din hățșuri și o porni în goană devale, spre Alamo.

Voia să se depărteze la vreo trei sute de pași, ca să nu o ajungă din urmă nici săgeata, nici glonțul, apoi să se oprească și să vadă cine sunt acei oameni: prieteni sau dușmani? Nu izbuti să-și îndeplinească planul, fiindcă misterioșii călăreți porniră numaidecât după ea. Întorcând capul, le zări trupurile pe jumătate despuiate și cu pielea ca arama încinsă, obrajii sulemenți cu roșu și penele de culoarea focului din păr.

„Indienii!” șopti Isidora, cuprinsă de groază și înfipse zdravăn pintenii în coastele calului, apucând în direcția chiparosului.

Isidora gonea zorindu-și calul cu strigăte, cu pintenii și cu cravașa. Nu se auzea decât glasul ei. Următorii goneau în tăcere. Ei erau patru, ea – una singură. Toată nădejdea Isidorei era să ajungă cât mai curând sub ocrotirea oamenilor din Texas. Și se îndrepta năvalnic spre chiparos.

CAPITOLUL LXVII.

INDIENII.

Amazoana fugărită ajunsese la vreo trei sute de pași de povârnișul pe creasta căruia se înălța chiparosul. Indianul care gonea în frunte își desprinse lassoul de la oblânc și începu să-l rotească pe deasupra capului. Mai înainte ca fata să coboare în defileu, lațul lassoului avea să o cuprindă pe după gât. Și-atunci...

Deodată o fulgeră un gând fericit. Malul abrupt al lui Alamo era mai aproape decât defileul ce cobora spre râu. Își aminti de asemenea că malul se vede foarte bine de la colibă. În loc să se îndrepte spre chiparos, smuci calul în direcția malului.

Următorii erau bucuroși de această schimbare. Cunoșteau locurile ca-n palmă și își dădeau seama că fugara nu putea să le scape. Căpetenia celor patru apucă din nou lassoul. Sigur de reușită, nici nu se grăbea să-l azvârle.

— La naiba! Izbucni el. Încă nițel și cade-n prăpastie.

Se înșelase. Isidora gonea mai departe, dar nu spre prăpastie. După încă o cotitură, galopa pe povârnișul abrupt, chiar pe buza prăpastiei. Oamenii de la colibă o zăriră și ei. Bătrânul Zeb nu-și putu stăpâni uimirea:

— Iosafat!

Era exclamația pe care i-o stârneau împrejurări și lucruri cu totul deosebite.

Drept răspuns se auzi strigătul pătrunzător al călăreței:

— Indienii! Indienii!

Cine a trăit, fie și trei zile, în sudul Texasului, nu poate să nu înțeleagă tâlcul acestor cuvinte, în orice grai ar fi rostite. Este strigătul de alarmă care răsună de trei sute de ani de-a lungul celor trei mii de mile ale zonei de frontieră.

— Oameni din Texas, salvați-mă! Salvați-mă! Mă urmăresc indienii!

Pe muchia malului, în urma fetei, gonea căpetenia indienilor, învărtind lassoul pe deasupra capului. Deodată răsună o împușcătură, O durere ascuțită îl făcu să scape lassoul din mână. Privi nedumerit în jur.

Jos, în vale, deasupra mulțimii de oameni înarmați, se înălța un norișor de fum.

Tuspatru indienii, de parcă s-ar fi vorbit între ei, întoarseră caii și o porniră săgeată înapoi, la fel cum veniseră.

— Tii! Mormăi înciudat Zeb Stump, încercându-și arma. De nu era fata, îi făceam eu să coboare încoace. Și de-mi picau în mână, mai descurcam niscaiva ițe din povestea asta misterioasă. Dar așa, nu-i chip să-i mai ajungi din urmă.

Ivirea indienilor schimbă starea de spirit a celor adunați în jurul colibeii mustangerului. Callhown și bandiții lui nu mai erau stăpâni pe situație. Șeful rangerilor hotărî să amâne judecata. Se alcătui un nou plan de acțiune. Acuzatul urma să fie dus în settlement și să fie judecat potrivit legilor țării.

Majoritatea celor prezenți încuviință hotărârea. Dar cu indienii, ce era de făcut? Oare să-i urmărească? Bineînțeles! Dar când? Acum, pe loc? Bună prevedere le spunea să nu se pripească. Văzuseră doar patru, e drept, dar poate că ei erau avangarda câtorva sute.

— Mai bine să așteptăm călăreața care gonea pe malul abrupt, să ne povestească ea despre indieni – propuse unul dintre călăreți.

Rămaseră cu toții în așteptarea Isidorei.

În răstimp, Zeb Stump scoase călușul din gura nefericitului prizonier și-i eliberă mâinile legate cu o funie. Louise Pointdexter, de departe, urmărea totul cu înfrigurare.

Unde era nepoata lui don Silvio Martinez? Zăbovea și nu se arăta. Ba nici tropotul calului nu se mai auzea. Disparația Isidorei stârni uimire, neliniște, spaimă. Mulți dintre cei prezenți nutreau o tainică admirație pentru tânăra mexicană. Nu cumva a fost făcută prizonieră? Ambiția acestor oameni din Texas fu pusă la încercare. Doar lor li se adresase chemarea: „Oameni din Texas, salvați-mă!” Și iată, setea de răzbunare împotriva mustangerului se îndrumă brusc pe un alt făgaș: trebuiau să se răzbune pe indieni!

Cei mai tineri și mai înflăcărați se aruncară degrabă pe cai, strigând că sunt gata să plece în căutarea fetei, să o salveze sau să moară. Nimeni nu-i opri. Și ei se repeziră pe urmele Isidorei.

Printre puținii care rămaseră pe loc se afla și Zeb Stump. Bătrânul vânător nu avea decât o singură grijă: să vegheze asupra bolnavului, care se găsea acum în seama sa. Dar nu numai el era credincios mustangerului în năpasta ce se abătuse asupra-i. Frumoasa creolă nu-și mai lua ochii de la Maurice, deși trebuia să se ferească de cei din jur, ca să nu-și dea în vileag dragostea ei fierbinte pentru mustanger.

Pe neașteptate ieși la iveală și Phelim. Irlandezul se grăbea și el să vină în ajutorul

stăpânului său. Tot timpul stătuse ascuns într-un copac, urmărind de acolo tot ce se petrecea în jurul colibei. Schimbarea intervenită îi îngăduia, în sfârșit, să coboare, fără să-și pună pielea în primejdie.

Așa se isprăvi răfuiala cu Maurice Gérald.

Povestea asta va continua undeva departe de malurile râului Alamo.

După un ceas, coliba rămase pustie. Maurice-Mustangerul poate că nu avea să se mai adăpostească niciodată sub acoperământul ei prietenos.

CAPITOLUL LXVIII.

O EXPEDIȚIE NEIZBUTITĂ.

Expediția împotriva comancilor nu ținu decât trei-patru zile. În acest timp se află că indienii din valea dinspre apus erau cu desăvârșire pașnici – nici pomeneală să se pregătească de luptă. Așa-zisele lor atacuri asupra oamenilor din settlement erau pur și simplu isprăvile unor tineri dornici cu orice preț să se vitejească.

Indienii căzură în mâna unui mic escadron de pușcași călare, în împrejurimile orașelului San-Saba, unde se văzură nevoiți să-și părăsească podoabele și să scape cu fuga.

Întrucât comancii trecuseră dincolo de zona neutră, celor trimiși împotriva lor nu le rămase altceva de făcut decât să se întoarcă și să aștepte noile ordine ale comandantului militar.

Asta aduse o mare dezamăgire printre tinerii setoși de fapte eroice. Aflând totuși că, în lipsa lor, indienii au apărut de asemenea și spre răsărit, de cealaltă parte a Leonei, prinseră curaj, sperând într-o nouă expediție. Dar și de astă dată îi aștepta o dezamăgire.

Detașamentul de tineri pornit să o salveze pe Isidora se întoarse fără să fi dat de urma indienilor în împrejurimile lui Alamo. Se putea presupune că apariția lor lângă coliba mustangerului nu era decât o mistificare. Nu indienii o atacaseră pe Isidora, ci niște albi travestiți în indieni.

În sprijinul acestor bănuieli, membrii detașamentului aduseră dovezi de netăgăduit: peruci din păr de cal, pene de cocoș vopsite în verde și roșu, pantaloni din piele de cerb și câteva cutii de vopsele – toate găsite în scorbura unui plop bătrân.

Nici vorbă deci de o nouă expediție împotriva indienilor. Setoșii de fapte eroice erau nevoiți să-și potolească avântul și să se mărginească la o viață pașnică.

Deși se afla departe de orice așezare civilizată, nu se putea spune că viața fortului Indge se scurgea monoton. În primul rând era apariția în fort a unei tinere de o frumusețe nemaivăzută. În al doilea rând, dispariția misterioasă a fratelui ei, precum și bănuiala că a fost ucis. Apoi, apariția și mai misterioasă a călărețului fără cap, apoi istoria cu oamenii albi travestiți în indieni și, în sfârșit, vestea că omul bănuț de uciderea lui Henry Pointdexter a fost prins și se află la închisoare, într-o stare de nebunie furioasă.

Numele Isidorei Covarubio de Los Lanos – frumoasă și excentrica mexicană – deveni subiectul preferat de discuție. Se spunea că e amestecată într-un fel în această misterioasă poveste care tulbură toată lumea.

Întâmplările petrecute pe Alamo: mustangerul găsit bolnav în coliba lui, osândirea lui la

spânzurătoare, amânarea acestei sentințe mulțumită intervenției Louisei Pointdexter, apoi judecata, amânată și ea mulțumită intervenției hotărâte a vânătorului Zeb Stump – toate acestea tulburaseră adânc orășelul. Discuțiile și zvonurile nu mai aveau sfârșit.

Discuțiile cele mai însuflețite se purtau în jurul vinovăției sau nevinovăției mustangerului, acuzat de uciderea lui Henry Pointdexter.

— După mine, unul – rosti căpitanul Sloman, înclinat ca întotdeauna să filosofeze – Maurice-Mustangerul nu-i în stare de o asemenea crimă. Cred că-l cunosc destul de bine, ca să-mi susțin părerea.

— Totuși – observă Crossman – nu puteți nega că toate aparențele sunt împotriva lui. Aproape că nu există nici o îndoială în ce privește vinovăția mustangerului.

Crossman nu-l simpatizase niciodată pe tânărul irlandez. Într-un timp i se năzărise că nepoata comisarului, cea mai frumoasă fată din fort, îi acordă acestuia prea multă atenție.

— Nu sunt de aceeași părere – răspuse Sloman.

— Tânărul Pointdexter a fost ucis, asta e cert. Indiscutabil. Cine ar fi putut să facă asta? Callhown jură că a auzit o ceartă între ei doi.

— Neprețuitul său văr poate să jure orice, dacă asta i-aduce vreun folos – interveni dragonul Hencock. În plus, neînțelegerile pe care le-a avut cu mustangerul pun sub semnul întrebării afirmațiile lui. Căci acesta e adevărul, nu? Să zicem că între tânărul Pointdexter și mustanger a avut loc o ceartă – continuă ofițerul. Și ce-i cu asta? Asta nu-i o dovadă că ne aflăm în fața unei crime.

— Presupui că mustangerul l-a ucis pe tânărul Pointdexter într-o luptă cinstită?

— Tot ce se poate. Dar de ce s-au certat? Stăruii Hencock. Am auzit că tânărul Pointdexter era în relații de prietenie cu mustangerul, în ciuda neînțelegerii dintre acesta și Callhown. Atunci de ce s-au certat?

— Ciudată întrebare, locotenent Hencock! Făcu ofițerul de vânători. Oare bărbații se pot certa dintr-o altă cauză decât...

— Din cauza unei femei? Îi întregi vorba dragonul. Dar din cauza cărei femei, nu pot să-mi dau seama. Doar n-o fi la mijloc sora tânărului Pointdexter!

— Mai știi! Mormăi Sloman, ridicând cu înțelele din umeri.

— Nemaipomenit! Exclamă Crossman. Cine și-ar putea închipui că un simplu mustanger ca el s-ar încumeta să viseze la miss Pointdexter? E absurd!

— Dumneata, Crossman, ești un aristocrat prea înfocat. Nu știi că dragostea nesocotește asemenea fleacuri, cum ar fi obârșia unui om? Nu susțin nimic, întrucât cearta putea s-aibă și altă cauză decât miss Pointdexter. La noi, în settlement, există și alte tinere pentru care merită să înfrunți pe cineva. Fără să mai vorbesc de încântătoarele ființe – care ne-au fericit – prin prezența lor în fort.

— Căpitane Sloman! Îl întrerupse brusc locotenentul de vânători. Trebuie să-ți spun că judeci destul de ciudat pentru un om cu educația dumitale. Doamnele din garnizoana noastră nu-ți pot fi recunoscătoare pentru asemenea aluzii.

— Ce aluzii, sir?

— Crezi că s-ar găsi vreuna care să accepte să stea de vorbă cu omul acesta?

— Cu cine? Eu m-am referit doar la două dintre doamne.

— Mă-nțelegi destul de bine, Sloman, după cum te înțeleg și eu. Doamnele noastre, fii sigur, nu vor fi măgulite aflând că numele lor e pomenit alături de numele acestui aventurier, hoț de cai și suspect de o crimă!

— E greu să-l suspectezi de crimă pe Maurice-Mustangerul. Nu-i nici hoț de cai și nici aventurier. Am avut prilejul să-l cunosc mai bine decât dumneata pe tânărul irlandez și pot spune că nu-i cu nimic mai prejos decât oricare dintre noi în ce privește educația. Așadar, doamnele noastre n-au de ce să-l evite. Și pentru că a venit vorba, mă gândesc că unele dintre ele n-ar zice ba să-l cunoască mai îndeaproape, dacă s-ar ivi prilejul. După cum am băgat de seamă, în prezența doamnelor noastre Maurice-Mustangerul se purta cu modestia unui adevărat gentleman. În plus, mă îndoiesc că l-a interesat vreodată vreuna dintre ele.

— Adevărat? Ce fericire! Atunci nu poate fi un rival pentru noi!

— Chiar așa – rosti liniștit căpitanul de infanterie.

— De unde să știm? Spuse cu tâlc locotenentul Hencock. De unde să știm cauza certei dintre ei și Callhown și dacă această ceartă a avut într-adevăr loc? Nu cumva e amestecată aici și acea preafrumoasă seniorita, despre care se vorbește atât? Cele auzite despre femeia asta mă fac să cred că bărbații sunt în stare să se înjunghie din pricina ei. Maurice-Mustangerul e la închisoare. Caraghiosul lui de servitor îi ține de urât. Interesantă măsura maiorului de a dubla paza. Ce să însemne asta, căpitane Sloman? Dumneata poți să ne lămurești mai bine decât alții. A încercat cumva să evadeze?

— Nu, nu cred – răspunse ofițerul de infanterie. Mai ales că, bolnav cum e, nici nu știe pe ce lume se află. Adineauri am fost la el. Are mințile rătăcite. Nici nu s-ar recunoaște dacă s-ar uita în oglindă.

— Are mințile rătăcite? Ce vrei să spui? Se interesă Hencock.

— Îl chinuie febra.

— Iată, dar, de ce s-a dublat paza! Foarte ciudat! Pesemne că maiorul însuși și-a cam pierdut mințile. Sau poate că e un ordin... un ordin de-al maioresei! Ha-ha-ha!

— Ce-o fi însemnând asta? Se teme bătrânul maior să nu evadeze?

— Nu, nu cred. De cu totul altceva se tem ei... Vreau să spun că pentru Maurice-Mustangerul ar fi mai primejdios să se afle în afara zidurilor închisorii. De vreo câteva zile s-au ivit în orașel niște indivizi foarte ciudați, care tot trâncănesc despre judecata lui Lynch, Ori se regretă amânarea sentinței, ori s-a găsit cineva care caută să influențeze opinia publică. Mare noroc a avut mustangerul de bătrânul vânător Zeb! Iată ce înseamnă un adevărat prieten! Bine că s-a întors și detașamentul nostru, fiindcă putem întări paza. O zi dacă mai întârzia și Maurice Gérald n-ar mai fi fost printre cei vii. Acum însă totul e-n ordine. Mustangerul va fi judecat după dreptate.

— Și pe când judecata?

— De îndată ce se înzdrăvenește și are mintea limpede.

— Bine, dar asta poate să dureze săptămâni întregi.

— Totul poate să se isprăvească în câteva zile, ba chiar în câteva ceasuri. Fizicește nu se simte rău. Dar se vede că a trecut printr-un mare zbucium sufletesc. E posibil să intervină o schimbare chiar în cursul zilei de azi. Rangerii doresc să apară înaintea judecății de îndată ce-și va veni în fire.

— Poate că va izbuti să se apere de învinuirea ce i se aduce! O nădăduiesc! Spuse Hencock.

— Eu, unul, mă cam îndoiesc – zise Crossman.

— Eu sunt convins de asta – rosti Sloman. Vom trăi și vom vedea.

CAPITOLUL LXIX.

MISTER ȘI DOLIU.

Casa del Corvo era îndurerată și îndoliată. Între membrii familiei lui Woodley Pointdexter se statorniciseră niște relații ciudate. Acum rămăseseră doar trei și se vedeau mult mai rar decât înainte, iar în relațiile dintre ei se simțea o oarecare încordare. Se vedeau numai la masă și vorbeau numai atât cât era nevoie.

Durerea lor era lesne de înțeles, tăcerea lor de asemenea.

Moartea lui Henry, de care nimeni nu se mai îndoia, moartea neașteptată și misterioasă a singurului fiu și frate era o lovitură cumplită atât pentru părinte cât și pentru soră. Oare nu din pricina asta se arăta atât de abătut și Casey Callhown, vărul celui ucis?

Fiecare vădea o reținere aproape dureroasă față de ceilalți, chiar și în clipele când erau nevoiți să vorbească despre marea lor durere. Dincolo de această durere comună, părea că fiecare păstrează o taină pe care nu poate să o trădeze și nici nu o trăda.

Plantatorul nu se mai vedea pe nicăieri. Ceasuri întregi umbla fără astâmpăr dintr-o încăpere în alta. Durerea îi frânsese mândria și-i zdrobise inima. Și totuși, nu numai durerea după fiul iubit îl apăsa pe bătrân. Blestemele ce-i scăpau de pe buze dădeau în vileag și alte simțăminte.

Callhown lipsea mai tot timpul de acasă și apărea numai la ceasul mesei sau la culcare.

Louise aproape că nu mai ieșea din odaie. Adevărat, uneori putea fi văzută sus, pe azotee, dar era veșnic singură și îngândurată. Acolo, sub bolta albastră a cerului, suferințele îi păreau mai ușor de îndurat. Dorul după fratele ucis, spaima de a-l pierde pe omul iubit, scandalul ce mocnea în jurul numelui ei o chinuiau fără încetare. Louise știa că Maurice se află la adăpostul zidurilor puternice ale închisorii militare. Ciudat: nu trăinicia acestor ziduri o neliniștea, ci, dimpotrivă, teama că ele nu-s îndeajuns de trainice.

Și Louise avea temeuri puternice pentru asta. Lumea vorbea despre judecata lui Lynch. Judecător suprem urma să fie altcineva decât Sam Manly, iar jurații, niște oameni mai cruzi decât rangerii – pur și simplu niște bandiți, cum se găsesc berechet prin preajma oricărui fort de la graniță. Zvonurile acestea stârneau mirarea tuturor. Era greu de înțeles de ce întemnițatul trebuia să fie lăsat din nou în voia mulțimii, în loc să fie judecat de un tribunal. Faptele ieșite la iveală în ultimul timp nu schimbaseră cu nimic situația. Nu existau nici un fel de noi dovezi împotriva mustangerului.

Atunci, de ce să izbucnească iarăși ura împotriva lui? Era ciudat! Doar trei oameni înțelegeau, sau cel puțin bănuiau cauza acestei dușmăanii... Zeb Stump, Louise Pointdexter și Casey Callhown.

Bătrânul vânător, care urmărise cu pătrundere desfășurarea lucrurilor, își dăduse instinctiv seama de substratul acestei afaceri murdare. Casey Callhown acționa prin interpuși. Uneltele dușmăniei căpitanului erau Miguel Diaz și prietenii lui, dimpreună cu vreo zece indivizi aleși pe sprânceană dintre aventurierii din localitate.

Zeb Stump nu întârzie să împărtășească tinerei creole bănuielile sale. Louise se convinsese de temeinicia lor și asta trezi în sufletul ei o chinuitoare neliniște. Căuta să afle orice zvon. Scruta cu încordare drumul ce lega Casa del Corvo de fort, ca și cum ar fi tot așteptat o veste: condamnarea la moarte a omului iubit ori speranța că va rămâne în viață. Nu îndrăznea să se arate în preajma închisorii. Poarta închisorii, în ciuda pazei, era asaltată fără încetare și oamenii ascultau lacomi cum aiura întemnițatul. Îi era peste putință să străbată această mulțime de gură-cască și să-i simtă privirile întrebătoare.

Dacă ar fi fost după ea, puțin i-ar fi păsat de lume, dar bătrânul plantator o supraveghea clipă de clipă. Bănuielile lui erau limpezi. Și mai era cineva care o păzea cu strășnicie, astfel încât era aproape cu neputință să se hotărăscă la acest pas. Nu-i rămânea decât să stea închisă în casă.

Câtă fericire pe Louise când, a patra zi dimineață, Zeb Stump apăru la Casa del Corvo și-i spuse că detașamentul de pușcași trimis împotriva indienilor s-a întors în fort. Acum nu se mai teme că Maurice va fi răpit din închisoare.

— Fii liniștită – asigură Zeb. Primejdia a trecut, miss Louise. Am luat toate măsurile necesare.

— Cum, mister Stump?

— În primul rând, m-am dus la maior. I-am povestit tot ce s-a petrecut, bineînțeles în măsura în care cunoșteam și eu lucrurile. Din fericire, maiorul continuă să aibă multă simpatie față de Maurice. I-am povestit despre banda asta murdară de americani, mexicani și alții. Nu l-am uitat nici pe ticălosul de Diaz, pe care îl cred mai rău decât toți. Rezultatul a fost că maiorul a ordonat dublarea pazei.

— Cât sunt de fericită! Crezi că nu ne mai amenință nici o primejdie din partea lor?

— Vorbești despre banda lui Miguel Diaz? Nu trebuie să ne mai temem de el. Diaz trebuie să iasă el întâi din închisoare!

— Ce spui?! Diaz e închis? Când? Cum? Unde?

— Mă copleșești cu întrebările, miss Louise! Ei, ce mare lucru? Ca să ne înțelegem mai bine, să o luăm încetinel. Mă întrebi unde-i închis? După câte știu, nu există decât o singură închisoare; fortul. Acolo-i închis.

— Împreună cu...

— Știu, te gândești la prietenul nostru. Da, sunt amândoi în aceeași clădire, dar nu în aceeași încăpere. Îi desparte un zid, prin care se aude tot, încât pot să vorbească dacă vor. Cu mexicanul, se află și prietenii lui. Ei trei au despre ce vorbi între ei, firește.

— Mi-ai dat o veste bună, mister Zeb. Ieri spuneai că Diaz a făcut totul ca să...

— ... ca să-și scape pielea. Și-a izbutit. E bine că a vrut singur să ajungă la închisoare, căci tot s-ar fi găsit cineva să-l azvârle acolo.

— Spune-mi: când și cum s-a întâmplat? Habar n-am de nimic!

— Tii, cât zor! Lasă-mi o clipă de răgaz. Acum, a doua întrebare: când? La asta nu-i greu de răspuns. Nu-i nici un ceas de când am văzut cu ochii mei ușa închisorii închizându-se după el. Pe urmă am pornit-o într-un suflet înapoi.

— De ce a fost arestat? Nu mi-ai spus încă.

— N-am avut când. E o istorie lungă și mi-ar lua mult timp. Vrei s-o asculți acum sau mai târziu?

— De ce mai târziu, mister Stump?

— Cum să spun... miss Louise, m-am gândit că... Lasă nițel mai târziu... după ce-o duc pe bătrânică mea la grajd. Bănuiesc că vrea să ronțăie ceva porumb și să soarbă o gură de apă. Am străbătut un drum lung împreună.

— Iartă-mă, dragă mister Stump. Nu m-am gândit. Pluto! Ia calul lui mister Stump, du-l la grajd și dă-i nutreț din belșug... Florinda! Florinda! Ce-aș putea să-ți ofer, mister Stump?

— Nu te îngriji de mine, miss Louise. Mulțumesc din suflet. M-am gândit numai la bătrânică mea. În ce mă privește, aș putea sta și două ceasuri fără să pun nimic în gură. Dar dacă ai la îndemână vreun pahărel de whisky, asta mi-ar prinde grozav de bine.

— Avem whisky berechet. Dă-mi voie să-ți ofer însă ceva mai bun.

— Mai bun decât whisky?

— Da. Niște cherry-brandy, șampanie sau altceva.

— Nu, nu-mi plac băuturile astea franțuzești. Ce poate fi mai bun pe lume decât zeama curată de porumb, pritică la fabricile din Pittsburg!

— Florinda! Florinda!

Nu era nevoie să mai spună slujnicei de ce a strigat-o. Prezența lui Zeb Stump glăsuia îndeajuns, ca Florinda să știe dinainte ce dorește. Fără să mai aștepte vreo poruncă, fata ieși pe ușă și se întoarse cu o sticlă pe jumătate plină cu licoarea pe care bătrânul o numea „zeamă curată de porumb” și care, de fapt, era făcută din orz.

Zeb Stump nu se lăsă rugat. Curând, licoarea din sticlă se împuținase cu o treime. Bătrânul păstră restul ca să aibă cu ce-și uda gâtulejul în timpul îndelungatei povestiri pe care fata abia aștepta să o asculte.

CAPITOLUL LXX.

O URARE PENTRU ZEB STUMP.

Bătrânului Zeb nu-i plăcea graba. Până și felul lui de a bea mărturisea acest lucru: sorbea din pahar pe îndelete, savurând fiecare picătură.

Creola, arzând de nerăbdare, nu-l mai așteaptă să se îndemne la vorbă.

— Dragă mister Zeb – începu ea când slujnica ieși din odaie. Spune-mi, de ce l-au arestat pe mexican? Adică pe Miguel Diaz. Parcă am mai auzit câte ceva despre el.

— Nu numai dumneata ai auzit, miss Louise... Mulți cunosc uneltirile acestui ticălos. Fratele dumitale... Dar deocamdată să nu vorbim despre asta. În ce mă privește, cred sau bănuiești că tocmai acest Miguel Diaz are anume legături cu... Înțelegeți ce vreau să spun?

— Continuă, mister Stump.

— Uite ce este. După ce ne-am întors de pe Alamo, s-au înapoiat și tinerii plecați în urmărirea indienilor. Știi, nu? Tot ce s-a găsit în scorbură, adică cele necesare pentru mascarada la care am fost martori, dovedesc că oamenii văzuți de noi pe culmea povârnișului nu erau indieni, ci albi. Când am dat peste cărțile de joc în colibă, m-am gândit și eu la asta.

— Deci sunt indivizii care au năvălit noaptea în colibă peste Phelim?

— Fără îndoială. Aceiași mexicani.

— Ce te face să crezi că sunt mexicani?

— Motive foarte serioase. M-am convins de asta, urmărindu-i eu însumi pe bandiți, pe fiecare în parte.

Tânăra creolă rămase tăcută, nerăbdătoare să audă povestirea bătrânului.

— Cărțile de joc, miss Louise, precum și unele cuvinte repetate de către irlandez m-au făcut să cred că indivizii cu pricina sunt mexicani. De îndată ce m-am convins de asta, nu mi-a fost greu să bănuiești dincotro puteau să apară. Îți știu destul de bine pe mexicanii de pe la noi, ca să-l recunosc pe fiecare din cei patru după descrierea lui Phelim. În plus, pe unul l-am însemnat chiar eu.

— Cum așa?

— Ți-aduci aminte că am tras din ușa colibei? În el am tras.

— Am văzut că ai tras, dar nu și în cine.

— Află, miss Louise, că bătrânul Stump rareori dă greș ca țintaș. Știi bine că l-am nimerit. Cum era cam departe, glonțul s-a abătut nițel. Dar tot l-am atins. L-am văzut chircindu-se de durere și mi-am zis: „Dacă nu i-am găurit pielea, sunt gata s-o schimb cu a mea”. Pe urmă s-au întors flăcăii noștri și-au povestit că indienii erau niște albi și nicidecum indieni. Știam eu bine cine-mi erau „indienii”! Puteam să-i prind, dar n-am făcut-o.

— De ce, mister Stump? Poate că sunt ucigașii sărmanului meu frate.

— Tocmai de-asta nu m-am atins de ei. Și am mai avut un motiv: nu voiam să mă depărtez prea mult de fort. Mi-era teamă să nu se întâmple ceva în lipsa mea. Acum mă înțelegeți? Afară de asta, socoteam prea devreme ca să duc lucrurile la capăt. Țineam să nu mi scape nimic. Am așteptat deci întoarcerea pușcașilor ca să-l știu pe mister Maurice sub o pază de nădejde. Abia atunci am avut mâinile libere. Am pus șaua pe bătrânică mea și-am pornit-o degrabă spre locul unde ticăloșii și-au ascuns lucrurile cu care s-au travestit în

indieni. L-am găsit ușor, mulțumită descrierii făcută de flăcăii noștri. Nu-i de mirare că ei n-au ajuns nicăieri în cercetarea lor... doar îi călăuzea mucosul de Spengler. A trebuit să duc eu treaba la capăt. Nu m-am înșelat în socotelile mele. Orice nătăfleață care a umblat vreodată prin prerie putea să dibuie urmele falșilor indieni. Orice negustoraș putea să-i urmărească. Spengler și cei care erau cu el n-au fost în stare. Am cercetat totul, deși urmele erau călcate de copitele cailor. Ce ți-e și cu acești „încercați” cercetători de urme! A fost floare la ureche!

— Și după aceea?

— Am stat de vorbă cu maiorul. Iar peste jumătate de ceas, cei patru vlăjgani s-au și văzut după gratii. Pe căpetenia lor au înhățat-o înaintea celorlalți, ca să nu scape. Cel pe care l-am însemnat era Miguel Diaz, nu m-am înșelat.

— Va să zică el este? Murmură Louise aproape fără să vrea. Vai, e îngrozitor... L-am văzut de sus în poiană. Și mexicana aceea, Isidora? Ah! Aici se ascunde ceva! Spune-mi, mister Zeb – spuse ea rugător, apropiindu-se de bătrânul vânător – mexicana aceea... femeia aceea care... care era acolo... venea des pe la ei?

— La cine? De cine întrebi, miss, Louise?

— Nu înțelegi, mister Zeb? De mister Gérald.

— Poate că da, poate că nu, habar n-am. Eu mă abăteam rar pe la colibă. De obicei vânez prin alte locuri. Doar când și când ajungeam pe acolo, dornic să mai schimb o vorbă cu cineva. Dacă vrei să ții seama de părerea mea, află că fata aceea venea pentru întâiași dată la colibă. Eu, cel puțin, n-am auzit nimic de ea, că Phelim tot ar fi trâncănit el ceva. Am auzit de-o singură femeie care venea pe la colibă.

— Cine? Făcu nestăpânit creola și-i păru rău că a întrebat. Privirea grăitoare a bătrânului îi urcă o roșeață puternică în obraji. Nu, n-are importanță – adăugă Louise, fără să-i mai aștepte răspunsul. Crezi că acești mexicani au luat parte la uciderea fratelui meu?

— Nici eu singur nu știu ce să cred, zău. Până azi nu s-a pomenit în prerie o întâmplare atât de misterioasă. Uneori cred că e mâna mexicanilor la mijloc. Alteori mă poartă gândul la altcineva, dar deocamdată nu pot să-ți spun la cine.

— Dar nu-i el, mister Zeb, nu-i așa?

— Nu, nu-i mustangerul. Deși se spun multe împotriva lui, e nevinovat, sunt convins.

— Cum am putea să-i dovedim nevinovăția? Lumea vorbește că toate indiciile sunt împotriva lui. Nimeni nu vrea să spună un cuvânt ca să-l apere.

— Nu-i chiar așa. N-am avut răgaz să cercetez totul cum trebuie. Dar acum am și n-o să stau cu mâinile-n sân. Preria, miss Pointdexter, e ca o carte mare, o carte mare și interesantă. Trebuie doar să știi să citești în ea. Zeb Stump n-o fi el prea învățat în alte privințe, dar în treaba asta nu-l întrece nimeni. Poate că găsim niscaiva dovezi în ajutorul lui Maurice. Bătrânul meu dascăl de odinioară spunea că și pietrele au glas.

— Speri să descoperi urmele crimei?

— E nevoie de cercetări amănunțite. Mă interesează mai cu seamă locul unde l-a atacat jaguarul. N-am avut răgaz, că trebuia să fi ajuns de mult acolo. Din fericire, zilele astea n-

a mai plouat și poți dibui lesne și urme mai vechi. Dacă nu știi să le cauți, pierzi vremea de pomană, bineînțeles. Ei, e timpul să plec, miss Louise. Am trecut pe aici să-ți spun ce se petrece în fort. N-avem timp de pierdut. Azi-dimineață mi-au îngăduit să stau de vorbă cu Maurice. Se simte mult mai bine cu sănătatea și mintea a început să i se limpezească. Rangerii stăruie ca judecata să aibă loc cât mai curând. Poate chiar peste trei-patru zile. Și trebuie să mă întorc negreșit până atunci.

— Du-te, mister Zeb. Îți urez succes din toată inima, întoarce-te cu dovezi despre nevinovăția lui Maurice. Pentru mine, asta-i mai de preț decât viața mea. Și niciodată n-am să uit ajutorul dumitale! Niciodată!

CAPITOLUL LXXI.

MURGUL.

Însuflețit de această urare pornită din adâncul inimii, bătrânul vânător se grăbi spre grajd. Bătrânica lui ronțăia niște porumb. Pluto nu se zgârcise și o ospătase din belșug. Era și el acolo. Dar vorbărețul Pluto se arăta astăzi din cale afară de tăcut. Se vedea cât de colo că-i abătut. Nu era greu să-l înțelegi. Pierderea tânărului stăpân, pe care îl iubea atâta, durerea tinerei stăpâne, căreia îi era atât de devotat și, de bună seamă, loviturile de cizmă ale căpitanului Casey Callhown amarau sufletul bietului negru.

De preocupat ce era, Zeb nici nu băgă de seamă tristețea zugrăvită pe chipul sclavului. Nu o mai lăsă pe bătrânica lui să mănânce. Îi vârî zorit zăbala în gură, îi trecu frâul peste cap și dădu să o scoată din grajd. Iapa se supuse cam în silă.

— Vai, vai, mister Stump i se tângui Pluto. De ce atâta grabă? Iepșoara e flămândă! Las-o barem să se sature.

— N-am vreme, dragul meu. Pornesc la drum lung. Am aproape o sută de mile de străbătut și am mai puțin de două ceasuri pentru asta.

— Ce-i cu dumneata, mister Stump? N-am mai pomenit asemenea goană. Glumești?

— De loc.

— Zău, rămâi uimit cum gonesc oamenii pe aici, prin prerie. Uite și calul de colo a gonit pesemne vreo două sute de mile într-o noapte.

— Care?

— Murgul de lângă ușă. Calul lui mister Callhown.

— Ce te face să crezi că a gonit două sute de mile?

— Era numai spumă. L-am dus la râu să-l adap și se poticnea ca un vițeluș abia fătat. Era frânt, nu altceva.

— Când a fost asta, Pluto?

— Când? Să mă gândesc... A, da, da, chiar în noaptea când a dispărut mister Henry. S-a întors în zori, cam la un ceas după răsăritul soarelui. Nu l-am văzut, că plecasem la lucru cu noaptea-n cap. Venind înapoi la grajd, dau de el nădușit, de parcă trecuse râul și alb tot de spumă...

— Cine l-a luat în noaptea aceea?

— Habar n-am. Știu doar că numai mister Callhown umblă cu murgul. Nimeni altcineva nu se încumetă să-l încalece.

— Callhown va să zică?

— Habar n-am, zău, mister Stump. Nu l-am văzut pe mister Callhown să-l aducă la grajd, ba nici când s-a întors nu l-am văzut.

— Dacă murgul era numai spumă, înseamnă că tot a gonit cineva cu el.

— Da, da, tot a gonit cineva cu el.

— Ascultă, Pluto. Te cred că nu știi cine a luat murgul în noaptea aceea. Dar tu ce zici, cine să fie? Mister Pointdexter mi-e prieten și-mi pare rău să-i știu calul istovit în halul ăsta. De-asta te întreb, îmi pare rău și de calul căpitanului Callhown. Pesemne că l-a luat pe furiș vreun negru de pe plantație și l-a gonit noaptea prin prerie. Ce crezi?

— Nu, mister Stump, negrul Pluto nu crede așa ceva. Sclavii de pe plantație n-au voie să vină aici. Ei nici n-ar îndrăzni să intre în grajd. Un negru de pe plantație nu putea să ia calul.

— La naiba! Atunci, cine a fost? Vătaful?

— Nu, nici el!

— Să fi fost chiar stăpânul calului? Atunci e foarte bine și totul s-a lămurit. El are dreptul să gonească oriunde pofteste cu calul lui, chiar și în iad. Asta nu mai e treaba mea.

— Nici a mea, mister Stump. Păcat că nu m-am gândit azi-dimineață la asta!

— De ce? Ce-a fost azi-dimineață? Ce ai de ești atât de abătut?

— O, azi-dimineață! Mare nenorocire a fost! Foarte mare nenorocire!

— Ce s-a întâmplat?

— Oh, mister Stump, azi-dimineață am mâncat o bătaie! Asta la vreun ceas după ce-am venit în grajd.

— Ai mâncat bătaie?

— Da, da, și-am alergat bezmetic prin tot grajdul de durere.

— Am înțeles. Te-a lovit un cal cu copita. Care?

— O, nu, nu! Nu calul, stăpânul calului! Mister Callhown mi-a cărat la picioare cu nemiluita. Negrul Pluto n-a făcut nimic rău. Am întrebat doar ce-a fost cu calul în noaptea aceea de s-a întors la grajd atât de istovit. Căpitanul mi-a spus că asta nu-i treaba mea și-a început să dea cu picioarele și cu cravașa în mine. Apoi m-a amenințat că, dacă scap vreo vorbuliță, m-așteaptă o sută de bice. Și ce m-a mai înjurat! Vai, vai, ce m-a mai înjurat! Negrul Pluto nu l-a văzut niciodată pe mister Callhown atât de supărat!

— Unde-i mister Callhown? Nu l-am văzut astăzi. Nu-i plecat, doar calul e aici.

— O, nu, mister Stump, mister Callhown e plecat. În ultimele zile pleacă mereu și se întoarce târziu de tot.

— Călare?

— Da. Acum umblă cu un cal sur. Murgul stă în grajd. Din noaptea aceea n-a mai ieșit decât o singură dată cu murgul. Pesemne că vrea să-l odihnească.

— Spune, Pluto – glăsui Zeb după câteva clipe. Dacă o las pe bătrânică mea să mai ronțăie nițel porumb? Are mult de alergat și nu-i strică să mai prindă putere. Să-i dăm pace să se ospăteze în voie. Și-n timpul ăsta fac și eu la fel. Dă fuga la bucătărie și vezi ce găsești pe-acolo. O bucată de friptură rece și o bucată de pâine mi-e destui. Stăpâna ta m-a poftit să mănânc, însă m-am temut să nu zăbovesc și i-am spus că n-am vreme. Dar uite, bătrânică mea m-a făcut să mă răzgândesc. Mai stau un pic. Și dacă înfulec și eu ceva, o să fiu tare voios.

— Îndată, mister Stump! Îndată!

Pluto alergă la bucătărie și Zeb Stump rămase singur în grajd. În clipa următoare se apropie de locul unde stătea murgul. Calul se sperie și se lipi tremurând de peretele grajdului.

— Stai locului! Uf, nătărăule! Bombăni bătrânul. Nu-ți fac nici un rău. Ai năravul lui stăpănu-tău. Stai liniștit, auzi! Vreau să-ți văd potcoavele!

Zicând acestea se aplecă să-i apuce un picior. Calul se porni din senin să azvârle din copite și să necheze, de parcă bătrânul s-ar fi pregătit să-i facă cine știe ce.

— Afurisitul, urâciunea pământului! Izbucni Zeb, cu ciudă. Astâmpără-te! Nu-ți fac nimic rău. Haide încoace, gogoman ce ești! Vreau să văd dacă ești potcovit sau nu. Dădu din nou să-i prindă piciorul, însă calul se împotriva și mai și. Măi, măi, ia te uită la el! Bombăni Zeb și cătă în jur, cu nădejdea să găsească ceva ca să țină animalul pe loc. „Hm, ce-i de făcut? Să-l chem pe Pluto să m-ajute? El nu trebuie să știe nimic despre asta.” Stătu să chibzuiască. Fir-ar să fie de cal! Izbucni el din nou. Îmi vine să-l omor, nu alta! Aha! Am găsit! Numai să nu se-ntoarcă Pluto și să strice totul. Lasă, Florinda o să-l mai țină nițel la bucătărie... Eh, ori stai liniștit, ori te sugrum! Cu zgarda nu mi te mai foiești tu!

Bătrânul desprinsse lassoul de la oblânc, îl azvârli pe după gâtul calului și smuci de capăt. Calul începu să sforăie și să alerge prin grajd. Curând, sforăitul i se prefăcu într-o icneală șuierătoare. Abia își mai trăgea răsuflarea.

Acum Zeb Stump se putea apropia în liniște de murg. Legă capătul lassoului de o stănoagă și începu să-i cerceteze atent fiecare copită. Potcoava de la piciorul stâng dindărăt era ruptă. Vânătorul scoase cuțitul de vânătoare, desprinsse potcoava și o puse într-unui din buzunarele lui fără de fund ale hainei, dimpreună cu toate caietele. Apoi, cu o mișcare dibace, desfăcu lațul lassoului, lăsând murgul să răsuflă în voie. La puțin, timp după aceea apărură și Pluto. Aducea o tavă plină de bunătați, pe care se vedea și o sticlă de whisky, Zeb. Se apucă să mănânce cu poftă.

Negrul băgă de seamă că murgul nu-i în apele lui: gemea, tremura tot și privea speriat împrejur.

— Ce-o fi pățit?! Exclamă el. Parcă s-ar teme de dumneata.

— A, da... – Zise Zeb, cu o nepăsare prefăcută. Poate că se teme nițel. S-a băgat adineauri peste bătrânică mea și l-am plesnit cu frânghia.

Pluto rămase mulțumit de lămurirea primită. Discuția continuă.

— Spune-mi, Pluto – întrebă Zeb – cine vă potcovește caii? Cred că aveți fierarii voștri.

— Cum nu! Jack cel Galben îi potcovește... De ce mă-ntrebi, mister Stump?

— Ar trebui s-o duc și eu la potcovit pe bătrânica mea. Jack n-o să zică nu, ce spui?

— Ba chiar o să fie foarte bucuros.

— Și-n cât timp crezi că-i bate două potcoave?

— La iuțeală, mister Stump. Jack e un meșter bun, toată lumea îl laudă.

— N-o fi având potcoave gata făcute? De când a potcovit caii voștri, de mult?

— De mai bine de-o săptămână. Ultima dată a potcovit calul lui miss Louise, mustangul rotat. Găsim la el și potcoave gata făcute. Știu fiindcă voia să potcovească murgul, care are o potcoavă ruptă. Asta-i poveste de zece zile. Mister Callhown a poruncit să-i schimbe potcoava. Chiar azi-dimineață i-am spus lui Jack despre asta.

— Ascultă – vorbi Zeb, schimbându-și parcă pe neașteptate hotărârea. Mă gândesc totuși că n-am vreme de pierdut. Amân potcovitul până mă-ntorc. Umblă ea bătrânica mea și așa. Preria e moale, să tot alerge. Bătrânul ieși în curte și se uită la cer: Da, da, e timpul s-o iau din loc! Ei, porumbițo, gata cu ronțăitul! Ia frumușel zăbala între dinți și nu te mai gândi la mâncare că n-ai încotro. Așa, bravo ție!

Zeb îi puse frâul, apoi sări în șa și porni la drum.

CAPITOLUL LXXII.

ZEB STUMP DIBUISE O UMBRĂ.

Bătrânul vânător ieși pe poarta Casei del Corvo și se îndreptă spre fort, urmând malul râului. Nu făcu nici un sfert de ceas până acolo. Descălecă și intră la comandantul fortului, lăsând calul afară. Obținu cu ușurință să fie primit de comandant, căci se bucura de multă simpatie printre militari. Santinelele îl lăsaseră să treacă, fiind binecunoscut. Ofițerul de serviciu îl salută prietenos, iar aghiotantul îl anunță îndată. Maiorul pesemne că-l aștepta.

— A, mister Stump, mă bucur să te văd! Ce mai nou? Judecând după faptul că te-ai întors atât de repede, îmi închipui că ai noutăți. Nădăjduiesc să descoperim ceva care să-l ajute cât de cât pe acest nefericit mustanger. Să auzim, ce-ai aflat?

— Eh, domnule maior – mărturisi bătrânul fără înconjur, scoțându-și pălăria cu o mișcare plină de firesc – trebuie să spun că deocamdată n-am nici o noutate deosebită. Totuși am socotit necesar să mă-ntorc. Era musai să vă vorbesc.

— Te-ascult. Ce este?

— Vreau să vă rog să amânați cât se poate judecata. Știu că vor fi presiuni, dar știu că aveți suficientă autoritate să le țineți piept și toată bunăvoința față de acest caz.

— Ai dreptate. Țin să-l ajut pe bietul mustanger. Dar nu uita că în republica noastră, autoritățile militare sunt subordonate celor civile, exceptând starea de război. Voi face tot ce-mi stă în putință ca să împiedic orice încălcare a legii. Însă împotriva legii nu pot să mă ridic.

— Nici nu e nevoie și nici nu vă cer așa ceva, domnule maior. Trebuie doar să potoliți pe cei care vor să ia legea în propriile lor mâini și să o schilodească după cum le place, încât să le fie lor bine. La noi, în settlement, există asemenea oameni și dacă nu-i potolește nimeni, chiar așa vor face. Există cineva bunăoară deosebit de primejdios...

— Cine?

— Fiți bun și păstrați asta pentru dumneavoastră, domnule maior. Făgăduiți?

— Nici o grijă, mister Stump! Nimeni nu va afla nimic. Vorbește deci cu toată încrederea.

— Bine. Eu cred că altcineva e ucigașul, nu Maurice-Mustangerul.

— Asta-i și părerea mea. Dar numai atât îmi spui?

— Aș putea să mai adaug ceva, dar nu-s decât simple bănuieli și nu vreau să se dovedească neîntemeiate. De aceea e mai bine să tac până ce mă întorc de pe malurile lui Rio de Nueces. Atunci vă voi împărtăși bucurios lucrurile pe care le cunosc încă de azi, precum și tot ce voi descoperi în prerie. Îmi puteți acorda un răgaz de trei zile?

— Trei zile?

— Da. Până atunci să nu înceapă judecata.

— Îți făgăduiesc, mister Stump. S-ar putea să-mi risc situația, dar îți dau cuvântul meu de onoare că Maurice-Mustangerul nu va ieși pe poarta închisorii. În aceste trei zile, vinovat sau nevinovat, se va afla sub protecția mea.

— Sunteți un adevărat prieten, domnule maior și vă voi dovedi odată recunoștința mea. Nu mai spun nimic. Vă rog doar să păstrați tăcere asupra celor discutate. În settlement există unii care s-ar face luntre și punte ca să-mi pună bețe-n roate.

— N-ai grijă, la mine nu vor găsi nici un sprijin. Te poți bizui pe cuvântul meu.

— Știu, domnule maior și vă mulțumesc din suflet. Bătrânul vânător salută și ieși să o găsească pe bătrânica lui.

Înainte să ajungă la plantațiile lui Pointdexter urcă un povârniș abrupt, spre un mic platou. Ajuns sus, se opri îngândurat la umbra unui salcâm.

— La naiba! Bombăni el. Calul lui Callhown a lipsit în noaptea cu pricina și s-a întors la grajd alb de spumă. Ce să însemne asta? Blestemat să fiu dacă nu-i și căpitanul amestecat în afacerea asta murdară! Nu-mi iese din cap și pace! Hm, ar fi prea de tot să-mi închipui că și-a ucis vărul! Bineînțeles, e-n stare de orice ticăloșie. Dar ce nevoie avea să-l omoare? Dacă urmărea să rămână moștenitor în locul lui Henry, după moartea bătrânului, atunci da, mai vin acasă. Dar treaba nu stă așa. Bătrânul Pointdexter e sărac lipit, nici un negru și nici o palmă de pământ n-au mai rămas ale lui. Ticălosul de Callhown a pus mâna pe tot. Atunci, ce nevoie avea să scape de vărul-său? Ei doi n-au fost în relații proaste. Și deodată a intervenit mustangerul, apoi cearta, apoi albiile travestiți în indieni, apoi tânăra mexicană, apoi călărețul fără cap și dracu mai știe ce! Iosafat! O poveste ca asta zăpăcește și mintea cea mai ageră... Totuși nu-i timp de pierdut. Ajutat de potcoava pe care am desprins-o de pe copita murgului, poate că aflu măcar o pârțicică din istoria asta sângeroasă, ori dezleg taina în întregime. Încotro să apuc?

Și Zeb privi în jur, de parcă ar fi căutat un răspuns.

Nu avea nici un rost să înceapă cercetările în împrejurimile fortului sau ale settlementului. Acolo pământul era răscolit de urmele cailor. Nu avea rost nici să se afunde în prerie. Mai bine să taie drumul spre Rio Grande. Da, așa era cel mai bine.

După ce străbătu aproape o milă și ajunse lângă Rio de Nueces, se îndreptă spre apus. Puțin aplecat înainte, bătrânul vânător privea scrutător iarba de amândouă părțile cărării. După încă o milă zări ceva care îl făcu să tresară și să smucească frâul. Iapa se opri. Bătrânul sări la pământ. După doi-trei pași, se lăsă în genunchi, scoase potcoava din buzunar și o potrivi peste o urmă de copită care se deslușea lămurit în iarbă.

— Exact! Exclamă vânătorul. Iată urma trădătorului, ba poate chiar urma ucigașului!

CAPITOLUL LXXIII.

OSTROVUL DIN PRERIE.

O herghelie uriașă de cai sălbatici numărând de la o sută la trei sute de capete atrage bineînțeles atenția călătorului, care se oprește în loc, uluit de această priveliște măreață. Dar un băștinaș, un om al Texasului, trece nepăsător mai departe, zicându-și în sine a sa: „Uite o herghelie de mustangi!” Mai curând s-ar mira să vadă păscând un cal singuratic. I s-ar părea ciudat, dar s-ar gândi îndată că e vreun cal rămas în urma unor călăreți.

Ochiul încercat al omului din prerie va ghici fără greș despre ce este vorba. Când calul paște cu zăbala în gură și cu șaua în spinare, omul se va întreba dacă nu și-a părăsit stăpânul. Iar când paște netulburat, cu călărețul în șa, atunci își va spune că are înaintea ochilor un neisprăvit și un leneș, care nici măcar n-a catadicsit să descalece, ca să lase animalul să pască în voie. Și dacă în locul unei mutre de neisprăvit va vedea că pur și simplu călărețul nu are cap, atunci îi vor năpădi mii de gânduri. Și niciunul din aceste gânduri nu va fi aproape de adevăr.

Un asemenea cal, cu un asemenea călăreț, a fost văzut în preriile sud-vestice ale Texasului în anul 185... Greu de spus în ce an anume, dar data rămâne exactă în limitele acestui deceniu.

Mult mai precis se poate stabili locul unde a fost văzut: în regiunea nordică a lui Rio de Nueces și regiunea afluenților sudici ai râului Leona, pe o întindere de aproape douăzeci de mile. Călărețul a fost văzut atât în preria deschisă cât și în desișurile de pădure.

Mulți au avut prilejul să-l vadă pe călărețul fără cap. L-au văzut în repetate rânduri, în locuri și împrejurări deosebite. Mai întâi l-au văzut membrii detașamentului pornit în căutarea lui Henry Pointdexter și a presupusului său ucigaș. Apoi l-a văzut Phelim, servitorul lui Maurice-Mustangerul. Apoi, Casey Callhown, în noaptea când cerceta urmele din pădure. Apoi l-au văzut mexicanii travestiți în indieni, chiar în aceeași noapte. Și, în sfârșit, l-a văzut Zeb Stump, în noaptea următoare.

Dar și alți oameni l-au văzut – în alte locuri și în alte împrejurări. Vânători, ciobani, călători. Straniul călăreț i-a umplut de groază pe toți, rămânând pentru toți o taină de nepătruns.

Despre călărețul fără cap se vorbea nu numai în settlementul de pe Leona, ci și în așezări mult mai depărtate. Zvonurile despre el ajunseră repede până pe malurile lui Rio Grande și

până la lacul Sabin.

Nimeni nu se mai îndoia acum că înspăimântătoarea arătare a fost văzută cu adevărat. Dar oare puteai să crezi? Totuși, ca să te îndoiești, însemna să nesocotești mărturiile a cel puțin două sute de perechi de ochi. Nu se putea nici să zici că era o nălucă. O singură întrebare își avea rost: cum să înțelegi această stranie apariție atât de potrivnică legilor firii?

Circulau vreo zece versiuni, unele mai mult sau mai puțin veridice, altele mai mult sau mai puțin absurde. Unii spuneau că totul nu-i decât o iscusită scamatorie de-a indienilor, alții că e o momâie. Unii susțineau că e vorba de un călăreț în carne și oase, care-și ține capul ascuns sub serapé și că vede prin două găurele făcute în serapé ca să-și îndrume calul. Alții susțineau sus și tare că arătarea călărețului fără cap e însuși diavolul.

Existau și alte presupuneri, nu atât cu privire la călărețul fără cap, cât la o eventuală legătură între el și uciderea tânărului Pointdexter.

Majoritatea socotea neîndoielnică această legătură dintre cele două misterioase întâmplări. Dar nimeni nu știa să spună în ce anume constă. Cel care putea să aducă oarecare lumină în această taină mai zăcea în delirul febrei.

Trecu așa o săptămână încheiată. În tot acest timp, călărețul fără cap apărea ici și colo în prerie. Calul lui când gonea, când mergea la pas, când se oprea în loc și privea în jur, când rupea lacom câte o gură de iarbă grasă de pe pășunile din Texas.

Misteriosul călăreț stârni cele mai fantastice și mai absurde născociri. Nu e cu puțință și nici nu are rost să le înșirăm aici. Un singur fapt trebuie negreșit povestit, întrucât ocupă un loc însemnat în această ciudată istorie.

În largul preriei există un ostrov de pădure părăginită. O îngrămădire de copaci pe o întindere de cel mult trei sau patru acri. În apropierea pădurii, la vreo două sute de pași, paște liniștit un cal. Chiar calul care îl poartă în spinare pe călărețul fără cap. Straniul călăreț se află și acum în șa; din clipa când a fost văzut pentru prima oară, nici un fel de schimbare nu s-a petrecut în îmbrăcămintea sau înfățișarea lui. Un serapé în dungi îi cade de pe umeri, acoperindu-i partea de sus a corpului; în picioare poartă aceleași cizme din piele de jaguar. Stă puțin aplecat înainte, parcă pentru a da calului puțința să pască mai lesne. Nici frâul nu-l împiedică – e lăsat slobod, încât calul nici nu-l mai simte.

Cei care susțineau că au văzut capul călărețului aveau dreptate. Capul, sub un sombrero negru, împodobit cu panglici aurii, îi atârna liniștit la șoldul stâng și doar dacă privești din stânga poți să-l vezi. Bărbia-i atinge genunchiul călărețului. Uneori vezi și chipul. Un chip cu trăsături frumoase, înghețate într-o expresie înspăimântătoare. Buzele vinete și întredeschise, încremenite într-un zâmbet sinistru, dau la iveală două șiruri albe de dinți.

Misteriosul călăreț a rătăcit toată vremea de unul singur, dar acum are însoțitori: vreo zece coioți îl urmăresc pas cu pas, țopăind în jurul lui. Nici vorbă, coioții sâcâie calul; calul fornăie și azvârle din copite când vreunul se obrăznicește și i se încurcă printre picioare. Călărețul se arată nepăsător față de coioți, ca și față de stolul păsărilor mari și negre ce i se rotesc pe deasupra umerilor.

Călare pe calul care aici rupe cu gura din iarba grasă a preriei, aici se apără nerăbdător de lupi și de corbi, călărețul fără cap pribegeste liniștit în jurul acestui ostrov de pădure.

CAPITOLUL LXXIV.

UN VÂNĂTOR FĂRĂ NOROC.

Oare l-a văzut cineva pe călărețul fără cap alături de noii lui însoțitori – coioții și corbii?
Da, l-a văzut.

Un singur om l-a văzut: și el, cel dintâi în Texas, a început să pătrundă misterul.

Dar nici pentru el lucrurile nu erau prea limpezi. Știa acum despre călărețul fără cap că nu este nici momâie, nici diavol, numai că, asta nu putu să-i alunge groaza nemărginită care te cuprindea văzându-l. Se uita la el din marginea ostrovului de pădure, ascuns după copaci și, pe cât îți dădeai seama, nici nu se gândea să iasă la iveală.

În ciuda spaimei, omul acesta îl urmărea clipă de clipă. Băgă de seamă că, în loc să se apropie, călărețul se ținea la aceeași depărtare de pădure.

„Înfrișătoare creatură! Dacă aș fi mai aproape, barem la vreo douăzeci de pași, l-aș nimeri. Să trag acum, înseamnă să-l scap, poate pentru totdeauna!”

Dorind parcă să se încredințeze că a socotit bine, omul măsură încă o dată din ochi distanța ce-i despărțea. Ținea pregătită pușca lui cu țeava scurtă.

„N-are rost!” bombănea el. Glonțul se duce aiurea și doar sperie calul. Răbdare! Să aștept până se mai apropie calul. Blestemații ăștia de coioți! Cât se țin scai de cal, nici pomeneală să se tragă spre pădure. De, asta-i năravul mustangilor din, Texas, naiba să-i ia! Ia să mă gândesc. Nu cumva aș putea să-l atrag înapoi? Dacă vede iapa mea, poate că se apropie, cum s-a întâmplat și data trecută. Ce-i drept, atunci era pe lună și-l mai fugărea și un câine urlând. Calul s-a sălbăticit și nu-i de mirare, când poartă în spinare naiba știe pe cine. Doar nu-i cu puțință să...”

Omul care vorbea astfel cu sine smuci brusc frâul și se aplecă puțin înainte ca să vadă mai bine prin frunzișul copacilor. Ciudatul călăreț înconjura încet pădurea.

„E calul lui, n-am pic de îndoială! Șaua la fel, serapéul la fel! Ce forță necurată le-a dat pe toate unui alt om? Nu știu dacă e vreo scamatorie la mijloc, dar e o mare mârșăvie, oricine a pus-o la cale. Omul ăsta trebuie să știe tot ce s-a petrecut în noaptea cu pricina. Tare prost mai sunt. Cum de-am putut să mă laud așa cum m-am lăudat?! Eu am norocul spânzuratului, zău așa! Ia te uită, nu-i chip să se apropie: calul se teme de pădure. Ce-i de, făcut? Oare dacă aude un glas omenesc, se îndeamnă. Înapoi? Dacă se apropie douăzeci de pași, sunt mulțumit. Să încerc!”

Ieșind spre marginea pădurii, omul începu să cheme calul:

— Vino-ncoace! Hai, înapoi, frumosule! Hai, fii cuminte!

Degeaba. Calul se sperie. Scăpă iarba din gură, scutură din cap și începu să necheze sălbatic. Corbii și coioții parcă îl speriau mai puțin decât glasul de om. Se smuci din loc și o rupse la fugă pe întinderea nesfârșită a preriei.

Vânătorul, dezamăgit, ieși la iveală din ascunziș, potopind cu înjurături vânatul ce-i scăpase printre degete. Glonțul slobozit într-o clipă de furie neputincioasă nu-și mai ajunse ținta: călărețul fără cap era departe.

CAPITOLUL LXXV.

PE URME.

Zeb Stump nu rămase multă vreme pe locul unde descoperi urma potcoavei. Porni mai departe. Mergea pe jos. Bătrânica lui îl urma supusă la o distanță respectabilă.

Străbătu mai bine de o milă, zorind pasul în locurile unde urmele erau mai vizibile și încetinindu-l atunci când le pierdea din ochi. Părea că nu ia în seamă nimic din ce era în jur; nici savana așternută ca un covor de smaralde înaintea lui, nici bolta albastră și fără de margini a cerului. Scruta cu încordare iarba.

Pe neașteptate, un zgomot îl făcu să se întoarcă. Undeva, departe, răsunase o împușcătură. Se opri în loc, ridică ochii, dar nu se săltă din iarba. Cuprinse zarea dintr-o ochire. Un fumător albăstrui, ca un norișor rotund, se destrăma încet în văzduhul de azur, chiar deasupra ostrovului de pădure. Ostrovul verde, fumul împușcăturii, ba până și zgomotul ei, totul era atât de nedeslușit, încât numai ochiul încercat și urechea ascuțită ale bătrânului vânător putură să-și dea seama de cele petrecute: era o împușcătură.

„Ții, mare ciudățenie! Bombăni el, ghemuit pe vine, aidoma unui grădinar care sădește varză. Mare ciudățenie, ca să nu spun mai mult! Cui să-i dea prin cap să vâneze prin locurile astea? Pe aici nu afli picior de vânat! Nu merită să strici un glonț. Doar coioți, încolo nimic... A-a! Continuă Zeb, după un răstimp de tăcere. O fi vreunul din negustorașii porniți în „excursie,, cum zic ei; trag în trântorii ăștia și pe urmă se laudă că au fost la vânătoare de coioți. Ia stai, mi se pare mie?! Stai! Vine cineva! Și gonește de parcă ar vrea să scape de urmărirea unui regiment de furci încinse. E chiar călărețul fără cap, jur! Chiar el!”

Avea dreptate: în fața lui gonea călărețul fără cap.

Anevoie găseai în Texas un bărbat mai curajos decât bătrânul Zeb Stump. Nu se temea nici de jaguari, nici de puma, nici de urși. Dar la vederea călărețului fără cap se pierdu și el cu firea. Deși călit de viața aspră trăită în mijlocul unei naturi sălbatice, Zeb Stump, oricât ar părea de ciudat, nu era lipsit de unele prejudecăți și superstiții.

Nu numai că-l cuprinse spaima, dar tremura ca varga și căuta un loc să se ascundă. Găsi în apropiere un tufiș cu frunzișul verde. Iapă cu șaua pe ea ar fi putut să-l trădeze, dar Zeb prevăzu asta.

— La pământ, culcă-te! Strigă el către prietena-i cu patru picioare, care îl înțelegea de minune. Hai, repede, altfel iadul te mănâncă!

Speriată de alarma nestăpânită din glasul stăpânului ei, iapa îngenunche pe picioarele dinainte și apoi, strângând sub ea picioarele dinapoi, se lăsă în iarba, de parcă s-ar fi pregătit să se odihnească.

O clipă după ce Zeb și calul, apucaseră să se pitească, prin dreapta lor trecu în galop misteriosul călăreț. Gonea mâncând pământul, fără gând să se oprească în loc, ceea ce îl bucură grozav pe bătrânul Zeb.

Stând în genunchi, vânătorul urmărea cu încordare călărețul. Când calul ajunse în dreptul tufișului, vântul ridică serapéul de pe umerii călărețului și Zeb văzu lămurit îmbrăcămintea ce-i era atât de cunoscută: bluza albastră din bumbac, cu niște cute mari pe piept, pe

fondul căreia se contura o pată întunecată de sânge închegat.

Bătrânul căzu pe gânduri. Calul, șaua, serapéul în dungi, bluză albastră, pantalonii, pălăria, totul îi era binecunoscut. Nu încercă să-l oprească în loc. Călărețul se depărta fără să scoată o vorbă și fără să facă o mișcare. Înțelese, în sfârșit, cine era înfricoșătorul călăreț.

— Iosafat! E adevărul adevărat... Sărmanul tânăr! A fost ucis!

CAPITOLUL LXXVI.

PIERDUT ÎN PRERIE.

Zeb Stump rămase mult timp în ascunzătoare, urmărind călărețul care se depărta cu repeziciune. Abia după ce se pierdu în crângul de salcâmi, se ridică de la pământ și se îndreptă de spate.

Întâmplarea asta ciudată și neașteptată îi încâlci gândurile. Oare trebuia să se țină după urmele potcoavei ciobite sau să pornească după călăreț?

Întorcându-se spre locul unde zărise adineauri norișorul de fum, vânătorul văzu ceva care-l făcu din nou să se ascundă.

Văzu un călăreț – de astă dată un călăreț adevărat, cu capul pe umeri. Ședea puțin aplecat înainte, scrutând iarba. Nu era greu să ghicești ce-i preocupă: necunoscutul căuta urmele călărețului fără cap.

— Aha, asta vrei! Șopti Zeb, Va să zică nu sunt eu singurul care ține să dezlege misterul! Cine o fi?

Nu se pierdu mult în presupuneri. Calul venea la trap și curând călărețul fu atât de aproape, încât vânătorul putu să-l recunoască.

— Iosafat! Bâigui Zeb. Trebuia să mă fi gândit la asta mai devreme! Dacă nu mă-nșel, începe un nou capitol din carte; e o nouă verigă care mă va ajuta să împlinesc lanțul dovezilor... Stai liniștită, toanto! Se răsti vânătorul, la bătrânica lui. Să nu-mi clintești, că-ți tai beregata!

Rămase liniștit în ascunzătoare, fără să-și ia ochii de la călărețul ce se apropia.

Călărețul era Casey Callhown.

Întâlnirea cu căpitanul nu-l speria, deși îl știa înarmat. Rămase în umbra copacilor numai ca să vadă mai bine ce se petrece în largul câmpiei.

Callhown trecu prin fața lui, cercetând urmele călărețului fără cap. Până ce crângul în care dispăruse primul călăreț îl înghiți și pe al doilea, Zeb Stump nu-l scăpă din ochi.

Bătrânul vânător se gândise și mai înainte să pornească în urmărirea călărețului fără cap. Acum merita cu atât mai mult să facă asta. După o scurtă chibzuială se hotărî. Nu avea nevoie de cine știe ce pregătiri. Puse mâna pe frâu și își îmboldi bătrâna iapă la drum. Ieșind din tufiș, apucă pe cărarea pe care tocmai trecuse Casey Callhown.

Ocolind crângul de salcâmi în care se făcuseră nevăzuți cei doi călăreți, își dădu seama că a ieșit în preria calcaroasă. Un călăreț abia o străbătuse: călărețul fără cap.

Nu departe, înainte, Zeb îl văzu pe căpitanul Callhown, care se învârtea descumpănit în loc. Căpitanul pierduse urma și se străduia să o găsească. Ascuns de salcâmi, vânătorul nu-l scăpa din ochi. După ce umblă în lung și în lat, Callhown se lăsă păgubaș. Dădu pinteni calului și se îndreptă spre Leona.

De îndată ce pieri în zare, Zeb își puse și el priceperea la încercare, dar, în ciuda experienței sale, trebui să se dea și el bătut.

Soarele ardea aprig. Preria, încinsă ca o plită, te orbea. Doar salamandra era singura vietate capabilă să deslușească ceva pe o asemenea lumină istovitoare.

Bătrânul vânător nu avu încotro și se întoarse să iscodească aceleași urme de adineauri. Era încredințat că truda lui nu va fi zadarnică și că de astă dată va descoperi lucruri interesante...

Curând se găsea pe locul de unde începuse cercetarea. Porni cu pași repezi pe firul urmelor. Iapa venea supusă după el. Se opri o singură dată: urmele a doi cai se întretăiau aici cu urma după care se ținea el. Toate trei șirurile de urme se împleteau, se despărțeau sau se așterneau paralel pe o distanță de vreo douăzeci de pași, ca din nou să se întretaie.

Cei trei cai erau potcoviți. Vânătorul se opri să vadă mai bine urmele fiecăruia. Unul dintre cei trei cai era de rasă americană; altul era un mustang voinic: copita lui se dovedea aproape la fel de mare ca și aceea a americanului. Americanul venea în urma mustangului, iar calul cu potcoava ruptă în urma amândurora. Tustrei goniseră pe același drum, dar nu în același timp. Zeb Stump se lămuri cu ușurința și cu siguranța omului care citește indicația pe un termometru.

— Bun! Făcu el și porni mulțumit mai departe. Bătrânica lui venea agale din spate.

— Aici s-au despărțit – glăsui vânătorul, oprindu-se din mers și cercetând locul cu luare-aminte. Mustangul și calul american au apucat înainte împreună, adică au pornit în galop pe aceeași cărare. Calul cu potcoava ruptă a apucat în altă direcție. Tare aș vrea să știu de ce? Niciodată nu mi-a fost dat să întâlnesc urme atât de încâlcite. După care să mă țin mai întâi? Dacă mă țin după primele două, știu de pe acum unde au să mă ducă. Au să mă ducă la o baltă de sânge. Să pornesc după cea de a treia, să văd unde mă duce? Cârmește la dreapta, bătrânico și ține aproape, altfel te rătăcești și-o să-ți ronțăie coioții ciolanele.

După ce-și povățui astfel iapa, vânătorul apucă pe urmele celui de-al treilea cal. Urmele duceau în marginea unor hățșuri, unde abia îl purtaseră urmele împletite ale celor trei căi. Înainte se deschidea un drum larg de țară, semănând cu o alee, pe care cititorul îl cunoștea bine. Urma potcoavei rupte se vedea ceva mai într-o parte, apoi se afunda în desiș. La vreo cincizeci de pași, Zeb Stump găsi locul unde calul fusese legat de un copac. Bătrânul se dumiri că urmele nu merg mai departe; din locul acesta pornea o urmă în sens invers, spre prerie, dar fără să țină același drum.

Călărețul de pe calul cu potcoava ruptă se afundase în desiș pe jos. Se vedeau lămurit urme de pași pe pământul mocirlos, lângă pârâul sec, unde fusese legat și calul de copac.

Lăsându-și iapa în acest „grajd”, vânătorul se avântă pe urmele omului. Curând își dădu seama că erau două urme: una mergea înainte, alta înapoi. Se ținu după cea dintâi. Nu se miră câtuși de puțin constatând că urma îl scoase pe aleea în apropierea căreia descoperise balta de sânge. Acum nu se mai vedea nimic. Coioții linseseră de mult sângele.

Aici Zeb făcu o descoperire interesantă. Observă în niște tufe un loc unde stătuse multă vreme un om, căci nu se mai vedea fir de iarbă și pământul afânat era bătătorit de cizme sau ghete.

Urmele tălpilor duceau spre balta de sânge. Unele mergeau într-acolo, altele veneau înapoi. În plus, pe creanga unui copac, bătrânul Zeb descoperi ceea ce nu izbutise să descopere mulțimea cercetașilor și nici căpetenia lor – Spengler. Era un petic de hârtie înnegrit și pe jumătate ars, care slujise drept dop de cartuș. Rămăsese agățat acolo.

Bătrânul vânător luă peticul de hârtie, zburat pesemne de vânt și-l întinse pe palma-i uriașă și bătucită. Pe hârtia mototolită și arsă citeai niște inițiale cunoscute, trei litere arătând gradul și numele cuiva: „C. C. C”.

CAPITOLUL LXXVII.

O ALTĂ VERIGĂ.

Nu uimire, ci satisfacție se zugrăvi pe chipul bătrânului pe când cerceta hârtia cu pricina.

— E o bucățică dintr-un plic – mormăia Zeb Stump. Dar câte lucruri spune! Nici toată scrisoarea n-ar fi spus mai mult. A fost folosită drept dop de cartuș. Foarte bine! Să se învețe minte nătărăul care ia orice-i pică în mână pentru treaba asta, în loc să aibă pregătită niște piele de cerb, unsă din belșug cu grăsime. Scris de femeie! Continuă el, privind din nou hârtia. Dar ce contează. De vreme ce-i este adresată lui, înseamnă că lui îi aparține. S-o păstrez cu grijă.

Bătrânul vânător scoase o pungă de piele pentru tutun, în care ținea și amnarul și vârî binisor înăuntru peticul de hârtie.

— Și-acum, bătrâne Zeb Stump – zise el – mi se pare c-o să te descurci cu destulă ușurință în povestea asta misterioasă. Unele lucruri nu-s încă lămurite, pe alocuri firul se va rupe, dar n-are a face. Victima, oricine o fi ea, stătea pe locul bălții de sânge. Ucigașul, oricine o fi el, stătea în spatele copacului. Dacă liota aia de mucoși nu-mi încurca treburile, mai aflăm câte ceva. N-am ce face. Urmele sunt bătătorite fără milă. Ca să merg înainte, în aceeași direcție, n-are nici un rost. Mai bine o pornesc pe urma care duce înapoi, dacă se poate, să dibui încotro și-a purtat stăpânul calul cu potcoava ruptă, după vânătoarea de aici. Haide, bătrâne, după urma de cizmă.

Și vânătorul porni pe urmele ucigașului ce făceau cale întoarsă.

Numai, într-un loc sau două se deslușeau lămurit. Dar Zeb descoperi că omul care lăsase aceste urme se înapoiasse la locul unde fusese legat calul.

Bătrânul părăsi pentru o vreme urma omului cărei umblase pe jos. Se întoarse și ieși într-o poiană mare, cu gândul să facă alte cercetări. Curând observă niște urme foarte clare – altfel de urme. Ele călcau pe o cărare bine bătătorită ce străbătea poiana dintr-o parte în cealaltă. Își dădu seama că e vorba de o cărare a fiarelor. Dădu să iasă din poiană și deodată se opri în loc.

— Fir-ar să fie! Mor de ciudă că las baltă treaba aici dar n-am vreme. Eh, dă mai merg nițel după urmele astea. Bătrânica mea o să mă aștepte, n-am ce-i face.

Înaintă pe cărarea fiarelor, pe unde trecuse și detașamentul lui Spengler. Într-un loc

nisipos, presărat cu pietre și fără pic de iarbă, se opri. În mijloc se înălța un copac uriaș, cu crengile întinse orizontal. Una dintre ele ceva mai scundă tăia cărarea, astfel încât călărețul n-ar fi putut să treacă fără să se aplece. Zeb privi creanga cu luare-aminte. Descoperi o zdrelitură, ce-i drept, nu prea mare.

— Asta-i de la capul unui om! Se gândi vânătorul. Omul care venea pe cal! După o asemenea izbitură trebuia să cadă la pământ... Ura! Strigă bătrânul, triumfător! Chiar așa e! Uite urma călărețului căzut la pământ. Uite, pe aici s-a târât. Acum pricep ce-i cu umflătura aia misterioasă. Știam eu că nu-i de la gheare de sălbăticiune!

Se depărtă de copac, strălucind de bucurie și porni sprinten înainte. De astă dată nu pe cărarea pe unde mersese fiara, ci pe urmele omului care se lovise de creangă. Se ținea după niște semne de neobservat pentru un altul, dar pentru el cât stâlpii de pe marginea unui drum. Creanga copacului, lianele ce atârnavă rupte, pământul bătătorit – totul spunea că pe acolo a trecut un om.

Merse înainte până străbătu în întregime calea urmată de nefericitul călăreț și ieși pe malul pâ râului. Descoperise o nouă verigă. Încă puțin și taina avea să fie dezlegată.

CAPITOLUL LXXVIII.

UN SCHIMB DE CAI.

Blestemând de mama focului, Callhown smuci calul să iasă din preria calcaroasă, unde pierduse urma călărețului fără cap.

„N-are nici un rost să merg mai departe! Naiba știe încotro o fi apucat. Dacă mă-ndrept spre râu, poate că-l întâlnesc din nou. Hm, nu-i chip să mă apropiu de armăsarul mustangerului, bestia parcă știe ce vreau! Un singur glonț în plin și rătăcirile lui ar lua sfârșit! Unde să găsesc un cal iute, să-l ajung din urmă pe mustang? Dau două sute, trei sute de dolari!”

Cugetând astfel, Callhown ieși din preria calcaroasă. Gonea fără să-și cruțe calul istovit. După mai puțin de un ceas pătrundea în desișul de salcâmi învecinat cu plantațiile Casei del Corvo. Deodată auzi un tropot de copite. Callhown văzu bine călărețul. Era Isidora Covarubio de Los Lanos.

Isidora știa că el o iubește pe femeia pe care ea o ura. Callhown știa că Isidora îl iubește pe omul pe care el nu numai că-l ura, dar ținea cu orice preț să-l piardă. Desigur, acum n-ar fi avut nimic împotriva să evite această întâlnire. Isidora s-ar fi mărginit să dea din cap și ar fi trecut mai departe. De altfel, era greu să-ți închipui mai multă nepăsare din partea unei femei. La rândul-i, de bună seamă că și el ar fi făcut la fel. Totuși, fulgerat de un gând, Callhown smuci frâul și tăie calea tinerei mexicane. Își scoase chipiul și se înclină politicos. Neavând încotro, Isidora se opri și ea.

— Iertați-mă, seniorita – începu Callhown. Știu că e o mare lipsă de tact să vă opresc în felul acesta, mai ales că nici nu ne cunoaștem, din păcate.

— Te rog, senior, fără scuze. Dacă nu mă-nșel, noi ne-am mai întâlnit în prerie, lângă Rio de Nueces.

— Da, da, aveți dreptate – îngăimă Callhown, care nu ținea să-și amintească împrejurarea. Aș dori să stăm de vorbă, dar nu despre asta, ci despre cele petrecute după

ce-ați trecut în goană pe marginea râpei. Disparația dumneavoastră ne-a intrigat pe toți.

— De ce, caballero? Glonțul unuia dintre dumneavoastră m-a scăpat de urmăritori. Văzând că au fugit, mi-am continuat drumul.

— Nu spun că m-am numărat printre cei intrigați de dispariția dumneavoastră, seniorita. Am bănuțit că aveți motive să nu veniți la noi. Pe mine m-a uimit iscusința cu care călăriți. Și ce cal minunat aveți! Parcă zbura! Dacă nu mă înșel și acum sunteți tot cu el, nu? Iertați-mă că întreb asemenea fleacuri.

— O clipă, să mă gândesc... Eu ies cu mulți cai la plimbare... Da, tot cu el am fost, așa mi se pare. Da, da. Mi-aduc aminte cum m-a trădat.

— V-a trădat calul? Cum așa?

— Și încă în două rânduri. Prima dată, atunci când s-a apropiat detașamentul dumneavoastră. A doua oară, când s-au apropiat indienii. Dumnezeu, ce tot spun! De fapt, indivizii care se strecurau prin hățșuri n-au fost indieni, așa am auzit.

— Și cum v-a trădat?

— A nechezat. Un cal adevărat n-ar face asta niciodată. Nu-i nimic. Când mă-ntorc pe Rio Grande, îl las. Să-l ducă înapoi în herghelie.

— E cu puțință, seniorita! Poate n-ar trebui s-o spun, dar cred că faceți o nedreptate.

— O nedreptate?

— Pentru un lucru de nimic, să renunțați la un asemenea cal! Aș da mult să fie al meu.

— Glumești, caballero! Nu-i grozav. E poate ceva mai frumos și mai iute decât un cal obișnuit. Tatăl meu are cinci mii de asemenea cai, mulți chiar mai frumoși și mai iuți. Ce-i drept, se dovedește rezistent la drum lung. De aceea am plecat și azi cu el. Mă-ndrept spre Rio Grande. Altfel vi l-aș dăruia cu plăcere, dumneavoastră sau oricărui ar dori să-l aibă.

— Iertați-mă, seniorita – spuse Callhown, cu un aer preocupat și cu o umbră de nehotărâre în glas. Dacă atât prețuiți mustangul acesta cenușiu, aș face bucuros schimb. Calul meu nu-i frumos ca el, dar îndrăznesc să vă asigur că vă va duce cu bine până acasă și-o să vă slujească și după aceea.

— Serios, senior?! Exclamă Isidora, fără să-și ascundă uimirea. Vrei să dai un minunat cal american în schimbul unui mustang mexican? Propunerea e mult prea mărinimoasă și pare mai degrabă o glumă. Pe Rio Grande ai primi trei, ba chiar șase mustanți pentru un asemenea cal.

Callhown o știa prea bine, dar era încredințat că mustangul cel iute al Isidorei îi va fi mai de folos decât zece cai obosiți cum era calul lui. Ba ar fi dat și bani pe deasupra, oricât i s-ar fi cerut, în schimbul unui mustang crescut în prerie.

— Dacă nu-i o glumă, senior – continuă Isidora, încă plină de îndoială – n-am nimic împotriva. Facem schimbul.

— Nu glumesc câtuși de puțin, seniorita.

— Poftim, mustangul e al dumitale! Rosti ea, sărind la pământ și apucându-se să desfacă chinga. Șeile nu le putem schimba. A dumneavoastră e prea mare pentru mine.

Callhown era fericit și nici nu găsea cuvinte de mulțumire. Se grăbi să o ajute, apoi scoase și el șaua de pe calul lui. În cinci minute schimbul era făcut. Șaua și frâul rămaseră la vechiul stăpân.

Totul i se păru Isidorei din cale afară de amuzant. Abia își stăpânea râsul.

Callhown însă vedea altfel lucrurile. Ținea morțiș să-și atingă scopul. Plecă numaidecât, fără să mai stea la taifas, mulțumindu-se doar să-și ia rămas bun. Acum, Isidora își urma drumul pe calul american, în vreme ce căpitanul se îndrepta spre Casa del Corvo pe mustangul cenușiu.

CAPITOLUL LXXIX.

NEOBOSITUL CĂUTĂTOR DE URME.

Zeb se întoarse curând la copacul de care o legase pe bătrânica lui. Cunoștea pădurea ca-n palmă și alese drumul cel mai scurt. După aceea porni din nou să cerceteze urmele potcoavei rupte, încredințat că urma asta îl va duce la Casa del Corvo.

Pe alocuri, pământul era atât de uscat, încât degeaba te căzneau să deslușești vreo urmă. Un călător obișnuit ar fi crezut că el străbate cel dintâi acest drum prin prerie. Zeb Stump știa însă că urmele vor ieși iarăși la iveală.

Vânătorul se apropie de plantația, lui Pointdexter. Peste vârfurile salcânilor se zărea parmaclâcul crenelat al azoteei. Deodată văzu ceva și se opri. Sări iute din șa, aruncând frâul pe grumazul iepei. Merse mai departe pe jos. Un ochi încercat ar fi descoperit pricina ce-l hotărâse să descalece cu atâta repeziciune.

— Asta-i urma lui, la înapoierea spre casă murmură Zeb.

Și păși fără grabă înainte, scrutând urmele.

Callhown nu-i ieșise din minte, dar nu avea de ce să se gândească la el. Mergea liniștit, convins că acum nu se va opri nici când va ajunge în poarta Casei del Corvo.

Bătrânul vânător se înșelase de astă dată și el. Putea oare să prevadă întâlnirea lui Casey Callhown cu Isidora Covarubio de Los Lanos? Nici pomeneală!

Răsucindu-se încetișor pe călcâie, Zeb șopti o vorbă la urechea iepei și se afundă în desișul de salcâmi. Iapa se ținu supusă după el. Curând, bătrânul se opri.

Un zid des de verdeață îl despărțea de cei doi. Callhown și Isidora discutau cu însuflețire. Vânătorul auzi tot. Și abia atunci când își luară rămas bun și plecară, ieși și el din ascunzătoare. Ajuns pe locul unde se făcuse schimbul de cai, mormăi cu adâncă uimire:

— Iosafat! Doi diavoli au încheiat o înțelegere între ei!

CAPITOLUL LXXX.

O POARTĂ BINE PĂZITĂ

— De ce-a ținut Callhown să schimbe calul?

Zeb știa că mexicana spusese adevărul. Așa era: un cal american avea preț mult mai mare decât un mustang. Pe de altă parte – o știa la fel de bine – Casey Callhown nu era omul care să se lase păcălit. Atunci, de ce a făcut schimbul?

Bătrânul vânător își scoase pălăria mițoasă, își trecu de două ori mâna prin părul răvășit, apoi își netezi barba.

— Aici nu-i vorba decât de un lucru – îngână el într-un târziu. Mustangul cenușiu e mai iute decât calul american, asta-i limpede ca lumina zilei! Mister Casey vrea să-l ajungă din urmă pe călărețul fără cap. Iată ceva tot atât de adevărat cum e-adevărat că pe mine mă cheamă Zeb Stump. Haide, bătrânico! Se întoarce el spre iapă. O să paști aici un ceas-două, ba poate și toată noaptea. Nu-i nimic, iarba nu-i rea și mănânci și tu pe săturate. Nu zic și așa burta ți-e plină.

După ce-i scoase zăbala și legă frâul de un copac, bătrânul vânător o porni pe urmele lui Callhown. Când ieși din desiș, nimeri într-o poiană deschisă. În celălalt capăt al poienii se vedea Casa del Corvo. Pe fondul fațadei spoite cu var se profila silueta unui călăreț. Călărețul dispăru pe poartă aproape numaidecât.

— De-aici am să-l văd când iese – bombăni Zeb, în mustață. Stau și-l aștept și până mâine dimineață. Eh, să mă-narmez cu răbdare.

Se așeză jos și se rezemă cu spatele de un trunchi zdravăn. Apoi scoase dintr-unul din buzunarele sale fără de fund un săculeț, în care avea o bucată de pâine, niște friptură de porc și un bidonaș cu whisky. Mâncă jumătate din pâine și din friptură, puse restul înapoi și agăță săculețul de o creangă. Trase o dușcă bună, apoi își aprinse pipa, se rezemă de copac și, încrucișând mâinile la piept, își aținti privirile spre poarta Casei del Corvo.

Stătu așa două ceasuri încheiate. Nimic din ce se petrecea la conac nu-i scăpă. Femei și bărbați ieșeau pe poartă, dar Zeb Stump ghicea de departe că erau sclavi. Toți mergeau pe jos, iar omul pe care îl aștepta el trebuia să apară călare.

Soarele cobora spre asfințit. Amurgul și-așternea umbrele liliachii. Bătrânul se ridică tacticos în picioare și se rezemă de copac, de parcă așa ar fi cugetat mai tihnit.

„Se prea poate ca vulpoiul ăsta s-o șteargă la noapte – își zise el. Ori chiar înaintea zorilor. Eu trebuie să știu încotro o apucă. N-are rost să port și iapa după mine, o să mă-ncurce. Și-apoi e noapte cu lună și poate să mă dea de gol.”

Bătrânul vânător se apropie de cal, îi scoase șeaua, îl priponi cu o frânghie lungă de copac, luă de pe șa vechea lui pătură de lână și, cu ea la subsuoară, se îndreptă spre Casa del Corvo.

Era nevoie să stea la pândă undeva mai pe aproape. Mergea cu mare băgare de seamă, când mai repede, când mai încet și uneori se ghemuia la pământ, căci locul era descoperit ca-n palmă.

Soarele se ascunsese dincolo de zare, când bătrânul găsi ceea ce căuta. Se opri la vreo două sute de pași de conac, lângă un tufiș nu prea mare, se lungi sub el și își pironi ochii asupra conacului.

Bătrânul vânător nu închise ochii toată noaptea și dacă închidea cumva vreun ochi, celălalt rămânea mereu de veghe. Ajungea să-l privești, ca să-ți dai seama cât e de încordat. Și înțelegeai îndată că nu de florile mărilor stă la veghe.

Un zvon de glasuri ce răzbătea din încăperea sclavilor îi tulbură veghea o vreme. Pe la miezul nopții, oamenii însă se liniștiră. Doar lătratul unui câine pribeag, care răspundea la

urletul coioților, mai sfâșia tăcerea.

Ziua fusese obositoare și Zeb se căznea să nu ațipească. La un moment dat, simțind că-l doboară somnul, sări în picioare. Se plimbă de colo-colo apoi se lungi din nou în iarbă. Vârând capul în tufiș, își aprinse pipa. Toată noaptea nu-și luă ochii de la poarta conacului.

Răsăritul soarelui, întocmai ca și asfințitul, îl făcu să-și schimbe iarăși locul de pândă. Când rumeneala gingașă a zorilor împurpură zărea, Zeb Stump se ridică încetișor, își puse pătura pe umeri și se îndepărtă agale de Casa del Corvo, pe poteca pe care venise de cu seară. Se opri lângă copacul unde mâncase și se așeză la pământ să se ospăteze. Restul de pâine și de friptură se făcură nevăzute curând. Băutura rămasă în bidonaș avu și ea aceeași soartă.

Bătrânul tocmai își îndesase pipa cu tutun și se pregătea să o aprindă, când, deodată, puse iute amnarul înapoi în pungă. Poarta conacului se deschise. Un călăreț pe un cal cenușiu apăru în drum. Apoi poarta se închise în urma lui.

Fără să piardă o clipă, Zeb Stump se grăbi spre bătrânica lui, îi puse șaua și o duse în hățșuri, într-un loc de unde putea să vadă totul fără să fie văzut. Ascunzându-se cu grijă, așteptă răbdător apropierea călărețului. Era căpitanul Casey Callhown – nu se îndoia cătuși de puțin. Așteptă nemișcat până când căpitanul străbătu fâșia de pădure și se mistui în preria învăluită de pâcla zorilor.

Atunci sări în șaua și o porni în galop. Mergea pe urmele lui Casey Callhown. Iarba acoperită de rouă era pentru agerul cercetător de urme întocmai ca o foaie curată de hârtie, iar urmele mustangului cenușiu stăteau scrise pe ea la fel de limpede ca slovele așternute într-o carte.

CAPITOLUL LXXXI.

GOANĂ ȘI GROAZĂ.

Casey Callhown plecase în prerie, încredințat că nu l-a văzut decât Pluto, căruia îi poruncise să pună șaua pe mustangul cenușiu. Trecu pe lângă locul unde stătea ascuns Zeb Stump, fără să observe și să bănuiască nimic. Ieșind din hățșuri, porni grăbit spre malurile lui Rio de Nueces.

Deși mustangul gonia cu repeziciunea unui cerb din Texas, căpitanul nu era prea sigur de succes. Călărețul fără cap putea să nu-i iasă astăzi în cale. Undeva îl întâlneau de două ori la rând. O, de-ar avea și azi norocul ăsta!

Era o poiană, în preajma locului unde se bănuia că s-a săvârșit crima. Un drum larg de pădure trecea prin apropiere.

„Ciudat, mereu se întoarce acolo!” gândea Callhown în sinea lui. „Parcă ar face dinadins. Hm, dar poate că trage acolo, fiindcă-i iarba mai gustoasă. Să nădăjduim că-l întâlnesc și azi. Dacă nu-l întâlnesc, nu-mi rămâne altceva de făcut decât să m-afund în pădure și să mă spânzur... La urma urmei, de ce m-aș teme, atâta timp cât mustangerul șade frumușel la închisoare? Ce probe există împotriva mea? O fărâmiță de plumb! Trebuie să pun mâna pe ea, chiar de omor calul sub mine!”

— Cerule! Ce-i asta? Callhown aproape răcni și smuci îngrozit frâul, încât mustangul era cât pe ce să se salte în două picioare.

Soarele se ridicase deasupra zării, în spatele călărețului. În fața lui, o fâșie de ceață liliachie tinea bolta: era aburul ce suia dintr-un desiș de salcâmi. Copacii, acoperiți ca de un văl aerian, nu se vedeau, de parcă se înălțau dincolo de perdeaua liliachie a ceții, care plutea mult deasupra lor, contopindu-se cu albastrul cerului.

Pe fondul acestei perdele, sau în spatele ei, se ivi o siluetă mișcătoare și atât de ciudată, încât oricine ar fi crezut că e o năzărire. Era călărețul fără cap. Dar nimeni nu-l văzuse așa. Nimeni. Callhown îl vedea așa, astăzi, pentru întâia oară. Se înfățișa cu totul altfel. Arăta la fel, însă de zece ori mai mare. Era un uriaș, nu un om. Calul nu părea nici el un cal, ci o dihanie cu chip de cal, cât un turn.

Și asta nu era tot. Se petrecuse ceva nemaipomenit. Ceva de neînțeles. Călărețul călărea prin cer și nu pe pământ. Iar calul și el erau cu picioarele în sus. Copitele calului se vedeau lămurit pe marginea de sus a fâșiei de ceață, iar umerii călărețului – cât pe ce să spun capul – atingeau zarea.

Serapéul nu-i cădea de pe umeri, nesocotind legea gravitației. La fel de straniu se țineau în văzduh și frâul și coada lungă a animalului. Însăpăimântătoarea nălucă înainta domol, tacticos, Callhown se uita la ea, încremenit de groază.

Deodată se auzi un tropot asurzitor de copite. Callhown înțelese atunci că în fața lui nu se afla adevăratul călăreț – adevăratul călăreț vinovat de o asemenea cumplită întruchipare.

— E mirajul! Exclamă căpitanul. Prost mai sunt să mă las păcălit de o nălucire ca asta! Iată cine-i vinovat de spaima mea! Și doar pe el îl caut. Acum e-atât de aproape! După el! De-ar fi să ajung până la marginea Texasului, tot am să-l prind.

Pe întinderea de necuprins a preriei goneau aprig doi călăreți, fiecare pe câte un mustang iute: unul, pe un mustang murg, celălalt, pe unul cenușiu. Primul era urmărit de al doilea. Cel urmărit nu avea cap. Urmăritorul avea. Și în capul lui se născuse o hotărâre nebunească.

Urmărirea nu ținu mult. Callhown era acum sigur de izbândă. Mustangul cenușiu se apropia văzând cu ochii de murg. Callhown duse arma la ochi, vrând să împuște calul și să pună capăt urmăririi. Dacă nu s-ar fi temut să nu dea greș, ar fi tras. Dar cât stătu la îndoială, murgul și călărețul fără cap se afundară brusc în niște hățișuri.

Căpitanul, luat prin surprindere, se văzu nevoit să-și reia goana. Izbuti să se apropie încă o dată de înspăimântătorul călăreț, atât de mult încât nările umflate ale mustangului cenușiu mai-mai că atingeau coada fâlfâitoare a murgului. Ținea arma pregătită în mâna stângă, în vreme ce arătătorul mâinii drepte stătea gata să apese pe trăgaci. Aștepta doar locul unde să tragă.

Încă o clipă și glonțul s-ar fi înfipt în calul care gonia înainte; ghicind parcă primejdia, murgul făcu un salt în lături, azvârlind cu picioarele dindărăt în botul mustangului cenușiu. Și din nou începu să alerge. Mustangul cenușiu se opri în loc și numai pintenii ascuțiți ai călărețului îl făcură să țâșnească după celălalt.

Callhown simțea că-și pierde răbdarea. Băgă de seamă că murgul se afundă în desiș și se gândi că ar putea da greș și de astă dată în planurile sale. Disperat, puse mâna pe armă.

Călărețul fără cap aproape că pierise în desiș. Căpitanul ochi și apăsă pe trăgaci. Un nor

de fum izbucni din țeava puștii. Împușcătura răsună prelung. Ceva greu și întunecat se rostogoli la pământ, sub picioarele mustangului cenușiu.

Calul sforăi și se trase înapoi. Căpitanul scoase un strigăt sălbatic: jos, în iarbă, zăcea un cap de om. Avea o pălărie cu borurile rotunde și tari înfundată pe creștet și stătea întors cu fața spre Callhown: o față lividă, schimonosită, împietrită și plină de sânge. Ochii deschiși cătau spre el lipsiți de viață, ca două bile de sticlă. Albeața dinților sclipea între buzele vinete.

Casey Callhown înmărmurise de groază. Dar asta nu ținu mult. Mai înainte să se oprească locului capul ce se rostogolea pe borurile pălăriei prin iarba moale, Callhown înfipse pintenii în burta calului și-l smuci îndărăt, alergând nebunește prin prerie.

Se lăsă păgubaș de orice urmărire. Călărețul fără cap se mai zărea încă croindu-și drum prin desiș, dar el nu mai voia să știe de nimic și gonea mâncând pământul spre Casa del Corvo.

CAPITOLUL LXXXII.

ÎNSPĂIMÂNTĂTOAREA BOCCEA.

Ieșind din hățișuri, bătrânul vânător nu se grăbi să apuce pe urmele căpitanului. Citeai pe chipul lui nerăbdare și neliniște. Înaintând cu grijă, ajunse în sfârșit la locul întâlnirii dintre căpitan și călărețul fără cap.

— Ticălosul, va să zică tot a izbutit să-l găsească! Mormăi Zeb Stump, cercetând urmele. Asta însă nu înseamnă că l-a și prins... Hm, de ce m-oi fi oprit în loc ca un prost? Am timp de pierdut?! Dacă ticălosul de Callhown a pus mâna pe ce-i trebuie, atunci s-a zis, am scrântit-o! Trebuie să mă grăbesc! Haide, bătrânico! Încearcă să prinzi din urmă mustangul cenușiu, care a trecut pe-aici acum o jumătate de ceas. Arată-i că alergi și tu la fel de iute. Haide, la drum!

Bătrânul vânător își îmboldi iapă cu singurul pinte pe care îl avea și ea se hărnicii la galop. Deocamdată nu era nevoie să gonească prea tare, întrucât Zeb Stump privea cercetător atât în jurul său cât și înainte.

„După cum pornește urma, ghicești lesne unde duce – cugetă el. Toate drumurile duc acolo. Pe drumul ăsta a mers și nefericitul căruia nu i-a mai fost dat să se întoarcă. Ei, ce să-i faci! Dacă nu-s în stare să-i redau viața, cel puțin să plătesc așa cum se cuvine ticălosului care i-a luat-o. Uite-l! Uite-l și pe călărețul fără cap! Iosafat! Aleargă nebunește! Da, jur că mustangul cenușiu o să-l ajungă pe murg. Mda, nu vin înapoi, așa că n-am de ce să m-ascund. Stai liniștită, bătrânico! Să zăbovesc un pic locului, altfel mă vede. N-ai teamă, bătrânico! ăla, e prea prins în jocul lui și nu se uită înapoi... Așa... Uite, a apucat-o drept pe drum. La asta nu m-am așteptat. Haide, bătrânico!”

Fără să scape drumul din ochi, Zeb Stump se apropie de hățișuri. Împușcătura nu-l miră prea mult, dimpotrivă, din clipa când observase urmărirea, se aștepta mereu să o audă. Rămase uimit abia când îl văzu pe Callhown, îngrozit, gonind înapoi.

— La naiba! Bombăni Zeb. Mare ciudățenie! E ceva la mijloc! Ha-ha-ha! Fuge de parcă se ține dracul după el! S-or fi schimbat rolurile, mai știi și-acum îl urmărește călărețul fără cap pe căpitan! Da, chiar așa. Aș da și un dolar să văd o asemenea priveliște. Ha-ha-ha!

Vânătorul descălecă și se piti cu iapa în desiș. Nu ținea să fie văzut de călărețul care căuta scăparea în fugă.

Callhown gonea ca un bezmetic și nu l-ar fi văzut nici dacă i-ar fi stat în cale.

— Iosafat! Izbucni vânătorul, observând mutra sluțită de groază a căpitanului. Necuratul a intrat în el, dacă nu cumva îl urmărește. N-am pomenit de când sunt o asemenea mutră. De pe acum mi-e milă de femeia care o să-l ia de bărbat. Biata miss Pointdexter! Nădăjduiesc, să scape de un bandit ca el... Ce-o fi? Nu văd pe nimeni venind și el fuge mâncând pământul. Unde s-o fi ducând? Să-l urmăresc. A, se-ntoarce acasă! Exclamă Zeb, ieșind din hățișuri, pricepând că fugarul se îndrepta spre Casa del Corvo. Da, bineînțeles, se-ntoarce acasă! Nu, bătrânico! Hotărî el când pierdu mustangul cenușiu din ochii. Nu ne lăsăm. Hai să aflăm ce-a fost cu împușcătura de-adineauri.

Peste puțin timp, descălecă și ridică ceva din iarbă. Și cel mai crud om de pe lume s-ar fi cutremurat. Bătrânul vânător rămase însă liniștit. Ridică cu grijă capul celui ucis și recunoscu trăsăturile dragi ale tânărului dispărut. Chipul scofâlcit era schimonosit de chinurile morții și mânjit de sânge.

Încercă să scoată pălăria de pe cap, dar nu izbuti; capul era atât de umflat, încât panglica pălăriei stătea gata să plesnească.

— Dumnezeu! Dumnezeu! Îngână vânătorul. Ce dar cumplit pentru un părinte! N-ar trebui să-l iau. Mai bine l-aș îngropa aici și n-aș spune nimănui o vorbă. Nu, nu se poate: o să fie nevoie de el la judecată, ca martor.

Desfăcând pătura lui cea veche, bătrânul înfășură capul în ea, agăță înspăimântătoarea boccea la oblâncul șei, încălecă și porni spre settlement.

CAPITOLUL LXXXIII.

PĂZITORII LEGII.

A treia zi după ce Maurice Gérald ajunse în închisoarea fortului, febra scăzu și încetă să mai delireze. A patra zi era aproape restabilit. Procesul fu hotărât pentru cea de a cincea zi.

În Texas, unde un om poate fi judecat și spânzurat în numai 24 de ceasuri, o asemenea grabă nu părea ceva deosebit. Numeroșii dușmani ai mustangerului forțau lucrurile din diferite motive, după interesele fiecăruia, în vreme ce prietenii lui, mult mai puțini, nu aveau destulă putere să li se împotrivescă. Majoritatea populației era de partea primului grup și cerea o judecată neîntârziată și pedepsirea ucigașului. Împrejurări neașteptate încurajară această stare de spirit. Tocmai în această perioadă, tribunalul regional colinda localitățile aflate sub jurisdicția sa, dar în ziua hotărâtă pentru proces urma să judece în altă parte.

Părea de neînlăturat ca procesul lui Maurice Gérald dimpreună cu alte procese să fie judecate până la sosirea tribunalului regional în fortul Indge. Asta, mai cu seamă că nimeni nu ceruse vreo amânare. Procesul era hotărât pentru a cincisprezecea zi a lunii.

Era foarte probabil ca învinuitul să aibă nevoie de un apărător, dar în settlement nu existau avocați. De obicei, avocații însoțeau autoritățile judecătorești, ori acestea se aflau încă departe de fortul Indge. Și totuși, în settlement își făcu apariția un jurist, un avocat cu renume, venit anume de la San-Antonio ca să-l apere pe mustanger la proces. Se spunea că o femeie l-ar fi hotărât să vină în Indge, în schimbul unui frumos onorariu. Curând mai apăru un avocat. Venea din depărtata Irlandă, special ca să-l vadă pe Maurice Gérald. Și rămase uluit când află, la hanul lui Oberdoofer, unde luase o cameră, că Maurice Gérald e închis.

Avocatul irlandez ceru permisiunea de a sta de vorbă cu acuzatul. Autoritățile din Texas, stingherite să-l refuze, îi acordară autorizația cerută. Sosirea avocatului irlandez stârni nenumărate comentarii, atât în fort cât și în settlement. Se spunea că Maurice Gérald i-ar fi încredințat avocatului o taină înspăimântătoare. Dar totul plutea în mister, așa încât lumea ardea de curiozitate.

Un singur om putea să cunoască toate amănuntele – Zeb Stump. Numai că bătrânul vânător nu se întorsese încă în settlement. Fusesse văzut discutând cu avocatul irlandez, dar după aceea se făcuse nevăzut. Lumea îl credea plecat la vânătoare de cerbi, urși sau curcani sălbatici, ca de obicei.

Se înșelau cu toții. De astă dată Zeb nu cutreiera preria în căutare de sălbăticiuni: voia să-l prindă pe călărețul fără cap.

CAPITOLUL LXXXIV.

UN NEPOT DUIOS

„Mâine va fi judecat, slavă Domnului! Nu prea cred să prindă cineva arătarea aia blestemată până atunci. E cu neputință, cel puțin așa sper. Și de altceva n-am să mă tem. Să încerce ei să dovedească ceva!

Ciudat... De ce-o fi apărut intrigantul de irlandez? Și celălalt avocat? Cine i-o fi adus și pentru ce? Pesemne că i-au umplut de bani... Blestemații! Dar mie tot nu mi-e frică. În afară de faptul că Gérald a săvârșit crima, ce-ar putea el să născopească? Toate probele sunt împotriva lui. Singur Zeb Stump mă neliniștește. E un șarpe viclan! Nu-i de găsit nicăieri. Pe unde o fi umblând? Se spune că a plecat la vânătoare. Hm, nu prea-mi vine să cred. Dacă s-a dus în căutarea lui? Dacă pune mâna pe el? Făceam eu însumi treaba asta, dar acum e prea târziu. Mâine spre seară totul se va sfârși. Și dacă lucrurile se lămuresc

mai târziu? La naiba, să nu mă mai gândesc la asta! După ce unul va fi spânzurat, cui să-i cășune să învinuiască pe un altul?! Cu rangerii stau bine, cred. Chiar și Sam Manly pare destul de convins. I-am spulberat orice îndoială, povestindu-i ce-am auzit atunci, noaptea.

Fir-ar să fie... Bine că toate astea țin de trecut! Ea a fost la întâlnire – iată un gând cu care trebuie să mă împac. În schimb, de acum încolo nu se va mai întâlni niciodată cu el, sunt sigur. Poate doar pe lumea cealaltă.

Ce să-i faci, asta de ea depinde... Dar nu cred că e ceva serios între ei doi. Nu-i ea femeia aceea, în ciuda ieșirilor pe care le are. Se prea poate ca totul să fi fost doar recunoștință din partea ei. Nu, nu! Din simplă recunoștință nu sări din pat în miez de noapte, ca să te duci la întâlnire în fundul unei grădini pustii. Îl iubește îl iubește! Ei și, n-are decât! El nu va fi niciodată al ei. Niciodată n-o să-l mai vadă dacă rămâne la fel de îndărătnică. Ajunge un singur cuvânt și juvățul îl va pierde. Dacă mă mai refuză o dată, le-arăt eu lor de ce sunt în stare. Nu numai că se va isprăvi toată povestea cu irlandezul, dar ea va apare vinovată de moartea lui. O să-l piardă și, o dată cu el, o să piardă plantațiile, casa, negrii, totul.”

Așa gândea Callhown, retras în odaia lui.

— A, unchiule Woodley! Voiam să te văd.

Plantatorul, abătut și răvășit, rătăcea în tăcere pe coridoarele Casei del Corvo. Intrase în odaia nepotului său fără vreun gând anume.

— Voiai să mă vezi, Casey?

În glasul bătrânului zdrobit se simțea o supunere plină de umilință. Orgoliosul Pointdexter, înaintea căruia tremurau două sute de sclavi, stătea acum în fața propriului său stăpân. Adevărat, puterea aparținea nepotului său, fiul surorii sale, însă asta nu-l mângâia câtuși de puțin.

— Voiam să stăm puțin de vorbă despre Louise – zise Callhown.

Era subiectul pe care Woodley Pointdexter îl evita de fiecare dată. Se temea să gândească, darmite să discute despre asta. Tonul cu care începuse Callhown nu prevestea nimic bun. Suna mai degrabă a poruncă decât a rugămintă.

— Să vorbim despre Lou? Ce anume? Făcu bătrânul, cu o liniște prefăcută.

— Uite ce e... – Începu Callhown, șovăind parcă să deschidă discuția. Eu... eu... Voiam...

— Deocamdată n-aș vrea să vorbesc despre ea – zise plantatorul, aproape rugător.

— De ce, unchiule? I-o întoarse Callhown, pe cât de hotărât, pe atât de nemulțumit de răspuns.

— Știi și singur de ce!

— Înțeleg, e o clipă grea. Sărmanul Henry a dispărut. Se bănuie că... Dar se mai poate întoarce. Și totul are să fie bine.

— Niciodată! Niciodată n-o să-l mai văd, nici viu, nici mort. Mi-am pierdut fiul!

— În schimb ai o fiică!

— Ea mi-a necinstit numele!

— Nu cred una ca asta, nu cred...

— Atunci, cum explici tot ce-am văzut și am auzit? Ce a silit-o să se ducă la douăzeci de mile de aici, la coliba acelui negustor de cai? Ah, Doamne! Ce a îndemnat-o să-l apere pe mustanger, pe ucigașul fiului meu, pe ucigașul fratelui ei? Mi-e groază numai cât mă gândesc!

— Orice altă femeie ar fi făcut la fel.

— O, dacă aș putea crede ce-mi spui! Sărmana mea copilă! Acum, când mi-am pierdut fiul, o iubesc și mai mult.

— Numai de ea depinde să-ți dăruiască un fiu... un om apropiat și așa amândurora, care se va strădui din răspuțeri să umple golul lăsat de cel dispărut. Nu vreau să vorbesc în ghicitori, unchiule Woodley. Știi la ce mă gândesc. Vreau ca Lou să fie soția mea.

Plantatorul, deși nu se arată câtuși de puțin mirat, căci se aștepta să audă asta, se posomorî și mai mult. Purtarea lui putea să pară ciudată. Până de curând, bătrânul sprijinise ideea acestei căsătorii, și de multe ori – ce-i drept, pe departe – căutase să-și înduplece fiica.

Până a se stabili în Texas, Pointdexter nu-și cunoscuse prea bine nepotul. Din ziua când devenise major și primise cetățenia statului Mississippi, Callhown își petrecuse cea mai mare parte din vreme la New Orleans – un oraș plin de cheflii și dezmaț. Woodley Pointdexter își vedea nepotul arareori, când acesta se întâmpla să vină în vizită la plantațiile din Louisiana. Mai târziu, când Louise devenise o fată de toată frumusețea, Callhown venea să-i vadă din ce în ce mai des și rămânea tot mai mult la ei.

Apoi Casey luase parte la campania din Mexic, unde rămăsese vreo zece luni, dobândind gradul de căpitan. După unele fapte de arme, se întorsese în patrie, hotărât să câștige inima creolei.

De atunci, aproape că nu mai părăsise casa unchiului său. Chiar dacă nu se bucura de prețuire în ochii fetei, era un oaspete dorit pentru tatăl ei.

În ultimii ani, averea plantatorului – om bogat pe vremuri – începuse să scadă văzând cu ochii. Viața de risipă pe care o ducea îl ruinase. Mulțumită sprijinului bănesc al nepotului, afacerile lui Woodley Pointdexter se îndreptaseră. Plantatorul continuă să se bucure de respectul celor din jur. Puțini știau că depindea bănește de nepotul său. Abia după ce se stabiliseră în Texas, această dependență începuse să-l apese. Relațiile dintre el și nepot deveniseră mai încordate după câteva încercări neizbutite ale căpitanului de a câștiga inima Louisei.

Acum plantatorul avu prilejul să cunoască mai îndeaproape firea nepotului. Cu fiecă zi, de la instalarea în Casa del Corvo, dezamăgirea lui creștea tot mai mult. Cearta dintre Callhown și mustanger, precum și felul cum sfârșise această ceartă nu sporiră cu nimic stima bătrânului Pointdexter față de nepotul său, deși, ca rudă, se văzuse nevoit să-i ia partea.

— Dacă înțeleg bine, Casey, tu vorbești de căsătorie. Nu e timpul să ne gândim la asta, acum, când avem doliu în casă. Ajungem în gura lumii dacă se află.

— Te înșeli, unchiule. Nu mă gândesc la căsătorie. Adică la o căsătorie în viitorul apropiat... Voiam numai oarecari asigurări. În rest, consimt să aștept o clipă mai potrivită.

— Nu te înțeleg, Casey.

— Îți explic totul. Te rog să mă ascuți.

— Vorbește.

— Uite, m-am hotărât să mă însor. Știi și dumneata, curând împlinesc treizeci de ani. La vârsta asta un om se satură să rătăcească prin lume. Sunt tare obosit de toate și n-am de gând să rămân burlac. Doresc că Louise să devină soția mea. Nu-i nevoie de grabă. Aș vrea doar să mă socotesc logodit și să am promisiunea ei, promisiune semnată de ea și întărită prin pecete, ca să nu fie nimic neclar. După ce va trece durerea pentru fratele dispărut, vom avea destulă vreme să vorbim despre nuntă și celelalte.

Cuvântul „frate” în acest discurs „negustoresc” îl impresionează neplăcut pe bătrân. Mândria lui Woodley Pointdexter se trezi din nou. Era indignat. Revolta i se potoli însă numaidecât. Pe de o parte i se înfățișau plantațiile, sclavii, bogăția, situația în societate, pe de altă parte – sărăcia, care i se părea la fel ca moartea. Și totuși nu tăcu.

Răspunse cam nehotărât:

— De, Casey, trebuie să recunosc că ai exprimat destul de limpede ceea ce vrei. Numai că n-am observat ca fata să fie prea legată de tine. Vrei să-ți devină soție. Bine, dar voința ei? Mi se pare că ar trebui să ținem seama și de asta.

— Socot, unchiule, că totul depinde într-o mai mare măsură de dumneata. Ești tatăl ei și o poți convinge.

— Nu sunt prea sigur. Louise nu-i omul pe care să-l silești să facă ceva împotriva voinței sale. Iar tu, Casey, o știi tot atât de bine ca și mine.

— Eu una știu: sunt hotărât să mă însor și să fac din Lou stăpâna Casei del Corvo.

Woodley Pointdexter tresări la auzul acestei obrăznicii. Era pentru prima oară când i se spunea deschis că el nu mai este stăpânul Casei del Corvo. Din nou i se înfățișă cu putere înaintea ochilor, pe de o parte – bogăția, plantațiile, sclavii, situația în societate, pe de altă parte – sărăcia cu amarul ei. Și Woodley Pointdexter se hotărî să jertfească fericirea fiicei sale: făgădui lui Callhown să-l ajute să obțină consimțământul Louisei pentru căsătorie.

— Lou!

— Da, tată!

— Aș vrea să te rog ceva.

— Ce s-a întâmplat, tată?

— Știi că vărul tău Casey te iubește și ar vrea să se căsătorească cu tine?

— Nu vreau să mă mărit eu el. Nu vreau, tată! Mai bine mor. Ce nemernic înfumurat! Știu eu ce se ascunde aici. El te-a trimis cu propunerea asta. Ei bine, spune-i că-s gata să fug în lume, să-mi câștig pâinea vânând ca sălbaticii, numai să nu fiu nevasta lui! Te rog să-i spui!

— Ascultă, fata mea, tu pesemne nu știi...

— Că vărul meu ți-a dat bani? Știi tot, dragă tată. Dar mai știi că tu ești Woodley Pointdexter, iar eu sunt fiica dumitale.

Mândria și demnitatea biruiră iarăși în inima plantatorului.

— Scumpa mea Louise! Murmură el. Cât semeni cu maică-ta! Și eu care mă îndoiam de tine! Iartă-mă, copila mea! Să uităm ce-a fost. Să faci așa cum îți spune ție inima. Eu nu mai am nimic de zis.

CAPITOLUL LXXXV.

UN VĂR BUN LA SUFLET?

Louise Pointdexter înțelese să se folosească de libertatea acordată de tatăl ei. Nu trecu nici un ceas și-l refuză categoric pe Callhown.

Acesta o cerea pentru a treia oară în căsătorie. Ce-i drept, în primele două rânduri se mărginise la aluzii, neavând curajul să vorbească deschis. Al treilea refuz al Louisei suna simplu, dar cât se poate de limpede. Nu spuse decât: „Nu” și adăugă semnificativ: „Niciodată”.

Callhown nu păru cătuși de puțin mirat. Nici un mușchi nu i se clinti pe față. Ai fi zis că se aștepta la asta.

— Sper că nu vorbești serios, Lou!

— Ba vorbesc cât se poate de serios, sir. Poți să glumești cu asemenea lucruri?

— Felul cum mi-ai răspuns mă face să cred că nu te-ai ostenit de loc să chibzuiești.

— La ce să chibzuiesc?

— La multe...

— De pildă?

— Înainte de toate, la faptul că te iubesc.

Louise tăcea.

— Te iubesc – urmă Callhown. Te iubesc cum nu te-a iubit nimeni niciodată! Sentimentul acesta e mai puternic decât mine. Poate să moară numai o dată cu mine. Și nu s-ar stinge nici după moartea ta.

Louise continua să tacă.

— Ce rost are să-ți spun povestea iubirii mele?! A izbucnit în ziua când te-am văzut pentru prima dată. Când am venit în casa tatălui tău, acum șase ani, m-ai rugat, după ce coborâsem de pe cal, să ne plimbăm prin grădină până va fi gata masa. Pe atunci erai doar o fetiță, dar tot atât de minunată ca și azi. M-ai luat de mână și m-ai condus pe alea presărată cu pietriș, fără să bănuiești, desigur, că tu tulburare mi-a stârnit atingerea mâinii tale. Senzația aceasta îmi va rămâne toată viața în amintire. Nici timpul, nici depărtarea și, în sfârșit, nici viața ușuratică pe care am dus-o n-au putut să mi-o șteargă din mine...

— Dragostea ta pentru mine e zadarnică, Casey – îi întrerupse Louise. Trebuie să-ți spun

deschis. Nu te iubesc... Nu te pot iubi.

— Va să zică nu vrei să mă iei de bărbat?

— Întrebarea ta nu are rost. Ți-am spus că nu te iubesc și cred că e destul.

— Iar eu ți-am spus că te iubesc. Și acesta e doar unul din motivele pentru care vreau să devii soția mea. Mai sunt încă și altele. Vrei să le-ascuți?

— Alte motive? Spune-le, te-ascult, nu mă tem.

— Așa! Zâmbi el, ironic. Nu te temi?

— Nu. De ce m-aș teme?

— E drept, nu tu ar trebui să te temi, ci tatăl tău.

— Tot ce-l privește pe tata nu poate să mă lase nepăsătoare. Sunt fiica lui. Singurul copil acum, din nefericire... Continuă, Casey. Ce nenorocire îl amenință?

— Nu o nenorocire, Lou, neplăceri serioase. Greutăți pe care nu e în stare să le învingă. Mă silești să vorbesc despre lucruri pe care nici n-ar trebui să le cunoști.

— Crezi? Te înșeli, Casey. Am aflat tot. Știu că tata e plin de datorii și că tu ai fost acela care i-ai dat bani. Se putea să nu observ? Aroganța cu care te porți în casa noastră, înfumurarea pe care o arăți fără să te ferești nici de servitori au fost o dovadă destul de grăitoare, chiar și pentru ei, că la noi în casă lucrurile nu merg prea bine. Tu ești de fapt stăpânul Casei del Corvo. Știu asta. Dar asupra mea n-ai nici o putere.

Callhown, văzând că tactica lui a dat greș, se hotărî să lovească din altă parte.

— Da, e adevărat! Făcu el, cu un zâmbet ironic. Dar dacă n-am putere asupra inimii tale, fericirea ta se află în mâinile mele. Îl cunosc pe nemernicul care te-a făcut să mă refuzi... Un om de nimic...

— Despre cine vorbești?

— Nu ghicești?

— Nu. Poate că tu ești un nemernic și un om de nimic. În cazul acesta sunt într-un totul de acord cu tine.

— Fie și așa! Răspunse căpitanul, roșu de furie, dar stăpânindu-se încă. De vreme ce mă socoți un om de nimic, n-am cum să mai scad în ochii tăi și-ți voi spune ce am de gând cu tine.

— Cu mine? Ești prea încrezut, Casey. Vorbești de parcă ți-aș fi sclavă. Din fericire, nu-i așa.

Callhown, intimidat de privirea indignată a feței, tăcu.

— Sunt curioasă – urmă ea. Vorbește: ce ai de gând cu mine?

— Îți spun îndată.

— Vrei să mă lași în voia sorții, să plec în lume, ori să mă închizi într-o mănăstire? Ori într-o închisoare?

— Ultima soluție ți-ar plăcea mai mult decât celelalte, firește, în cazul când te-ai afla

într-o plăcută tovărășie cu...

— Ei, hai, spune, te rog. Ce soartă m-așteaptă? Ard de nerăbdare – zvârli Louise, batjocoritor.

— Nu te grăbi. Primul act ai să-l vezi mâine.

— Serios? Și unde, pot să știu?

— La proces.

— Cum?

— Foarte simplu: vei sta în fața judecătorului și a douăzeci de jurați.

— Ești mulțumit de spiritele dumitale, căpitane Callhown? Trebuie să-ți spun însă că mie nu-mi plac asemenea glume.

— Glume? Judecata e hotărâtă pentru mâine. Mister Maurice Gérald va sta în fața judecătorilor, învinuit de asasinarea fratelui tău.

— Minciună! Maurice Gérald nu putea...

— Nu putea săvârși această crimă? Rămâne de văzut. Vina lui va fi dovedită, nu mă îndoiesc. Și dovezile cele mai puternice împotriva lui le vom auzi chiar din gura ta.

Creola îl privi ca o gazelă speriată, cu ochii larg deschiși, plini de neliniște și de nedumerire. Pentru câteva clipe îi pieri și graiul. Tăcea, copleșită de spaimă și bănuieli.

— Nu înțeleg ce vrei să spui – rosti ea într-un târziu. Spui că voi fi chemată la judecată. Pentru ce? Chiar fiind sora victimei, nu cunosc și nu pot să adaug nimic la ceea ce știu toți.

— Așa să fie oare? Tu poți spune mult mai multe decât alții. Nimeni nu știe, de pildă, de întâlnirea ta din grădină atunci, noaptea, cu Maurice Gérald. Nimeni nu știe mai bine decât tine ce s-a petrecut în timpul acestei întâlniri tainice: intervenția lui Henry, cum și-a ieșit din fire la gândul rușinii ce avea să cadă nu numai asupra surorii lui, ci asupra întregii familii, cum, în sfârșit, l-a amenințat cu moartea pe omul acela și cum a fost împiedicat să-l ucidă de o femeie care l-a mințit cu nerușinare. Nimeni nu știe ce s-a petrecut mai departe: cum Henry, ca un prost, a alergat după nemernicul acela și cu ce intenții. În afară de ei au mai fost acolo doi oameni, martori la despărțirea lor.

— Doi oameni? Cine?

— Unul era Casey Callhown, celălalt, Louise Pointdexter.

Ea nu tresări și nici nu păru uimită. Aruncă o întrebare scurtă, provocatoare:

— Și?

— Și – rosti Callhown, posomorât că spusele lui n-au tulburat-o – mi se pare că ar trebui să înțelegi...

— Înțeleg tot atât de puțin ca și mai înainte.

— Vrei să continui?

— Cum dorești.

— Să-ți explic. Nu există decât un singur mijloc, Louise, să-l salvezi pe tatăl tău de ruină și pe tine de rușine. Pricepi ce vreau să spun?

— Mi se pare că pricep.

— Acum nu mă mai refuzi, nu?

— Acum mai mult ca oricând.

— Fie. Va să zică mâine vei apare ca martor la proces?

— Spion nemernic! Piei din ochii mei! Numaidecât! Altfel îl chem pe tata!

— Nu te osteni. N-o să-ți mai impun prezența mea, dacă ți-e atât de neplăcută. Gândește-te bine. Poate că înainte de începerea judecății ai să-ți schimbi hotărârea. Nădăjduiesc să-mi dai de veste la timp, să nu te mai citez ca martor. Noapte bună, Lou. Mă duc la culcare, cu gândul la tine.

Cu un zâmbet amar și ironic, Callhown se retrase în camera lui. Nu avea nici pe departe un aer triumfător.

Louise îi ascultă pașii pierzându-se pe coridor. Apoi, cu mâinile strânse la piept, se lăsă într-un fotoliu, înspăimântată mai mult ca oricând.

CAPITOLUL LXXXVI.

O JUDECATĂ ÎN TEXAS.

În sfârșit sosi și dimineața zilei următoare.

Zorile purpurii se ridicară deasupra savanei, învăluind într-o lumină dulce fortul Indge. O dată cu zorile, din toate părțile apărură călăreți – câte doi-trei, câte cinci-șase – care se îndreptau spre fort. Ajunși acolo, săreau la pământ și își legau caii de stănoage sau și-i priponeau chiar în prerie, apoi se adunau grupuri-grupuri în piață, în vreme ce alții porneau spre taverna din settlement.

În tavernă se strânseseră fel de fel de oameni – tot firi și nații diferite. Cei mai mulți erau bărbați voinici, bine legați, urmași ai primilor coloniști, care luptaseră cu indienii, alungându-i de pe pământurile lor de baștină și ridicându-și case de lemn pe locurile unde altă dată se înălțau wigwamurile indienilor. Aici, pe malurile lui Mississippi, se îndeletniceau cu tăiatul lemnului. Pe pământurile deștelenite, unii începuseră să cultive porumb, alții bumbac. Mulți dintre cei stabiliți în capătul sudic al statului Mississippi trecuseră în Texas și se îndeletniceau cu cultura sfeclei și trestiei de zahăr sau a tutunului.

Majoritatea erau plantatori, dar întâlneai și crescători de vite, vânători, negustori de vite și de tot felul, până și neguțători de sclavi.

Juriști, ingineri hotarnici, speculanți de pământuri și alți aventurieri trăiau aici gata oricând de orice, de la marcarea vitelor cu fierul roșu, până la o campanie împotriva comancilor ori un jaf de cealaltă parte a lui Rio Grande.

Portul le era tot atât de pestriț ca și îndeletnicirile – am mai avut prilejul să-l înfățișăm cititorului. Era aceeași mulțime care se adunase deunăzi în curtea Casei del Corvo, cu singura deosebire că astăzi se dovedea mai numeroasă. Și mai era o deosebire: astăzi, alături de bărbați, veniseră în settlement și femei – soțiile, surorile, fiicele lor. Unele

veniseră călare; pălării mari cu borurile lăsate le fereau ochii de soarele arzător. Altele ședeau sub coviltirele albe ale furgoanelor sau în trăsură cu perdele de tul la ferestre.

Judecata era hotărâtă pentru astăzi. Toți așteptau nerăbdători. De prisos să mai spunem că acuzatul era Maurice Gérald, cunoscut în settlement sub numele de Maurice-Mustangerul. De prisos să mai spunem că era învinuit de uciderea lui Henry Pointdexter.

Toată lumea se arăta intrigată de împrejurările misterioase ale crimei – în ultima vreme numai despre asta se vorbea în settlement – și toți nădăjduiau să se facă lumină.

Firește, în mijlocul mulțimii se găseau și oameni care nu veniseră aici numai din curiozitate, ci îmboldiți de un sincer interes față de soarta acuzatului. Alții erau îndurerați – prietenii și rudele tânărului dispărut. Căci, să nu uităm, nu existau destule dovezi privind uciderea lui Henry Pointdexter.

Și totuși puțini se mai îndoiau de asta. Câteva indicii răzlețe îngăduiau să se afirme categoric: e vorba de o crimă. Oamenii se obișnuiseră până într-atât cu gândul acesta, încât vorbeau despre crimă, ca și cum ar fi fost martori ei înșiși la săvârșirea ei.

Nu așteptau decât amănunte, dornici să știe cum, când și din ce pricină s-a comis omorul.

Ora zece dimineața. Începe procesul.

Terminându-și programul de dimineață, militarii s-au hotărât să-și petreacă vremea printre civili. Dragoni, arcașii, infanteriști, se ivesc și ei aici, printre plantatori, vânători, negustori și aventurieri.

Procesul continuă.

Cititorul are în fața ochilor, de bună seamă, tabloul sever al unui tribunal, așa cum arată de obicei o instanță de judecată. Dar aici, în acest orașel de la granița Texasului, atmosfera unui proces diferă întrucâtva de cea statornicită prin tradiție în alte colțuri ale lumii.

O sală a tribunalului nu există, deși, e adevărat, există o încăpere unde se țin tot soiul de adunări: acolo au loc și ședințele tribunalului.

Cum ziua se vestește din cale afară de călduroasă, se hotărăște că judecata să aibă loc la umbra unui stejar bătrân. O masă mare și zece fotolii îmbrăcate în piele au fost scoase afară. Pe masă se află hârtie, pene pentru scris și un tom uriaș – legile după care se conduce tribunalul. De asemenea, o călimară, un clondir cu coniac și câteva păhăruțe, o cutie cu țigări de foi și o cutie cu chibrituri.

La masă se așează judecătorul. Nu poartă robă împodobită cu hermină, ca în Anglia, ba nici măcar surtuc: din pricina zădufului s-a hotărât să-și îndeplinească îndatoririle de judecător numai în cămașă. Poartă o pălărie de panama, lăsată puțin într-o parte; în gură, o țigară de foi. Pe celelalte fotolii iau loc avocații, comandantul fortului, capelanul, un medic, câțiva ofițeri și niște oameni cu o profesie nedefinită.

Într-o parte stau cei doisprezece jurați – unii pe o bancă grosolan întocmită, alții pur și simplu pe iarbă. O mulțime pestriță se înghesuie în jurul judecătorului și al juraților. Ceva mai încolo, din furgoane și trăsură, privesc cucoanele gătite în rochii elegante.

La început a fost vorba să fie judecat nu numai Maurice Gérald, ci și Miguel Diaz cu tovarășii săi, precum și Phelim O'Neill. Dar în timpul anchetei preliminare, mexicanul a

izbutit să iasă din cauză – atât el cât și prietenii lui.

Diaz a recunoscut că s-au travestit în indieni, fapt dovedit de altfel, astfel încât nici nu le rămânea altceva de făcut decât să recunoască. În schimb, au înfățișat totul ca pe o glumă. Și deoarece s-a dovedit că toți patru se aflau acasă în noaptea dispariției lui Henry Pointdexter, iar Diaz, pe deasupra, mai era și beat turtă, nici n-au mai fost interogați.

Cât despre Phelim, nu s-a găsit de cuviință să stea pe banca acuzaților, presupunându-se că va fi mai folositor ca martor.

Iată de ce pe banca acuzaților nu se află decât Maurice-Mustangerul.

CAPITOLUL LXXXVII.

UN MARTOR MINCINOS.

Puțini dintre cei de față îl cunoșteau pe acuzat și ei îl socoteau pe Maurice un tânăr minunat, chipeș, viteaz, neîntrecut în prinsul cailor sălbatici și cu mare trecere la femei. II știau cumpătat în purtări, curajos dar nu nesăbuit, cuviincios la vorbă, fără năravul clevetirii și al înjurăturilor. În schimb nu știau de unde vine, nici de ce s-a stabilit în Texas și nici de ce s-a făcut vânător de mustangi, de ce și-a ales îndeletnicirea asta ciudată, ca atâția aventurieri.

Și iată, Maurice Gérald stătea în fața numeroasei adunări, cu pecetea rușinii pe frunte: învinuirea de crimă.

Unii îl priveau plini de curiozitate, alții întrebător, cei mai mulți cu mânie și ură. Dar mai erau doi ochi care-l priveau. În ochii aceștia citeai neliniște, duioșie și o încredere de neclintit.

Judecata începe fără nici un fel de formalități. Judecătorul își scoate pălăria și își aprinde țigara care s-a stins. Pufăie de vreo șase ori din ea, o scoate din gură, o pune pe marginea mesei și spune:

— Domnilor și domnilor jurați! Ne-am adunat aici ca să cercetăm crima, ale cărei amănunte cred că le cunoașteți cu toții. Fiul unuia dintre cei mai stimați cetățeni din settlementul nostru a fost ucis. Arestatul, pe care-l vedeți în fața voastră, e acuzat de această crimă. După ce veți asculta depozițiile martorilor, va trebui să hotărâți dacă e vinovat sau nu. Apoi pune acuzatului tradiționala întrebare: Recunoști că ești vinovat?

— Nu – răspunde el, cu glas slab, dar hotărât.

Casey Callhown și alți câțiva aflați în jurul lui zâmbesc neîncrezători.

Judecătorul cheamă martorii. Primul e strigat Franz Oberdoofer.

Oberdoofer repetă cele arătate mai înainte. Povestește că Maurice Gérald a părăsit hotelul în noaptea dispariției tânărului Pointdexter, că și-a achitat toate cheltuielile și se părea că nu duce lipsă de bani. Stăpânul tavernei subliniază faptul că Maurice Gérald și Henry Pointdexter n-au pus pic de băutură în gură, dar că amândoi păreau foarte agitați. Maurice Gérald era furios. Martorul a rămas uimit de grabă mustangerului de a pleca de la hotel. În loc să plece dimineața, cum era firesc, a plecat în toiul nopții.

Cu aceasta, depoziția lui Oberdoofer ia sfârșit.

Nu se poate spune că e o depoziție în favoarea acuzatului. Pare suspectă mai cu seamă plecarea pripită a lui Gérald de la hotel. De ce oare era agitat Henry Pointdexter? De ce se grăbea să-l ajungă din urmă pe Gérald și de ce a plecat după el în ciuda orei târzii și a obiceiurilor sale de om liniștit?

Sunt chemați alți martori. Depozițiile lor încurcă însă și mai mult lucrurile. Ei susțin că între acuzat și Henry Pointdexter existau relații de prietenie.

În sfârșit vine și rândul căpitanului Casey Callhown. Mărturia lui înfățișează lucrurile în cu totul altă lumină. Callhown nu numai că dezvăluie motivele crimei, dar prezintă aceste motive în culori cât se poate de sumbre. Spune tot ce știe despre întâlnirea mustangerului cu Louise și despre cearta dintre acesta și Henry Pointdexter. După cum arată el, mustangerul a plecat rostind amenințări. Amintește că Henry a căutat să-l ajungă din urmă pe mustanger, dar nu spune nimic despre ce l-a îndemnat să facă aceasta. Trece sub tăcere și rolul său, în această poveste.

Ultimele depoziții ale lui Callhown stârnesc uimire. Toți sunt uimiți: judecătorul, jurații, mulțimea aflată de față. Se ridică un murmur, se aud strigăte de indignare împotriva mustangerului. Gravitatea crimei este îndoită: Maurice nu numai că l-a ucis pe fiul lui Pointdexter, dar i-a necinstit și fata.

În timp ce vorbește Callhown, un geamăt scapă din pieptul bătrânului plantator. Ochii mulțimii nu zăbovesc însă asupra lui. Privirile lunecă mai departe, spre trăsura în care au văzut-o pe fata plantatorului, care uimește cu frumusețea ei.

— Louise Pointdexter! Răsună vocea aprodului. Callhown s-a ținut de cuvânt.

CAPITOLUL LXXXVIII.

MARTOR FĂRĂ VOIE.

Mai înainte ca aprodul să repete a treia oară monotona-i strigare, Louise Pointdexter coborâse din trăsura. Se înfățișă în fața instanței.

— Miss Pointdexter, unde te aflai în noaptea când a dispărut fratele dumitale? Întrebă acuzatorul.

— Acasă, la conacul tatălui meu.

— N-ai coborât în grădină?

— Ba da.

— Fii bună și ne spune când ai coborât?

— La miezul nopții, țin bine minte.

— Singură?

— Nu, nu tot timpul.

— Parte din timp a fost cineva cu dumneata?

— Da.

— Cine?

— Fratele meu.

— Dar până la venirea fratelui dumitale? A mai fost cineva cu dumneata în grădină?

— Da.

— Cine? Sper că nu vrei să-i ascunzi numele!

— Maurice Gérald.

Răspunsul Louisei stârni în mulțime mirare, dispreț, indignare.

O bucurie triumfătoare se aprinse în ochii acuzatorului:

— Dă-mi voie să te întreb: era o întâlnire întâmplătoare sau dinainte stabilită?

— Dinainte stabilită.

— Mă văd nevoit să-ți pun o întrebare indiscretă. Iartă-mă, miss Pointdexter, dar sunt silit să o fac. Care era caracterul, mai bine zis, scopul acestei întâlniri?

Louise șovăi numai o clipă. Îndreptându-și trupul și privind nestingherită în jur, răspunse:

— Caracterul său scopul întâlnirii noastre înseamnă același lucru, la urma urmei. Nu am de gând să ascund nimic. Am ieșit în grădină să mă întâlnesc cu omul pe care-l iubesc, pe care-l iubesc și acum, deși stă aici, în fața judecății, învinuit de crimă... Acum, sir, sunteți mulțumit?

— Întocmai.

Mulțimea vuia. Mărturia fetei adeverea depoziția lui Callhown. Motivele crimei erau limpezi. Izbucniră strigăte: „Spânzurați-l! La spânzurătoare cu el!”

— Liniște! Strigă judecătorul.

— Fratele meu și-a dat seama că a greșit față de Gérald – continuă Louise, pornită, fără să mai aștepte altă întrebare – și a plecat după el să-și ceară scuze.

— Trebuie să mai adaug ceva – interveni Callhown, încâlcind rânduiala judecății. Gérald și Henry Pointdexter s-au certat pe drum. Mă aflam sus pe azotee și am auzit totul.

— Mister Callhown – îl întrerupse judecătorul. Ai dreptul să vorbești numai cu încuviințarea instanței. Te rog să nu ne stingherești.

După alte câteva întrebări, depoziția Louisei Pointdexter luă sfârșit. Tânăra creolă se întoarse în trăsură. O grea povară îi apăsa inima. Spunând tot adevărul, nu făcuse decât să dăuneze celui pe care voia să-l ajute. În timp ce-și croia loc prin mulțime, simțea priviri pline de dispreț ațintite asupra ei.

Callhown fu chemat iarăși înaintea instanței. Apăru pentru a doua oară ca martor. Fiecare cuvânt al lui era o minciună sfruntată, iar ura față de mustanger se aprindea și mai aprig în mulțime. Altă izbucnire, alte strigăte: „Spânzurați-l! La spânzurătoare cu el!” Strigătele răsunau cu și mai multă furie.

Judecătorul Roberts era într-o situație critică. Bunul plac al judecății lui Lynch amenința să se dezlănțuie. Ce se va întâmpla? Asta va pune capăt dezbaterilor și, cum sentința era limpede de pe acum, se va trece la fapte, îndemânaticii călăi vor face ca totul să se

sfârșească la iuțeală. Încă o clipă și Maurice-Mustangerul va atârna colo, de creanga stejarului.

Așa gândeau aproape toți cei de față. Nu așteptau decât un semnal pentru a săvârși această nedreptate strigătoare la cer. Dar, spre norocul acuzatului, erau acolo și oameni care gândeau altfel.

Grupul de militari – ofițerii fortului, în frunte cu comandantul – se sfătuia cu înfrigurare. Hotărârea lor nu întârzie. La ordinul maiorului se sună goarna. Aproape numaidecât, patruzeci de dragoni și tot atâția arcașii apărură din desiș. Înșirându-se unul lângă altul, ei făcură zid din trei părți în jurul instanței. Mulțimea nu se mai agită și, curând, se liniște cu desăvârșire.

Nici vorbă acum de judecata lui Lynch. Legiurile țării erau din nou respectate și judecătorul Roberts își reluu îndatoririle.

— Cetățeni! Se adresă el mulțimii. Trebuie să ne supunem legii. Nu putem spânzura un om, fără să-l lăsăm să spună o vorbă în apărarea lui... Ar fi o crimă.

— Păi el n-a comis o crimă? Strigă unul dintre bandiții care stăteau lângă Callhown. Să-i plătim la fel!

— Crima n-a fost dovedită. N-am ascultat toți martorii. Să auzim și martorii apărării.

Judecătorul ceru să fie audiat Phelim O'Neill. Depoziția lui încurcată și pe alocuri cu totul de necrezut, nu ajută cu nimic mustangerului. Fu chemat cel de al doilea martor.

Un bătrân uriaș se desprinsese din mulțime. Bătrânul era cunoscut drept cel mai iscusit vânător din settlement. Toți așteptau cu răsuflarea tăiată. Se credea că Zeb Stump are cheia misterului.

— Prea bine, domnule judecător – începu bătrânul vânător, privindu-l pe judecător drept în față. Sunt gata să spun tot ce știu. Dar dacă instanța n-are nimic împotriva, aș vrea ca tânărul să ne dea el mai întâi toate lămuririle pe care le are de dat. După aceea voi spune și eu ce am de spus, întărind poate cuvântul său.

— Despre cine vorbești? Întrebă judecătorul.

— Despre mustanger, firește. Despre cel pe care-l acuzați de uciderea tânărului Pointdexter.

— Asta schimbă întrucâtva ordinea procesului – zise judecătorul. Dar, la urma urmei, principalul pentru noi e să aflăm adevărul. În ce mă privește nu dau mare importanță formalităților și, dacă jurații n-au nimic împotriva, sunt de acord.

Cei doisprezece jurați încuviințară cererea bătrânului.

CAPITOLUL LXXXIX.

CUVÂNTUL ACUZATULUI.

Acuzatul ieși în față, urmat la doi pași de către paznici. Se făcu o liniște mormântală. Toți ochii cătau țintă la mustanger. Mulțimea asculta cu încordare, ținându-și răsuflarea.

— Domnule judecător, domnilor jurați! Începu Gérald, așa cum era obiceiul în Texas. Vă sunt adânc recunoscător că mi-ați dat posibilitatea să vorbesc. În ciuda straniilor

împrejurări amintite aici, povestirea mea va fi foarte simplă și va lămuri întrucâtva misterul. Nu tot ce-ați auzit aici e adevărat. Parte din depoziții sunt minciuni și cel ce le-a făcut e un mincinos.

Acuzatul aruncă o privire pătrunzătoare spre Casey Callhown. Căpitanul se pierdu sub această privire, ca în fața unui pistol.

— E foarte adevărat, m-am întâlnit cu miss Pointdexter. Această nobilă fată, cu mărturia ei sinceră, mi-a dat puțința și mie să vorbesc deschis, fiindcă altfel nu m-aș fi încumetat să spun tot adevărul. E adevărat, am avut o întâlnire tainică, tulburată de Henry Pointdexter. E adevărat, ne-am certat, mai precis, el m-a certat. Dar cearta dintre noi n-a reînceput după aceea, asta-i o minciună. Cel care a jurat aici ca să-și întărească spusele n-ar fi îndrăznit să deschidă gura dacă aveam posibilitatea să-l provoc la duel.

Ochii acuzatului se ațintiră din nou asupra lui Callhown, care se ascunse fâstâcit în mulțime.

— Dimpotrivă – continuă Gérald. Henry Pointdexter mi-a mărturisit regretul față de cele întâmplate. Eram fericit că ne-am împăcat.

— Deci v-ați împăcat? Întrebă judecătorul, folosindu-se de tăcerea acuzatului. Unde a avut loc împăcarea?

— La vreo patru sute de pași de locul unde s-a comis crima.

Judecătorul se ridică în picioare. Răsunară strigăte de uimire: acuzatul pomenea cel dintâi de locul unde s-a săvârșit crima.

— Te referi la locul unde s-a găsit o baltă de sânge? Întrebă el, cu o umbră de șovăială în glas.

— Mă refer la locul unde a fost ucis Henry Pointdexter.

Strigătele izbucniră din nou. Murmurele și exclamațiile nu mai conteneau. În vacarmul acesta se auzi deodată geamătul bătrânului Pointdexter: acum era convins că și-a pierdut fiul. În inima lui de părinte mai licărea încă un dram de speranță. Nu existau dovezi că Henry a fost ucis, ci doar simple bănuieli. Dar iată, i se spulberă orice nădejde. Acuzatul însuși mărturisea crima.

— Ești deci convins că Henry Pointdexter a fost ucis? Intervenii acuzatorul.

— Da – spuse mustangerul. Dacă-ți fi văzut ce-am văzut eu, v-ați da seama că întrebarea n-are nici un rost.

— Ai văzut cadavrul? Stăruie acuzatorul.

— Protestez împotriva unei asemenea metode de interogatoriu – intervenii apărătorul mustangerului. E în flagrantă încălcare a legii.

— Tribunalele noastre n-ar admite așa ceva – i se alătură și avocatul irlandez. La noi, acuzatorul nu are cuvântul decât în urma apărării.

— Aceeași procedură există și în țara noastră – rosti, judecătorul, făcând un gest de dezaprobare spre acuzator. Acuzat, continuă. Apărarea poate pune orice întrebare crede de cuviință; deocamdată numai ea are acest drept, continuă! Să auzim tot ce ai de spus.

— Vorbeam de împăcare – reluă acuzatul. V-am spus unde a avut loc. Acum se impune să lămuresc restul. Știți deci cum ne-am despărțit noi trei: miss Pointdexter, fratele ei și cu mine. După ce ne-am despărțit, am trecut râul înot, fiindcă nu voiam ca Henry să știe cum am ajuns în grădină. Aveam motivele mele. Odată pe malul celălalt, m-am dus în settlement. Noaptea frigea de zăpușeală, cum pesemne își amintesc mulți dintre dumneavoastră, așa că până la hotel, hainele aproape mi s-au uscat. Taverna mai era deschisă și stăpânul ei stătea la tejghea. Nu voiam să mai rămân acolo. Hotelul n-a fost prea primitiv pentru mine. Eram hotărât să mă întorc pe Alamo. N-aveam de ce să mai rămân în settlement, îmi trimisese servitorul înainte, zicându-mi că plec și eu a doua zi dimineața. Cele petrecute la Casa del Corvo m-au făcut să-mi grăbesc plecarea. Am plătit lui Oberdoofer ceea ce datoram și am plecat.

— De unde aveai banii? Întrebă acuzatorul.

— Protestez! Intervenii cu hotărâre apărătorul mustangerului.

— Ce mai procedură! Exclamă avocatul irlandez, înfruntându-l cu privirea pe acuzator. Dacă asta s-ar fi întâmplat în Irlanda, s-ar fi stat altfel de vorbă cu dumneata.

— Liniște, domnilor! Rosti sever judecătorul. Lăsați acuzatul să continue.

— Mergeam în pasul calului. N-aveam de ce să mă grăbesc. Somnul îmi pierise și-mi era totuna dacă petrec noaptea în prerie sau sub acoperișul colibeii mele. Știam că până-n zori ajung pe Alamo și asta mi-era de ajuns. Eram preocupat. Nici nu-mi trecea prin minte să mă uit, înapoi. Nu bănuiam că vine cineva în urma mea. Abia, după ce am străbătut vreo jumătate de milă prin pădure și am ieșit la drumul spre Rio Grande, am auzit un cal în spatele meu. Tocmai dădusem cotul drumului; drumul cotește brusc, așa că n-am putut să văd călărețul, dar îl auzeam cum se apropie în trapul calului. M-am afundat îndată în desiș – viața în prerie mi-a format acest obicei – și am așteptat să se apropie. Vă puteți închipui mirarea mea când l-am văzut pe omul de care abia mă despărțisem. Puțin cam agitat. Mă refer numai la el. Nu știam ce are. Voia să-mi ceară satisfacție, bănuind că i-am necinstit sora? Iată ce mi-a trecut prin minte în clipa când l-am văzut pe Henry. Nu vreau să ascund asta instanței.

Dar cum nu mă simțeam cu nimic vinovat, n-am vrut să rămân ascuns. E drept că mă întâlneam pe furiș cu sora lui, însă vinovați de asta erau alții, nu eu sau ea. O iubeam din toată inima, cu dragostea cea mai curată și mai duiosă. Și o iubesc și acum la fel...

Louise Pointdexter, ascunsă după perdeaua trăsorii, auzea fiecare cuvânt al mustangerului. O roșeață vie îi învăpăie obrazii palizi. Nu era rușine, ci bucurie triumfătoare.

CAPITOLUL XC.

NEAȘTEPTATA ÎNTRERUPERE A ȘEDINȚEI.

Ultimele cuvinte ale acuzatului umplură de fericire inima Louisei Pointdexter, dar avură un efect contrariu asupra celor din jur.

Din nou se stârniră murmure. Maiorul aruncă o privire plină de înțeles spre oamenii săi.

— Liniște! Ceru sever judecătorul.

Zarva se potoli și acuzatul putu să urmeze:

— Recunoscându-l pe Henry Pointdexter, am ieșit la iveală din desiș și am stat pe loc. Era destulă lumină, așa că m-a recunoscut și el. Mi-a întins prietenește mâna și mi-a cerut iertare că s-a pripit. E nevoie să mai spun că am strâns cu toată inima mâna acestui minunat tânăr?

— Domnilor jurați! N-am să vă răpesc timpul cu relatarea convorbirii dintre noi; ea nu are nici o legătură cu procesul. După ce ne-am împăcat, am mers alături o bucată de drum. Ne-am oprit sub un copac. Aici ne-am oferit și am fumat amândoi câte o țigară. Și, vrând să consfințim prietenia noastră, ne-am schimbat pălăriile și mantiile – obicei pe care l-am văzut întâia oară la comanci. I-am dat lui Henry Pointdexter sombrero-ul și serape-ul meu vârgat, țesut de indienii Navaho și el mi-a dat mantia și pălăria lui. După aceea ne-am despărțit. El a plecat înapoi, iar eu am rămas pe loc. Nu-mi dau seama de ce am rămas pe loc și nu mi-am continuat drumul spre Alamo. Doream să petrec noaptea acolo, sub copacul unde ne-am împăcat.

Am sărit din șa, am legat frâul de trunchiul copacului, m-am înfășurat în mantie și m-am culcat în iarbă, fără să-mi scot pălăria. Am adormit într-o clipă. Rareori mi se întâmplă așa ceva. Mă stăpâna o liniște plăcută, după emoțiile prin care trecusem.

N-am dormit mult. M-a deșteptat un zgomot puternic, ca de împușcătură. Calul a ciulit urechile și a început să sforăie. Am sărit în picioare, ascultând cu încordare. Liniște. Nu se mai auzea nimic. Mustangul se potolise. Am crezut că ne-am înșelat amândoi. Mi-am zis că el a simțit vreo fiară în pădure și că eu n-am auzit o împușcătură, ci trosnetul unei crengi sub călcătura fiarei. M-am lungit în iarbă și-am adormit din nou. De astă dată am dormit până dimineață. M-am trezit din pricina umezelii care mă pătrunsese până la oase.

Nu mai era plăcut sub copac. Am început să mă pregătesc de drum. Dar împușcătura încă îmi mai răsună în urechi. Mi se părea că s-a auzit tocmai din partea încotro apucase Henry Pointdexter. CUPRINS: de neliniște, am plecat într-acolo, vrând să mă lămuresc. N-a trebuit să merg prea mult. Cerule! Ceea ce mi-a fost dat să văd... ceea ce mi-a fost dat să văd...

— Călărețul fără cap! Strigă un glas din mulțime și toți se întoarseră spre el.

— Călărețul fără cap! Răspunse ca un ecou un cor de glasuri.

— Uite-l colo!

— Uite-l! Uite-l!

— Nu, nu, vine încoace! Priviți! Gonește drept spre fort. Într-adevăr, călărețul fără cap se apropia în goană de fort. Deodată se opri în mijlocul preriei, chiar în dreptul mulțimii adunate sub copac. Calului pesemne că nu-i plăcu această priveliște. Începu să sforăie, scoase un nechezat răsunător și porni ca o săgeată înapoi, în prerie.

Încordarea stârnită de mărturia acuzatului se risipi. Cei mai mulți se năpustiră spre cai. Nici jurații nu se putură stăpâni. Cel puțin șase din doisprezece jurați se alăturară urmării misteriosului călăreț.

CAPITOLUL XCI.

O GOANĂ PRIN HĂȚIȘURILE PĂDURII.

Următorii se îndreptau spre un desiș aflat la vreo zece mile. Rândurile călăreților se răreau văzând cu ochii. Caii nu rezistau la o asemenea goană.

Puțini ajunseră la pădure și numai doi pătrunseră în hățișuri. Călărețul fără cap alerga năprasnic înaintea lor. Unul, aflat pe un mustang cenușiu, era mai aproape de călărețul fără cap decât celălalt urmăritor. În furia goanei nu-și cruța calul, îmboldindu-l fără milă cu biciul, cu pintenii, cu strigăte.

În spatele lui, la o distanță destul de mare, venea un uriaș cu o pălărie de pâslă, pe o iapă bătrână. Te și minunai văzând-o că zboară ca o săgeată. Uriașul n-o îmboldea nici cu biciul, nici cu pintenii, nici cu strigăte. Știa să facă asta într-un chip foarte crud: din când în când înțepa iapă cu cuțitul chiar lângă șira spinării. Cei doi călăreți erau Casey Callhown și Zeb Stump.

Trei călăreți alergau mâncând pământul prin desimea pădurii.

— Blestematul! Izbucni Callhown, dând disperat din mână. O să-mi scape și de data asta! Dacă n-ar mai fi nimeni cu mine! Dar nu sunt singur. Diavolul ăsta bătrân își vâra coada peste tot. L-am zărit când am pătruns în desiș. Abia trei sute de pași ne despart. Acum aș putea să-l înlătur din calea mea, pe Dumnezeu din cer!

Zicând acestea, căpitanul smuci frâul și se întoarse pe jumătate în șa, scrutând desișul în urmă. Puse mâna pe armă, deși mai șovăia.

— Nu, așa nu fac nici o ispravă! Mormăi el. Vin prea mulți după noi și se pricep destul să citească urmele. Au să descopere cadavrul, au să audă și împușcătura. Nu, nu! Nu-i bine.

Rămase o bucată de vreme în loc, ascultând cu încordare.

„Da, se apropie. La naiba, am dat greș numai din pricina gogomanului ăstuia bătrân. Dacă mai zăbovesc, nătărăul m-ajunge din urmă și atunci totul e pierdut. Nu se poate, ce dracu!”

Callhown înfipse din nou pintenii în coastele mustangului și se aruncă înainte, pe cărarea șerpuitoare. Peste câteva clipe se opri în loc, cu un aer mulțumit și în același timp nedumerit. Călărețul fără cap se afla doar la o zvârlitură de praștie de el: calul stătea liniștit, cu botul în pământ: pesemne că ronțăia niște păstăi de salcâm.

Căpitanul duse iute arma la ochi, dar o lăsă în jos numaidecât. Calul nu mai stătea liniștit. Iată că-și ascunde capul pe jumătate într-un tufiș. Callhown își dădu seama că i s-a încurcat frâul în tufiș și calul se căznea să scape.

„În sfârșit, l-am prins! Slavă Domnului, slavă Domnului!”

Se aruncă înainte, abia stăpânindu-și un strigăt de triumf. După o clipă – clipa pe care o râvnise cu atâta înfocare – se afla lângă călărețul fără cap.

CAPITOLUL XCII.

CALE ÎNTOARSĂ CU DE-A SILA.

Căpitanul înhață calul de frâu: acum îl avea în mână. Se grăbi să-l lege zdravăn de un copac. Un strigăt de bucurie îi scăpă din piept. Se uită în jur, ascultă cu încordare și se

apucă de treabă. Scoase un cuțit, dădu în lături serapéul și se aplecă asupra călărețului, ca și cum ar fi vrut să-i înfigă cuțitul în inimă. Deodată își trase mâna înapoi.

Auzi un strigăt: era Zeb Stump, care apăruse din hățișuri.

— Isprăvește jocul! Se răsti bătrânul, apropiindu-se. Isprăvește, m-auzi!

— Ce joc? Îngăimă Callhown, buimăcit, ascunzând încetișor cuțitul. Ce naiba strigi? Calul s-a încurcat în tufiș. Mi-a fost teamă să nu fugă iar și voiam să-i tai beregata, să se isprăvească odată cu povestea asta.

— Aha, asta era! Eh, lasă, n-ai de ce să-l omori. Ne descurcăm și fără vărsare de sânge. Da' despre beregata cui vorbești? A calului? Te-am înțeles bine?

— Păi sigur că da.

— Așa. Ei și despre om ce zici? Cine i-o fi făcut o asemenea operație? Ce zici, mister Casey Callhown?

— Naiba știe, nu pricep nimic. Nici n-am avut timp să mă uit. Abia m-am apropiat... Cerule! Exclamă el, prefăcându-se uimit. E trupul unui om... al unui om mort.

— Ultima observație e destul de adevărată. Cum să fie viu, dacă n-are capul pe umeri! Sub cârpa asta parcă nu se ascunde nimic, nu?

— Nimic, așa-mi pare și mie.

— Ridic-o puțin și uită-te.

— N-aș vrea să-l ating. E înspăimântător.

— Hm! Adineauri nu-ți era teamă! Ce-ai pățit așa, deodată?

— Oh! Se bâlbâi Callhown. Eram înfierbântat din pricina goanei. Mă înfuriasem și voiam să pun capăt acestor scamatorii.

— Lasă, mă ocup eu de treaba asta – spuse Zeb. Hm, hm! Mormăi vânătorul, apropiindu-se și cercetând ciudatul călăreț. Da, zău, e trupul unui om. Un cadavru țepăn... Ia stai! Făcu bătrânul, ridicând serapéul. E chiar cadavrul omului pentru care s-a stârnit judecata! Vărul dumitale, Henry Pointdexter. El e, Dumnezeu!

— Mi se pare că ai dreptate...

— O, Doamne, e adevărul adevărat! Iosafat! Să nu pierdem timpul aici. Să ducem cadavrul la locul judecății, așa cum stă în șa. Văd că nici nu se clintește. Calul ăsta îl știu. O să se țină de iapa mea, fără să facă nazuri... Hai, bătrânico, dă-i binețe. Ce-i drept, a dus-o cam greu în ultima vreme și s-a cam sălbăticit.

Pe când vânătorul vorbea astfel, murgul și bătrâna iapă își atingeau boturile, fornăind bucuros, de parcă și-ar fi dat binețe.

— Eram sigur! Spuse Zeb, mulțumit, descurcând frâul murgului din tufiș. Dacă-i iapa mea aici, mustangul o să vină binișor după noi. Nu-i nevoie să-i tăiem beregata. Ei, mister Callhown, nu crezi că e timpul să pornim? Întrebă vânătorul, privindu-l cercetător pe căpitan. Judecata continuă pesemne. Și-ar fi de dorit să luăm și noi parte, se înțelege. Doar aducem un martor care poate să facă lumină în povestea asta. Mustangerul ori va fi

spânzurat, ori achitat.

— O, da, ai dreptate, să nu zăbovim.

Zeb porni înainte, trăgând murgul după el; Callhown venea în urmă, cam în silă, după cât se vedea. La o cotitură a cărării smuci frâul și păru că stă în cumpănă: să meargă mai departe ori să se întoarcă? O adâncă tulburare i se citea pe față.

Zeb Stump, care nu-i mai auzea calul în spate, smuci și el frâul și întoarse ochii întrebător. Ghici îndată pricina tulburării căpitanului și, fără o vorbă, îndreptă țeava puștii spre el. Căpitanul se urni din loc, prefăcându-se că n-a observat nimic. Numai că de astă dată, bătrânul vânător venea în spatele lui.

Înaintau încet prin hățișuri. Într-un târziu ieșiră în prerie, Callhown se opri iarăși, pradă unei spaime fără de margini.

„Ce să fac? S-o iau la goană înapoi și să mă afund în prerie, sau să mă încumet să merg în întâmpinarea groaznicei furtuni?”

Era gata să dea tot ce avea, ba chiar și ceea ce spera să aibă în viitor, fără să o cruțe nici pe Louise Pointdexter, numai să scape, fie și pentru zece minute, de nesuferitul Zeb Stump, numai să rămână singur cu călărețul fără cap.

Dar, la urma urmei, ce putea să spună sau să facă Zeb Stump? Poate că totul se va sfârși cu bine. Adevărat, era vădit că Zeb îl bănuiește, dar merita să se teamă de bătrân? Doar și el, Casey Callhown, avea destui prieteni. Fleacul ăla să nu iasă la iveală și totul va fi bine. Glonțul n-a rămas acolo unde s-a înfipt, s-a pierdut pe undeva prin hățișuri, cu siguranță!

Încurajat de gândul acesta, Callhown își continuă drumul. Zeb Stump venea în spate pe bătrânica lui, împreună cu murgul ce purta cadavrul lui Henry Pointdexter.

CAPITOLUL XCIII.

CADAVRUL DECAPITAT.

Judecătorul nu avu încotro și întrerupse ședința, se scurse așa un ceas încheiat.

În acest timp, judecătorul fumă două țigări de foi și goli cam multicele păhăruțe cu coniac. Cei prezenți se căzneau să pătrundă misterul și așteptau nerăbdători întoarcerea urmăritorilor. Nădăjduiau să-l vadă pe călărețul fără cap, convinși că asta va lămuri atât strania întâmplare cât și crima.

Privirile cătau cu încordare în largul preriei. Toată lumea stătea în așteptare: când oare se vor ivi cei doi călăreți care continuau urmărirea? Sperau să se întoarcă împreună cu călărețul fără cap.

Se scurse un ceas fără să apară nimeni în zare.

Oare să mai amâne judecata? Acuzatorul insista pentru reluarea dezbaterilor, în vreme ce avocatul apărării se lupta să obțină contrariul. Apărarea cerea să se amâne audierea martorilor până a doua zi, pe motiv că Zeb Stump e un martor deosebit de important.

Glasuri din mulțime cereau continuarea procesului. La stăruința câtorva indivizi plătiți anume, se hotărî reluarea dezbaterilor. În fond, martorul mai avea încă timp să sosească. În caz contrar se va amâna doar sfârșitul dezbaterilor.

Jurații susținură propunerea judecătorului. Mulțimea nu avea nimic împotriva. Acuzatul se înfățișă din nou în fața instanței, continuându-și mărturia, întreruptă în chip atât de neașteptat.

— Voiai să ne spui ce-ai văzut – se adresă apărătorul către Maurice Gérald. Vorbește.

— Am văzut un om întins în iarbă.

— Dormea?

— Dormea somnul de veci.

— Era mort?

— Mai mult decât atât, dacă e cu puțință așa ceva. Aplecându-mă asupra lui, am văzut că are capul retezat.

— Capul retezat?

— Întocmai. Nu mi-am dat seama în prima clipă. Zăcea cu fața la pământ și capul se afla în poziția cea mai firească. Purta și pălărie. Voiam să cred că doarme, dar ceva îmi dădea de bănuț. Măinile și picioarele erau întinse fără viață. În plus, se deslușeau niște pete întunecate în iarbă: la lumina slabă a zorilor n-am ghicit ce erau, dar am simțit miros de sânge. Am fost convins atunci că am înaintea mea un cadavru. Am observat o tăietură adâncă în jurul gâtului, îngroșată de sânge închegat. O cercetare mai atentă mi-a spulberat orice îndoieli, într-adevăr, capul era retezat.

Lumea încremeni de groază.

— Ai recunoscut victima?

— Din nefericire, da.

— Ai recunoscut-o fără să-i privești fața?

— N-aveam de ce să-i privesc fața: îmbrăcămintea mă lămură destul de limpede.

— Ce îmbrăcăminte?

— Serapéul vărgat și sombreroul. Erau ale mele. Dacă nu le-am fi schimbat chiar în noaptea aceea, aș fi crezut că eu zac acolo. Dar l-am recunoscut pe Henry Pointdexter.

Se auzi un geamăt sfâșietor. Un murmur înfrigurat străbătu mulțimea.

— Continuă, sir – rosti apărătorul. Ce-ai mai descoperit?

— Am atins cadavrul. Era rece și țeapăn. Am înțeles că moartea a survenit de câteva ceasuri. Sângele se închegase și părea negru în lumina slabă a dimineții. Capul retezat mă putea face să greșesc în ce privește cauza morții. Dar în urechi îmi mai stăruia încă împușcătura de peste noapte. Mi-am zis că undeva, pe corp, trebuie să existe o urmă de glonț. Nu m-am înșelat. Am întors cadavrul și am descoperit o gaură mică în serapé. Țesătura era îmbibată de sânge în jurul ei. Am dat serapéul la o parte, am descheiat cămașa la piept și am descoperit o pată vinețiu-roșiatică în dreptul inimii. Acolo nimerise glonțul. Dar pe spinare nu se vedea nimic. Pesemne că glonțul a rămas în trupul victimei.

— Crezi că acest singur glonț a provocat moartea, sau că moartea a survenit după retezarea capului?

— Glonțul a fost mortal, nu mă îndoiesc. Dacă moartea n-a fost fulgerătoare, a survenit în câteva minute sau chiar în câteva secunde.

— Ai spus că victimei i s-a retezat capul. Era despărțit cu totul de trup?

— Da, numai că stătea lipit de gât. Lăsa impresia că nici nu s-a clintit după ce a fost retezat.

— Ce armă crezi că s-a folosit?

— Tăietura a fost făcută cu o secure sau cu un cuțit de vânătoare.

— Ai bănuit pe cineva?

— Eram atât de uluit, încât nu mă puteam gândi la nimic. După ce m-am mai liniștit, m-am gândit că poate să fie mâna comancilor la mijloc. Dar pălăria rămăsese pe cap și capul nu fusese scalpat.

— Deci nu crezi că indienii au comis crima?

— Nu, nicidecum.

— Ai bănuit pe altcineva?

— Nu eram în stare să mă gândesc la nimic. Nu auzisem niciodată ca Henry Pointdexter să aibă dușmani. Mai târziu am început să am bănuieli, pe care le am și astăzi.

— Vrei să ne împărtășești aceste bănuieli?

— Protestez împotriva întrebării! Intervenii acuzatorului. Nu ne interesează bănuielile acuzatului. E prea. Destul că-i ascultăm și această povestire „veridică”.

— Acuzatul să-și continue depoziția – hotărî judecătorul, aprinzându-și altă țigară de foi.

— Povestește ce-ai făcut. Ce-ai făcut după ce ai descoperit toate acestea?

— Eram zguduit și la început nu știam nici eu ce să fac. Aveam convingerea că tânărul Pointdexter a fost ucis de împușcătura auzită de mine peste noapte. Dar cine a tras? Firește, nu indienii, n-aveam nici o îndoială.

M-am gândit la bandiți, dar nici ipoteza asta nu putea să rămână în picioare. Serapél lucrat de indienii Navaho prețuiește o sută de dolari și bandiții l-ar fi luat. Victima nici n-a fost prădată. Până și ceasul de aur i-a rămas în buzunar. Era limpede că e o răzbunare la mijloc. Am încercat să-mi amintesc dacă n-am auzit de vreo ceartă de-a tânărului Pointdexter. Nu-mi venea nimic în minte. Și apoi, de ce-a fost nevoie să i se reteze capul? Asta m-a mirat și m-a îngrozit cel mai mult.

Nefiind în stare să descurc ițele acestei crime, pe cât de înspăimântătoare, pe atât de misterioase, m-am gândit la cadavru. Nu avea rost să rămân lângă el. Să-l îngrop acolo, mi se părea ceva neîngăduit. M-am hotărât să mă întorc în fort și să cer ajutor să-l duc la Casa del Corvo. Dar, dacă l-aș fi lăsat în pădure, coioții l-ar fi descoperit și l-ar fi sfâșiat până la înapoierea mea. Oricât era de ciopârțit, nu puteam accepta să-l las pradă sălbăticiunilor. M-am gândit la cei apropiați lui, pentru care această durere era și așa cumplită.

CAPITOLUL XCIV.

MISTERUL SE DEZVĂLUIE.

Acuzatul tăcu. Nimeni nu se încumeta să-l zorească să continue ori să-i pună vreo întrebare. Simțeau cu toții că a sosit clipa dezvăluirii misterului.

Judecătorul, jurații, mulțimea, toți erau numai urechi. Ascultau cu răsuflarea tăiată, cu ochii ațintiți asupra mustangerului.

Glasul lui Maurice Gérald răsună din nou în liniștea aceea desăvârșită:

— După aceea m-am gândit să acopăr umerii cadavrului cu serapélul și cu mantaua mea. Speram să-l feresc astfel de fiare până la înapoierea mea. Îmi și scosesem mantaua când mi-a venit un gând mai înțelept: în loc să mă întorc singur în fort, să iau cu mine și cadavrul tânărului Pointdexter. Am adus calul aproape și tocmai mă pregăteam să salt cadavrul în șa, când am văzut în preajmă calul lui Henry Pointdexter. Calul păștea liniștit, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Frâul se târa pe jos, așa că nu mi-a fost greu să-l prind. Mai greu era să-l fac să stea liniștit, mai ales după ce l-am dus lângă cadavrul stăpânului său.

Am izbutit să salt cadavrul în șa, dar mi-a fost cu neputință să-l fac să-și păstreze echilibrul; cum era țeapăn, luneca mereu. După câteva încercări neizbutite, mi-am dat seama că n-am s-o scot la capăt.

Atunci mi-a trecut altceva prin minte. Citisem undeva că în stepele Americii de Sud, indienii transportă corpul neînsuflețit al unui tovarăș de-al lor așezându-l pe cal și legându-l de șa. De ce să nu fac și eu la fel cu Henry Pointdexter?

Am încercat întâi să-l așez pe calul lui, dar șaua nu era destul de adâncă. Din nou dădeam greș. Nu-mi mai rămânea decât să schimb caii. Știam că mustangul meu n-are să se împotrivească; în plus, șaua mea mexicană era adâncă și cum nu se poate mai potrivită.

Am reușit să așez cadavrul în șa și să-i vâr picioarele în scări. După aceea am tăiat un capăt din lassou și l-am legat zdravăn de șa. Acum nu putea să mai cadă.

Rămânea capul. L-am ridicat de jos și am încercat să-i scot pălăria. Era cu neputință: capul se umflase și sombrero-ul stătea pe el gata să plesnească. Văzând asta, am trecut o sfoară prin catarama sombrero-ului și am atârnat capul la oblânc. Acum eram gata.

Am încălecat îndată pe calul lui Henry Pointdexter și am pornit-o spre settlement. Murgul mă urmă supus.

N-au trecut însă nici cinci minute și m-am pomenit deodată azvârlit din șa. În cădere mi-am pierdut cunoștința. Dacă n-ar fi fost această întâmplare, n-aș sta acum înaintea tribunalului ca acuzat.

— Azvârlit din șa?! Exclamă judecătorul. Cum? De ce?

— A fost o întâmplare, mai precis, neatenția mea e de vină. Eram pe un cal străin și nu țineam frâul, fiind obișnuit să-mi conduc calul numai cu vorba și genunchii. Abia am făcut câțiva pași și calul, întorcând capul, s-a speriat, s-a aruncat într-o parte și a zvâcnit înainte într-o goană turbată: îl văzuse pe straniul călăreț. Am încercat să apuc frâul, dar nu era ușor: calul alerga mâncând pământul, frâul alunecase și nu puteam să-l ajung.

Atunci m-am căznit să apuc curelușa zăbalei, fără să iau seama încotro mă duce calul. O creangă m-a izbit cu putere peste față. Am priceput că nu mă mai aflu la loc deschis și că

m-am înfundat în desiș. Mi-am îndreptat toată atenția asupra crengilor ghimpoase ale salcânilor, înlăturându-le din cale, fiindcă puteau să mă azvârle din șa. Am izbutit să mă apăr de ele, deși mâinile mi-erau zgâriate și însângerate.

Deodată, o creangă groasă mi-a barat drumul. Ținea de un copac uriaș și se întindea jos de tot deasupra pământului. Mi-ajungea aproape în dreptul pieptului. Calul, speriat, a dat buzna spre ea. După aceea nu știu ce-a mai fost. Dumneavoastră, cred, știți mai bine ca mine. Am rămas întins la pământ, acolo, sub copac, cu o zdrelitură la frunte și o umflătură la genunchi.

Abia după vreo două ceasuri, când mi-am venit în fire, mi-am dat seama de starea în care mă aflam.

Când mi-am venit în fire, am văzut soarele sus pe cer și un stol de corbi rotindu-se deasupra mea. Mă chinuia setea. Am hotărât să plec după apă. Am vrut să mă ridic și mi-am dat seama că nu pot face nici un pas. Abia mă țineam pe picioare. În același timp înțelegeam că dacă rămân pe loc înseamnă să mor.

Și iată, printr-un efort uriaș, am pornit-o la drum. Ghiceam că undeva prin apropiere trebuie să curgă un pârâu. Când târâș, când sprijinindu-mă într-o cârjă ca vai de lume, săgetat la fiiece mișcare de o durere care mă seca la inimă, am ajuns la pârâu. Am băut până mi-am potolit setea și am adormit.

Când m-am trezit, m-am pomenit înconjurat de coioți. Era limpede ce pândeau. Într-adevăr au început să se apropie și curând s-au năpustit asupra mea. Din fericire aveam la mine un cuțit de vânătoare și m-am putut apăra. A urmat o luptă cumplită.

Bineînțeles, aș fi căzut pradă spurcatelor dihăanii, fără o întâmplare fericită: Tara, câinele și prietenul meu credincios, mi-a venit din senin în ajutor. Pesemne rătăcise mult prin pădure căutându-mă. A picat la timp ca să mă scape din ghearele morții. Câinele a sfâșiat beregata la vreo câțiva coioți și ceilalți au luat-o la sănătoasa.

Istovit, am adormit sau, mai bine zis, am căzut în nesimțire. Când mi-am venit în fire, am putut să judec situația și m-am hotărât să trimit o veste la colibă, folosind câinele drept poștaş. Am așternut cu mare caznă câteva cuvinte pe o carte de vizită.

Deși servitorul meu nu știe să citească, eram convins că-și va da seama de la cine e vestea, mai ales după cartea de vizită. S-ar fi dus la cineva să-l lămurească, mai ales că acele câteva cuvinte erau scrise cu sânge.

Am înfășurat cartea de vizită într-o bucată de piele tăiată din căptușeala pălăriei și am prins-o de zgarda câinelui. Rămânea lucrul cel mai greu de făcut: să o conving pe Tara să plece și să mă lase acolo. Până la urmă am izbutit. Scrisoarea mea a ajuns la destinație, lucru despre care, ce-i drept, abia ieri am aflat.

După plecarea câinelui, un jaguar – cea mai cumplită fiară de pradă de pe meleagurile noastre – s-a furișat spre mine. Cum s-a sfârșit această groaznică întâmplare nu știu – m-a doborât febră și mi-am pierdut cunoștința. Despre asta să vă povestească Zeb Stump, salvatorul meu. Sper să se întoarcă la timp să-și facă depoziția.

Întâmplarea a rămas o taină de nedezlegat pentru mine.

Nu-mi aduc aminte de nimic. Am avut niște coșmaruri istovitoare și câteva visuri de

fericire. Abia ieri mi-am recăpătat puterile și limpezimea judecății. M-am trezit între zidurile închisorii și învinuit de crimă.

Mai mult nu am ce să spun.

Mărturia simplă și sinceră a acuzatului făcu o profundă impresie asupra celor de față. Majoritatea nici nu se mai îndoia de nevinovăția mustangerului. Dar tot ce spusese el nu erau decât vorbe. Ca să fie scos de sub orice învinuire, era nevoie de martori. Unde era martorul de care depindeau atâtea lucruri? Unde era Zeb Stump?

Ochii se ațintiră întrebător spre zare, încotro albastrul de safir al cerului se contopea cu verdele de smarald al preriei.

CAPITOLUL XCV.

ULTIMUL MARTOR.

Așteptară încă vreo zece minute, în mijlocul unei tăceri aproape solemne.

În trei rânduri izbucniră strigăte în mulțime. Oamenilor li se părea că deslușesc un punct negru în depărtare. Nu erau decât năzăriri. Încordarea ajunsese la culme, când, deodată, se auzi un al patrulea strigăt, de astă dată plin de siguranță. Speranțele mulțimii se împlineau într-adevăr: trei călăreți apăruseră în zare. Un „ura” triumfător izbucni din zeci de piepturi. Pe doi dintre ei îi recunoșteai fără multă greutate: erau Zeb Stump și Casey Callhown. Pe cel de al treilea călăreț cine ar fi putut să nu-l recunoască? Era chiar călărețul fără cap.

Vuietul glasurilor se potoli curând și liniștea se înstăpâni iarăși sub stejar. Doar o șoaptă sfioasă se mai deslușea la apropierea călăreților.

Tustrei călăreții se opriră și mulțimea îi înconjură într-o clipită. Doi dintre ei descălecară. Cel de al treilea rămase în șa.

Callhown își duse calul într-o parte și se pierdu printre oameni. Acum nimeni nu se mai interesa de el.

Zob Stump o lăsă pe bătrâna lui, apucă de frâu celălalt cal, cu călărețul neînsuflețit în spinare și-l duse spre stejarul sub care ședeau, judecătorii.

— Domnule judecător și domnilor jurați – glăsui bătrânul vânător. Iată și martorul care ne va ajuta să descurcăm această poveste încurcată.

— Dumnezeule, el e! Răsună o voce sugrumată de groază.

Un bătrân înalt, ieși înainte, oprindu-se lângă călărețul fără cap: era tatăl celui ucis.

Undeva se auzi un țipăt de femeie și un geamăt înăbușit: era sora celui ucis.

Curând, cineva îl duse de acolo pe Woodley Pointdexter, care se supuse ca un copil. Pesemne că nici nu-și mai dădea seama ce se petrece în jurul lui. Îl urcară în trăsură, lângă fiica lui. Dar trăsura nu se urni din loc. Louise nu voia să plece până ce judecată nu va lua sfârșit.

Zeb Stump fu chemat să depună mărturie. Bătrânul vânător ieși în fața instanței. Vorbi liber și nestingherit, ca de obicei:

— Am auzit de această tristă întâmplare chiar a doua zi după dispariția lui Henry

Pointdexter. Abia mă întorsesem de la vânătoare. Mi s-a spus că mustangerul e bănuț de crimă. Îl cunoșteam pe Maurice Gérald și știam bine că n-ar fi în stare de o asemenea faptă. M-am dus să-l văd. Nu era acasă. L-am găsit doar pe Phelim, servitorul lui. Flăcăul era speriat, trăise fel și fel de pățanii, așa încât n-am înțeles mai nimic din ce mi-a spus. Și iată, în timp ce-mi povestea prin ce-a trecut, apare câinele cu un mic sul prins de zgardă. Ce să vezi? Era o carte de vizită. Era scrisă cu cerneală roșie... cu sânge. Am pornit îndată, luându-l cu mine pe Phelim, luând și câinele. Am ajuns la timp, ca să-l scăpăm pe mustanger din ghearele jaguarului. Un glonț și gata – i-am venit de hac pisicii târcate. Apoi l-am adus la colibă. A trebuit să-l purtăm pe un fel de targa. Nu putea să facă un pas. Și bătea câmpii de-ai fi zis că și-a pierdut mințile. N-avea minte nici cât un boboc de curcan. Ei, cum spun, l-am adus la colibă. Și-a zăcut acolo până a venit detașamentul de rangeri.

Martorul tăcu o clipă, chibzuind dacă se cuvine să povestească despre toate câte se petrecuseră în coliba mustangerului. Oare n-ar fi mai bine să treacă anumite lucruri sub tăcere?

Acuzatorul însă îl copleși cu întrebările, făcându-l să povestească totul, până în clipa când Maurice Gérald a ajuns la închisoare.

— Ei – urmă Zeb Stump – acum aș vrea să mai adaug câte ceva.

— Vorbește, mister Stump! Rosti avocatul de la San-Antonio.

— Ceea ce vreau eu să spun nu-l privește atât pe acuzat, cât pe omul care trebuie să stea în locul său. Deocamdată n-am să-i dau numele în vileag, am s-arăt doar cum l-am dibuit. Dumneavoastră, domnilor jurați, veți trage concluziile.

Bătrânul vânător tăcu și trase adânc aer în piept, ca și cum s-ar fi pregătit pentru o lungă cuvântare. Mulțimea aștepta încordată.

— Așadar – începu Zeb Stump – după ce am fost nevoit să aud și mai ales să văd ce mi-a fost dat să văd, am înțeles că tânărul Henry e mort. Dar eram convins că nu mustangerul a săvârșit această faptă mârșavă. Atunci, cine? Iată întrebarea care mă chinuia, așa cum îi chinuia și pe mulți alții... M-am hotărât să aflu adevărul. Dar nu mă îndoiam nici cât negru sub unghie de nevinovăția irlandezului. Deși multe erau împotriva lui, nimic nu putea să-mi schimbe părerea. Mi-am zis să cercetez urmele din prerie. Mă interesa mai ales urma unui anume cal. Urma calului american. Una dintre cele patru potcoave ale lui era ruptă. Iat-o! Aici martorul vârî mâna în buzunaru-i adânc și scoase la iveală o potcoavă ruptă. Mi-am dat seama că americanul a gonit prin prerie în noaptea crimei. S-a ținut după tânărul ucis și după omul învinuit aici de această crimă. În apropiere de locul crimei, urmele se întrureau. Călărețul care venise pe calul american a pornit-o de aici pe jos. A mers până la băltoaca de sânge. Sângele vărsat acolo e opera lui. Adevăratul ucigaș e călărețul de pe calul cu potcoava ruptă.

— Continuă, mister Stump – rosti judecătorul. Explică ce vrei să spui?

— Iată ce vreau să spun: omul despre care vorbesc s-a ascuns în desiș, de unde l-a ucis cu un glonț pe tânărul Pointdexter.

— Cine e? Cine-i omul acesta? Cum se numește? Spune-i numele! Strigară de-a valma câteva glasuri.

— Eu zic că o să dați de numele lui uite colo.

— Unde?

— În corpul călărețului fără cap. Iată – continuă martorul, arătând spre cadavru. Vedeți, aici pe serapéu e o pată de sânge, iar în mijlocul petei, o găurice de glonț. Dar pe spinare nu se vede nici o urmă de glonț. Bănuiesc deci că glonțul a rămas în corp. Hai să ne convingem!

Nimeni nu se împotrivi. Doi-trei bărbați ieșiră din mulțime, între care și Sam Manly și scoaseră încetisor serapéul de pe umerii victimei.

Se făcu o liniște mormântală. Nu auzeai o șoaptă. Toți erau numai ochi.

Trupul era străpuns în două locuri: în dreptul inimii și ceva mai jos. Sângele se închegase în jurul răni a doua. Cea de sus nici nu era o rană, ei pur și simplu o urmă de glonț.

— Asta – vorbi Zeb Stump, arătând urma de deasupra – nu are nici o însemnătate. Vedeți, nu e sânge. Asta arată că glonțul a pătruns în corp după ce a survenit moartea. E glonțul meu, l-am tras în noaptea când mă aflam la coliba mustangerului. Cu rana ceastălaltă e cu totul altceva. Țasta e glonțul care a provocat moartea și sunt convins că a rămas în corpul victimei. Să facem o tăietură și să vedem.

Cadavrul fu dezlegat și dat jos de pe cal. Îl așezară cu grijă pe iarbă. Sam Manly îndeplinea rolul chirurgului. După câțva timp găsiră glonțul și-l înmânară juraților. Pe el se citeau limpede trei inițiale: „CCC.”

Cei care luaseră parte la doborârea jaguarului își dădură seama îndată cui aparține glonțul.

— Ce ai de spus, mister Stump? Intervenii apărătorul.

— E limpede ca lumina zilei. Și un copil înțelege. Glonțul ăsta l-a ucis pe tânărul Pointdexter.

— Dar cine a tras, ce crezi?

— Asta-i tot atât de limpede. Când un om își așterne numele pe o scrisoare, nimeni nu se mai întreabă cine a trimis scrisoarea. Aici e o poveste asemănătoare. Ce-i drept, vedem doar trei inițiale, însă mie nu mi se pare prea greu să ghicim ale cui sunt.

— Adevărat, glonțul e însemnat – întări acuzatorul. Se prea poate să aparțină unui gentleman foarte binecunoscut în settlement. Să presupunem că așa e. Dar asta nu dovedește nimic. O crimă săvârșită cu o armă furată e ceva destul de obișnuit. În plus, vă rog să-mi spuneți, cum puteți motiva o asemenea crimă? Ce l-a putut determina pe omul acesta săucidă? Nu s-a pomenit nici un nume, dar îl cunoaștem cu toții, știm ale cui sunt aceste inițiale. Am convingerea că gentlemanul în cauză nici nu va nega că sunt inițialele lui. Dar asta nu înseamnă nimic. Alte dovezi care să ne îngăduie să legăm numele lui de această crimă nu există.

— Așa credeți? Spuse Zeb Stump. Atunci asta ce e? Și scoase din punga de tutun un petic de hârtie ars la margini și înnegrit de pulbere.

— L-am găsit în hățiș, chiar lângă locul crimei – rosti bătrânul vânător, înmânând hârtia juraților. Stătea agățat de o crenguță într-un salcâm: a ieșit din aceeași țevă din care a ieșit

și glonțul. După câte pricep eu, peticul ăsta de hârtie a fost folosit drept dop de cartuș. Vrednic de luare-aminte e faptul că pe hârtia asta stau scrise aceleași inițiale că și pe glonț. Uitați-vă, domnilor jurați!

Unul dintre jurați luă hârtia, o netezi și citi:

— CCC”, Căpitanul Casey Callhown.

CAPITOLUL XCVI.

FUGA.

Numele rostit produse senzație în rândurile instanței. Izbucniră strigăte în mulțime. Dar nu erau strigăte de uimire. Nu! Mulțimea cerea achitarea acuzatului și judecarea celui care se arătase cel mai aprig acuzator al său.

Mărturia lui Zeb Stump dovedise nevinovăția lui Maurice Gérald. Nu el era ucigașul lui Henry Pointdexter.

Nimeni nu se mai îndoia de asta. Toți erau convinși că ucigașul e Callhown. Peticul de hârtie arsă fusese ultima verigă din lanțul dovezilor.

Din nou se dădu cuvântul lui Zeb Stump. Bătrânul arătă cum a ajuns să-l bănuiască pe Callhown, cum a descoperit în prerie urmele crimei și cum l-a văzut de două ori pe căpitan gonind după călărețul fără cap. Aminti de asemenea și de schimbul de cai.

Mulțimea însă nu mai avea nevoie de nimic. Ici-colo izbucniră strigăte.

— Eliberați-l pe irlandez! E nevinovat! N-avem nevoie de alte dovezi! Totul e limpede! Eliberați-l pe irlandez.

Alte strigăte erau și mai hotărâte:

— Casey Callhown să fie arestat și judecat! El e ucigașul! De asta a căutat să arunce vina în spinarea mustangerului. Dacă nu-i vinovat, să dovedească. La judecată cu el! La judecată! Judecători, așteptăm sentința! Callhown să fie adus pe banca acuzaților. Prea ați năpăstuit un nevinovat!

Judecătorul nu îndrăzni să se împotrivească. Căpitanul Casey Callhown fu chemat în fața judecății. Aprodul îl strigă de trei ori la rând, dar nimeni nu răspunse. Toți ochii se uitau după căpitan.

Din senin, Zeb Stump se urni din loc și se apropie iute de bătrânica lui. Cu o sprinteneală uluitoare, bătrânul sări în șa și se depărtă în goană. În același timp, lumea văzu pe cineva strecurându-se printre caii legați ceva mai la o parte, foarte grăbit și totuși foarte prevăzător.

— El e! Callhown! Vrea să fugă! Se învâlmășiră zeci de glasuri.

— Prindeți-l! Porunci judecătorul. Prindeți-l și aduceți-l aici!

Judecătorul nu trebui să repete porunca, bărbații se și năpustiră spre cai.

Callhown ajunse cel dintâi la mustangul lui. Sări în șa, aruncă o privire înapoi și o porni într-o goană bezmetică spre prerie.

Cincizeci de călăreți se aruncară după el, însufleții de cuvintele maiorului: „Să mi-l

aduceți viu sau mort!”

Căpitanul nu trecuse niciodată printr-o asemenea primejdie. Se îndrepta spre Rio Grande, dar nu pentru a trece granița în Mexic, unde știa că nu va găsi adăpost. Voia să se ascundă într-o așezare a comancilor.

Orice l-ar fi așteptat de acum înainte, nimic nu se putea asemui cu ceea ce îl amenința în aceste clipe. Mai târziu poate că va regreta fuga lui nebunească, dar azi nu avea încotro. Își pierdea averea, prietenii, situația într-o societate civilizată, mai mult, pierdea femeia iubită. Dar nu avea vreme să se gândească nici la ea. Pentru Casey Callhown, viața era mai scumpă decât dragostea.

Mustangul cenușiu zbura cu ucigașul ca un cal arăbesc. Oare va rezista la o asemenea goană?

„Ce fericire c-am schimbat calul cu mexicana! Se bucura Casey Callhown. Dacă eram pe gloaba mea, acum stăteam în fața judecății și a mulțimii întăritate!”

Nu se mai temea de amenințarea lăsată în urmă, mângâindu-se cu gândul că primejdia a trecut. Întoarse capul. Văzu călăreții hăt departe. În față, pe verdele de smarald al savanei, se desenau contururile întunecate ale pădurii. Și ucigașul era convins că, dacă ajunge în pădure, e salvat.

CAPITOLUL XCVII.

ÎN GOANĂ DUPĂ UCIGAȘ

— Au să-l prindă? Se întrebau cei rămași sub stejar. Cincizeci de călăreți, civili și militari, goneau prin prerie. Printre ei era și Zeb Stump.

— Nu se poate să nu-l prindă!

Celor porniți în urmărirea ucigașului li se mai alătură un călăreț. Era Maurice Gérald, pe mustangul lui iute ca o săgeată.

Mulțimea privea cu încordare, așteptând ca ucigașul să fie prins și adus în fața judecății.

Callhown abia se crezu scăpat, când, întorcând capul, dădu cu ochii de murg. De astă dată, murgul nu mai purta în spinare pe călărețul fără cap, ci un alt călăreț: pe Maurice-Mustangerul. De el nu avea cum să scape! Fiori reci îl străbătură din creștet până în tălpi. Văzu aproape hățișurile pădurii și nădejdea i se aprinse din nou în suflet. Înfipse și mai adânc pintenii în coastele mustangului cenușiu aflat aproape la capătul puterilor.

Iată și drumul prin hățișuri! Callhown se avântă înainte. Iată și cotitura drumului. Aici se va putea ascunde.

Tropotul murgului răsună în spatele lui. Mustangerul îi strigă să se oprească.

Scoțând un țipăt deznădăjduit, Casey Callhown smuci frâul și puse mâna pe revolver. Bubui o împușcătură. Glonțul șuieră pe sub bolta copacilor. Aproape în aceeași clipă un fâșăit puternic spintecă aerul și ceva ca un șarpe lung se încolăci peste capul căpitanului.

Nu apucă să apese a doua oară pe trăgaci. Nu mai avea scăpare: lassoul îi înlănțuise umerii. Un glas îi tună în urechi:

— Predă-te, ucigașule!

Callhown își văzu calul răsucindu-se în loc și se pomeni azvârlit din șa.

După aceea nu mai știi nimic. În cădere își pierdu cunoștința.

CAPITOLUL XCVIII.

TRĂIEȘTE!

Ucigașul zăcea la pământ, cu brațele înlănțuite de lassou. Ai fi zis că e mort. Cel care îl prinsese bănuia însă că e leșinat ori se prefăce. Asta îl făcu pe Maurice să rămână în șa, fără să slăbească lassoul. Calul aștepta supus, gata să se întoarcă sau să pornească înainte.

— Când te gândești ce crimă! Cugeta cu glas tare mustangerul. Și-a ucis vărul, apoi i-a retezat capul! Nu, nu există nici o îndoială. Amândouă sunt isprăvile lui! Oare de ce a ucis? Numai el singur poate să spună!

— Te înșeli, tinere! Se auzi un glas. Există cineva, capabil să răspundă la aceste întrebări. E bătrânul Zob Stump și-ți stă la dispoziție. Dar acum n-avem vreme de asemenea lucruri. Trebuie să-l ducem sub stejar să-și primească răsplata meritată.

— Cum îl ducem? Calul lui a fugit.

— Foarte simplu, mister Gérard. N-are nimic, a leșinat. Ba cine știe, poate că înadins o face pe mortul. Dacă nu-i în stare să umble, o să meargă călare. Îl duce bătrânica mea. Mie mi s-a urât să stau în șa, ba parcă și bătrânicii mele i s-a urât să mă poarte-n spinare. Dacă face nazuri, îl aruncăm de-a latul șeii și-l ducem ca pe un cerb mort. Stai! Parcă-și vine în fire... Ia scoală, prietene. Hai, sus! Urmă Zob, apucându-l pe Callhown de guler și scuturându-l zdravăn. Scoală, auzi? Trebuie să plecăm! Ești așteptat! E cineva care vrea să-ți spună o vorbă.

— Cine? Unde? Bâigui căpitanul, deschizând ochii și privind buimac în jur. Cine vrea să stea de vorbă cu mine?

— În primul rând, eu.

— A! Dumneata ești, Zeb Stump?

— Eu și cu Maurice Gérard-Mustangerul. Se pare că v-ați mai întâlnit dumneavoastră și înainte. Și el vrea să-ți spună o vorbuliță. Afară de asta te mai așteaptă încă multă lume. Toată lumea te-așteaptă. Așa că mai bine te scoli să mergem.

Callhown se ridică încetișor în picioare. Avea mâinile înlănțuite de lassou.

— Calul meu? Strigă el, rotindu-și ochii în jur. Unde mi-e calul?

— A fugit, naiba știe unde. S-o fi întors acasă, pe Rio Grande. L-ai gonit, pe deșelate. O fi blestemat schimbul făcut și-a zbughit-o spre pășunile pe care le știa de mînz, să-și mai tragă răsuflarea, bietul de el!

Callhown se uită uimit la bătrânul vânător: „Schimbul? De unde-o fi știind c-am schimbat caii?”

— Haide! Îl îmboldi Zeb, nerăbdător. Nu se cade să-i facem pe judecători să aștepte. Ei, gata?

— Nu pricep.

— În primul rând, te întorci împreună cu noi doi. În al doilea rând și ăsta-i lucrul cel mai important, vei apare în fața judecății.

— În fața judecății? Eu, în fața judecății?

— Da, chiar așa, mister Callhown.

— Și pentru ce, mă rog?

— Pentru uciderea lui Henry Pointdexter, verișorul dumitale.

— Minciună! O minciună sfruntată, josnică!

— Gura! I-o reteză bătrânul Zeb. Nu te mai osteni să trăncănești, că-i tot degeaba. Dacă Zeb Stump n-a greșit, o să trebuiască să vorbești destul. Acum la drum! Judecătorii așteaptă. Jurații așteaptă, cei șaiszeci de rangeri la fel.

— Eu nu mă-ntorc – replică îngâmfat Callhown. Cu ce drept îmi porunciți? Nimeni nu v-a dat acest drept.

— Zău? Pufni bătrânul Zeb. Dreptatea însăși mi-a dat acest drept – și vânătorul puse mâna pe armă. O vezi? Ei bine, află c-o să mă folosesc de dreptul meu. Lasă vorba! N-am vreme de trăncăneală. Hai, suie pe iapa mea. Să pornim liniștiți, că e mai bine așa. Altfel te duc legat cobză. Trebuie să te întorci și cu asta gata!

Callhown nu răspunse. Se uita înnebunit când la Zeb, când la Gérald. Trase cu coada ochiului la tocul revolverului ce-i ieșea din buzunar și încercă să-l apuce. Îl împiedica lassoul. Bătrânul Zeb prinse mișcarea și îndreptă țeava puștii spre el.

— Mai repede! Îl zori vânătorul. Sus, mister Callhown, bătrânica mea te-așteaptă! Auzi?

Căpitanul se supuse mașinal. Vedea moartea cu ochii, așa că nu avea încotro. Zeb Stump apucă iapa de frâu și o porni spre settlement.

Mustangerul venea în urma lor, cufundat în gânduri. Cugetă la femeia pe care o iubea cu atâta abnegație și care îi stăpânea inima.

CAPITOLUL XCIX.

DOUĂ ÎMPUȘCĂTURI.

După această nouă întrerupere a ședinței, mai scurtă decât cea dintâi, tribunalul își reluă dezbaterile. Umbrele înserării pogorâseră sub coroana uriașă a stejarului. Razele piezișe ale soarelui în asfințit poleiau frunzișul bogat și luminau o parte de loc. Dar nu mai erau aurii ca peste zi, ci de un roșu sinistru, prevestind parcă deznodământul.

Acum, pe banca acuzaților stătea Casey Callhown și nu Maurice Gérald.

Era singura schimbare intervenită în proces. Judecătorii erau aceiași, jurații – aceiași, mulțimea – aceeași. Deosebirea se vedea în atitudinea față de acuzat. Nimeni nu se mai îndoia de vinovăția lui. Dovezile arătau clar acest lucru. Mai lipsea doar o singură verigă. Nu se lămurise ce anume l-a făcut pe Casey Callhown să săvârșească această crimă. De ce și-a ucis vărul? De ce i-a retezat capul? Nimeni nu era în stare să răspundă la aceste întrebări, afară doar de însuși ucigașul.

Judecata luă repede sfârșit. Sentința hotărî: „vinovat”. Judecătorul, scoțându-și pălăria de

panama, se pregătea să-și pună pe cap scufia neagră – simbol al osândeii la moarte – ca să dea citire sentinței.

Potrivit procedurii, i se dădu acuzatului ultimul cuvânt.

Callhown tresări. Parcă auzea un clopot de îngropăciune. Se uită sălbatic în jur. Nu găsea pic de îndurare la nimeni. Întâlni numai chipuri severe. Complicii lui – bandiții pe care îi plătitise și care-l susținuseră până în ultima clipă – se făcuseră nevăzuți.

În ciuda poziției sociale și a averii sale, rămăsese cu desăvârșire singur. Asta e soarta ucigașilor. Și deodată, deveni alt om: îngâmfarează-i obișnuită făcu loc lașității și fricii. Știa că nu mai are scăpare și că i-a sunat ceasul. Dar iată că ochii lui stinși prinseră viață. Ai fi zis că l-a luminat un gând. Voia oare să-și arate căința față de crima săvârșită?

Ca și cum ar fi ghicit ce se petrecea în sufletul lui, oamenii așteptau cu răsuflarea tăiată. Până și greierii amuțiseră.

Glasul sever al judecătorului puse capăt tăcerii:

— Acuzat, ce ai de spus în apărarea dumitale?

— N-am nimic de spus – rosti Callhown. Sentința e dreaptă și merit pedeapsa.

Această zi, plină de întâmplări tulburătoare, nu prilejuise încă atâta uimire. În liniștea de sub stejar se auzi din nou glasul lui Callhown:

— E adevărat: eu l-am omorât pe Henry Pointdexter. L-am împușcat în pădure.

Mărturia lui stârni exclamații de groază. Un geamăt pătrunzător se făcu auzit: era tatăl tânărului ucis.

— Știi că trebuie să mor – continuă Callhown, cu un calm aparent. Așa glăsuiește sentința. Și, judecând după fețele dumneavoastră, nu aveți de gând să schimbați sentința. În urma celor mărturisite aici, ar fi și ciudat să mai sper ceva. Merit pe deplin această pedeapsă aspră. Totuși nu vreau să plec din viață înfierat ca ucigaș. Mă întrebați de ce am ucis, ce m-a împins la această crimă? Ei bine, aflați că nici nu mi-a trecut prin minte să săvârșesc această crimă.

Mulțimea fu din nou cuprinsă de tulburare. Oamenii erau uimiți, curioși, neîncrezători. Tăceau. Nimeni nu-l împiedica să vorbească.

— Vă miră? Dar e foarte simplu. L-am omorât din greșală.

Strigătele de uimire nu mai conteneau.

— Da, din greșală. E greu să vă spun ce-am simțit în clipa când mi-am dat seama de asta. Dar mi-am dat seama mult mai târziu.

Și Callhown ridică ochii în care se citea parcă speranța că a trezit compătimirea celor din jur. Întâlni însă chipuri aspre și lipsite de îndurare.

— Nu neg și nici n-aș putea să neg că a existat un om pe care aș fi vrut să-l omor. Nu ascund nici cine este. Iată, e ticălosul din fața mea.

Și-l fulgeră cu o privire plină de ură pe Maurice Gérald.

Mustangerul rămase calm și nepăsător.

— Da, am vrut să-lucid. Aveam motivele mele. Da n-am să vorbesc aici despre asta, nu merită. Am fost convins că pe el l-am ucis. Fatalitatea a vrut să-l răpun pe vărul meu. De unde să-mi dea prin minte că javra asta de irlandez și-a schimbat serapéul și pălăria cu Henry? Restul îl cunoașteți. Am tras într-un dușman și am răpus un prieten. Glonțul a fost mortal și călărețul a căzut de pe cal. Dar ca să nu am nici un fel de îndoială, am scos cuțitul – blestematul de serapé m-a înșelat și de astă dată – și i-am retezat capul.

Mulțimea izbucni într-un tumult, setoasă de răzbunare.

— Acum știți tot ce s-a petrecut – urmă Callhown, când tulburarea se mai potoli. Dar nu știți cum va sfârși povestea asta. Mă vedeți că mi-a sunat ceasul. Nu vreau să cobor în pământ până nu-i vin și lui de hac! Nu pot, jur pe Dumnezeu din cer!

În mâna lui Callhown luci deodată un revolver. Răsunară două împușcături, una după alta. Doi oameni se prăvăliră la pământ. Zăceau nemișcați, aproape atingându-și creștetele. Unul dintre ei era Maurice Gérald, mustangerul, celălalt – Casey Callhown, căpitanul de cavalerie.

Mulțimea se strânse în jurul lor. Se credea că sunt morți amândoi.

Se lăsă o tăcere încordată. Un strigăt sfâșietor de femeie spintecă văzduhul.

CAPITOLUL C.

BUCURIE.

Bucurie!

Iată simțământul trăit de Louise sub falnicul stejar, aflând că vărul ei s-a sinucis și că glonțul ucigaș nu l-a răpus pe mustanger. Durerea pentru tragicul sfârșit al fratelui ei nu putea înăbuși fericirea năvalnică ce-i umplea sufletul.

Cine ar osândi-o pentru asta?

Eu, unul, nu. Și nici dumneata, cititorule, dacă ești sincer.

Glonțul tras de Casey Callhown spre inima lui Maurice Gérald ricoșase, întâlnind în cale o amuletă dăruită de către Louise, ca semn al dragostei ei. Mustangerul păstra mica bijuterie în dreptul inimii și ea îi scăpase viața.

Și totuși, glonțul ucigașului nu rămase fără urmări. Tânărul irlandez suferi un șoc, el, care și așa avea nervii istoviți.

Acum însă nu mai zăcea fără îngrijiri în desiș, pândit de coioți și de corbi, nici în coliba lui, nici în închisoare. Când își veni în fire, o văzu la căpătâi pe fata pe care o iubea – pe Louise. Nimeni nu o mai împiedica să-l îngrijească. Nici chiar tatăl ei.

Durerea înfrânsese mândria bătrânului plantator. Nu se mai împotriva la căsătoria fiicei sale cu Maurice Gérald, deși, la drept vorbind, nici n-ar fi avut de ce să se împotrivescă. Tânărul irlandez era dintr-o familie de oameni cumsecade și nicidecum un aventurier.

Și mai era ceva care nu putea să-i displacă bătrânului Pointdexter. Avocatul sosit din Irlanda îl puse pe Maurice Gérald în drepturile unei moșteniri lăsată de o rudă bogată și fără copii.

Averea lui Casey Callhown reveni fiului acestuia, care se afla la New Orleans.

După nuntă, Louise și Maurice Gérald pleacă – într-o călătorie în Europa, cu care prilej vizitară și locurile natale ale lui Maurice.

Frumoasa cu ochii albaștri, care ducea dorul tânărului irlandez, era pur și simplu o născocire de-a lui Phelim. Tot timpul cât rămaseră în Irlanda, tânăra soție a lui Maurice Gérald nu știa ce e gelozia. Abia după ce se întoarseră la Casa del Corvo, îi fu dat să cunoască din nou acest chinuitor simțământ.

Într-una din zile, Maurice se întoarce acasă purtând pe brațe o femeie de o rară frumusețe. Sângele îi șiroia din piept. Mai trăia, dar clipele ei erau numărate. La întrebarea: „Cine e făptașul?”, femeia îngână doar atât: „Diaz! Diaz!”

Erau ultimele cuvinte ale Isidorei Covarubio de Los Lanos.

O dată cu moartea Isidorei se stinse și gelozia Louisei și ea nu-i mai tulbură niciodată inima. O cuprinse milă adâncă față de soarta nefericitei seniorite. Tânăra creolă îl ajută pe Maurice să pună șaua pe mustangul murg, atunci când acesta se hotărî să-l găsească pe ucigaș și să-i plătească așa cum se cuvine pentru fapta sa.

Louise se simți fericită văzându-l pe Diaz încătușat de lassoul mustangerului. Și nu-i luă apărarea nici îi clipa când un grup de rangeri hotărî să-l pedepsească pe loc, spânzurându-l de un copac.

Au trecut zece ani. Schimbări mari s-au petrecut în acest răstimp în Texas și mai ales în settlementele presărate pe Leona și Rio de Nueces.

Acolo unde altădată se întindeau desișuri și păduri de netrecut, au apărut plantații noi. Orașe mari se înalță în preria sălbatică, unde odinioară pășteau netulburate herghelii de mustangi.

Acum veți auzi nume noi de oameni, locuri și așezări.

Casa del Corvo, această veche haciendă, își păstrează și astăzi numele. Aici vom întâlni oameni cunoscuți.

Stăpânul haciendei e unul dintre cei mai chipeși bărbați din Texas, iar tânăra-i soție una dintre cele mai frumoase femei din împrejurimi. Sunt Maurice și Louise Gérald.

Îl veți întâlni aici și pe bătrânul Woodley Pointdexter. El vă va duce să-i vedeți corallurile, vă va arăta vitele și vă va vorbi cu mândrie despre hergheliile care pasc pe pășunile sale.

Între zidurile bătrânului conac veți auzi glasurile răsunătoare a șase copilași. Sunt nepoții lui Pointdexter – bucuria bătrâneții lui.

Dacă aruncați o privire în grajd, veți descoperi un vechi prieten – pe Phelim O'Neill. E grăjdarul Casei del Corvo. Tot aici, la Casa del Corvo, îl puteți întâlni pe negrul Pluto, ridicat la rangul de vizitiu, care binevoiește rareori să privească un cal înainte să se urce pe capra trăsorii și să ia hățurile în mână.

Pluto s-a însurat și cititorul îi cunoaște soția – este Florinda. Iar în jurul prânzului veți auzi încă un nume cunoscut – numele bătrânului vânător Zeb Stump. De îndată ce apare pe masă vreun curcan rumenit sau friptură de cerb, toată lumea începe să vorbească despre Zeb Stump. Și-l pomenesc mai ales atunci când se aduce la masă vreun clondir cu băutură.

Ce-i drept, rareori îl veți găsi acasă pe Zeb Stump. El pleacă atunci când toți ai casei dorm și se întoarce când ei au adormit sau se pregătesc de culcare. Totuși, vânatul pe care-l aduce e o vie mărturie că bătrânul Stump se numără printre ai casei.

În timpul șederii la Casa del Corvo veți auzi poate frânturi dintr-o poveste ciudată, aproape o legendă.

Slugile nu se vor da în lături să o istorisească. Dar în șoaptă, e adevărat. Despre asta nu e voie să se vorbească în casă. Povestea asta trezește amintiri triste stăpânilor ei.

E povestea călărețului fără cap.

1 Mustang – cal sălbatic ce trăiește în pampasurile Americii de Sud.

2 Coiot – lup ce trăiește pe meleagurile America

3 Serapé – șal pestriț purtat de băștinași.

4 Bună ziua, cavalerie! Sunteți mexican?

5 Pluto – zeul infernului la romani; Proserpina – soția lui.

6 Iucca – crin gigantic, cu tulpină lemnoasă.

7 Fuchiera – plantă sălbatică cu tijă lungă cu flori mari, purpurii.

8 Comanși – trib războinic indian.

9 Ocelot pătat – pisică sălbatică mexicană, din familia râsului.

10 Settlement – mică așezare cu populație alcătuită din coloniști, aflată în apropierea unui fort.

11 Glassiuri – ridicături de pământ în dreptul șanțului de cetate.

12 Haciendă – moșie; aceeași denumire desemnează și o casă boierească în Mexic, Texas și America de Sud.

13 Breteur – om care trage numaidecât sabia din teacă, bătăuș.

14 Vaquero – păstor călare în Texas.

15 Cavallada – herghelie de armăsari sălbatici.

16 Mein Gott – Dumnezeu meu! (în limba germană, în text).

17 Coyot – lup de stepă.

18 Pecari – porc sălbatic care trăiește în America.

19 Monte – joc de cărți.

20 Abajo, las armas! A tierra!

— Predă-te, lasă armele! Jos de pe cal! (în limba spaniolă, în text).

21 Rangeri – jandarmi călare, împuterniciți de lege să aresteze un criminal.

22 Machete – cuțit mexican.

23 Peoni – țărani mexicani care devin adevărați sclavi din pricina datoriilor pe care nu le pot plăti niciodată stăpânului plantației.

24 Abajo la hacha!

SFÂRȘIT

— Jos securea! (în limba spaniolă, în text).